

Giới thiệu Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha

Truyện teen Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha nói về một lời huyết thề được khắc sâu vào xương tủy, đó là trong thế giới này, có Long Thần sẽ không có Tần Quyên Phong. Cô sống thì hẳn phải chết, vĩnh hằng cũng không thể cùng nhau tồn tại.

Mười năm trước hẳn vì truy sát cô mà xuống tay giết sạch cả gia tộc nhà cô.

Ngày ấy cô tuy còn bé nhưng đã thề trước mộ phần của gia tộc mà rằng, sẽ có một ngày lấy máu của hẳn mà rửa sạch mối huyết thù này, sẽ lấy thù cấp của hẳn mà tế linh hồn của gia tộc ở cửu tuyền.

Mười năm sau, cô trở thành nữ hoàng sát thủ, bá chủ của thế giới ngầm, vạch ra kế hoạch báo thù hẳn.

Nhưng...

Ý trời lại để sau khi xuống tay với Long Thần, cuộc sống của Tần Quyên Phong rất nhàm chán, điều này làm cô nổi hứng quay về tuổi 17 cấp sách đến trường, trở thành Hàn Quyên Phong.

Ý trời để Long Thần không chết mà chỉ bị mất trí nhớ, trở thành một học sinh tuổi mười 17, Nam Cung Thần.

Ý trời để họ trước kia không biết mặt nhau.

Ý trời để họ học cùng một lớp.

Một Hàn Quyên Phong lạnh lùng kiêu ngạo, một Nam Cung Thần thú vị. Ấy vậy định mệnh lại để họ đến bên nhau.

Tưởng chừng hạnh phúc đã ở trong tay, nhưng chính lúc đó, thần định mệnh bấy lâu ngủ quên nay thức giấc, phơi bày mọi thứ ra ánh sáng.

Giữa tình yêu và vương vị, chỉ có thể chọn một.

Tình yêu đó có đủ lớn để khiến họ buông bỏ thù hận?.

Đâu cũng là ý trời, mà ý trời tuyệt nhiên vô tình như đao.

Mời đọc giả đọc truyện hoặc cùng đến với những truyện cùng loại khác: Gió Đông Say Múa và Bản Tình Ca Xót Xa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Có lẽ sắp có một cơn mưa to, nên bầu trời giữa hạ đêm nay u ám không lẩy một ánh sao, khiến con người ta trong phút chốc thoáng nét cô đơn, sợ hãi.

Một chiếc Limousine màu đen bóng loáng chạy băng băng trên đường, bên trong nội thất xe cực kì sang trọng. Một cô gái toàn thân áo đen trừ mỗi mảnh ren buộc tóc màu đỏ ngồi tựa người vào đầu thành sofa của xe, cặp chân dài duỗi thẳng trên ghế, gối trái hơi co gần 90 độ, đôi mắt đen mông lung nhìn vào cốc rượu đỏ trên tay, ánh sáng nhạt trong xe càng tôn thêm vẻ lạnh nhạt và trầm lắng của cô.

“Lão đại! song Tâm đã hoàn thành nhiệm vụ” một người đàn ông tướng mạo ưa nhìn khoảng hai lăm ngồi ở gần đó liếc nhìn cô rồi nhẹ giọng bẩm báo.

Đáy mắt cô lóe lên một tia kiêu ngạo, thứ chất lỏng màu đỏ trong cốc sóng sánh: “Ta chỉ cho Băng Tâm và Vô Tâm bốn phút, họ trẻ hết bốn mươi giây”.

Người đàn ông liền cười khan: “Lão đại, dù sao song Tâm vẫn còn nhỏ”.

Cô gái không đáp, một hơi uống hết cốc rượu màu đỏ, ánh mắt thâm sâu khó dò.

Trong một dinh thự to lớn đồ sộ, Tần Quyên Phong hai chân gác chéo ung dung ngồi trên chiếc ghế bành hoàng gia sang trọng. Ngũ quan tinh xảo, đôi mắt hạnh đào đen láy như nhìn thấu tâm can người đối diện, vẻ đẹp một nét say đắm lòng người.

“Ta cho hai người bao nhiêu phút?” Tần Quyên Phong lên tiếng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng như tờ, khiến mọi người trong căn phòng đều thở phào nhẹ nhõm. Riêng hai cô gái đứng bên dưới vẻ sợ hãi hiện rõ lên trên khuôn mặt.

Băng Tâm mở miệng, cố gắng tươi cười: “Lão đại! Thật ra em và Vô Tâm đột nhập và hạ độc vào thức ăn của Hà gia chỉ trong vòng có ba phút ba mươi giây thôi, nhưng Hà tiểu thư giận dữ Hà phu nhân không thèm ăn uống, nên tụi em mới phải đích thân ra tay”.

Vô Tâm nghe chị nói thì bắt đầu làm mặt nhăn nhó: “Lão đại, lão đại nói không muốn nhìn thấy bất kì người nào sống sót trong ngôi nhà đó, đặc biệt là Hà tiểu thư nên em mới phải diệt sạch tận gốc mà”.

Băng Tâm tiếp: “Lão đại, lần trước Hà tiểu thư kia dám nhạo báng Bạch Long em cũng không chịu được, với lại nếu để cô ta còn sống chắc chắn sẽ làm Lão đại không vui”.

Bạch Long và Hắc Long đứng cạnh chỉ biết lắc đầu, Lão đại của họ - Tần Quyên Phong, người phụ nữ này trời đất không sợ, thiên hạ tứ bề tung hoành ngang dọc, tuy là phận nữ nhi, nhưng không biết bao nhiêu đấng mày râu trong thế giới ngầm này phải cung kính gọi bằng “Lão đại”, ấy vậy mà lại rất sợ cặp song sinh Băng Tâm, Vô Tâm mà nheo, những nheo.

Tần Quyên Phong nghe vậy cũng không trách song Tâm nữa, quay sang hỏi Hắc Long: “Việc ta nhờ người... xong chưa?”.

Hắc Long tuy không hiểu Tần Quyên Phong muốn làm gì với nó, nhưng với kinh nghiệm bốn năm đi theo cô, anh tin nếu không có nhiệm vụ gì cực kỳ quan trọng, cô cũng không rời hơi tới mức nâng cấp một chiếc xe trở nên gần như hoàn hảo tới vậy: “đã cải tiến đến mức tối đa, đảm bảo đến cả giới đua xe cũng không có chiếc nào mạnh hơn nó”.

Tần Quyên Phong gạt gù ra vẻ hài lòng: “Bốn người các người hãy chuẩn bị đầu đó rõ ràng, hai ngày sau cùng ta đến Hà gia dự đám tang”.

Vô Tâm bụm môi đáng yêu: “song Tâm có cần đi không ạ? Song Tâm vừa mới tiễn họ xuống điểm mặt diêm vương, du di cũng có thể là đã dự đám tang rồi”.

Hắc Long và Bạch Long đưa mắt nhìn nhau, xưa nay Windy Quyên là người rất ít khi ra mặt nghênh đón ai, điều này trong hắc đạo ai ai cũng biết, lần này đại đám tang của Hà gia cô lại đích thân ra mặt, xem ra chuyện này Lão đại có kế hoạch lớn rồi.

Đáy mắt Tần Quyên Phong lóe lên tia nguy hiểm khiến song Tâm, Hắc Long và Bạch Long là những người biết nhìn mặt Tần Quyên Phong bất giác ớn lạnh, từng ngón tay thon dài trên bàn tay phải vuốt ve chiếc nhẫn đính viên đá quý hình thoi to màu đỏ: “Long Thần! hai ngày nữa ta và người sẽ gặp nhau, lần đầu chạm mặt ta không có quà chào hỏi thì thật là không phải Windy Quyên rồi”.

Ngày hôm sau, cũng ở trong một dinh thự to lớn lộng lẫy còn hơn cung điện trong truyện cổ tích, cũng tư thế gác chân ngồi trên ghế bành, Long Thần cầm cốc rượu trên tay trên môi với nụ cười nhạt nhẽo: “Người nói bốn mươi mạng người Hà gia bị hạ độc chết sạch trong một đêm sao?”.

Một người đàn ông ngồi đối diện mặc comple đen đáp: “Phải! Hiện trường không hề để lại bất cứ dấu vết nào, các camera quan sát không hề có dấu hiệu bị phá vỡ hay đột nhập, các ổ khóa cũng không có dấu hiệu bị bẻ gãy, chứng minh hung thủ chỉ có thể là siêu trộm”.

Một người đàn ông khác đứng bên tả Long Thần lên tiếng: “Siêu trộm trên thế giới chỉ đếm trên đầu ngón tay, trừ đại cao thủ không rõ danh tính đã biệt tăm trên giang hồ ra thì nhị cao thủ đang ở Long gia chúng ta. Vậy thì là ai cho được..”.

Người đàn ông mặc comple đen lắc đầu: “Ăn trộm có luật của ăn trộm, họ chỉ lấy đồ chứ không lấy mạng, siêu trộm lại càng không có khả năng lấy mạng người khác”.

Long Thần tuy mặt vẫn cười nhưng từ lâu đã lóe lên tia đề phòng: “song Tâm của Tần gia thì sao?”.

Người đàn ông liền cho là không phải: “Tôi chưa hề nghe nói họ đi ăn trộm”.

Long Thần hớp một ngụm rượu: “Họ bước ra từ lò huấn luyện siêu trộm, tuy không ăn trộm nhưng họ có tay nghề của một siêu trộm, một kẻ biết dùng người như Windy Quyên mà bỏ qua thì cô ta đã không thể đối đầu với tôi mấy năm qua rồi” lại tiếp: “tuy chưa bao giờ gặp cô ta, nhưng theo tôi thấy nếu không có kế hoạch gì, cô ta chắc chắn sẽ không rảnh tay mà hạ sát một gia tộc có thể lực mạnh như Hà gia đâu”.

Long Thần bất giác gióng lên một cảm giác đề phòng cao. Tuy Hà gia đã rửa tay không đụng đến chuyện giang hồ, nhưng xếp theo thứ tự trong hắc đạo, ngoài Tần – Long ngang hàng nhau ở vị trí đầu tiên, thì Hà gia vẫn ở vị trí thứ hai. Hà Phú cả đời lao đầu đầu tranh giành quyền lực, nhưng cuối đời vì vợ và con gái mà an phận hưởng tuổi già, nay Hà phu nhân và Hà tiểu thư đều không còn nữa, con phần nọ của ông ta sẽ sẵn sàng giáng xuống bất cứ kẻ nào làm ông ta không hài lòng.

Tuy Long Thần biết ông ta không đủ sức chơi lại với anh, nhưng “trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi”, giả sử hai gia tộc Long – Hà mà có chuyện gì xảy ra, Tần gia chính là kẻ được hời nhất. Vì vậy đám tang này, anh không thể không đi, Windy Quyên cũng không thể không đi. Xem ra ngày mai anh có dịp được ra mắt đối thủ mấy năm qua của anh rồi.

Windy Quyên giết sạch người của Hà gia, chỉ trừ Hà Phú, chẳng lẽ cô ta muốn dụ anh đến đám tang? Nhưng cô ta không hề vu oan giá họa cho Long gia, vậy thì cô ta buộc anh phải đến Hà gia để làm gì? Nước Ý cũng không phải là địa bàn của cả hai gia tộc Long – Tần, hưởng hồ đi tang, ai lại mang theo nhiều thuốc hạ và vũ khí? Cho dù có mang, cô ta cũng không dám manh động dám hạ sát anh, bởi nếu dám động đến anh, Long gia sẽ không chần

chứ mà đánh thẳng vào Tần gia, con người cao thâm như cô ta tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ cùng đối phương sống mái tiếp một trận ở thế giới bên kia đâu.

Chết tiệt, người phụ nữ đáng chết, rốt cục cô ta muốn làm gì?

Cốc rượu bằng thủy tinh trong suốt như pha lê bị Long Thần một tay bóp nát, nhưng khuôn mặt anh vẫn cười cười: “Tìm một số nhỏ thuộc hạ giỏi nhất, ngày mai cùng tôi đi đến Ý dự đám tang”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Trời đã rắng chiều, ánh hoàng hôn cuối ngày phủ lên khu biệt thự Hà gia đồng đúc người qua lại, từng mảng lụa trắng treo ở khắp nơi, tiến sâu vào bên trong, những vật hoa dọc theo những vách tường, bầu không khí trầm lắng im lặng bao lấy khu biệt thự.

Những người đến đây không phải là đại ca trong hắc đạo cũng là những gương mặt nổi trong kinh doanh, chính trị, v..v.

Long gia là đại gia tộc trong giới hắc đạo lại thêm trường tộc là Long Thần vốn là người hảo hoạt, hiếm khi có dịp gặp gỡ, vậy ra ai nấy đều tiến lại chào hỏi Long Thần vài tiếng khiến gần như suốt một tiếng qua, anh phải mệt mỏi với đám người này.

Mãi đến năm giờ kém anh mới thoát khỏi họ, lẩn ra sau khuôn viên biệt thự để tìm chỗ thờ.

Windy Quyên, người phụ nữ đáng chết, trước giờ cô ta luôn là kẻ bó việc ra cho anh làm. Hừm, biết cô ta là người trẻ nãi như thế này, anh đã không đến sớm để được gặp cô ta rồi.

Tại WC của biệt thự Hà gia, Tần Quyên Phong cau mày trước đôi giày cao gót kiểu dây đan màu đen, cô tức tối tới sa sầm mày mặt, bây giờ quả thật cô chỉ muốn giết người.

Tần Quyên Phong cô trước giờ đi trên siêu xe có, chiến hạm có, đi trên đầu người khác cũng có, máy bay loại hình cực hiện đại cũng có, nói chung trên trời dưới đất cái gì cũng đã đi qua, duy chỉ có đi trên giày cao gót là không thể được.

Ấy vậy mà lúc này song Tâm buộc cô phải đi nó với lý do lần đầu tiên xuất hiện trước công chúng, phải ra oai một chút, nhìn đôi giày cao gót 10cm, cô chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm, nhưng trước sự mè nheo của song Tâm và thái độ gât đầu đồng tình dừ dội của Hắc Long và Bạch Long, cô miễn cưỡng gật đầu.

Nhưng kết quả nó làm cô mặt mặt muốn chết, ban này vừa bước xuống xe đã tẹo qua một bên suýt té, cũng may lúc đó không có ai, nếu không cô sẽ giết chết song Tâm ngay tại chỗ.

Tần Quyên Phong này ngoại trừ điểm yếu là nữ nhi ra, thì trên đời cô chỉ có một yếu điểm duy nhất, đó chính là thể diện.

Cô nghe song Tâm nói đây là loại giày đa năng, chỉ cần chỉnh chỉnh cái gì là đế gót sẽ được tháo ra nên mới một mình lên vào WC để xử lý nó. Nhưng cô đường đường là lão đại của hắc bang, vừa mới tới chưa bao lâu đã chui tọt vào WC sửa giày thì mặt mặt quá, chưa tính biết đâu lúc bước đi lỡ có vấp té thì cực kì mất phong độ nha, vậy nên để không mất mặt, cô tuyệt đối không để ai phát hiện ra mình là Windy Quyên. Trước giờ ngoài người của Tần gia ra, chưa ai có thể thấy được dung mạo của cô, bây giờ cô chỉ cần che đi hai thứ là ok.

Thứ nhất là chiếc nhẫn hình thân rồng uốn lượn đeo ở ngón áp út, đó là hiện vật chứng minh đây là người có thứ bậc cực cao trong Tần gia, ngoài cô ra, chỉ có Ngũ Long mới được đeo. Cô dùng băng keo cá nhân quấn đè lên, việc thứ nhất xem như xong.

Việc thứ hai đó là mảnh vải màu đỏ đan ren thêu hoa hồng mà cô thường dùng để buộc cổ, cổ tay, buộc tóc và thân súng, style đó của cô cả giới hắc đạo đều biết. Cô tháo nó ra nhét vào túi quần, việc thứ hai coi như xong.

Do đám tang này hội họp nhiều người có tiếng, nên mọi người đều tập trung ở đại sảnh để chào hỏi nhau, vậy nên khuôn viên khá vắng. Tần Quyên Phong dờ khóc dờ cười, trên đời này chắc chỉ có mình cô mới đi WC như đi ăn trộm, canh mẹ không cho ai thấy.

Có một sự thật vĩ đại trong Tần gia là Tần Quyên Phong trong giang hồ là cao thủ của cao thủ, trong thời trang và làm đẹp là nghiệp dư của nghiệp dư.

Quả nhiên danh bất hư truyền, sau mười phút quần quạ quần lại, kết quả chiếc giày vẫn y nguyên, khiến Tần Quyên Phong sa sầm mặt mày, hận chỉ muốn một súng bắn nát chiếc giày.

Cảm giác hai bàn chân đang nhức đến phát điên, Tần Quyên Phong bắt gác thờ dài cái trượt, ánh mắt có tia kiêu ngạo – đó là biểu hiện của Tần lão đại khi tức giận, lập tức mang giày vào rồi bước ra khỏi WC, gương mặt hăm hăm nhanh chóng rào bước đi lùm đầu song Tâm để xử tội.

Long Thần đi bộ khuấy khỏa một hồi mới cùng hai thuộc hạ đi tìm chỗ ngồi, bỗng từ xa, cách họ khoảng mười mấy bước chân, thân ảnh một cô gái toàn thân áo đen với mái tóc dài phủ lưng xoắn lộn phần đuôi bông bành đầy sức sống, vóc dáng thon thả với từng đường cong hoàn hảo được bó sát trong bộ đồ da màu đen, bộ đồ rất kín đáo, tay áo dài che hết cánh tay, ống quần dài bó sát lấy cổ chân, không hở hang nhưng cực kì quyến rũ, thân người cộng thêm đôi giày cao gót khiến chiều cao cũng gần 1m8. Tuy nữa khuôn mặt trên ẩn trong cặp kính đen to, nhưng nhìn vào vóc dáng và nửa mặt dưới cũng đủ khiến người ta biết được đây là một tuyệt sắc giai nhân.

Chiếc cổ thiên nga trắng nõn, cằm V-line, cánh môi anh đào căng mọng nhỏ nhắn ngọt ngào khiến bất kì người đàn ông nào nhìn vào cũng muốn mút hết chất ngọt của nó, chiếc mũi dọc dừa hoàn mỹ, dưới ánh nắng chiều, chiếc kính đen của cô gái ánh lên một tia hào quang chói lóa.

Phút chốc cả ba người đàn ông ngẩn người nhìn say đắm. Do Tần Quyên Phong là người rất biết giấu đi cảm xúc, cho dù có cũng chỉ ẩn trong đáy mắt rất khó nhìn thấy, thêm nữa đôi mắt lạnh lùng băng giá ấy bây giờ đang ẩn sau cặp kính đen, nên không ai nhận ra người đẹp đang nổi giận, kết cục từ ánh mắt say đắm, sáu cặp mắt nhanh chóng chuyển sang giai đoạn đắm đuối như con cá chuối dán vào cô.

Trông bộ dạng chập chững và hai đế giày không ngừng lung lay, một tên thuộc hạ của Long Thần buột miệng: “Năm bao nhiêu rồi mà còn có phụ nữ không biết đi giày cao gót không biết? Hiaz!!! Phụ nữ bình thường thì có thể du di được, nhưng cô gái này xuất hiện ở đây xem ra cũng là trợ lý của vị lão đại nào đây, cũng có thể xem là phụ nữ trong hắc bang, mà phụ nữ hắc bang không biết mang cao gót thì không biết dùng từ gì để miêu tả độ ngốc”.

Tên còn lại cũng vừa quan sát vừa đánh giá: “Hiaz! phụ nữ trong hắc bang muốn sống thì trước tiên phải đẹp, bởi vậy kinh nghiệm đi giày cao gót của họ cực kì điêu luyện, đến mức còn giết được cả chó mèo bằng giày cao gót đấy chứ! Cô gái này xem ra còn ngây thơ trong sáng lắm”.

Long Thần xưa nay không bao giờ đụng đến nữ sắc, anh là người biết học hỏi kinh nghiệm từ người đi trước, và rất nhiều người đã mách với anh rằng, phụ nữ là chủng loài cực kì đáng sợ, không biết bao nhiêu sát thủ đã chết dưới tay họ, đến Hà Phú một đời tranh bá mà cuối đời vẫn phải ở nhà phục vụ vợ con thì còn gì đáng sợ hơn nữa, phụ nữ càng đẹp thì càng đáng sợ, vì vậy anh đã từng tuyên bố rằng, anh chỉ đụng đến phụ nữ khi anh bị đứt một dây thần kinh.

Nhưng không biết sao anh lại cảm thấy hứng thú với người phụ nữ trước mặt mình, cái cách cô khập khểnh trông thật đáng yêu, cái dáng không biết đi giày cao gót thật ngây thơ và hồn nhiên biết mấy.

Anh cảm thấy hình như trong đầu mình có một sợi dây thần kinh bị đứt. .

Tần Quyên Phong biết mình đang bị dòm ngó, lại còn nghe rõ những gì họ nói. Chết tiệt! Cũng từ song Tâm mà ra, cái gì mà lão đại mặc đồ ôm cực sát thế này trong môi oai, nhưng cô không hiểu rằng bộ đồ này tôn lên vóc dáng đẹp để mà mọi cô gái mong ước khiến cho bao nhiêu gã đàn ông phải say đắm.

Tần Quyên Phong càng phật lửa giận trong lòng, oai cái nổi gì, chỗ này rất nhiều đàn ông, mà cô thì rất ghét đàn ông, hôm nay ba tên này dám dán mắt vào thân thể cô, hai tên phía sau còn dám nói cô ngốc, còn gì nhục nhã hơn một kẻ trâm hắc đạo như cô bị quăng cho bốn từ ‘ngây thơ trong sáng’, Tức không thể chịu được, xem ra cô không mọc mắt, khoét miệng chúng hằm tiêu thì không hạ được hỏa rồi.

Cô ‘hừm’ một tiếng, khuôn viên này vốn chia thành nhiều lối nhỏ chạy dòng dòng khắp khuôn viên, bao quanh cô bây giờ chỉ có hai lối đi được, một là đi thẳng qua chỗ của ba tên đàn ông kia, hai là quay lại đi về đầu lối tìm con đường nhỏ khác đi qua, mà điều thứ hai là phi thực tế, bởi vì Tần Quyên Phong cô chưa bao giờ phải quay đầu nhường đường cho kẻ khác.

Nghĩ rồi Tần Quyên Phong dậm gót chân bước, nhưng do bước đi nhanh, đầu nhọn của guốc lúc lắc rồi trượt vào một khe gạch nhỏ, thân thủ Tần Quyên Phong tuy nhanh nhẹn nhưng ở trên thứ mà cô không thể nào giữ thăng bằng được cô cũng bất lực.

Long Thần ngay lập tức phi thân đến đỡ lấy cô, nhưng do khoảng cách quá xa và Tần Quyên Phong rất kỵ đàn ông chạm vào người nên bất chấp cú ngã đau như thế nào, cô cũng né cho được.

Long Thần nghĩ sẽ tóm được cô rồi ôm cô vào lòng an ủi, nhưng không ngờ anh chỉ tóm được không khí, lại còn suýt nữa ‘vồ ếch’.

Tần Quyên Phong ngã ‘bịch’ xuống đất, cổ chân cô truyền đến nỗi một cảm giác hơi đau.

Có lẽ đây là lần đầu tiên cô mất mặt như thế này.

Long Thần cau mày đánh giá người phụ nữ trước mặt, thân thủ khá tốt, rất kiêu ngạo, tới mức không muốn kẻ khác giúp đỡ và đàn ông chạm vào người. Chết tiệt, cô có biết cô vinh hạnh lắm mới được Long Thần ta đỡ không hả? Ta không tin hôm nay ta không thể bắt được cô.

Long Thần lập tức chạy lại nâng cô dậy, anh ôm chặt lấy bờ vai cô khiến cô không thể thoát được. Mùi hương trên cơ thể cô phảng phất vào mũi anh thật dễ chịu khiến anh không khỏi dụi mũi vào mái tóc mềm mượt của cô.

Tần Quyên Phong bị đàn ông chạm vào người, phần nộ dâng lên tới cực điểm, cô không chống cự, giọng nói lạnh đến thấu xương: “Buông ra nếu muốn sống”.

Hai thuộc hạ của Long Thần bắt giác ón lạnh, nhưng Long Thần lại gióng lên tia thú vị, người phụ nữ này quả nhiên thú vị.

Long Thần thấy cô đứng một chân co một chân duỗi, đoán chắc một chân đã bị trặc, anh liền mỉm cười rồi bế sóc cô lên, cười híp mắt: “Bị đau thì phải nói”.

Bị Long Thần bế trong vòng tay, Tần Quyên Phong khựng người, những hình ảnh của quá khứ đột nhiên ùa về bao lấy đầu óc cô.

“Quyên Phong bao nhiêu tuổi rồi?”

“Thưa lão đại, tiểu thư đã 14, nhưng thân thủ nhanh nhẹn, lại rất thông minh”.

“Tốt lắm! Quả nhiên là một nòng súng hoàn hảo do Tần Khương ta đào tạo ra, nhưng nó vẫn chưa hoàn hảo lắm. Hắc Long, ta không muốn một ngày con bé sẽ bảo vệ huyết xử nữ của nó, phá đi! con bé rất nhạy cảm, nếu phá đi rồi tương lai chắc chắn nó sẽ không dám yêu ai, hừm! nữ chủ nhân của Tần gia không được phép có điểm yếu”.

“Lão đại, tiểu thư vẫn còn quá nhỏ, người không thể...”.

“Nhiều lời, ta giao nó cho ngươi, đừng làm ta thất vọng”.

...

Rẹt rẹt...

Chiếc váy đen trên người cô bé bị xé tanh bành, một cơ thể chưa thực sự trưởng thành bây giờ chỉ được che bởi bộ đồ ‘nhỏ’, người đàn ông có danh là Hắc Long kia miễn cưỡng đặt những nụ hôn lên cổ cô bé.

Cô bé sợ hãi giãy dụa trong vô ích, hai hàng nước mắt chảy dài: “Ta xin chú, Hắc Long, đừng...ta sẽ giết bất cứ kẻ nào dám động đến Tần gia, xin chú đừng chạm vào ta...đừng chạm vào ta”.

Cuối cùng Hắc Long cũng dừng lại, đưa tay quệt đi hai hàng nước mắt của cô bé, đưa ánh mắt ấm áp, lấy chiếc khăn phủ lấy tấm thân trắng trẻo của cô rồi anh đứng dậy, lấy một cái kéo đâm vào ngón tay, máu từ ngón tay nhỏ giọt xuống tấm nệm trắng, anh nói: “Đây là huyết xử nữ của tiểu thư, từ bây giờ, tiểu thư phải sống như một người đàn bà, hiểu không?”.

“Đừng chạm vào ta” Tần Quyên Phong nói trong vô thức, cô không hề biết mình đã được Long Thần bế đặt lên một chiếc ghế ở khuôn viên.

‘Rắc!’

Một cơn đau từ cổ chân khiến cô chột tỉnh, cúi xuống nhìn thấy chàng trai lúc nãy đang quỳ một chân bẻ lại cổ chân giúp cô, đôi giày đã được tháo để gót cao ra từ khi nào.

Bây giờ cô mới để ý chàng trai kia, tuy nửa mặt trên dấu trong kính đen, nhưng qua quan sát tình huống của Tần Quyên Phong cho thấy, người này rất đẹp trai, chiều cao cũng phải trên 1m80, vận comple đen với sơ mi trắng cực kì lịch lãm, không biết là lão đại của tộc nào.

Thấy cô cúi xuống nhìn anh chăm chăm, anh chỉ biết ngó người, nhưng nhanh chóng anh lại nở nụ cười, hàm răng trắng bóc đều đặn, đôi tay nhanh nhẹn mang lại đôi giày bằng phẳng cho cô: “Cho dù tôi đã rất nhẹ tay, nhưng không thể không có cảm giác đau được”.

Tần Quyên Phong không trả lời, không phải là cô không đau, nhưng chẳng qua vết thương này quá nhỏ nhoi so với những vết thương cô đã chịu, huống hồ cô là người biết kiềm nén, dù vết thương có lớn hơn cô cũng không bao giờ mở miệng than đau.

Cô im lặng không trả lời, khiến Long Thần tưởng cô còn đau, tiếp tục dùng bàn tay to lớn của anh xoa xoa cổ chân cô, nhẹ giọng hỏi: “Còn đau sao?”.

Tần Quyên Phong đang ngắm vệt nắng cuối ngày, thấy bàn tay của gã đàn ông trước mặt đang trượt trên cô chân cô, trong phút chốc toan hất chân đạp thẳng vào mặt anh một cái nhưng lại thôi. Dù gì tên này cũng có công lao cứu lấy thể diện của cô, mà đối với cô, thể diện gần như ngang hàng với tính mạng.

Cô rời khỏi chiếc ghế, thanh âm nhẹ hẫng nhưng lạnh lùng nhìn hai tên thuộc hạ lúc nãy nói cô ngốc, ngây thơ trong sáng: “Lần này nể tình lão đại các ngươi cứu ta, ta không lấy mạng hai ngươi, lần sau ăn nói cho cẩn thận”.

Cô toan bẻ gót bỏ đi thì từ phía sau, một chiếc áo khoác choàng lên vai cô, cô hơi nghiêng đầu. Long Thần cười: “Em đẹp như vậy, sẽ bị đàn ông dán mắt vào cho xem” người phụ nữ tương lai của anh, tuyệt đối không cho kẻ khác được soi mói.

Mặc dù Tần Quyên Phong không thích bị đàn ông dán mắt vào, nhưng tí nữa khi cô để lộ chiếc nhẫn và styte của mình, ai còn dám dán mắt nhìn Windy Quyên cô.

Tần Quyên Phong xoay người lại đối diện với anh, tỉnh nói câu “không cần, có duyên sẽ gặp” nhưng cô lại khựng người khi bắt gặp sợi dây chuyền mặt

chìm đại bàng trên cổ anh.

Cô nghiêng vai, chiếc áo khoác rơi xuống, nhưng nhanh chóng được cô cầm lại: “Ngươi là Long Thần?”.

Long Thần cũng thoáng ngạc nhiên, mỉm cười: “Phải! Em không sợ tôi đấy chứ?”.

Tần Quyên Phong đưa tay xoa xoa thái dương, cô từ lâu đã nghe nói Long Thần tuy bên trong máu lạnh vô tình, tàn nhẫn độc ác nhưng về bề ngoài lại rất hào hoạt và hay cười, đến cả khi giết người cũng cười, nhưng không ngờ lại hào hoạt tới ngu ngốc, lại còn rất đại gái nữa chứ. Không ngờ đối thủ của cô lại là người như thế này, càng không ngờ kẻ muốn giết cô mấy năm qua hôm nay lại cúi xuống xoa chân mang giày cho cô.

Cô lạnh nhạt trả lại áo khoác cho anh: “Không cần, chúng ta sẽ gặp lại nhau ngay thôi, hẹn ngươi ở đại sảnh của Hà gia” rồi quay gót bỏ đi, Long Thần chỉ cười không nói thêm lời nào cũng không giữ cô lại.

Một thuộc hạ của Long Thần hơi cau mày, toàn thân áo đen hoặc đỏ, thần thái lạnh lùng, cách nói chuyện xưng ta – ngươi, trên giang hồ hình như chỉ có người phụ nữ ấy, nhưng còn chiếc nhẫn và style kia thì sao? Chợt nhớ đến miếng băng keo cá nhân quấn ở ngón áp út tay trái và độ cộm lên bên chiếc túi quần phải, cậuta sa sầm mặt, toan mở miệng nhắc nhở Long Thần thì Long Thần đã quay sang cậu, đôi mắt vẫn luyến tiếc trông theo bóng dáng cô gái: “Hình như tôi muốn bị đứt một dây thần kinh rồi, Tiêu Hùng, chú đi theo rồi giúp tôi điều tra thân phận của cô ấy nhé”.

Không có đủ chứng cứ anh ta không dám kết luận với Long Thần, chỉ thở dài cái thượt, là ‘hữu duyên thiên lí năng tương ngộ’ hay là ‘oan gia ngõ hẹp’ đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Thuộc hạ của Long Thần nhận lệnh theo dõi Tần Quyên Phong, cậu ta nuốt nước bọt cái ực, có cho cậu ta mười cái mạng cũng không dám theo dõi Windy Quyên – kẻ thống trị nhất nhì hắc đạo đầu, nhưng cậu ta không đủ chứng cứ chứng minh cô gái đó là Windy Quyên, nên đành phải khóc thầm trong bụng mà bước theo.

Tiêu Hùng càng sa sầm mày mặt hơn khi thấy Tần Quyên Phong đi vào chỗ vắng người, hành lang của khu biệt thự vắng tanh hơi tối đen rợn người. Chỉ trong phút chốc cậu đã mất dấu cô gái.

Dọc theo hành lang nhỏ, cứ ba mét thì có một ngọn đèn nhỏ, bỗng nhiên những ngọn đèn này chớp chớp rồi tắt hết, nhưng lại phật một phát, tất cả bóng đèn lại được sáng lên, soi chiếu tất cả không gian vắng của hành lang, soi luôn cả khuôn mặt lạnh lùng và mũi kim nhọn hoắc đang chuẩn bị đâm vào cổ cậu.

Tiêu Hùng bị người phụ nữ đẹp đề ầy áp sát vào tường, bàn tay phải nhỏ nhắn trắng trẻo yêu mị đặt trên bờ vai rần rỗi của cậu, ngón giữa bàn tay trái đeo chiếc nhẫn có đính viên đá quý hình thoi to, từ trong cạnh hình thoi, một mũi kim đang vuron ra, đầu kim đang ngự trên mặt da của cậu.

Tiêu Hùng theo phản xạ ngẩng mặt lên cao, dịch chuyển chiếc cổ của mình ra khỏi mũi kim chết người đó càng xa càng tốt. Chỉ có người của hai gia tộc Long – Tần mới biết, mũi kim đã được châm độc đó đáng sợ như thế nào.

Quả nhiên là Tần Quyên Phong, tuy chỉ là một người phụ nữ, nhưng khí thế áp đảo tinh thần người khác khiến nhịp tim Tiêu Hùng bất giác loạn nhịp, mặc dù cô đeo kính, nhưng cậu có thể cảm nhận được, đằng sau lớp kính đó, một ánh mắt cực kì lạnh lùng đến mức người khác phải cảm thấy rợn người đang nhìn cậu.

Ra đời từ năm mười mấy tuổi, cả chục năm nay trong giới giang hồ anh ít nhiều anh cũng được nể nang gọi là ‘đàn anh’, nhưng anh biết, anh vẫn chưa sánh bằng Tần Quyên Phong, người phụ nữ này dường như chưa có chuyện gì đáng sợ mà cô chưa trải qua, ở bên cạnh Long Thần bao nhiêu năm, mỗi lần nghe mặt thám báo về một vài quá trình luyện tập để trở thành sát thủ của cô, cậu ta không khỏi cảm thấy nể phục người phụ nữ này, đồng thời cũng cảm thấy rất xót xa khi một cô gái tuổi mới lớn phải trải qua những chuyện khủng khiếp như vậy.

Mãi thấy Tiêu Hùng không nhúc nhích, cô lên tiếng: “Tại sao không trở tay?” do khoảng cách quá gần, nên anh có thể cảm nhận được hơi thở ấm nóng sặc mùi rượu của Tần Quyên Phong.

Tiêu Hùng nhắm mắt hít thở, mặc dù sợ hãi là một điều rất nhục nhã, nhưng trước mặt Tần Quyên Phong là chuyện quá ư bình thường, có lẽ cả giới hắc đạo chỉ có Long Thần là không sợ cô ta.

Tiêu Hùng đáp: “Nếu như tôi thoát được, cô đã không còn sống để mà trở thành Windy Quyên rồi đúng không? Tần lão đại!” Tần Quyên Phong tuy là thân nữ nhi, nhưng cô rất ghét ai gọi cô bằng tiểu thư hoặc đại nhân, kẻ nào dám gọi cô bằng một từ gì khác ngoài ‘lão đại’ thì hậu quả thế nào còn tùy thuộc vào vận may của hắn.

Tần Quyên Phong nghe vậy thì lấy làm thú vị, cô thu lại đầu kim thụt vào chiếc nhẫn, quay gót bỏ đi: “Người của Long gia thật thú vị”.

Đúng! Nếu như việc cón con Tiêu Hùng trở tay phản công lại cô mà cô không kiểm soát được thì không biết trước đó cô đã chết bao nhiêu lần rồi.

Bây giờ Tiêu Hùng mới đứng thẳng người lên, chỉnh lại bộ comple, đánh giá người phụ nữ trước mặt.

Chiều cao khi không mang giày cao gót cũng gần 1m70, ở ngón áp út bên trái, chiếc nhẫn hình thân rồng uốn lượn, ở cổ tay trái, một dải ren màu đỏ hoa văn hoa hồng được buộc nơ. Quả nhiên là Windy Quyên.

Tần Quyên Phong nhanh chóng quay lại chỗ bọn thuộc hạ, song Tâm vừa nhìn thấy cô đã mừng rỡ vỗ tay bốp bốp: “song Tâm còn đang lo lắng toan đi tìm người, thật không ngờ lão đại lại tái giới mở được nó, híc híc! Chắc lão đại sắp không cần song Tâm bên cạnh nữa rồi”.

Tần Quyên Phong chỉ “Hừm!” một tiếng, rồi ra hiệu cho Bạch Long để bảo vệ chạy vào báo chủ nhà ra nghênh đón.

Anh chàng bảo vệ vốn đã được dặn dò trước rằng khi người của Long gia và Tần gia đến thì phải chạy vào báo ngay cho Hà Phú, đột trước Long gia thành công mỹ mãn, nhưng khi Tần gia đến, anh chưa kịp báo thì đã bị Bạch Long túm đầu giữ lại. Bây giờ được Bạch Long buông tha, anh lập tức chạy vào báo.

Tần Quyên Phong tiến lại gần Hắc Long, nhìn anh: “Ta muốn áo khoác”.

Hắc Long thoáng giật mình, Tần Quyên Phong vẫn thâm trầm: “Ta không muốn bị người khác dán mắt vào người”.

Hắc Long nghe vậy liền cười, tháo chiếc áo vest màu đen ra choàng lên vai cô.

Trong ngũ long, Hắc Long là người rất được Tần Quyên Phong tin tưởng, cũng là người duy nhất được phép chạm vào người cô, và là người duy nhất trong hắc đạo được cô xưng hô Ta- chủ.

Chưa đến hai phút sau, một người đàn ông trạc tứ tuần trên mặt thẩm nét sương gió mặc comple đen vội vã bước ra nghênh đón.

Vừa thấy Tần Quyên Phong đã đứng trước cửa từ trước, Hà Phú quay sang khiển trách: “Tôi đã dặn anh không được phép để Tần lão đại đợi”.

Tần Quyên Phong nghe vậy liền lên tiếng: “Hà lão đại không cần khách sáo, ta mới là khách”.

Hà Phú ráng nặn ra nụ cười nhưng trông thật bi thương: “trước nay Tần lão đại hiếm khi ra mặt với ai, hôm nay tang lễ Hà gia được ngài đến dự, là phúc phận của Hà gia”.

Quyên Phong thở dài: “Tôi rất tiếc” rồi bước đi.

Hà Phú cũng biết Tần Quyên Phong không thích nam nhân, nên ông không dám bắt tay, thậm chí còn đứng cách cô ba mét.

Cánh cửa to lớn bất chợt được hai bảo vệ vừa cúi mình vừa trịnh trọng mở toang ra, việc hành lễ này ngoài Long Thần ra, thì chỉ có Windy Quyên của Tần gia mới có được.

Bất chợt mọi tiếng động trong phòng đều vụt tắt, tất cả mọi người không cần ai nhắc nhở cũng đứng bật dậy, đưa mắt nhìn ra phía cánh cửa.

Long Thần đang đứng nói chuyện với bạn cũ thấy vậy cũng ngưng lại, hớp một ngụm rượu, nhếch môi: “Tối rồi sao?” nhưng ngụm rượu chưa kịp nuốt đã khựng lại khiến cổ họng anh nóng không chịu được, anh phải trợn trắng dừ lăm mới ngăn không cho nó phụt ra ngoài.

Từ phía cánh cửa, thân ảnh một người phụ nữ đeo mắt kính đen bước vào, mái tóc đen dài đến thắt lưng bồng bềnh, áo vest khoác hờ càng tôn lên khi thể bá đạo của cô, ở ngón áp út, chiếc nhẫn rồng lóe lên dưới ánh đèn, dải ren đỏ phất phơ theo từng nhịp đánh tay bước đi của cô.

Phía sau cô là hai cô gái tóc ngang toàn thân áo trắng với khuôn mặt giống hệt nhau, nếu mọi người không nhầm thì đó chính là cặp đôi ‘thiên thần địa ngục’ của Tần gia. Phía sau nữa là hai người đàn ông mặc comple rất điển trai, đó chính là hai trong ngũ Long của Tần gia.

Long Thần đứng hình.

Người phụ nữ trước mặt anh ngoại trừ chiếc nhẫn, sợi ren, áo vest khoác hờ và đôi giày bằng da, thì hoàn toàn là người phụ nữ anh gặp ở khuôn viên, nhưng trái ngược với dáng vẻ khập khểnh đáng yêu lúc này, người phụ nữ bây giờ bước đi vô cùng vững trãi, dường như trên đời này không ai có thể ngăn được bước tiến của cô, toàn thân tỏa ra luồng khí lạnh lùng tới mức hình như nhiệt độ căn phòng giảm xuống vài độ.

Đây là lần đầu tiên Windy Quyên xuất hiện ở nơi đông đảo như thế này, khiến ai nấy đều phải tranh thủ dịp chiêm ngưỡng một chút. Nhưng khác với Long Thần hào hoạt có thể chào hỏi vui vẻ, vẻ lạnh lùng bá đạo của Tần Quyên Phong khiến mọi người cảm thấy sợ hãi nên không ai dám bước lại chào hỏi cô, tất cả chỉ dừng lại ở chiêm ngưỡng.

Cô bước đến đâu, người ở đó không ai bị bắt buộc nhưng đều bị hắc khí của cô đè xuống đến mức phải cúi đầu cung kính chào.

Cơ thể cô rất thơm, nhưng không hiểu sao, những người ở đây nghe thấy mùi hương đó đều cho là mùi của thuốc súng và máu tanh.

Đó chính là khí thể của bá chủ Tàn gia – Windy Quyên.

Cô ngưng bước trước linh đường, song Tâm hiểu ý, hai người bước lên, một người cầm hoa vào, một người thấp hương, khiến bầu không khí càng thêm im lặng.

Cảm nhận được bầu không khí nặng nề, Tàn Quyên Phong xoay người lại đảo mắt một vòng xuống dưới đám đông đang dán mắt vào cô, cất giọng lạnh nhạt: “Mọi người không cần để ý ta”.

Thanh âm của cô rất nhẹ nhàng, nhưng do bầu không khí quá im lặng khiến mọi người ai nấy đều nghe rõ mồn một, mặc dù từ ngữ cô sử dụng rất nhẹ nhàng, nhưng bên dưới ai ai cũng hình dung ra ngụ ý của câu nói đó rằng “Ta rất ghét bị người khác dán mắt vào mình” vậy là tất cả mọi người thờ hắc ra, lập tức tiếp tục công việc của mình.

Long Thần nhìn thấy khí thể của Tàn Quyên Phong bất giác khóe môi giật giật, trong lòng anh có chút cay đắng và không can tâm: “Sau này tôi sẽ bắt chước cô ta, không bao giờ cười nữa”. @@!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Hôn

Khu biệt thự Hà gia được xây dựng theo kiểu những lâu đài cổ, nó nằm ở mép của một ngọn núi gần biển, ba bề đều là đại dương và đá, đứng từ trên cao nhìn xuống đâu đâu cũng là biển, chỉ có duy nhất một con đường ra.

Trời ngã bóng, trong khi đầu bếp đang chuẩn bị bữa tối cho thượng khách, Tàn Quyên Phong ngăn người đứng ngắm hoàng hôn trên biển tại một cửa thông gió vắng người của biệt thự.

Mặt trời bây giờ chỉ còn một đường viền nhỏ hắt hui ánh sáng nhạt cuối ngày lên mặt biển, khiến chúng tò ra thứ ánh sáng mờ lung dịu nhẹ.

Gió mang theo hơi biển thổi vào mặt Tàn Quyên Phong, nhẹ vuốt ve lấy mái tóc đen đẹp đẽ của cô.

Phóng tầm mắt ra con đường xuống núi, nó vừa ngoằn ngoèo khó đi, bên tay phải là bờ biển nguy hiểm đầy đá nhấp nhô, nếu chẳng may say xin lạn tay lái đâm xuống thì khó sống. Phía tay trái là vách núi đầy hiểm trở. Nói chung dọc hai bên đường không thể nào có lối thoát.

Tuy nguy hiểm vậy nhưng phong cảnh cực kì hữu tình, non xanh nước biếc sóng vỗ rì rào, trời biển giao hòa gần như làm một. Khóe môi Tàn Quyên Phong hơi cong lên, “Long Thần! Mô ta dọn sẵn cho người đẹp đến vậy..”.

“Lão đại...!” song Tâm từ xa tiến lại, gương mặt cau có lo lắng nhìn Tàn Quyên Phong.

Như đã đoán trước ra suy nghĩ của song Tâm, cô vẫn bình thản ngắm hoàng hôn: “Ta nói đúng...?”.

Giọng Băng Tâm hơi run: “Vâng, tuy Băng Tâm không đủ sức vào bên trong căn phòng, nhưng đã tạo một lỗ hổng nhìn vào đó.... Là...là bom kích hoạt từ xa...số lượng đủ sức san bằng lâu đài to lớn này không còn một viên gạch”.

Bấy giờ Tàn Quyên Phong mới quay đầu lại, không phải vì phát hiện ra những quả bom kia mà là sự run rẩy của Băng Tâm, còn Vô Tâm đang cuối đầu không dám nhìn cô. Không cần nói cô cũng biết chuyện gì đã xảy ra với cặp song sinh này.

Tàn Quyên Phong tiến lại đứng sát Băng Tâm, cau mày khi thấy một vết máu loang trên vai áo trắng của Băng Tâm, cô đưa tay toan chạm vào thì Băng Tâm hơi rút vai lại, đó là phản xạ của bị thương, nhưng nhanh chóng bị Tàn Quyên Phong giữ chặt lại, cô một tay tuột áo Băng Tâm xuống, lộ ra bờ vai trắng nõn nhỏ nhắn đang run lên vì một vết đâm nhỏ ở vai trái đã được cầm máu.

Đáy mắt Tàn Quyên Phong lại lóe lên tia kiêu ngạo, cô không hỏi Băng Tâm có đau không? Tại sao bị thương?... mà chỉ lạnh lùng: “Là ai dám?”.

Vô Tâm đứng cạnh biết Tàn Quyên Phong đã tức giận, lập tức quỳ một chân xuống, một tay chống đất, tay kia tự ôm lấy bờ vai mình, nói méo mào: “Lão đại! bom được đặt trong tầng hầm, ở đó có hệ thống tự bảo vệ, do Vô Tâm sợ hãi không giữ được bình tĩnh nên mới loạn xạ làm chị Băng Tâm phải đỡ giúp em một mũi tên” hai giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt của một cô bé mới lớn: “Em.em xin lỗi..là tại em, em không xứng đáng làm người của Tàn gia”.

Đúng! Người của Tần gia trước nay chưa có ai rơi nước mắt, họ rất biết dấu cảm xúc, và đặc biệt với những trường hợp nguy hiểm, gương mặt họ chỉ có duy nhất một cảm xúc, đó là chẳng có cảm xúc nào hết: Vô hồn.

Tần Quyên Phong trầm ngâm, cô không đỡ Vô Tâm dậy, chỉ nhẹ nhàng nâng cằm Vô Tâm lên, nhìn vào đôi mắt ngấn lệ của cô bé: “Người năm nay bao nhiêu tuổi?”.

Vô Tâm không dám nhúc nhích một li: “Dạ... mới qua mười bảy”.

Cô vẫn nhìn vào mắt Vô Tâm: “Người chưa sống đủ đâu” rồi quay mặt ra tiếp tục ngắm mặt biển dềnh dàng, đôi mắt mông lung ra lệnh cho Băng Tâm: “Đừng để ai thấy vết máu kia, thông báo cho Hắc Long và Thanh Long đợi lệnh”.

Ở một phòng ăn to lớn, có hai chiếc ghế sang trọng nhất được đặt ở hai đầu chiếc bàn sang trọng dài cả bảy mét, nhưng cả hai chiếc ghế đó đều không có người ngồi.

Hà Phú vẫn cười, nhưng trong mắt có tia nguy hiểm: “Không biết hai vị lão đại tại sao không dùng bữa?”.

Thanh Long thấy vậy mỉm cười, giải thích: “Trong hắc đạo ai cũng biết lão đại chúng tôi vốn là người sống rất kép kín, cô ấy đã dùng bữa tối ở phòng riêng và nghĩ ngơi ở đó rồi”.

Tiêu Hùng nghe xong cũng nhăm nháp rượu lấy đại một cái cớ: “Long lão đại cũng không thích ăn tối ở nơi đông người”.

Hà Phú nghe vậy cũng không hỏi gì thêm, ông thừa biết họ tới đây thấp hươg đã là đỉnh cao của giới hạn rồi, sẽ không có vụ ngồi ăn chung đâu. Khóe môi ông nhếch lên nụ cười đắc ý, ông sớm đã liệu tình huống này rồi.

Tầng hầm này được xây dựng cực kì kín đáo, đào sâu xuống lòng đất đến cả chục mét, chỉ có hai lối vào, nếu không phải siêu trộm có lẽ cũng rất khó phát hiện ra.

Trong hành lang rộng rãi, dọc hai bên hành lang, tượng lính La Mã oai hùng đứng như canh gác, dưới mỗi bức tượng là một thi thể của bảo vệ cùng một vũng máu cạnh họ, tất cả đều chết bởi một viên đạn ở mi tâm. Trên trần nhà, toàn bộ hệ thống camera đều bị phá hủy một cách đầy kĩ thuật, chỉ có thể là siêu trộm nhất nhì thế giới của Long gia.

Tần Quyên Phong không buồn kiểm tra tường tận, mắt hiện ra một tia khen ngợi, quả nhiên là Long Thần, chỉ cần một mình hai súng mà đã hạ hết cả vài chục bảo vệ. Càng đáng nể phục hơn nữa chính là những bảo vệ này gục ngay chính tại vị trí đứng canh của mình, chứng minh được tay súng của Long Thần cực kì tàn nhẫn và nhanh gọn, bảo vệ chưa kịp hành động đã bị hấn một súng xuyên ngay mi tâm mà chết bất đắc kì tử.

Cô dừng lại ở một bức tượng La Mã, nom cũng chẳng khác những bức tượng kia là bao, nhưng nếu để ý kĩ, cây giáo cầm trên tay của bức tượng này được đúc từ vàng thật mà thành, khác với những cây giáo bằng vàng giả kia.

Đưa tay xoay nhẹ cây giáo, hai tiếng ‘ầm! ầm!’ nhẹ vang lên, một bức tường nhỏ cạnh đó rời khỏi vị trí của nó, xoay vào trong một góc 70 độ.

Tần Quyên Phong đưa mắt nhìn vào con đường dẫn xuống tầng hầm, nó tối đen như mực, chỉ thấy thấp thoáng được vài bậc cầu thang rồi tất cả đều bị đêm đen chôn vùi.

Cô bước vào trong cánh cửa, dường như đã được cài sẵn thời gian đóng, cánh cửa sau lưng đóng rầm lại, xung quanh cô không lấy một ánh sáng, dù chỉ là một tia nhỏ nhoi.

Toàn bộ tầng hầm này tựa một con quái vật, mà cánh cửa ban nãy là miệng của nó.

Do đã đeo sẵn kính hồng ngoại hình xuyên màn đêm, chỉ trong tích tắc Tần Quyên Phong đã định dạng được đường đi, cô nhẹ nhàng buông chân xuống từng nấc thang một cách cẩn thận, bởi vì cô biết, ở đây có hệ thống tự bảo vệ được thiết kế theo kiến trúc cổ, chỉ cần chạm phải thứ gì đó thôi, sẽ có hàng ngàn thứ nguy hiểm khác xuất hiện, giống như mũi tên đã làm Băng Tâm bị thương.

Cũng may Tần Quyên Phong thông minh và đầy tính kiên nhẫn, nên ra tay chậm hơn Long Thần vài bước, khiến con đường của cô từ đầu đến bây giờ khá nhẹ nhàng, cần bản là bởi vì Long Thần và siêu trộm X đi trước đã mở đường cho cô, ví dụ tiêu biểu là đám bảo vệ lúc nãy và những mũi tên nằm ngang dọc tứ lung tung trên mặt đất bây giờ.

Càng vào bên trong, hơi lạnh càng xông lên, có lẽ do ở trong lòng đất, hướng hồ lại gần biển, nhưng đỡ được một tí là đã có ánh sáng. Con đường này rất nhỏ, khoảng cách chỉ lấy một mét. Hai bên tường, vài ngọn đèn mờ ảo như đèn ngủ chiếu nhẹ, trên dưới trái phải đều chỉ có một màu tường duy nhất, không khỏi khiến con người ta cảm thấy mình đang ở trong một chiếc hộp không lối ra.

Chương 5

“Àm! Âm!” một tiếng động lớn vang lên, mặt đất dưới chân Tần Quyên Phong hơi rung chuyển, và theo đôi tai cực kì nhạy bén khiến cô nhanh chóng nhận ra rằng, một hòn đá không hề nhỏ chuẩn bị lăn tới đây.

Quyên Phong hơi cau mày đánh giá xung quanh, dù biết nguy hiểm cận kề, nhưng cô không hề có một tia sợ hãi, ngược lại vẫn đôi chân dài trong chiếc quần da bóng vẫn rảo bước như đi dạo, thần thái ung dung, cô đi lên phía trước.

Từ xa xa, một hòn đá hình bầu dục cao khoảng một mét, bề ngang chiếm gần hết diện tích đường đi đang lăn lại phía cô, phía sau hòn đá, gương mặt điển trai của Long Thần với nụ cười tươi rói trên môi đang nhìn về phía cô.

Bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Quyên Phong, anh không lấy làm ngạc nhiên, đôi mắt ẩn trong cặp kính hồng ngoại, chỉ thấy nửa mặt dưới: “Tôi không có ý nhé!”.

Chàng trai đứng cạnh Long Thần là siêu trộm X thấy vậy thì hơi cau mày, viên đá đó lăn với tốc độ không nhanh nhưng cũng không hề chậm, hướng hờ với sức nặng của nó, đề lên một phát không chết cũng nát người.

Thấy siêu trộm X hốt hoảng vậy, Long Thần chỉ biết bật cười, vỗ tay lên vai X, cất giọng bông đùa: “Thôi đi chú, cô ta là bá chủ hắc đạo Tần Quyên Phong đó, ngoại trừ thể trạng không bằng nam nhi ra, cái gì cô ta cũng vượt trội không kém gì tôi đâu”.

Tần Quyên Phong nghe vậy cũng chẳng bận tâm, chỉ buông nhẹ câu: “Người cũng rảnh” rồi nhanh chóng rảo bước nhanh hơn tiến về phía hòn đá.

Khi đã cách hòn đá chưa đến mười bước chân, cô mới hơi lùi người về phía sau, lấy đà chạy nhanh đến chỗ hòn đá.

Do tốc độ lăn không quá nhanh, cô nhanh chóng nhảy vọt lên hòn đá, bàn chân chạy về phía Long Thần – ngược hướng lăn với hòn đá ngay trên mặt trên hòn đá, chỉ ba bước, rồi nhanh như một mũi tên, nhảy xuống khỏi hòn đá. Nhưng do cô là phụ nữ, lại còn quán tính quá mạnh, cô lao xuống khá mạnh.

Long Thần chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Quyên Phong, đôi đồng tử đen in bóng áo đen tuyệt sắc, cái cách cô bay lên hòn đá như một con bướm đêm chao lượn, một loài bướm đêm chỉ với một sắc đen, nhưng nó đẹp đẽ và hoàn hảo hơn bất cứ loài bướm sặc sỡ sắc màu nào.

Long Thần ngay từ đầu đã có tình ý với cô, biết cô lao xuống mạnh sẽ không đứng vững được, cho dù là đối thủ cũng nên cung chiêu phụ nữ một chút nha, anh cười rồi tiến lại dang tay ra toan đỡ cô.

Nhưng hình như anh quên mất cô là Tần Quyên Phong, là người rất ghét bị đàn ông chạm vào người.

Tần Quyên Phong sớm biết là không thể trụ vững, dự tính luôn tên háo sắc siêu đại gái Long Thần sẽ tiến đến đỡ cô, nên trước khi tiếp đất, cô đã cuộn tròn người lại, tính chuẩn xác vị trí Long Thần không kịp bước tới, nên Long Thần lại què tăng hai, còn cô chỉ lăn vài vòng trên đất.

Long Thần hơi cau mày, cái máu chinh phục lại gióng lên trong lòng anh. Chết tiệt! trước giờ chỉ cần là thứ Long Thần này muốn, anh đều phải có bằng được.

Long Thần thờ hắc ra, chớp mi liên tục xem mình có bị mù không, trong biển phụ nữ mệnh mông, người đầu tiên anh có hứng thú lại là kì phùng địch thủ của anh. Cũng không biết tại sao nhỉ? Chắc có lẽ do Tần Quyên Phong đẹp, ờ! Lí do đó chính đáng nhất, Tần Quyên Phong là người phụ nữ quá đẹp đi mà. Nhưng nói vậy cũng không đúng, anh trước giờ đâu có ham mê mỹ sắc, phụ nữ xấu đẹp gì trong mắt anh cũng là ‘đại yêu quái đáng sợ’ thôi mà. Nói chung khá rắc rối nha, không bàn nữa.

Tần Quyên Phong đứng dậy, phui phui lấy những hạt bụi bám trên áo, rồi quay lưng đi.

Thấy vậy Long Thần và siêu trộm X cũng đi theo, riêng siêu trộm X thì trong mắt lóe lên tia nghi ngờ gì đó không rõ.

Ở cuối tầng hầm, một lối nhỏ được mở ra, nó bằng kích thước với tầng đá vừa lăn qua lúc nãy, có lẽ do song Tâm chưa đủ trình độ mở nó, nên chỉ có thể tạo một lỗ nhỏ nhìn vào bên trong

Nhìn cái cửa nhỏ ấy và hòn đá lăn lúc nãy, Tần Quyên Phong hơi cau mày, trong đầu lóe lên tia nghi ngờ, nhưng không muốn làm việc với Long Thần cũng không muốn ra lệnh cho thuộc hạ của anh ta, nên cô im lặng không nói gì, đôi mắt thâm trầm dự liệu chuyện gì đó mà khó ai có thể nhìn thấu.

Tình hình ở đây ai cũng có một chiều cao chuẩn. Tần Quyên Phong cao 1m71, Long Thần cao đến 1m87, anh chàng siêu trộm X cũng không kém với chiều cao 1m89, nhưng cửa vào chỉ có một mét không hơn.

Đánh giá tình hình như vậy, Long Thần cười, ngo qua Tần Quyên Phong, đá đá lông mui, trông cực kì hút hồn: “Lùn cũng có cái sướng của nó nhỉ? X à!

Tôi với chú cao như vậy giờ thì khổ rồi!”.

Tần Quyên Phong hơi cau mày, đúng là một tên ngu ngốc mặt dày, không biết thể loại như anh ta sống làm gì cho chặt đất nhỉ?

Cô không buồn trả lời Long Thần, cuối người bước qua cái lỗ nhỏ ấy.

Long Thần chỉ biết lắc đầu cười khổ, người phụ nữ này rốt cục là không có tim hay tim cô ta được đúc từ cốt thép bê tông mà thành vậy, dù anh làm gì cô ta cũng không bận tâm, đến một ánh mắt cũng không ban cho anh. Đùa à? Anh là tên sát thủ đẹp trai nhất trong xã hội đen đấy. Hiaz, giả sử trên đời này chỉ có mỗi cô ta là phụ nữ, thà khổ khổ ‘cua’ đồ cô ta thì thà để đó đi quen đàn ông còn hơn.

Ặc! Có khi nào...cô ta bị lẫn lộn giới tính rồi không nhỉ? O.O Mới nghĩ đến đây thôi Long Thần đã ho sặc sụa. .

Bước qua khỏi cái lỗ ấy, một gian phòng hình vuông rộng cũng phải gần mười lăm mét chứa toàn bom, trên mỗi quả bom, một chiếc đồng hồ điện tử màu đen hiển thị 00:00.

Siêu trộm X được phân công đứng canh cửa, nên chỉ có Long Thần và Tần Quyên Phong tiến vào trong.

Long Thần bước lên phía trước, tuy vẫn cười nhưng nét mặt đã lấy lại vẻ nghiêm túc: “Loại bom này chỉ cần cắt đi một dây là xong, nhưng số lượng thế này....không đủ thời gian để cắt tất cả đâu! Không biết Tần lão đại có cao kiến gì?”.

Tần Quyên Phong chỉ lạnh lùng buông ra vài chữ: “giết Hà Phú”.

Long Thần đầu đã biết trước Tần Quyên Phong rất độc ác, nhưng khi nghe cô chỉ thững thững như nói đùa buông ra câu này anh cũng không thể kiềm được mà ớn ớn. Hà Phú là ai chứ? Hẳn ít nhiều cũng cùng Tần Quyên Phong và Long Thần tạo thế kiềng ba chân trong xã hội đen mà, ba từ đó có phải Tần Quyên Phong nói ra quá dễ không.

Nếu như không phải Long Thần biết cô là Tần Quyên Phong, thì chắc có đánh chết anh cũng không tin một người phụ nữ với vẻ đẹp như nữ thần lại phát ra những câu nói bá đạo như vậy.

Nhưng mà Tần Quyên Phong nói cũng đúng, muốn giết Hà Phú ở đây là chuyện quá dễ dàng, chỉ cần tạo một cái cớ là có thể hạ sát bất cứ lúc nào, bởi lẽ Hà Phú muốn tàn sát mọi người trong lâu đài này, nên thuộc hạ của lão sẽ không nhiều ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Tần Quyên Phong chỉ liếc sơ rồi bèn gót bỏ đi, nhưng chỉ vừa được đôi bước thì bên tai cô vọng lại âm thanh lúc này – âm thanh lẫn mạnh của hòn đá – rất gần rất gần.

“Chạy ra ngoài nhanh lên” Tần Quyên Phong nói lớn, khiến Long Thần ít nhiều khựng người, anh cứ tưởng cô gái này không biết câu quát chứ.

Trong khi những người khác chỉ nghe được những âm thanh khoảng 20000Hz thì Tần Quyên Phong nghe được hơn rất nhiều nhờ đôi tai nhạy bén hơn người và thiết bị cực kì hiện đại ở đôi bông tai Retro.

Thiết bị trợ thính hiện đại này phải nói là thành công rực rỡ của Tần gia, nó giúp người đeo nó có đôi tai rất thính, đó chính là nguyên nhân chẳng ai có thể theo dõi được Quyên Phong, bởi chỉ cần gần cô trong phạm vi 6 – 7 mét, dù là không nhìn thấy, cô cũng sẽ nghe thấy.

Tần Quyên Phong vội chạy thật nhanh ra cánh cửa lúc này, nhưng cô biết đã không kịp, nhưng một trong ba phải có một người thoát ra, vì kết cấu của cửa này là khóa ngoài.

Vốn có khả năng nhạy bén, siêu trộm X nhanh chóng nhận ra điều bất thường ở Tần Quyên Phong, nhanh chóng anh đưa mắt ra ngoài, bắt gặp hòn đá đang lăn chuẩn bị tiến về phía cánh cửa, siêu trộm X sa sầm mặt, nhưng do không thể bỏ rơi Long Thần, anh ta liền quay vào nhìn.

Thấy vậy Tần Quyên Phong chỉ lạnh lùng buông ra hai từ “ngu ngốc” rồi không nói không rằng, lùi về phía sau, cách xa cánh cửa ra.

Siêu trộm X vốn đã biết cửa này khóa ngoài, lập tức hiểu ý, nhanh chóng dùng toàn bộ sức mạnh đôi chân vọt ra ngoài, vừa khi anh lăn ra khỏi cửa và né sang một bên, hòn đá đã tiến vào bịt kín lối ra không có lấy một khe hở.

Siêu trộm X thở phào, quả nhiên người phụ nữ này quá thông minh, trong trường hợp đó vẫn giữ được bình tĩnh ra hiệu cho anh. Ý nghĩa của việc đó nói lên rằng, Quyên Phong và Long Thần không kịp thời gian để ra ngoài, bởi vì họ đứng cách cửa quá xa, nếu cậu ta không ra, cả ba sẽ cùng chết. Trong

lòng siêu trộm X không khỏi cảm thấy khâm phục.

Rầm!

Chỉ trong chốc lát, hòn đá đã bịt kín cánh cửa.

Do Long Thần chỉ thích hiện đại, nên những công trình xây theo kiến trúc vài trăm năm trước, anh không biết, chỉ biết dằn mặt nhìn Tần Quyên Phong.

Thấy Long Thần dằn mặt nhìn mình, Tần Quyên Phong cảm thấy không thích, cô liền lên tiếng: “Vội thiết kế như vậy, ai đột nhập vào sẽ bị nhốt vào đây tới chết”.

Long Thần tươi cười, cô gái này tiết kiệm từ ngữ quá. Bỗng trong mắt anh lóe lên tia gian, bây giờ trong căn phòng này chỉ có hai người, hehe, cơ hội tốt nha.

Nhận ra tia gian trong nụ cười của Long Thần, Tần Quyên Phong cau mày, trong tình huống này cô không phải là đối thủ của Long Thần, và cũng khác với Tiêu Hùng, Long Thần không hề bị bá khí của cô đàn áp đâu. Tần Quyên Phong giả vờ không quan tâm, quay lưng toan bỏ đi thì bị Long Thần ôm lấy từ sau lưng, cánh tay rắn rỏi của anh luồn qua, siết lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hai bàn tay to lớn của anh nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn của cô, ngăn không cho tay phải của cô chạm đến chiếc nhẫn, rồi cắn một cái nhẹ vào lỗ tai cô.

Bản thân của Tần Quyên Phong sinh ra đã được thượng đế ban cho đặc tính rất nhạy cảm, vừa bị Long Thần cắn lên tai, lập tức mặt cô đỏ ửng, nhưng Long Thần không thấy.

Mặc dù cô đã cố kiềm chế, nhưng Long Thần đã tinh anh cảm thấy người cô hơi run rẩy, trong lòng anh tự nhiên cảm thấy thỏa nguyện, anh đặt một nụ hôn ngay cổ cô: “Em không sợ tôi sẽ giết em sao?”

Tần Quyên Phong mặc dù trong lòng run rẩy nhưng vẫn cố bình tĩnh, trên đời này không có thứ gì có thể khiến cô mất bình tĩnh bằng việc đụng chạm thân thể với đàn ông, đặc biệt là một người đàn ông phi phàm trác việt như Long Thần, cô không chống cự nữa, đứng yên nói: “Ngươi tiểu nhân vậy ư?”.

Long Thần bật cười, cùng cô bước lên vài bước rồi xoay người cô, áp cô sát vào tường, cánh môi anh gần như áp sát vào chiếc mũi nhỏ của cô: “Nếu tôi nói, tôi muốn có em, muốn em cả đời này phải là của Long Thần tôi, thì sao?”.

Cô vẫn lạnh lùng: “Ý ngươi là mình hôn?” (hôn nhân giữa người sống và người người chết).

Long Thần cười khò, câu nói đó, như thể muốn tuyên chiến rằng, anh và cô cả đời này sẽ đấu với nhau cho đến anh sống tôi chết mới thôi.

Long Thần không biết mình làm như vậy có đúng không, thù hận giữa hai gia tộc này đã ăn sâu vào xương tủy rồi. Bây giờ anh lại thích chủ nhân của Tần gia. Quả nhiên là chuyện điên rồ.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng miệng Long Thần lại nói khác: “Dù em có là ma, tôi vẫn muốn có được em”.

Tần Quyên Phong thấy buồn cười, ai là ma trước còn chưa biết. Toan nhếch môi cười nhạt thì cánh môi như đóa sen mùa hạ ấy đã bị Long Thần chiếm giữ.

Đôi môi của anh mạnh mẽ áp vào môi cô, mút lấy vị ngọt ngào của môi cô. Vừa mút liếm vừa dụ cô hé miệng.

Nhưng Long Thần lại không ngờ rằng, cả hôn Tần Quyên Phong cũng không biết.

Năm năm trước đúng là cô suýt bị Hắc Long cưỡng bức, nhưng thú thật lần đó Hắc Long vẫn chưa chạm được đến môi cô nữa là.

Tính ra đây chính là nụ hôn đầu đời của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Vừa nghĩ đến đây, Tần Quyên Phong như chết lâm sàng, khủng người không biết làm sao, tay chân như bị rút hết sức.

Long Thần cũng ngạc nhiên nhưng lập tức lấy làm thú vị, cảm giác muốn có cô lại càng cao hơn. Không ngờ nữ hoàng Tần Quyên Phong đến cả hôn cũng không biết phải làm như thế nào.

Cô ngậm chặt cửa miệng, ngăn không cho đầu lưỡi của anh tiến vào.

Long Thần vẫn tiếp tục mút môi cô, bàn tay trái của anh từ eo cô di chuyển lên trên.

Lên trên..

“Đừng...!” Tần Quyên Phong cảm giác tay của anh lên gần tới ngực cô thì mở miệng ngăn cản.

Chỉ chờ có thế, Long Thần lập tức xâm chiếm được môi cô.

Đầu lưỡi anh chạy vào khoan miệng cô, đùa nghịch cùng chiếc lưỡi ngọt ngào của cô.

Biết mình bị lừa, nhưng Tần Quyên Phong không thể làm gì hơn. Cả người mụ mị trong nụ hôn ấy.

Tại sao? Người đầu tiên nói thích cô lại là hắn?

Người đầu tiên hôn cô lại là hắn?

Đôi môi nồng cháy pha chút nhút nhát của cô khiến Long Thần không thể nào dừng lại được. Anh mạnh mẽ hơn mút lấy mút để môi cô.

Cho tới khi quá sức chịu đựng của hệ hô hấp, anh mới buông cô ra.

Tần Quyên Phong bây giờ cả người lơ đãng, dường như không đứng vững, phải tựa vào tường. Cánh đôi nhỏ nhắn đỏ ửng lên, nhịp thở gấp làm vòng một pháp phòng nom lại càng quyến rũ hút người.

Cô thật khiến cho những thằng đàn ông ngắm nhìn cô phải căm hận vì không có được cô.

Tần Quyên Phong lúc đầu tỉnh táo, bàn tay nhanh thoăn thoắt mang khẩu súng ra, chỉ thẳng vào mi tâm của Long Thần: “Người muốn chết?”.

Long Thần tắt lưỡi, cái dáng cầm súng cũng thật là mê người nha, liền bật cười: “Chết trong nụ hôn của em, tôi cũng cam lòng”.

Cùng lúc đó, cánh cửa bật mở. Siêu trộm X bước vào, chứng kiến cảnh Tần Quyên Phong chỉ súng vào Long Thần, anh cũng lôi một khẩu súng ra, nhắm vào Tần Quyên Phong.

Long Thần thấy vậy cười tít mắt: “Ồ đây toàn là thuốc nổ, không dùng súng được đâu”.

Tần Quyên Phong “hừm!” một tiếng, cất khẩu súng vào. Không thèm ban cho Long Thần một cái liếc, xoay lưng đi ra.

Dấu trong cặp kính hồng ngoại là một đôi mắt tàn nhẫn hơn bao giờ hết.

Được lắm, ta sẽ cho người chết không toàn thay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Pháo hoa

Có vẻ như không ít người biết được dưới tầng hầm có bom, nên sau bữa ăn tối, họ đều kiểm soát cáo lui ra về.

Hà Phú cũng không thiết giữ họ lại. Thứ nhất, ông biết người sát hại vợ con ông chỉ có thể là Tần gia và Long gia. Thứ hai, bọn tép riu đó, đợi sau khi ông giết xong Tần Quyên Phong và Long Thần, trở thành bá chủ hắc đạo rồi xử lý sau cũng được.

Tần Quyên Phong ngồi ở một góc khuất, đứng cạnh chỉ có Vô Tâm, còn ba người kia đầu thì không ai biết. Gương mặt đã được tháo kính ra, nhưng dưới bàn tay phù phép của bậc thầy trang điểm là song Tâm, khuôn mặt bây giờ khác xa với khuôn mặt thật của cô. Tay cầm ly rượu Vang cao chân, đôi mắt thú vị liếc về phía Hà Phú như thể đang xem kịch hay.

Muốn giết Tần Quyên Phong? E là có tu thêm 10 kiếp nữa lão Hà Phú cũng chưa có được cái đẳng đó.

Tần Quyên Phong vẫn nhìn về phía Hà Phú, băng quơ lạnh lùng hỏi: “Người nói xem ta nên bắt đầu màn kịch này sớm hay muộn?”.

Hà Phú sử dụng bom kích hoạt từ xa thay vì bom hẹn giờ, điều này có nghĩa là ta là người dựng nên màn kịch này, nhưng lại để cho Long Thần và Tần Quyên Phong khởi màn. Bởi vì chỉ cần khi một trong hai vị bá chủ này mở miệng cao lui, màn kịch sẽ bắt đầu.

Ban đầu Tần Quyên Phong tính sẽ giết lão ta trước mặt bàn dân thiên hạ cho hả giận, nhưng nghĩ lại, tiếp sau đó cô còn phải hạ sát Long Thần, nhiều người quá thật làm cân chân cô nha. Vậy nên cô vẫn cứ để khách quý về hết.

Ở cách đó không xa, Long Thần cũng lạnh lùng uống rượu. Anh thật sự không hiểu tại sao Tần Quyên Phong lại không chịu bắt đầu màn kịch sớm một chút, chẳng lẽ cô ta còn toan tính điều gì. Anh biết, ở cô ta có một phẩm chất mà người trong thế giới ngầm này ít ai có được, đó là nhẫn, nhưng chỉ là không biết cô ta tính nhẫn cái gì trong trường hợp này thôi. Chết tiệt, chắc có trời mới biết cô ta đang nghĩ cái gì trong đầu.

Long Thần mất hết kiên nhẫn, toan đứng dậy thì bất gặp ánh mắt lạnh của Tần Quyên Phong đang nhìn mình. Anh lại ngồi xuống, đưa mắt nhìn chăm chăm cô, hận không thể vùi đầu cô vào nước để tẩy trang mà xem gương mặt thật của cô.

Khách quý đã về gần hết, chỉ còn lại một vài gia tộc nhỏ, có lẽ do không biết được chân tướng sự việc nên vẫn ở lại đây.

Tần Quyên Phong nhếch mép: “Vô Tâm!”.

Vô Tâm bước lên đứng đối diện Tần Quyên Phong, tay đặt lên ngực, cánh môi được tô một màu son đỏ tươi như sắc máu khẽ cười, cúi thấp người: “VÀNG! THƯA NGÀI”.

Phía bên kia Long Thần cũng mấp máy môi: “Tiêu Hùng”.

Hai người đại diện cho hai đại gia tộc tiến về phía Hà Phú, ngó ý cáo lui ra về.

Hà Phú bật cười khoái chí, nhưng lão ta không biết, vở kịch này của lão từ đầu đã được thay đạo diễn rồi.

...

Trước đó khoảng ba mươi phút, trong căn phòng được trang trí như khách sạn 5 sao.

Song Tâm, Thanh Long, Hắc Long cung kính đứng trước mặt Tần Quyên Phong, đôi mắt nghiêm nghị sẵn sàng nhận nhiệm vụ.

Tần Quyên Phong lạnh lùng ngồi trên ghế, tay vuốt ve chiếc nhẫn rồng, cất giọng nhẹ nhàng ra lệnh:

“Hắc Long! Lắp một quả lựu đạn vào trực thăng của Hà Phú, sau đó làm gì thì người tự liệu”.

“Thanh Long, chờ thời cơ bắn vào quả lựu đạn đó”.

“Băng Tâm! Trong vòng 15p cắt hết sóng điện từ trong phạm vi bán kính 4000m”.

“Vô Tâm, đi theo ta”.

“VÀNG! THƯA NGÀI” cả bốn cùng đồng thanh, sau đó ai nấy làm nhiệm vụ của mình, không ai can hệ đến ai.

Tần Quyên Phong – lão đại của họ, không những là một tay sát thủ chuyên nghiệp, mà còn là một kẻ rất biết dùng người. Cô luôn nắm trong lòng bàn tay khả năng của thuộc hạ mình, rồi từ đó giao cho họ những nhiệm vụ phù hợp với khả năng.

Hà Phú ối là Hà Phú, sai lầm ngu ngốc nhất của người chính là để Tần Quyên Phong ta khởi màn.

....

Ngay khi lời cáo từ từ bên hai đại gia tộc vừa dứt, thì bỗng nhiên đèn trong phòng chập chờn, bật rồi tắt, tắt rồi lại bật, tiếp theo đó là tiếng xả súng dồn dập và tiếng hét thảm thiết của mọi người.

Mùi máu tanh tràn ngập trong không khí, làm mất đi cái vẻ trang nghiêm của căn phòng, mùi hương hoa cũng theo đó mà bị lấn áp. Tiếng hét của những con người bên trong căn phòng không khiến người ta liên tưởng đến một cuộc chiến tranh thật sự.

Đoảng đoảng!!

Tần Quyên Phong đứng nép mình trong một góc khuất, cô chẳng buồn móc súng ra phản kháng, trên tay vẫn cầm cốc rượu Vang đỏ, trong bóng tối, chất vang đỏ sáng sủa như những vũng máu ngoài kia.

Khuôn mặt của cô nhàn nhạt nhấp một ngụm rượu, cứ để cho Hà Phú vui vẻ một chút, mà dù gì Thanh Long của cô cũng thích bắn ở khoảng cách xa hơn là gần mà, hôm nay cho Thanh Long vui vẻ một chút cũng được.

Đến khi bên ngoài đã ngót hẳn tiếng súng, chỉ còn tiếng lên đạn cạch cạch của ai đó, Tần Quyên Phong mới bước ra, chẳng buồn cầm theo súng phòng hờ, trái ngược với cô, theo sau là Vô Tâm, gương mặt căng thẳng, trên tay cô bé cầm một khẩu Glock 17 đã được lên đạn.

Ánh đèn chập choạng một lát rồi bật sáng lên, chiếu rọi lên xác những con người mới còn cười nói ban nãy, bây giờ đã nằm trên những vũng máu đỏ tươi, những cánh hoa hồng trắng rụng rơi lả tả trên vệt máu đỏ.

Thế giới hắc đạo là thế, cướp hoặc bị cướp, giết hoặc bị giết, thắng làm vua, thua làm giặc, có thể chết bất cứ lúc nào nếu không tỉnh táo.

Thuộc hạ của Long Thần lần lượt chia hòng súng về phía Tần Quyên Phong và Vô Tâm, lập tức bị Long Thần ngăn cản, anh hơi tựa vào chiếc bàn sau lưng, cầm lấy một bông hoa hồng trắng tinh hờ hờ trên vai, nhìn qua cô, trêu đùa: “Không biết giết hay không dám giết”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Đoảng!!!

Ly rượu Vang nằm trên khung trưng rượu phía sau lưng Long Thần nát thành trăm mảnh, rượu trong ly bắn ra tung tóe, vấy bẩn tấm khăn bàn trắng tinh, nhuộm đỏ những cánh hoa hồng bị viên đạn xuyên qua, một vài giọt thấm qua tay áo của Long Thần.

Bọn thuộc hạ của Long Thần cả kinh gần như nín thở.

Tần Quyên Phong cô ta có phải là mất thần không vậy. Cô ta vừa dùng súng bắn xuyên qua nụ hoa mà Long Thần đang đùa giỡn trên tay, thậm chí còn một viên đạn trúng hai đích, khiến ly rượu bé nhỏ phía sau không tội tình gì cũng vỡ tan.

Long Thần cau mày nhìn tấm khăn bàn trắng tinh bị nhuộm đỏ, cười nhạt.

Tần Quyên Phong lạnh lùng đưa súng cho Vô Tâm “Những kẻ đó, không xứng chết dưới tay ta”.

Ở một góc vườn của biệt thự Hà gia, tiếng lắp ráp súng vang lên lạch cạch, Thanh Long vui vẻ mỉm cười, lần này anh đã cố tình lắp súng thật lâu để đợi lão già Hà Phú nha, vậy mà lão vẫn còn chậm chạp cơ đấy.

Ôm khẩu súng bắn tỉa L115A3 Anh trên tay, Thanh Long tháo mắt kính ra, để lộ một đôi mắt màu xanh sắc sảo. Anh mỉm cười cẩn thận cho kính vào túi áo Vest, miệng mỉm cười: “không một con chim nào có thể thoát khỏi nòng súng của ta”.

Thanh Long – kẻ được mệnh danh là một trong những vị vua của súng bắn tỉa trong giới hắc đạo có dịp ra tay.

Tiếng cánh trực thăng quay mạnh, sau khi nghe phi công của lão báo đã lên đến độ cao 1300m lão mới bật cười ha hả, cầm lấy máy điều khiển bom từ xa ra, cười khà khà: “Chết hết đi” rồi nhấn thật mạnh vào cái nút màu đỏ rồi vui vẻ bịt tai, miệng còn đọc một chữ: “Bùm”.

Nhưng lại chẳng có tiếng động nào phát ra.

Hà Phú tức điên lên, lão bấm đi bấm lại cái nút màu đỏ nhưng vẫn vô ích, không có gì phát ra.

Phía bên cạnh, một tên thuộc hạ quay xuống báo cáo: “Lão đại, sóng điện từ trong phạm vi 4000m đã bị ai đó cắt rồi, không thể kích hoạt từ xa được”.

Hà Phú điên tiết nắm mạnh tay vào cửa trực thăng, máu từ tay lão rỉ ra trong thất vọng.

Nhưng lão không hề biết, chiếc trực thăng đó đã được đặt sẵn một trái bom, xung quanh vị trí trái bom tỏa một lớp bột da quang khiến nó chiếu sáng lung linh trong đêm.

...

Bầu trời đêm nay thật tối, phía xa xa, ngọn hải đăng chớp chớp như một ngôi sao nhỏ.

Tần Quyên Phong vẫn một gương mặt không cảm xúc đứng ngẩn ngơ, môi mấp máy: “Game over”.

...

Thanh Long lên đạn, cái tên Hắc Long này cũng muốn chơi anh nha, đặt một quả bom ngay cái vị trí làm anh gặp không ít khó khăn, nhưng rồi vẫn cuối

đầu vui vẻ: “cả đời này tôi chỉ được phép nói ba chữ: “Vâng thưa ngài””.

Phía xa xa, một vật nhỏ nhỏ chiếu sáng lung linh thật đẹp..và rồi..

Đoảng!!!!!!

Bùm.!!!!

Một tiếng nổ trên không như động trời, như một tia pháo hoa do ai đó bất ngờ phóng lên mà không có sự báo trước, như một đóa hoa bất chợt nở giữa đêm đen, chiếc trực thăng chở Hà Phú và thuộc hạ nổ tung.

Do khoảng cách khá xa, không ai nhìn rõ thế nào, chỉ thấy từ trên cao, những đốm lửa rơi vụt xuống biển, những đốm lửa tuy mạnh mẽ, nhưng trước đại dương mệnh mông hùng vĩ, nó cũng bất lực mà tắt ngấm, dần dần, chìm xuống đáy đại dương. Yên nghỉ.

Quay lưng bỏ đi, trên gương mặt lạnh của cô gái khẽ nhếch mép: “Cuối cùng cũng chỉ còn lại hai ta. Người sẽ làm gì đây Long Thần”.

Phía sau Tần Quyên Phong, gió vẫn thổi rì rào, thủy triều đã lên từ bao giờ, kéo theo những đợt sóng mạnh đánh ầm ầm như muốn phá nát bãi đá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Ký ức

Mười năm trước, trên chiếc ghế sang trọng chỉ dành cho người đứng đầu đại gia tộc, một chàng trai chỉ khoảng tuổi mười bốn, mười lăm ngất ngưỡng ngồi trên đó. Nét cao ngạo hiện rõ trong đôi mắt xanh lục bảo, tưởng như trên đời này không gì có thể đánh gục được cậu. Một tay chống trên thành ghế, một tay đùa nghịch ly rượu trên tay, cậu lười biếng nói khẽ: “Chỉ là một con bé tám tuổi...” khẽ môi cậu bất chợt nở ra một nụ cười, nụ cười ấy cao ngạo vô cùng, tà mị vô cùng nhưng cũng đẹp vô cùng: “là Nhược Quyên Phong hay Tần Quyên Phong...không quan tâm... Cừ -giết-sạch...”

...

Lặng nghe từng đợt sóng vỗ ầm ầm, phía xa xa trên mặt biển, thấp thoáng ánh đèn của những con tàu ngoài khơi.

Long Thần lặng nhìn theo cái dáng người nhỏ nhắn đó, lòng có chút gì đó buồn cười. Anh với cô dường như sinh ra đã bị ông trời bắt công buộc vào nhau bằng một sợi dây định mệnh nào đó vậy, không ai trong hai người có thể thoát khỏi nó cả, bởi thế mà cuộc đời của cô và anh như trở thành một vòng lẩn quẩn, đi đâu cũng đụng chạm đến nhau. Thật buồn cười.

Anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên anh gặp cô, lúc đó cô chỉ mới tám tuổi, vẫn là một cô bé với nụ cười đẹp như thiên thần, cô lúc đó không phải như bây giờ.

Lúc đó, tuy đã lên nắm quyền trong Long gia, nhưng nếu muốn cũng có thể nói anh chỉ mới là một thiếu nhóc mười bốn tuổi, cái tuổi ngông cuồng hiếu chiến, bởi thế nên hôm đó đích thân dẫn thuộc hạ đến truy sát Nhược Quyên Phong – con gái nuôi của Nhược gia, cũng chính là Tần Quyên Phong sau này.

Nhớ ngày hôm đó, một buổi hoàng hôn mùa thu, bỏ công anh đã tàn, bầu trời cũng đã xế chiều nhưng vẫn phủ một màu xám u buồn, gió thu vờn nhẹ trên mái tóc đen, bỏ công anh theo làn gió tản đi khắp nơi, khắp trời một màu trắng tinh khiết, tinh khiết như chiếc váy trắng của cô bé đang đứng trước mặt anh.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, mái tóc đẹp ấy khẽ tung trong gió, vạt váy trắng phất phơ, gió ngang bướng cứ thổi như thế, mang theo vài cánh hoa bỏ công anh trắng bám lên mái tóc đen.

Long Thần đơ người đứng im đó, anh không bước đi tiếp, cứ lặng người đứng đó, bức tranh trước mặt anh quá hoàn hảo, tới mức ai nhìn vào cũng không nỡ phá vỡ nó.

Gió lại thổi, thân cây bỏ công anh yếu đuối đung đưa như nhảy múa trong gió.

Thiên thần ấy như phát hiện ra có người đến, ngây ngô quay lại nhìn anh.

Một chiếc cằm nhỏ nhắn, chiếc mũi cao xinh xắn, đôi chân mày thanh thanh, hai bờ má ửng hồng, làn da trắng sứ, đôi môi đỏ ngọt ngào...và một đôi mắt màu xám khói thoáng nét buồn như bầu trời trên cao vậy.

Long Thần ngơ ngẩn, anh dường như đắm chìm trong đôi mắt đó.

Chiếc váy trắng dường như cũng bị lưu mờ bởi vẻ tinh khiết của cô bé, đôi mắt màu xám khói đó như chứa cả bầu trời mênh mông vậy.

Gương mặt thoảng nét buồn đó khiến con người ta hận không thể mang hết mọi thứ tốt đẹp trên đời này đặt dưới chân cô bé chỉ để đôi mắt cười của cô.

Thân người mỏng manh như một trang giấy trắng, tưởng chừng như một cơn gió cũng có thể cuốn cô bé đi mất.

Long Thần cứ thế ngắm nhìn, không hề phát hiện ra cô bé đã đi đến trước mặt anh từ bao giờ.

Cô bé cười với anh, nụ cười đẹp như thiên thần, mông lung dịu nhẹ hơn cả ánh hoàng hôn ban chiều, nhìn thẳng vào mắt anh, cất giọng hỏi: “Anh cũng thích hoa bồ công anh sao?”.

Cái chất giọng ấy rất dễ nghe, nó rất thanh, rất nhẹ, rất trong veo như tiếng phong linh trong gió.

Long Thần gần như vô thức, anh khẽ gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Đến sau này nghĩ lại anh còn cảm thấy buồn cười, anh lớn lên trong thế giới ngầm, sống nay chết mai, hồi đầu mà hoa hòe, lại còn là loài hoa yếu đuối, luôn chịu sự chi phối của gió đó, hoàn toàn không hợp với anh.

Cô bé lại cười tươi hơn, nét cười trên mặt rạng rỡ, cô đưa hai bàn tay trắng nõn lên trước mặt anh. Hai bàn tay ấy up hờ lên nhau như cách người ta thường che giấu điều gì đó bí mật rồi làm cho người đối diện bất ngờ vậy. Long Thần mặc dù không mấy tò mò nhưng khi nhìn thấy đôi mắt như đang mong chờ câu nói “Gi vậy?” anh lại tự-nhiên-cảm-thấy tò mò: -“Gi vậy?” anh cất tiếng hỏi.

Đôi mắt cô bé sáng lên, cổ nhóm chân cao hơn, đưa bàn tay lên gần mặt anh, rồi từ từ, hai bàn tay như một đóa hoa từ từ hé ra, và bên trong... là một cánh hoa bồ công anh.

Long Thần hơi cười: “Tặng tôi sao?”.

Cô bé khẽ gật đầu.

Long Thần cười, đưa tay chạm vào nụ hoa bé nhỏ đó, nhưng còn chưa kịp nắm lấy thì một cơn gió nữa thổi qua, mang theo cánh bồ công anh lên cao vút.

Long Thần chau mày nhìn cô bé, trầm nghĩ cô bé sẽ buồn: “Mất rồi”.

Nhưng đáp lại anh, cô bé không hề buồn, nụ cười ấy vẫn ở trên môi, như một đóa hoa nhỏ nhắn xinh đẹp nở rộ không bao giờ tàn phai theo năm tháng cuộc đời. Cô ngược mắt ngó lên tầng không xa xa, đôi mắt trong veo cơ hồ có thể soi bóng người đối diện trong đó từ từ khép lại: “Một cánh hoa bay đi, lo âu muộn phiền bay đi rồi, bay đi thật xa, không bao giờ trở lại. Sẽ mãi mãi trên trời cao, không đáp xuống ai đâu. Cánh hoa phiền muộn bay mãi chẳng dừng chân, và sẽ chẳng còn ai lo âu buồn bã”.

Rèm mi cong dài như chiếc quạt nhỏ từ từ mở ra, lại một nụ cười trên khuôn mặt: “Anh sẽ không còn buồn nữa”.

Long Thần trong lòng phút chốc cũng cảm thấy bình yên hẳn, cái cảm giác đó đã lâu lắm rồi anh không có được. Kể từ khi anh nhận thức được rằng mình là ai, anh đã quên mất cảm giác bình yên là như thế nào rồi. Sống trong xã hội đen, ngày ngày phải đối mặt với những toan tính nhân tâm đáng sợ, có ngày nào mà được yên lòng?

Long Thần bật cười, đôi mắt màu xanh lục bảo khi cười êm đềm như nước hồ thu.

Bỗng từ xa có tiếng vọng tới: “Tiểu Phongggg!”.

Cô bé quay đầu lại, tí mắt cười với người đàn ông phía sau đang gọi mình, hô lớn một tiếng: “Ba!”.

Đó là một người đàn ông tuổi khoảng 40, ông tiến lại, nhẹ nhàng phui mấy bông hoa bám trên mái tóc cô bé, chột cau mày khi liếc xuống hai bàn chân trần nhỏ nhắn của cô: “Con lại không đi giày”.

Mặc dù nghe chỉ trích, nhưng nét cười của cô bé vẫn không tắt, gương mặt sáng như ngọc: “Như thế này thoải mái hơn”.

Nhìn thấy cô bé như vậy, dường như người đàn ông không nổi trách cứ, ông nhẹ bế cô lên, rồi quay sang Long Thần như thể tới bây giờ mới phát hiện ra sự hiện diện của anh: “Ai đây con?”.

Cô bé đưa tay quệt quệt mũi cầu kính: “Là một người bạn chưa từng biết tới”.

Long Thần ngạc nhiên, một người bạn chưa từng biết tới? Chưa biết tới mà cũng có thể là bạn sao?.

Người đàn ông cười hiền từ, hôn lên vàng trán trắng của cô bé: “Vậy tạm biệt bạn con đi, chúng ta phải đi rồi”.

Cô bé lộ vẻ tiếc nuối, nhưng vẫn vâng theo lời ba, phát tay tạm biệt Long Thần, còn khuyến mãi tặng thêm một cái mi gió tinh nghịch.

Người đàn ông cũng mỉm cười nhìn anh rồi quay lưng đi. Đôi mắt của anh và cô bé luyến tiếc nhau cho tới khi cô bé khuất dạng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Dưới ánh mặt trời chiều, đôi mắt ấy thật long lạnh.

Khóe môi của Long Thần bất giác mấp máy: “Tiểu Phong” bên tai văng vẳng tiếng chuông gió khê kêu, thanh thanh như tiếng của cô.

Đó là lần đầu tiên anh gặp cô, lúc đó anh vẫn chưa hề biết cô là người anh muốn giết.

Lần thứ hai anh gặp cô chính là đêm hôm đó, cũng chiếc váy trắng như ban chiều, vẫn là một đôi chân trần. Nhưng không còn một trắng tinh khiết nữa, nó đã bị vấy bẩn bởi máu và bùn đất.

Đôi mắt ấy không còn long lạnh dưới ánh mặt trời nữa, mà là nhạt nhòa dưới ánh trăng khuya.

Hận thù của hai gia tộc này đã giết chết một thiên thần.

....

Quay về với hiện tại, sóng biển vẫn cứ vỗ ầm ầm vào vách đá, Long Thần cuối lưng ngồi vào trong chiếc xe đen. Anh đốt một điếu thuốc, rít một hơi, từ khóe miệng phả ra một làn khói trắng, làn khói trắng nhanh chóng bị gió cuốn đi mất.

Phải, làm sao cô có thể tha thứ được mọi chuyện chứ.

Có lẽ anh nên quên đi.

Anh sẽ chỉ dành hôm nay để nhớ cô thôi nhé.

Qua ngày mai, anh lại sẽ là một Long Thần sắt đá, không sợ trời không sợ đất, và rồi anh với cô sẽ lại sống mái với nhau trên đường đời này.

Vĩnh biệt Tiểu Phong.

Tạm biệt Tần Quyên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Săn Đêm

Chiếc xe đen sang trọng dần dần rời khỏi lâu đài cổ kính, cứ thế dầm dẫm xuống núi với một vận tốc không quá nhanh. Bầu trời rất tối, rất đen, ở xa xa đâu đó tận chân trời, những tia sét xẹt ngang trời, dự báo đêm nay sẽ có một cơn mưa lớn.

Tiêu Hùng bàn tay cầm vô lăng, đôi mắt vẫn nhìn thẳng, giọng khản đặc nhắc khẽ: “Lão đại”.

Long Thần thở ra một làn khói trắng, nhanh chóng vút điều thuốc sắp tàn ra ngoài xe: “Cứ làm theo kế hoạch” giọng hần rất lạnh, tới mức dường như chưa từng tồn tại một tên Long Thần mặt dày trơ trên bên Tần Quyên Phong lúc này: “Tôi tự biết phải làm gì”.

Long Thần hần nữa đòi sống trong súng đạn, chẳng nhẽ bây giờ vì một người phụ nữ mà bỏ mạng sao. Tuyệt đối không có chuyện đó đâu, Tần Quyên Phong sẽ phải chết, chết một cách hèn hạ nhất trong tay hắn.

Màn đêm u tịch bao phủ lấy tòa lâu đài cổ kính ấy, từng đường nét nguy nga tráng lệ của nó đều bị màn đêm làm cho nhạt nhòa không thấy rõ.

Rầm

Một tiếng động mạnh phát ra, một vách tường của lâu đài bề tanh bành, từ trong đám khói bụi vật vụn ấy, một con xe màu đen bóng phi ra. Thoạt trông chiếc xe đó chỉ như bao chiếc xe thường, chỉ khác hơi có dáng dấp của một chiến đấu cơ, nhưng nếu để ý kỹ, những trang bị trên nó đều là “hàng khủng”, đừng nói đâm vào vách tường cũ kỹ kia, ngay cả đâm vào xe lửa cũng chưa chắc làm trầy trụa được nó.

Bạch Long mở cửa xe bước ra, anh tung một cú đá mạnh vào xe, rồi tự hào ngẩng mặt nói: “thấy chuyên gia lắp ráp của Tần gia thế nào hả?”.

Riêng Tần Quyên Phong và Hắc Long ra, tất cả mọi người của Tần gia đều cả kinh nhìn con xe đen trước mặt, họ đều là những tay trong nghề, dĩ nhiên biết rõ những cấu trúc “hạng nặng” trên thân xe. Đùa à? nó có phải là xe không vậy, e là trên đời này chỉ có thể tìm được một chiếc xe như thế này thôi. Vô Tâm không kìm được, lên tiếng: “Chẳng khác gì một chiến đấu cơ dưới đất”.

Băng Tâm lên tiếng: “nhưng để làm gì ạ? Em nghĩ bọn thuộc hạ của Long Thần sẽ đến đây bây giờ” rồi lại vờ như chống cằm suy nghĩ: “Chẳng lẽ lấy xe cán chết chúng”.

Lời vừa dứt, quả nhiên từ phía con đường xuống núi, khoảng chục chiếc xe đen rầm rà chạy tới, thậm chí còn chưa thấy mặt mũi đâu đã nghe tiếng súng nổ dữ dội.

Lập tức mọi người trong Tần gia tìm chỗ ẩn nấp, nhanh chóng rút súng ra bắn tỉa, sử dụng cả những khẩu súng phóng lựu hạng nặng để bắn nhau, khiến khung cảnh cực kì hỗn loạn.

Tần Quyên Phong không biết từ khi nào đã bước lại gần chiếc xe, trong khoảnh khắc cô nhếch mép vuốt ve con xe đen như vuốt xe một con thú hoang thuộc về cô, mọi người bất giác ai nấy đều sồn gai óc. Bọn thuộc hạ của Long Thần khi nhìn thấy con xe đó lại càng kinh hoàng, những tiếng hô “rút rút” bắt đầu vang lên, mặc kệ bọn Tần gia đang xả súng như mưa, bọn chúng cũng ráo riết chạy về xe mình, nhiều kẻ bỏ mạng giữa đường.

Nhưng đã quá muộn, chiếc xe đen dưới tay lái thần thánh của Tần Quyên Phong như một con thú hoang đi săn vọt lên, hai bánh xe xoắn đến mức tạo nên những lỗ loét trên mặt đất, phía sau xe, hai tia lửa xanh vụt sáng trong màn đêm, một tốc độ kinh hồn mà có lẽ trên thế giới này chẳng được bao nhiêu kẻ có thể khiến chúng khuất phục dưới tay lái của mình.

Hắc Long ho khịt khịt khi ngửi khói, khỏe môi anh nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn hảo hiếm hoi: “Animal”.

Một chiếc xe đuổi theo mười chiếc xe khác, một cuộc đua giữa một con thú săn và những con mồi.

Những cơn mưa đạn và bom không ngừng xả xuống chiếc xe, nhưng với lớp ngoài chống đạn và tay lái thần thánh của Tần Quyên Phong, thì những thứ đó chẳng khác nào cánh hoa suýt qua hồ, họa may chỉ làm cho con xe mất đi độ bóng của nó mà thôi.

Từ hai bên phía trái và phải của phần trước xe, hai chiếc nắp nhỏ vốn tưởng là đèn xi lanh mở ra, thấp thoáng hai đầu boom nhỏ lộ ra.

Bùm...

Bùm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14

Lần lượt cứ hai quả bom phóng đi như thế, chỉ trong phút chốc, tất cả chỉ còn lại những hạt bụi nhỏ và những đám cháy, không còn lấy một thi thể hoàn chỉnh.

Trong số thuộc hạ thân tín của Tần Quyên Phong, song Tâm là người mới nhất, họ thấy cảnh đó không khỏi rùng mình. Họ rất hiếm thấy Tần Quyên Phong giết người, thậm chí là chưa từng. Hầu hết lão đại của họ chỉ đứng sau điều binh khiển tướng mà thôi, trong ấn tượng của họ, Tần Quyên Phong là kẻ rất giỏi trong việc dùng người, cũng cực kì độc ác trong việc xuống tay với ai đó, vốn đã biết như vậy, nhưng khi chứng kiến cảnh Tần Quyên Phong xuống tay tàn khốc như thế này, quả thật họ cũng lạnh người.

Chiếc xe mang theo âm thanh kinh người khuất dần theo chân dốc, để lại một đống hỗn độn cho bọn thuộc hạ dọn dẹp.

Trong không gian hơi chật hẹp của chiếc xe, Tần Quyên Phong đã tháo đôi lens đen ra, đôi mắt xám khói vô hồn lạnh lẽo đắm đắm nhìn thẳng ra phía trước: “Đến đây nào, con mồi của ta”.

Trong xe không khí ngột ngạt, Tiêu Hùng nghiêm giọng: “chiến đấu cơ trên không đã thất bại, nhưng bên Tần gia cũng chẳng thắng nổi, trận trên không huê, nhưng còn...đội truy sát ở lâu đài, có lẽ rất thê thảm”.

Long Thần vẫn không biến đổi sắc mặt, trong đầu hắn hiện lên những chiếc xe mà Tần gia mang vào trong Hà gia, thâm tâm hắn đang toan tính cái gì đó không ai biết. Một vài giây sau, hắn đề nghị đổi tay lái với Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng không hiểu chuyện gì, nhưng cũng đồng ý để Long Thần lái xe, nhưng khi vừa ngồi sang ghế phụ lái đã bị Long Thần một chân hất thẳng ra ngoài xe. Gã còn chưa kịp định hình chuyện gì xảy ra thì thấy chiếc xe được Long Thần lái đi vụt qua không hề ngoái lại cho mình ánh nhìn.

Tiêu Hùng đi theo Long Thần đã lâu, gã hiểu rất rõ Long Thần, chắc chắn đã có chuyện gì đó. Quả nhiên vừa nghĩ đến đã xuất hiện, mặt đường gần như rung chuyển, tiếng động cơ xe gầm rú giữa đêm khuya. Tiêu Hùng nhanh chóng nhảy ra khỏi lan can ngăn cách giữa đường và biển, nấp mình xuống một vách đá, cách chân anh không xa, sóng biển đánh âm âm vào bờ.

Chiếc xe vụt qua gần như một tia chớp, làn gió kinh khủng của nó như muốn kéo theo cả người gã đi.

Mãi lúc sau Tiêu Hùng mới đứng dậy, gã chấp choạng lấy điện thoại ra, nhưng chưa kịp bấm số đã cắn chặt môi: “Chết tiệt, thuốc mê” rồi lịm dần.

Long Thần đạp ga tăng tốc nhanh nhất có thể, nhưng con xe của hắn mà đem so với con “quái vật đen” kia quả thật như đem voi so với kiến. Đằng sau hắn, hầu hết các thuộc hạ nối đuôi theo sau đều bỏ mạng dưới những quả bom và những cái ụp thẳng, hất tung xe của “quái vật đen”.

Long Thần cau mày, hắn không thể bỏ mạng ở đây được, tuyệt đối không, bởi thế...muốn sống chỉ còn mỗi cách đó.

Long Thần bất chấp phía trước là cua quẹo, hắn tăng toàn bộ vận tốc xe, liều mạng sử dụng những thiết bị trợ lực tăng tốc tối tân, chỉ trong phút chốc, chiếc xe tăng đến tốc lực kinh hồn, vượt cả “quái vật đen”.

Giây phút đó, từ chiếc xe đen phía sau cũng bắn ra hai quả bom, chúng nhanh chóng bám sát gót chiếc xe.

Ràmmmm

Chiếc lan can bị con xe của Long Thần hất tung, cả xe văng từ mặt đường cao xuống mặt biển.

Bùmmmm!!!

Một tiếng động rung trời nửa vang lên, chiếc xe đen nổ banh phanh, e là không ai trong đó có thể sống sót.

Cuối cùng quái vật đen cũng dừng lại, “quái xế” trong xe bước ra, dương mắt nhìn cảnh bốc cháy phía trước, ánh lửa xa xa cháy bập bùng đôi mắt xám khói, sau tận trong mắt có chút gì đó thỏa mãn rất khó đoán.

Cuối trời, sấm sét ngày càng dữ dội, một cơn gió rất mạnh thốc qua, mái tóc đen bị hất tung, mảnh ren bắt ngờ tụt khỏi cổ tay bị gió cuốn ra tít biển xa.

Nhìn mảnh ren yếu đuối dần mất dạng trong màn đêm, Tần Quyên Phong thoáng cau mày, rồi lại chợt bật cười như một kẻ điên dại.

Long Thần đến nước này, bản thân cô vui hay không, chỉ có cô mới thấu.

Chương 15

Lạc quá khứ - ngã rẽ của tương lai.

(1)

Phía xa xa một vùng biển rộng thuộc lãnh thổ nước Ý, thủy triều sắp rút, báo hiệu đêm đã tàn, sắp bắt đầu ngày mới, phía chân trời từng áng mây ửng hồng, vẽ ra một cảnh sắc thiên nhiên mông lung lãng mạn.

Cách đó không xa, có một người phụ nữ khoảng bốn mươi trong bộ trang phục văn phòng lịch sự đang đứng nhìn về phía biển xa, hai hàng lệ lăn dài trên má, mặc cho gió lạnh và tiếng mọi người khuyên ngăn bà, bà vẫn cứ đứng, chính xác thì bà đã đứng suốt một đêm qua rồi:

-“Thần không chết, nó vẫn còn sống, tôi phải đợi con tôi trở về”.

Phía sau bà, có một cô gái trẻ và một toán người khác, họ cũng khóc: “Bà chủ, chúng ta đã tìm kiếm suốt cả tháng qua rồi, ngày nào bà cũng đứng đây nhưng nào có thấy ai... Huhu, bà chủ ơi...cậu chủ thật đã ra đi rồi”

Người phụ nữ lập tức quay lại xô mạnh cô thư kí, gào lên điên cuồng: “Ai cho phép cô nói con tôi chết, nó là Nam Cung Thần, là con trai duy nhất, người thừa kế duy nhất của Nam Cung gia tộc, nó sẽ không chết” quát rồi bà lại khóc, bà gục xuống, ngón tay siết chặt gấu váy như không thể chịu đựng được nỗi đau mất đi đứa con trai duy nhất này. Chồng bà đã mất sớm, một mình bà đứng ra điều khiển cả tập đoàn Nam Cung to lớn, biết bao sóng gió cuộc đời như muốn xô ngã bà, ông trời ơi, bà chỉ có duy nhất một đứa con trai để làm chỗ dựa tinh thần thôi, tại sao lại nhẫn tâm cướp nó từ bà.

Nếu bà biết mọi chuyện sẽ đến mức này, có ép chết bà bà cũng tuyệt đối không cho thằng bé đi du lịch biển với bạn bè để rồi gặp tai nạn chết mất xác trên biển như thế này.

Gió cứ thổi, bà cứ ngồi gào khóc như thế, nỗi đau xé ruột xé gan đó như muốn bức chết, bức điên bà, bình minh đang lên, nắng dần dần theo gót mặt trời tỏa lên, dệt lên mặt biển một sắc vàng óng ánh, cuối cùng bà cũng đứng lên, chút sức lực yếu đuối còn lại khẽ nói:

“Chúng ta về, chuẩn bị...tang lễ thôi” tiếng tang lễ thốt ra từ cửa miệng bà, đau đớn quặn quai.

Bà nhẹ xoay người ngồi vào trong xe, nhưng trước đó... bà đã thấy một cái gì đó.

Rồi như một con người bị trôi dạt ngoi ngổ giữa đại dương nhìn thấy một chiếc tàu bè, bà dùng hết sức vọt khỏi bàn tay đang đỡ bà của cô thư kí, quăng cả đôi giày cao gót đang mang, bà ra sức chạy, chạy điên cuồng tới thứ đang nằm trên mặt cát trắng mịn kia, có lẽ nó bị sóng biển đánh vào bờ, nhưng khi thủy triều rút mới có thể nhìn thấy.

Bà chạy, trên gương mặt vốn đẹp nhưng hốc hác vừa khóc vừa cười, không biết bà vấp té bao nhiêu lần nhưng bà vẫn cố chấp chạy thật nhanh, như thể sợ rằng nếu không nhanh chân, thứ đó sẽ biến mất vậy.

Cuối cùng bà cũng đến, bà vấp ngã lên tấm lưng rộng lớn của người đó, bà nhanh chóng lật ngửa người đó lại, ngăn người nhìn chằm chằm vào đó, đôi mắt mờ mịt không biết nghĩ gì.

Cô thư kí hốt ha hốt hải chạy theo phía sau bà, cô thở hồng hộc, rồi tiến lại chàng trai toàn thân áo đen đang nằm đó, phút chốc sững người.

Khuôn mặt đó quá ư hoàn hảo, mặc dù trắng bệch thiếu sức sống nhưng e là nhiều diễn viên người mẫu trong Showbiz cũng phải xếp sau, nhưng... đó không phải Nam Cung Thần, không phải cậu chủ của cô.

Giọt nước mắt khẽ rơi, cô khẽ lay vai bà chủ mình: “Người này...không phải cậu chủ” rồi lại bật khóc nức nở.

Bỗng...một bàn tay đưa lên lau những giọt nước mắt của cô: “Không, chúng ta tìm ra rồi, đây là Thần, là Thần con của tôi”.

Cô thư kí như chết lâm sàng, mặt không còn sắc máu: “Bà chủ...người này...không...” nhưng lập tức bị người phụ nữ ngắt giọng: “Im đi” rồi bà ôm lấy chàng trai đó: “Chúng ta về nhà thôi, Thần”.

Cuối hạ đầu thu ở đất Ý thật đẹp, cảnh sắc lãng mạn vốn có của nó dưới thời tiết này lại càng thêm mơ mộng.

Trong bệnh viện lớn nhất thành phố, ở một phòng sang trọng nhất, một chàng trai đang nằm trên giường, những tia nắng chiếu vào nhảy nhót trên khuôn

mặt hấn, như thể những nàng tiên nữ nắng kia cũng chết mê chết mệt với khuôn mặt này. Bỗng, hàng mi dài khẽ rung rinh, đôi mày đen hơi chau lại, khoe mi dần dần hé ra...

Một đôi mắt màu xanh lá nhàn nhạt khẽ mở ra nhìn mọi thứ xung quanh.

Đôi bàn tay to lớn khẽ đưa lên che nắng.

Hắn ngồi dậy, nhẹ lắc đầu, môi mỏng mấp máy vài câu Anh ngữ: “Đây... là đâu?”.

Vị bác sĩ thấy vậy mừng rỡ, nhanh chóng tiến lại kiểm tra sơ người hấn, rồi mở miệng hỏi thông lệ: “Cậu cảm thấy sao rồi?”.

Đôi mắt xanh lá nhạt nhạt khẽ nhìn bác sĩ, rồi lại dòm ngó xung quanh: “Khỏe”.

Bác sĩ hơi giật giật mép, biết đây là người không thể đụng nên cũng bỏ qua: “Cậu còn nhớ tên mình không?”.

Hắn thôi dòm ngó xung quanh, đôi mắt này giờ lim dim như chưa tỉnh ngủ cuối cùng cũng nghiêm túc lại, đôi mày hơi chau lại như đang rất suy nghĩ: “một chữ ‘Thần’, còn lại đều không nhớ”.

Bác sĩ như biết trước điều này, ông khẽ thở dài nhưng sau đó lại mừng rỡ tươi cười, nếu như hấn không nhớ thật thì quả là tốt rồi: “Đầu cậu bị va đập rất mạnh, chắc sức khỏe cũng tốt lắm mới giữ được mạng đấy, đừng cố nhớ gì nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi” rồi bỏ ra ngoài.

Hắn cũng không hỏi gì thêm, tựa đầu vào thành giường, đột nhiên hấn giật mình đưa tay lên, trên đó là một mảnh lụa dài khoảng 30-40cm màu xanh lá cây, loang lổ màu đỏ của máu, bất chợt đầu và ngực hấn đau thối lại, ngoài một chữ “Thần” ra hấn không nhớ gì nữa cả, nhưng hấn biết, mảnh vải này, có cái gì đó rất rất quan trọng đối với hấn.

Đúng lúc đó, có người mở cửa ra, đó là một người phụ nữ không quá ba mươi, gương mặt tinh xảo cho thấy cũng thuộc tuýp người thông minh, lanh lợi, cô ta tiến lại nhìn chăm chăm hấn: “Cậu không nhớ gì sao?”.

Hấn gật đầu.

Nhìn thấy hấn gật đầu, cô thư kí mừng rỡ, cô vội cúi đầu chào rồi mỉm cười: “Cậu chủ”.

Hấn hơi nhướn mày: “Cậu chủ? tôi... là ai?”.

“Cậu là Nam Cung Thần, cậu mười bảy tuổi, con trai duy nhất cũng gia tộc Nam Cung hùng mạnh, tháng trước cậu đi du lịch biển cùng bạn gặp tai nạn nên bị thương nặng”.

Nam Cung Thần? Hấn không có ấn tượng gì với cái tên này. Tai nạn biển? tai nạn như thế nào, rõ ràng những vết thương trên người hấn đâu có đơn giản chỉ là tai nạn biển thôi không. Rõ ràng trong ánh mắt của cô ta có cái gì đó không chân thật.

Hấn không nhớ cũng không hiểu gì hết, nhưng không hiểu sao sâu trong tâm thức của hấn, có cái đó mách bảo hấn rằng phải sống, nhất định phải sống sót để tìm thứ gì đó. Bởi vậy trước khi tìm ra thứ đó, cho dù bản thân hấn là ai thì bây giờ hấn cũng sẽ là Nam Cung Thần trước đã.

Hấn nhanh chóng gật đầu không mấy do dự, đôi mắt lại chìm vào trạng thái lim dim: “Cô là thư kí của người nhà tôi?”.

Cô thư kí giật mình, làm sao hấn biết được chứ?

Như thể nhìn thấu được thắc mắc của cô, hấn khẽ cười: “đôi mắt sắc xảo, giọng nói dễ nghe, nói chuyện nhanh lẹ, lại được người nhà tôi cử trông nom tôi, nhiều đó đủ biết chưa?”.

Cô giật mình, đánh giá đôi mắt xanh lá nhạt tinh anh trước mặt. Cô dám khẳng định rằng, người này trước kia thân phận chắc chắn không phải bình thường. Một sức khỏe đến bác sĩ còn ngạc nhiên, đôi mắt thoát nhìn thôi đã biết là một chàng trai thông minh, lại có vẻ bề ngoài trác việt như vậy, e là Nam Cung Thần thật sự cũng thua xa vài phần.

Cô cảm thấy trong lòng có chút gì đó vui vẻ, hấn ta như vậy chắc ít nhiều cũng có thể làm bà chủ vui vẻ lên một chút, nghĩ rồi cô dặn dò vài câu máy móc xong toan quay đi, nhưng nhanh chóng bị Nam Cung Thần dùng lời nói níu lại.

Hấn nhìn mảnh ren lụa trên tay rồi nhìn lên cô, hỏi rất nghiêm túc: “Cô có biết thứ này ở đâu ra không?”.

Cô thư kí hơi căng thẳng vì không biết nói thế nào, may thay cái đầu lanh lẹ của cô nhanh chóng ứng phó kịp: “Không biết, từ lúc tìm thấy cậu ở bờ biển cậu đã luôn cầm nó trong tay, nắm rất chặt, thế nào cũng không chịu buông ra” rồi cô chống tay lên cằm, cười tươi rói: “Có lẽ lúc đi biển cậu đã được cô gái xinh đẹp nào đó tặng cho nhỉ? Chắc chắn là cậu chủ phải lòng cô ấy rồi” nói xong cô quay đi, không quên để lại một nụ cười cố gắng chân thật trước đó.

Nhìn theo bóng dáng cô thư kí rời đi, bàn tay ấy lại nắm chặt lấy mảnh lụa.

Cô thư kí thở phào bước ra khỏi phòng, quay sang nói với người đàn ông khoảng tam tuần đã đợi sẵn ngoài đó:

-“Quả nhiên cậu ta không nhớ gì cả? Lừa dối cậu ta như vậy có ổn không?”.

-“Từ giờ cho tới khi cậu chủ thật sự trở về hoặc cậu ta nhớ ra thì cứ vậy đi, dù sao với tập đoàn Nam Cung giàu có, không biết có bao nhiêu kẻ muốn được như cậu đâu, cậu ta may mắn như vậy, còn trách hay sao?”.

-“Ừ, nhưng anh nghĩ bà chủ có sao không? Tại sao tới con trai ruột của mình mà bà ấy cũng nhằm cơ chứ?”.

-“Bà ấy đau thương quá rồi, có lẽ bà ấy không nhằm đâu, chỉ là muốn tìm một chút cảm giác thôi, chúng ta là người làm công ăn lương, nên biết làm thế nào tốt cho bà ấy”.

Nam Cung Thần sau khi truyền dịch xong thì ngang nhiên rút hết mấy thứ dây vắn vít trên người quăng qua một bên, hần tiến lại gần cửa sổ, cái dáng cao lớn dưới ánh mặt trời tạo thành một cái bóng dài trên mặt đất. Hắn lại nhìn ngắm dải lụa đỏ, trong lòng có cảm giác gì đó rất khó diễn tả được, yêu thương có, căm phẫn cũng có, nhưng rất nhanh trở lại bình thường, càng siết chặt mảnh lụa trong tay, khoe môi cười như không cười trong đầu chỉ có duy nhất ba chữ: TÌM – RA – EM.

Một tia nắng gắt chiếu vào, ở trước ngực lóe lên ánh sáng màu vàng từ sợi dây chuyền với mặt hình chim đại bàng.

(2)

Ở một vùng ngoại ô cách không xa thành phố là bao tại nước Mỹ, băng qua một khu rừng thưa nho nhỏ, có một khu biệt thự đồ sộ nguy nga tọa lạc ngay đó. Nó như tách biệt khỏi dòng đời cuộn chảy ngoài kia, xung quanh rất yên lặng, yên lặng tới mức có thể nghe tiếng chim hót vào mỗi ánh bình minh, thật là một nơi lí tưởng để con người ta thư giãn.

Nhưng tiếc là nó không được dùng cho mục đích thư giãn như đã nói trên, bởi nơi này chính là căn cứ đầu não của Tần gia.

Bên trong một căn phòng rộng rãi với ánh sáng mờ nhạt, cho dù mặt trời đã lên tám giờ thì một chút ánh sáng của nó cũng chẳng thể len lỏi được vào đây, có một cô gái đang ngồi trên ghế chỉ huy có lẽ do làm việc quá mệt mỏi mà ngoẹo đầu qua một bên say sưa ngủ. Ánh sáng mờ nhạt cùng nhiệt độ thấp của căn phòng lại càng tôn lên nét đẹp băng lãnh của cô.

Cách đó không xa, một người đàn ông đứng im thín thút, ngắm nhìn cô ngủ, trong mắt dù đã cố kiềm chế những vẫn hiện rõ lên tia yêu thương đọng đầy. Thực sự anh không dám nhúc nhích luôn đây, kể cả hơi thở cũng cố nén lại nhẹ nhàng, bởi anh sợ cô sẽ thức giấc.

Nếu này giờ người đứng đây không phải là anh, thì đã bị cô phát hiện từ lâu, hoặc là nhờ đôi tai hoặc là nhờ chiếc mũi nhỏ xinh cực thính ấy, có lẽ cô đã quá quen thuộc với mùi hơi thở của anh rồi. Vừa nghĩ đến đây, anh khẽ mỉm cười nhẹ.

Và cái mỉm cười nhẹ ấy đã làm cô thức giấc.

Cô gái khẽ cau mày, rồi từ từ mở mắt ra, vờn vai một cái, đôi mắt xám khói lạnh lùng ném về phía Hắc Long: “Bao lâu?”.

-“Tôi vào đây chưa tới hai phút”.

-“Hai phút đủ sức để giết chục mạng người”.

Hắc Long dờ khóc dờ cười, chẳng lẽ bên anh bên cô chín năm trời mà cô còn cảnh giác tới vậy sao, nhưng nhớ tới hình ảnh cô mệt mỏi đến ngủ quên, anh khẽ nhắc: “Lão đại, hình như ngài làm việc quá sức rồi”.

Tần Quyên Phong không mấy may quan tâm, đứng dậy rời khỏi chiếc ghế, mép váy đen cùng mái tóc mềm theo đó mà chuyển động nhẹ nhàng:

-“Ông ta đến?”.

Hắc Long khẽ gật đầu, đôi mắt dán chặt vào đôi bàn chân trần nhỏ bé trắng nõn nà của cô, trong lòng có chút gì đó khó khăn, cái thói thích để chân trần chạy khắp nơi mười năm rồi vẫn cứ không bỏ.

Khuôn mặt lại càng lạnh, đôi môi đỏ như một đoá hồng đặt trên nền tuyết trắng, tính nói gì đó nhưng lại thôi, vẫn như bình thường, cao ngạo quay lưng bỏ đi.

Lúc sắp vượt qua Hắc Long thì hơi dừng lại: “Long Thần?”.

-“Hai tháng nay vẫn không tìm thấy xác”.

Nhìn theo bóng lưng của Tần Quyên Phong, một mái tóc dài đen nhánh mềm như lụa thượng hạng, chiếc váy đen ngang đầu gối và một đôi chân trần cùng làn da trắng nõn, Hắc Long mỉm cười. Hình ảnh này làm anh nhớ đến lần đầu tiên anh gặp cô, khi đó cô chỉ mới tám tuổi, cũng mái tóc dài tuy tiện xõa xuống, một đôi chân trần không thềm mang giày, một khuôn mặt lạnh tanh, chỉ khác duy nhất đó là chiếc váy.

Chiếc váy trắng ngày đó, bây giờ đã đổi sang đen, màu của màn đêm.

Ở đại sảnh Tần gia, có một người đàn ông tứ tuần ngồi ở đó, trên mặt thể hiện nét cương nghị nhưng khi vừa bắt gặp thân ảnh của Tần Quyên Phong, ánh nhìn lập tức trở nên hiền từ.

Tần Quyên Phong lạnh lùng lướt qua ông, không thèm ban cho ông một ánh nhìn, thẳng tiến đến chiếc ghế xoay rồi ngồi xuống, lập tức xoay người ra cửa sổ, đối lưng lại với ông.

-“Tôi đến đây là muốn cháu... à không Tần lão đại giúp một chuyện”.

Người bên kia vẫn im lặng, không gian xung quanh im lặng tới mức tiếng kim rơi chạm đất cũng có thể nghe, hết như căn phòng này chỉ có mình ông đang độc thoại vậy.

Nhưng Mr. Trần biết, Tần Quyên Phong đang lắng nghe. Bởi đối với một người như cô, lắng nghe cũng là hội thoại.

-“Một tiến sĩ bên viện Khoa học và Công nghệ quân sự vừa chế tạo vài loại súng rất tân tiến nhưng đã bị một phần tử nào đó đột nhập giết hại và cướp đi bản quyền, sau nhiều cuộc điều tra truy đuổi cuối cùng cũng dồn hắn đến đường cùng, nhưng hắn lại len vào trong một ngôi trường gần đó và giấu USB vào đâu đó trong ngôi trường này, bởi vậy, tôi... muốn ngài giúp tôi tìm lại nó” đầu bên kia vẫn im thin thít, ông lại tiếp tục: “USB đó không những chứa mô hình vũ khí mà còn thêm vài loại chiến hạm, chiến đấu cơ đang trong quá trình hoàn thiện, nếu lọt vào tay kẻ xấu thì rất rắc rối”

-“Nhờ ta cho một quả bom thôi bay ngôi trường đó cùng USB?” sau màn diễn thuyết dài dòng rắc rối, Tần Quyên Phong chỉ trả lời bấy nhiêu, mặc dù ý tứ của MR. Trần thế nào cô đều hiểu.

-“Tôi chỉ mong ngài có thể cử một thuộc hạ quen của mình trà trộn vào nội bộ trường thôi, nếu lấy được, toàn bộ thông tin trong USB sẽ là của ngài” ông thờ dài, nhưng ông tin chắc Tần Quyên Phong nhất định sẽ giúp ông, bởi những thông tin đó ư? Quá tầm thường so với Tần gia, mà bởi... ông chợt cười khò, có thể là bởi hai tiếng “ba nuôi” mà cô vẫn gọi từ bé xiu cho tới năm 8 tuổi hay không?

Cuối cùng con người băng lãnh ấy cũng nhích nhích, Tần Quyên Phong tiến lại gần ông, đôi mắt xám khói lơ đãng câu hồn người hơi mông lung: “Tiền khách”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Công Chúa Hoàng Hôn Và Thăng Hê Thích Chết.

Việt Nam, ngày 27 tháng 8 năm 2025.

Hoàng hôn chiều nhuộm đỏ một góc trời phía tây, xung quanh yên ắng không một tiếng động, chỉ có tiếng xào xạc của những tán lá trong cái gió chiều heo hút cuối thu.

Ngon đồi thấp này nằm ở ngoại ô của thành phố, do nằm ở khu ít người qua lại, dần dần nhiều câu chuyện ma quái xuất hiện, lại thêm đất của nó rất xấu, chỉ có những loài cỏ, hoa dại và những loài cây không cho năng suất gì mới sống sót nổi, bởi thế nó như bị lãng quên giữa dòng đời này.

Mười bốn năm trước nó thuộc quyền sở hữu của một gia đình cảnh sát nọ, nhưng sau khi vị cảnh sát này qua đời nó đã được nhà họ Tần mua lại.

Một món tóc đen dài khề bay trong gió, đôi mắt xám khói vô thần vẫn cứ nhìn chăm chăm vào tấm bia bám đầy bụi trước mặt, không quá khó nhận ra rằng đó là một tấm bia cũ kĩ, nó mang bao nhiêu vết hoen ố bụi bặm cùng những tàn tích của thời gian, trên bia có khắc: “Một phần của Nhục gia”.

Mi dài khề chớp, môi nhỏ cất giọng thanh thanh: “Ba, mẹ, anh hai, anh ba, mười năm rồi không gặp”.

Xi xào, xi xào...

Xung quanh vẫn cứ im lặng, chỉ có giọng nói nhẹ tênh như tiếng chuông gió ấy vang lên:

“Tần Khương đã chết, Long Thần con cũng đã báo thù... Nhưng mọi người vẫn chưa yên nghỉ được đúng không? Long Thần và Tần Khương chỉ là những kẻ đầu tiên phải chết trong kế hoạch của con thôi... ở đất nước này còn nhiều kẻ con muốn chôn... Mười năm trước nơi này nhuộm máu của mọi người... bây giờ, con sẽ mang máu của tất cả những kẻ đã phản bội chúng ta nhuộm đỏ nơi này... được không ba?” cô nói ra câu đó, trong lời nói

ngữ khí vẫn bình thản, không có chút gì gọi là căm hận.

Đã lâu lắm rồi cô không nói nhiều như vậy.

“Xin lỗi con, tiểu Phong, xin lỗi vì đã lừa gạt con suốt 8 năm qua, nhưng mẹ ruột của con là chị song sinh của mẹ, mẹ... mẹ chỉ là di của con thôi, ba ruột của con là Tần Lam, dòng máu đang chảy trong người con là của nhà họ Tần. Mẹ định sẽ không bao giờ giao con cho họ, bởi mẹ biết họ sẽ biến con thành cỗ máy giết người... nhưng bây giờ chỉ có họ mới bảo vệ con khỏi bàn tay của Long Thần... con đi đi, đi tìm Tần Khương – ông nội ruột của con... con phải mạnh mẽ, phải sống thay gia đình chúng ta, nhưng... đừng bao giờ để bản thân phải lạc lối”.

“Mẹ à, con đã trở nên mạnh mẽ như mẹ muốn... nhưng... con đã thành một con quỷ sa ngã rồi mẹ, con không thể quay lại được nữa...”.

Mặt trời đang xuống dần, tấm bia che khuất đi ánh sáng mặt trời, khiến những cánh hồng trắng đặt cạnh nó không nhận được ánh sáng mặt trời mà nhạt dần đi.

Phải, cô đã không thể nào quay trở lại được nữa.

...

“Quyên Phong!” đôi bàn tay ấm áp đó khẽ nắm lấy cổ tay cô.

Cô xoay người lại, tại sao, lại gọi tên cô như vậy: “Quyên Phong?”.

Hắc Long nhìn chăm chăm cô, đôi mắt anh chưa bao giờ biểu lộ nhiều cảm xúc đến thế, anh siết chặt lấy tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô mà nói: “Không thể không đi sao?”.

Cô không do dự: “Không thể không đi”.

–“Đừng đi! Hãy ở lại bên tôi, sẽ không ai...”.

–“Phải đi, Hắc Long phải ở đây... bảo vệ khu biệt thự” cô ngắt.

–“Rất nguy hiểm em biết không? Tôi không muốn một lần nào nữa phải tự tay mình đào ba tấc đất, bật nắp cả quan tài để tìm em đâu. Long Thần chết rồi, đừng đi nữa”.

–“Còn nguy hiểm gì chưa gặp??”.

–“Quyên Phong, đủ rồi, quay lại đi” mắt anh gằn lên những tia lửa đỏ, anh xoay người mạnh mẽ áp chặt cô vào chiếc ghế, hơi thở nóng bức phả vào mặt cô liên tục.

–“Quay lại? Có thể quay lại? Nếu muốn trách, hãy trách tại sao ông trời lại bắt ép ta phải mang trong mình dòng máu của cái gia tộc khốn kiếp này”.

...

Quay về với hiện tại, bàn tay Tần Quyên Phong không biết từ khi nào đã đặt lên tấm bia, bàn tay nhỏ nhắn ấy siết chặt lấy cạnh đá, tạo ra một vết đứt dài ở lòng bàn tay.

Máu theo khe ngón tay chảy xuống, từng giọt đỏ tươi rơi xuống nhuộm đỏ những cánh hồng trắng: “Dòng máu này..bản..Máu trắng...cũng bản”.

Ngước nhìn lên mặt trời, trong mắt có chút cảm xúc hỗn tạp gì đó nhưng nhanh chóng tắt ngấm đi, rồi khẽ nhắm lại một chút, xoay bước ra về.

Tần Quyên Phong cứ thế dạo bước xuống đồi, nhưng chỉ vừa đi được vài đoạn thì đằng xa xa vẳng lại một âm thanh khiến bước chân cô hơi ngưng lại.

Có người sao?

Nơi này 10 năm trước xảy ra hỏa hoạn lớn, nhiều người bỏ mạng tại đây, dần dần người ta đồn nhau rằng nơi này bị oan hồn gia đình đó vẫn ám ở đây, nên tuyệt nhiên ngoại trừ những tên tụ tập hút chích ra không ai dám bén mảng tới đây.

Nhưng Tần Quyên Phong không mấy may quan tâm, cô vẫn cứ tác phong không thích lùi lại nhường đường cho kẻ khác mà bước đi.

Hơi thở càng ngày càng gần, dựa theo đôi tai cực thính của cô thì có thể phán đoán đây là một chàng trai, và có vẻ hắn ta đang ngủ rất ngon lành.

Bước chân Tần Quyên Phong nhẹ tới mức dù dẫm trên cỏ cũng chẳng nghe được mấy tiếng xào xạc, cô cứ đi, cho tới khi gần tới một góc cây, quả nhiên có một chàng trai đang ngủ.

Chiếc áo sơ mi trắng tinh khôi, mái tóc đen do cuối đầu mà rũ xuống mi mắt, sống mũi cao chạy dọc khuôn mặt, môi mỏng tự nhiên hé hé, và trên cánh môi đó... có vẻ ngủ say quá nên dính chút nước ...

Tần Quyên Phong trước giờ đã đi qua không biết bao nơi, nhưng trong mắt cô chẳng ai có thể sánh ngang với vẻ bề ngoài của Hắc Long, đối với cô, khi

nhận xét về ngoài của một người đàn ông, cô luôn lấy Hắc Long làm chuẩn, nghĩa là không bằng được Hắc Long tức là không đẹp trai - _ - nhưng không ngờ hôm nay lại có người được cô đặc ân tán thưởng điển trai đây.

Hắn ngủ say như chết.

Tần Quyên Phong chỉ nhìn qua một chút rồi cất bước bỏ đi, nhưng vừa mới đi được vài bước, cô lại dừng, không cần nhìn lại cô cũng biết hắn đã tỉnh giấc.

Tỉnh giấc sao? Cô trước giờ là nữ hoàng sát thủ, mọi âm thanh từ thân thể cô phát ra mấy may có động vật mới bắt được, vậy mà bây giờ cô làm hắn tỉnh giấc sao? Chẳng lẽ giác quan của hắn cao cường đến vậy? Không đúng nha, nếu như hắn có năng lực tới vậy, ngay từ lúc cô cảm nhận được có người thì hắn cũng phát hiện ra cô rồi.

Nhất thời hiếu kì, Tần Quyên Phong xoay đầu lại.

Đôi mắt xanh lá nhàn nhạt mở ra, có vẻ chưa tỉnh hẳn ngủ nên còn lơ mơ, khẽ ngáp một cái, bỗng đôi mắt mở to ra, dán chặt vào cô.

Lúc bấy giờ Tần Quyên Phong mới thoáng giật mình, có lẽ nãy giờ cô suy nghĩ lung tung, nên quên búng mang mắt kính vào, để lộ khuôn mặt thật của mình, chắc là dạo này cô sống bình yên quá rồi nên cái tính lơ đãng hình thành.

Gió thổi vù, hai người cách nhau khoảng chưa đến chục bước chân, một kẻ đứng trên nhìn xuống, một kẻ ngồi dưới nhìn lên, hai đôi mắt giao nhau trong chớp lát.

Bỗng hắn nở nụ cười, tay trái kê lên đầu làm cái gối tựa: “Người dân ở đây đều nói trên ngọn đồi này nguy hiểm, nhưng tôi cảm thấy ở đây rất thoải mái, cô cũng thấy giống tôi à?”

“...”

Thấy cô cứ đứng trân trân nhìn hắn, hắn lại tiếp: “À, chắc là cô đang cảm thấy có lỗi về việc đánh thức tôi dậy hả? Không đâu, tôi thấy ác mộng mới dậy thôi, không liên quan gì cô hết” rồi hắn lại cười.

Tần Quyên Phong muốn lắc đầu, cứ tưởng một tay nguy hiểm ai dè lại là một thằng nhãi ngu ngốc. May cho hắn cô không thuộc dạng cuồng sát, nếu không với tội nhìn thấy khuôn mặt cô, cô đã cho hắn xuống châu trà Diêm vương rồi.

Tần Quyên Phong không thêm trả lời, thuận chân xoay người bước đi.

Thấy vậy, hắn lập tức chạy theo gọi, nhưng cô vẫn không đếm xỉa gì tới, cuối cùng hắn lao người tới, ý định nắm tay cô kéo lại.

Tần Quyên Phong là kẻ dùng đôi tai nhiều hơn mắt, cô nhanh chóng né sang một bên, một chút hơi cũng không cho hắn bắt được.

Hắn cau mày nhìn cô, đánh giá một lượt từ đầu tới chân, lập tức đáy mắt Tần Quyên Phong lóe lên tia giận nhưng dĩ nhiên hắn không biết: “Này, tôi không phải người xấu đâu, tôi cũng về, tôi rồi ở đây rất nguy hiểm, tôi cùng cô xuống”.

Chết tiệt nhà nó, nếu không phải cô không thích giết người bừa bãi thì hắn không biết đã chết bao nhiêu lần rồi đâu. Dù sao đây là ngày đầu cô quay lại VN, xem như dịp tốt cô tha cho hắn.

Nghĩ rồi cô lại bước đi, nhưng tên mặt dày vô liêm sỉ đó lại bám theo cô, lần này khoảng cách quá gần và hắn dùng toàn bộ sức lực lao tới, thêm nữa phía sau cô là một cái cây và cô không hẳn hoàn toàn cảnh giác với hắn khiến Tần Quyên Phong rơi vào hạ thế nên kết quả hắn đã tóm được tay trái cô, siết chặt: “Bắt được rồi, cô nhanh như...” lời còn chưa dứt, hắn đã thấy cái cổ của mình nằm gọn trong tay cô, lực tay cô mạnh hơn hẳn những cô gái bình thường, lại biết chọn nơi yếu nhất mà nhắm vào, chỉ nhúc nhích một cái là chết trong vài nốt nhạc.

Tần Quyên Phong hơi ngẩng đầu nhìn hắn, dưới ánh hoàng hôn cô đẹp như một nàng công chúa, vẻ đẹp ấy giống vẻ đẹp của hoàng hôn, nhẹ nhàng, êm đềm và có gì đó cô độc không thể diễn tả thành lời.

Hoàng hôn chiều như làm nền cho vẻ đẹp của cô.

Đôi mắt vô hồn nhìn hắn, hơi thở nheo nhói mùi nguy hiểm phả vào mặt: “Muốn chết?”.

Và đó chính là ấn tượng đầu hai con người này gặp nhau, hắn ngu ngốc mặt dày bám theo cô, cô bá đạo ngang tàn muốn lấy mạng hắn bằng hai từ “Muốn chết?”.- _ -

Dường như hắn không cảm thấy được thần chết đang đứng cạnh, vẫn cười, siết chặt lấy tay cô đưa lên: “Tay cô chảy máu, cần được băng lại”.

Tần Quyên Phong thoáng giật mình, bàn tay phải ở cổ hạ xuống, nhưng tay trái lại không thoát ra khỏi được hắn: “Buông”.

Hắn không nói gì, loay hoay như tìm thứ gì đó, cuối cùng chẳng biết nghĩ gì, đưa tay tự xé một mảnh vải từ chiếc áo sơ mi mình đang mặc, rồi quấn lên cho cô.

Tần Quyên Phong hơi ngạc nhiên, cô chưa từng thấy ai đối xử với một người không quen không biết như thế này, là do cô từ bé sống ở hắc đạo đã

không thấy được những hành động như thế này hay là do toàn bộ con người ngoài này không xấu như những kẻ trong xã hội đen?

Động tác băng bó vô cùng cứng nhắc, phút chốc nhìn bàn tay cô như một cục vải cuộn tròn: “Không giỏi lắm, nhưng như vậy cũng được. Vết đứt khá sâu, vậy mà máu chảy chẳng bao nhiêu, cô cầm máu trước đó rồi sao?”.

Tên này cũng có chút thông minh chứ nhỉ? Tia giận trong mắt Tần Quyên Phong cuối cùng cũng hạ xuống: “Không cần biết”.

Tần Quyên Phong cô trước giờ rất ít khi rơi vào tình trạng mất nhiều máu, bởi số máu mà cô mất đi khi bị thương luôn ít hơn người bình thường, điều này có nghĩa là cùng một vết thương và một khoảng thời gian đó, lượng máu mà cô mất đi chưa bằng 2/3 người bình thường, đây là điều mà tất cả sát thủ đều mong muốn, có lẽ nhờ tác dụng của cuộc thí nghiệm bệnh hoạn đó.

Vừa nghĩ đến cuộc thí nghiệm đó, Tần Quyên Phong khẽ cắn môi, đã gần bốn năm trôi qua nhưng cô vẫn không thể quên được cái cảm giác đau đớn tột cùng chỉ ước ao được chết ngay tức khắc đó, cũng chính nó đã biến cô thành một kẻ có thể dùng từ “phi phạm”, nó cho cô tất cả những thứ mà một sát thủ xuất sắc phải có.

Nghỉ rồi cô lại bước đi, gió mang theo hơi thở dài khuếch tán vào gió, phía sau cô, tên mặt dày kia vẫn cứ bám theo dùng khuôn mặt tuyệt phần điển trai cười cười nói nói. Tần Quyên Phong không để ý cũng không trách cứ gì, chẳng thêm bỏ thí cho ánh nhìn như thể xem hán là không khí, nhưng lại không hề có ý thoát khỏi hán, mặc dù đối với cô chuyện đó dễ như trở bàn tay.

Và cứ thế, mặt trời lặn theo những tia nắng cuối cùng đi ngủ, hai con người cứ thế rảo bước về chốn thị thành, dọc đường tiếng cười nói rôm rả vui tươi, và dĩ nhiên những âm thanh đó cũng chỉ có mình hán tạo ra mà thôi.

Có trời mới ngờ rằng, chính cái tính mặt dày vô liêm sỉ cộng thêm chút bá đạo ngang tàn đó của hán sau này đã làm lay động một trái tim băng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Mọt Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Gặp Lại Em.

Đoàng! Đoàng.

Mười phát bắn liên tục trúng vào hồng tâm cách vị trí bắn 50m, đây chỉ là súng giả dùng để mô phỏng độ giật lùi của súng và huấn luyện độ chuẩn xác nhằm giúp người tập làm quen với loại vũ khí này, nhưng có thể nói rằng, người bắn súng này là một tay thiện xạ.

Chẳng ai ngờ rằng, người bắn chỉ là một nhóc con 7-8 tuổi.

Xung quanh ai nấy đều vỗ tay bốp bốp hoan hô cô bé, ai cũng tán thưởng: “Không hổ danh con của cảnh sát tài ba nhất của chúng ta nhỉ? Mới tí tuổi đã được thế này rồi”.

Cô bé xoay người, nụ cười tỏa nắng rạng rỡ trên môi: “Ba, cô chú, sau này tiểu Phong muốn làm cảnh sát, còn sẽ dùng súng bắn người xấu”.

Người đàn ông gần đó khẽ thở dài, nhưng nhanh chóng mỉm cười xoa đầu cô bé, cố tình lãng đi chủ đề của cô: “Lại không mang giày, nào, lên ba bế về”.

Cô bé bủi môi, nhưng rồi vẫn ngoan ngoãn bỏ khẩu súng qua một bên, chạy vào vòng tay rộng lớn của ba.

Khẩu súng chưa được đặt cố định trên bàn, chông chênh một chút rồi rơi xuống đất, phát ra âm thanh lạnh lẽo như chính bản chất của nó vậy.

Cạch.

Ngay trong giây phút đó, mọi thứ trước mặt cô bé biến mất, mọi người, ánh mắt tiếng cười, và cả vòng tay ấm áp đó đều bị màn đêm nuốt chửng, trước mặt chỉ còn một màn đêm đen đặc và khẩu súng vẫn nằm lạnh lẽo nơi đó.

Cô bé phút chốc sợ hãi, cô co rúm người lại, muốn cất tiếng gọi nhưng cảm giác có cái gì đó đè nén ở họng, một nỗi đau khôn siết không thể nói thành lời.

Bỗng có ai đó bước đến, đôi bàn tay to lớn nhặt lấy khẩu súng, chĩa thẳng họng súng vào trán cô, cô không nhìn rõ mặt, chỉ thấy khóe môi người đó nhếch lên nụ cười quỷ dị: “Chết đi, Tần Quyên Phong”.

Đoảng..!

Ngực cô đau nhói, cả người chết lặng, mà trái tim dường như đã chết hẳn, chỉ biết trơ mắt nhìn thân ảnh người phụ nữ trước mặt đổ rạp xuống, mưa cứ trút xuống dữ dội, những giọt mưa màu máu nhuộm đỏ thẫm màn đêm đen, nhuộm đỏ chiếc váy trắng.

“Đừng...”

Khẽ mở mắt, trông máu xám hơi đông đưa qua lại, môi mòng cấn chặt như thể muốn tìm một cảm giác đau đớn thể xác để xác nhận với bản thân mình rằng đó chỉ là một giấc mơ. Một cảm giác nhói nhói ở sâu trong tận đáy lòng như có như không. Phải, đó chỉ là mơ thôi, mơ và thật khác nhau, nhưng nó lại có chung một điểm giống nhau, đó chính là dù mơ hay thật, thì hồi kết của nó đều như nhau.

Tần Quyên Phong thần sắc nhàn nhạt buông chân theo từng nấc thang đi xuống nhà, từ xa đã vọng đến tiếng người ở dưới lầu nói chuyện:

-“Có cần gọi cô ba dậy không?”.

-“Tôi đã nói rồi, thiên kim nhà này chỉ có duy nhất mình Hàn Tuyết Hạ thôi, bà đừng có mở miệng ra là cô ba này cô ba nọ được không? Chẳng biết ba tôi bị gì lại rảnh rỗi com gạo nhận nuôi thêm một đứa con gái” một giọng nữ đanh đá trả lời.

-“Nhưng thưa cậu cả, cô hai, ông chủ dặn...”.

-“Thôi được rồi, không cần cãi, người cần tìm cũng có mặt rồi” một giọng nam nhàn nhạt nhưng lại có chút kiêu ngạo chen ngang, nói rồi cậu buông tách cà phê nóng xuống, đưa ánh mắt sang nhìn vào cô gái trong chiếc váy trắng vừa bước từ trên lầu xuống, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, ra chiều rất hài lòng. Lại hộp một ngụm cà phê nữa, giọng trầm vang lên, môi cười ảo:

-“Như thế này... e là những danh hiệu người đẹp trường này đều bị quăng vào sọt rác vì em đây, em gái mới”.

Hàn Tuyết Hạ cũng tròn mắt nhìn Tần Quyên Phong, mắt chẳng giấu buồn tía ganh ghét: “Cái mặt trơ ra làm như hay lắm ... cũng chẳng qua chỉ là đồ con nuôi ... dậy trễ thì đi sau ... “ nói rồi khoác cái ba lô trên vai, quay sang nhìn Hàn Triệt: “Anh hai, chúng ta đi”.

Đợi sau khi “anh trai, chị gái mới” của cô leo lên ô tô, Tần Quyên Phong mới ngồi vào bàn ăn, bà giúp việc sẵn tay nhanh chóng dọn thức ăn lên, cô đưa mắt liếc qua một vòng, từ từ cầm dao, nĩa lên ăn rất thong dong, chẳng hề giống như một người đang trẻ học.

-“Cô ba, cô sắp trễ học rồi đây” bà giúp việc tốt lành nhắc nhở.

-“...”

-“Cậu cả thì không sao, nhưng cô hai tính tình có chút ngang bướng, cô đừng để bụng...”.

Tần Quyên Phong vẫn cứ chậm rãi cho miếng thịt chín vào miệng, để bụng? Buồn cười, những thứ đó còn không xứng cô ban cho một ánh mắt thì lấy tư cách gì được cô để bụng, một con oắt con chưa biết trời cao đất dày, cô không chấp.

Nhìn ly nước cam sóng sánh trước mặt, cô hơi cau mày, nếu là ở Tần gia, chắc chắn sẽ có đại loạn, buông dao xuống, vẫn như một thói quen mỗi ngày, cô khẽ nói: “Có rượu không?”.

7h30 là giờ cao điểm, nhất là vào những ngày đầu tuần như thế này thì xảy ra chuyện kẹt xe cũng là chuyện cơm bữa.

Con đường rộng lớn phút chốc kẹt cứng chẳng còn lối đi, tiếng còi cứ tin tin vang lên, người sau hối thúc người trước đi nhanh lên, thật ồn ào và náo nhiệt.

Tần Quyên Phong ngồi trong xe, đôi mắt nãy giờ vẫn khép như đang ngủ nhẹ mở ra, qua tấm gương chiếu hậu, đôi mắt ấy rất lạnh.

-“Cô ba, kẹt xe quá”.

Tần Quyên Phong cũng không trả lời, nhẹ chồm người dậy, cầm theo cái ba lô đen rồi mở cửa bước ra khỏi xe.

-“Cô đi đâu vậy?” bác tài hỏi.

-“Đi học”.

-“Cô định đi bộ sao?”.

Cô không đáp, chỉ gạt đầu rồi xoay lưng bỏ đi

Trong kí ức của cô mười năm trước, chính xác là năm 2015, Hồ Chí Minh là thành phố rộng lớn, tuy hệ thống giao thông vẫn còn gặp nhiều rục rặc nhưng vẫn rất tương đối. Thật không ngờ, mười năm không trở lại, nó lại thay đổi nhiều đến vậy.

Phóng tầm mắt ra xa, mạng lưới giao thông dày đặc, hệ thống siêu xa lộ với những con đường được xoay chồng chéo, uốn lượn quanh nhau, nhìn đâu đâu cũng là ô tô và xe công cộng, chẳng thấy mấy bóng xe máy và xe đạp như ngày trước nữa. Việt Nam đã phát triển đến thế này rồi ư?.

Mười năm, nói ngắn cũng không ngắn, nói dài cũng không dài, nhưng nó đủ thay đổi rất nhiều thứ.

Tin tin.

Những âm thanh này đối với người bình thường đã là rất khó chịu, và đối với một đôi tai thính như Tần Quyên Phong thì nó thật sự là thăng cấp lên cực hình. Cô khẽ cau mày, đưa tay lên sờ sờ vào đôi bông tai Retro nhỏ màu đen để chỉnh lại tần suất âm thanh nhằm bảo vệ đôi tai cũng như đầu óc mình.

Đây là đôi bông tai mà cô và Hắc Long phải mất nhiều tâm huyết lắm mới thiết kế ra được, nó cho phép người sử dụng tăng, giảm mức độ thu nhận âm thanh tới một mức nhất định nào đó tùy ý, đồng thời nó cũng chính là thiết bị liên lạc nội bộ của cô với Tần gia.

Khẽ tấp vào làn đường dành cho người đi bộ, cô từ từ bước đi, váy trắng bay trong gió, nắng sớm ánh lên tóc đen một tia óng ả, ngoại trừ đôi mắt lạnh chững chạc như một con người đã trải qua sự thử thách của lửa đời ra, thì trông thể nào cũng như một nữ sinh trung học.

Bỗng từ đằng sau, một chiếc xe đạp vụt tới, chặn ngang đường đi của cô.

Đôi mắt xanh lá nhìn cô, khuôn mặt vô cùng điển trai khẽ cười: “Trễ học đấy, lên nào!”.

Tần Quyên Phong nhìn chiếc xe đạp “teen” trước mặt, phút chốc hình ảnh anh ba lúc trước mỗi ngày đều đặn cô đi học bằng xe đạp, mặc dù miệng lúc nào cũng: “Tiểu Phong! Em nặng như một con heoooo” nhưng lại chưa từng bắt cô phải xuống đi bộ. Cô vẫn nhớ, vẫn nhớ như mới ngày hôm qua, nhưng nhớ ... cũng là một loại dư vị của nỗi đau.

“Xác định là cô với tôi trễ học rồi đấy” Nam Cung Thần thờ hồng học sau khi đạp hết tốc lực cầu hấn và Tần Quyên Phong trên chiếc xe đạp, nhưng ông trời lại không thương hấn, một phút cho trễ đến tận 30p.

Ngay sau đó có một chiếc oto chạy ngang, có lẽ là người nhà của hấn, mang chiếc xe đạp đi.

Hấn nhìn Tần Quyên Phong, khuôn mặt cô vẫn không chút biểu cảm, hấn thật là hi vọng nhận được câu cảm ơn từ cô nha, nhưng nghĩ lại, đến việc trễ học cô còn không quan tâm, thì câu cảm ơn kia chắc có mơ cô mới để ý.

Nam Cung Thần sải bước chân lại phía vách tường, ngoắc ngoắc tay bảo Tần Quyên Phong đi theo: “Ngày đầu tiên đi học, bị bảo vệ mách lẻo vì tội đi trễ thì mất mặt lắm”.

Cô hiểu hấn muốn làm gì: “Leo tường mất mặt hơn”.

“...”

-“Váy chui lỗ chó đi, mà trường tư thực sang trọng nhất nước đừng nói đến lỗ chó, lỗ chuột cũng chưa chắc tồn tại”.

Chui lỗ chó, có phải là cô lâu qua chưa về VN nên quên vốn từ rồi không mà sao cô thấy cái cụm từ ấy dị dị. Trong đầu hình dung ra bản thân đang nằm dưới một cái lỗ nhỏ, cổ ươn người sao cho lọt qua, phía trước mặt có Hắc Long mỉm cười dịu dàng: “Lão đại cố lên” phía sau có một toán người áo đen đứng cầm súng cổ vũ: “Lão đại, chút nữa thôi, cố lên”. Vừa mới nghĩ đến, khuôn mặt cô đã có chút biến sắc nha. -_-

Nam Cung Thần bồng ngồi xuống, đưa tấm lưng rộng cho cô: “Mặc váy thế này đúng là làm khó cô thật, leo lên lưng...” nhưng lời còn chưa dứt, đã thấy một con gió thoảng qua người, Tần Quyên Phong chỉ lấy đà một chút, chân phải đạp lên cái cây gần đó, nhẹ xoay người, rồi tay phải bám lấy vách tường, tựa lực mà bám lên. Động tác nhanh tới mức vạt váy chỉ phất nhẹ lên rồi lại im lìm nằm xuống, phút chốc chân nhỏ đã dậm lên cỏ ở bên kia vách tường.

Nam Cung Thần thờ phào, hấn so với cô chẳng khác nào đem nghiệp dư so với cao thủ, hấn nhìn cô: “Tùng là ăn trộm hay sao leo tường giỏi vậy?”.

Tần Quyên Phong lục lại kí ức, thông minh nhỉ? -_- Sự nhanh nhạy, thông minh và biết ứng phó trong bất kì trường hợp nào là bản năng sinh tồn của siêu trộm, bởi muốn có được những kĩ năng này nên một thời cô đã trở thành trộm, hấn nói đúng, đúng là cô có tiền sử từng là ăn trộm.

Không do dự, cô gật đầu.

Nam Cung Thần ồ lên thú vị: “Tôi đoán cô đi trộm gà”.

Trộm gà, ừm, có lần cô đã trộm một con gà, một con gà được đúc từ vàng nguyên chất, đôi mắt đặc biệt đính hai viên kim cương, đôi cánh đính rất nhiều trang sức quý hiếm, đúng là như thế nha.

Cô lại gật đầu.

“...” Nam Cung Thần thở dài, đưa tay ôm trán, hết nói nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Cuộc Sống Mới.

(1)

Mặt trời đã lên cao, bầu trời thu cao thật cao, trong vắt không một áng mây trắng, nắng sáng nhẹ nhàng trải khắp sân trường, cây cối đứng yên thật yên bởi chẳng có ngọn gió nào thoảng qua đùa nghịch với chúng cả.

Dưới sân trường, trong hành lang dài của trường, một chàng trai nắm lấy cổ tay một cô gái, kéo cô chạy như bay.

Nam Cung Thần vừa chạy vừa nắm lấy tay Tần Quyên Phong, nói: “Cô không thể hốt hoảng một chút được hay sao?”.

Tần Quyên Phong hơi khó chịu, nhưng cũng không rút tay ra, từ đằng sau cô hỏi: “Có ai cầm dao đuổi theo sau đòi mạng à?”.

Lộp cộp...

Tần Quyên Phong nghe tiếng giày cao gót gõ mạnh xuống sàn nhà từ đằng xa, ước chừng cách cô không xa, lại nhìn bàn tay to lớn đang nắm tay mình, nhìn khuôn mặt thính thoảng hay xoay lại hỏi cô có mệt không, trong lòng có chút gì đó vui vui khó hiểu: “Rẽ trái sẽ có một người phụ nữ”.

Nam Cung Thần dĩ nhiên tin cô không nói đùa, lập tức dừng lại nhìn cô: “Thật không?”.

Tần Quyên Phong đáp: “Rẽ thử xem”.

Vừa đúng lúc đó, quả nhiên có một người phụ nữ từ phía trái rẽ qua, bắt gặp Tần Quyên Phong và Nam Cung Thần đang đứng đó. Lập tức Tần Quyên Phong giương giương mắt đất ý về phía Nam Cung Thần.

Hắn nhìn ánh mắt đó của cô, cười khỏ: “Lúc nào rồi...”.

Người phụ nữ khoảng ba mươi, mặc một bộ váy công sở, đẩy lại chiếc kính, cô ta trừng mắt nhìn: “Mấy giờ rồi còn ở đây hả?”.

Nam Cung Thần nhăn mặt: “Đạ, tụi em đi trễ”.

-“Hay nhỉ? Chẳng lẽ bảo vệ không phát hiện sao?”.

Hắn cười cười, làm ra bộ mặt ngây thơ vô tội đến Tần Quyên Phong cũng cảm thấy buồn cười, rồi bỗng nhiên hắn cuối đầu xuống, nói giọng rất hối lỗi: “Em xin lỗi, ngày đầu tiên đi học, tụi em sợ bị phạt nên leo tường đi vào, tụi em xin lỗi”.

Đôi mắt xanh lá nhàn nhạt ẩn dưới hàng mi dài, đôi mày đen đen, môi mỏng hồng hào, tuyệt phần điển trai, tựa như một chàng thiên sứ, nhưng đầu đó lại ẩn chứa một chút tà mị, Tần Quyên Phong một lần nữa thâm xác nhận, quả nhiên một khuôn mặt hiếm có.

Có lẽ chiều “nam nhân kế” kia có tác dụng thật, cô giáo nhanh chóng đổi thái độ từ hằn học sang dịu dàng: “Sai biết nhận lỗi thì tốt, em vào lớp đi” rồi quay sang nhìn Tần Quyên Phong: “Còn em, em không học tập bạn mình được à?”.

Tần Quyên Phong không nói gì, dương mắt nhìn cô giáo, đôi mắt lạnh như một biển băng: “Thì sao?” chỉ hai chữ, không hơn.

Cô giáo hừ lạnh: “Được lắm, tôi sẽ nói với bảo vệ, chiều nay em làm sạch bồn cỏ sau trường cho tôi, không thì đừng có trách lượt trường nghiêm” nói rồi quay lưng bỏ đi.

Nam Cung Thần lè lưỡi, đưa ánh mắt thú vị nhìn cô: “Không sao chứ?”.

Hắn còn mặt mũi hỏi cô câu đó sao, còn nói cô không biết hắn cố tình chơi cô, hắn thừa hiểu cô sẽ không “diễn” được như hắn mà vẫn hành xử như vậy, rõ ràng muốn chơi cô đây mà.

Nhưng cô vẫn không quan tâm, chẳng thèm đếm xỉa, cô bỏ đi.

Tần Quyên Phong đảo mắt một vòng đánh giá ngôi trường, cũng là nơi làm nhiệm vụ của cô. Đây là ngôi trường tư thục sang trọng bậc nhất đất nước, cực kì rộng lớn và sang trọng. Tổng có bốn dãy lầu, mỗi dãy gồm bốn tầng, hai dãy lầu dành cho khối 10 và khối 12 nằm ngang nhau phía trước, sau đó đến dãy của khối 11 và dãy chung nằm song song phía sau, sân trường rộng thênh thang, và đây cũng là ngôi trường phức tạp bậc nhất đất nước.

Mấy năm qua, cái cách giáo dục từng bước đẩy lùi nạn nạn tham nhũng học đường, tạo nên một nền giáo dục trung thực, trong sạch. Nhưng những cái cách đó chẳng thể tác động đến được ngôi trường này, bởi nạn tham nhũng đã ăn sâu vào gốc rễ của nó, lại thêm trường này tụ tập toàn con ông cháu cha, cậu ấm cô chiêu nhà tài phiệt, nên chẳng ai dám đụng chạm tổ cáo. Đứng là dưới quyền lực của đồng tiền, cái gọi là chính nghĩa rốt cục vẫn phải phủ phục.

Thêm một điều nữa, đó chính là một số lượng sát thủ không nhỏ đã trà trộn vào nội bộ của trường, có thể là học sinh cũng có thể là giáo viên khiến cục diện càng thêm phức tạp.

Tần Quyên Phong thầm đánh giá cao tên tội phạm đã quăng USB vào đây.

Những lý do trên cũng chính là lý do khiến Mr Trần tìm đến cô, điều này nói cũng đơn giản thôi. Tần gia là cái tên mà bất cứ tổ chức xã hội đen nào cũng phải nể sợ, từ đó có thể nói, việc các sát thủ này biết được người của Tần gia cũng có mặt ở trường này để tìm kiếm USB, họ chắc chắn sẽ không dám làm càn, thậm chí còn rút trước để bảo toàn tính mạng, nhờ đó mà có thể tránh khỏi những cuộc chiến đẫm máu và thương vong không cần thiết. Tần gia bình thường họ không thích gây chuyện với ai, nhưng một khi ra tay thì cực kì độc ác, một kích chí mạng không hề nhân nhượng, bởi thế, ai dám đứng ra tranh giành thứ gì với họ, tuyệt đối chết không có chỗ chôn.

Tần Quyên Phong biết mục đích của MR. Trần không nằm ở USB, mà là sự an toàn của học sinh trường này, à không, phải là người dân của cả thành phố này.

Phóng tầm mắt ra xa xa, một người đàn ông bế lấy một cô bé trên tay, bàn tay nâng niu yêu chiều. Tần Quyên Phong khẽ thở dài. Ba nuôi, tại sao trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, mất vợ lẫn con gái mà ông vẫn trung hậu như vậy?.

Dĩ nhiên một trường học sang trọng bậc nhất đất nước thì căng tin cũng thuộc hàng cao cấp, nếu không muốn nói là như một cái nhà hàng.

Một cái bàn vuông nhỏ được kê ở một góc khuất nhất có thể, ở đó có bốn con người ngồi đó, dường như họ rất thu hút được nhiều ánh mắt, nhất là cô gái có đôi mắt nâu trong veo.

Cô gái có mái tóc nâu bồng bềnh màu nâu, đôi con ngươi trong vắt, khuôn mặt thanh khiết dễ thương, khái quát rằng, cô có vẻ đẹp trong sáng dịu dàng như những nữ chính trong các truyện tiểu thuyết ngôn tình.

Vô Tâm vừa tit mắt cười vừa cầm miếng khoai tây chiên cho vào miệng: “Cảm giác này cũng không tệ nha” nụ cười của cô rất thuần hậu, từ ánh mắt ánh lên một vẻ ngây thơ như những thiếu nữ cùng trang lứa.

Chàng trai ngồi cạnh đó nhìn Vô Tâm tươi cười trêu chọc: “Họ nhìn em à? Thật là mù mắt hết rồi” khoe môi mỉm cười, khuôn mặt thập phần đẹp để khiến những cô gái vô tình nhìn qua tuyệt đối không nên nổi thêm thường mà phải ngoái đầu lại nhìn một lần nữa.

Vô Tâm nghe vậy khẽ chau đôi mày ngang, cô bé hất mái tóc ra sau, không nhân nhượng một phát đập thẳng lên chân của Dương Huy – cũng chính là Hoàng Long trong Ngũ Long.

Dương Huy vốn có thân thủ nhanh nhẹn, dĩ nhiên né được, anh đưa tay giựt miếng khoai Vô Tâm chuẩn bị cầm lên, cho nhanh vào miệng: “Nhìn xa cứ tưởng thiên nga, lại gần mới biết dạ xoa hiện hình”.

Vô Tâm nổi đóa, nắm tay thành quyền: “Anh thử nói lại xem”.

-“Thôi được rồi, sao hai người đi đến đâu cũng cãi nhau hết vậy?” một giọng nói trầm cất ngang, một chàng trai khác ngồi trong chiếc bàn đó lên tiếng cất ngang, anh cũng có khuôn mặt rất đẹp trai, mắt đen khẽ nhìn qua cô gái còn lại ngồi im từ nãy đến giờ. Anh chính là Thiên Long, tên hiện tại là Minh Thiện.

Nếu nói Vô Tâm có vẻ đẹp thuần hậu nhẹ nhàng khiến người ta vừa nhìn đã muốn yêu thì cô gái này lại có một vẻ đẹp trái ngược lại.

Tóc đen mềm mượt trải dài đến thắt lưng, rèm mi vừa dài vừa cong phủ lấy đôi mắt lạnh, môi đỏ hơi khép, vẻ đẹp ấy không thuần khiết dễ thương, nó thiêng về băng lãnh nhưng lại thánh khiết, nó khiến người ta như nghẹt thở, như run rẩy, phủ phục trước vẻ tuyệt sắc đó, rất muốn yêu nhưng lại không dám yêu.

Vô Tâm chun chun môi, thở dài, nói vừa đủ bốn người nghe: “Chúng ta không thể gọi lão đại là lão đại được, hay chúng ta bắt chước cách gọi của Hime-Chan nhĩ?” rồi tit mắt cười gian, đôi mắt dán vào bộ váy trắng đồng phục của trường, có chút ngạc nhiên: “Em tưởng ngài sẽ không mặc hoặc đem nhuộm đen nó chứ, mà dù sao ngài mặc màu trắng vẫn rất tuyệt nha”.

*Hime trong tiếng Nhật là công chúa, Hime ở đây là biệt danh em họ của Tần Quyên Phong sống ở Nhật, mẹ con cô bé là người thân còn sống duy nhất của Tần Quyên Phong. Cô bé đáng yêu này thường gọi Tần Quyên Phong là: Tiểu Phong Onee Chan. Nói thêm Tần Quyên Phong yêu thương cô bé này

hơn cả mạng sống mình.

*Đồng phục trường: Gồm hai màu xanh biển và trắng. Nữ gồm áo kiểu thủy thủ tay dài màu trắng với viền cổ và viền tay màu xanh dương, phối với chân váy phồng dài qua đầu gối màu trắng cũng có viền xanh ở gần mép váy. Nam thì áo sơ mi với quần dài đen. => Có trời mới biết chân váy phồng dài này giúp Tần Quyên Phong giấu bao nhiêu món vũ khí bên trong.

Vừa nghĩ đến đây, ba người trong bàn cười khúc khích, Vô Tâm ngẩng cao cổ lấy giọng, như cổ bất chúc chất giọng trong trẻo đáng yêu của Hime: “Tiểu...”.

Nhưng chưa kịp nói hết thì một ánh mắt lạnh như mũi tên băng đã phóng về phía cô, đôi mắt xám khói đẹp kinh diễm nhưng tuyệt phần băng giá: “Ta cho các người gọi là Quyên Phong”.

Cả bọn thờ phào rồi vui vẻ mỉm cười như những học sinh bình thường ở đây.

Như nhớ đến gì đó, Vô Tâm chóng cằm, ngược nhìn phía chân trời xa: “Không biết tại sao chị Băng Tâm lại không tham gia một hoạt động vui vẻ như thế này nhỉ? Thật nhớ chị quá đi”.

Tần Quyên Phong dĩ nhiên không để ngoài tai cái tên đó.

Băng Tâm

Nhiệm vụ lần này so với Tần gia thật sự quá nhỏ bé, nên dĩ nhiên không cần những đàn anh trong tộc ra mặt rồi, bởi thế những nhân vật đàn em trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm thực chiến như Vô Tâm và Băng Tâm là phù hợp nhất, cho dù Tần Quyên Phong không có hướng đào tạo họ thành sát thủ thật sự nhưng những nhiệm vụ thế này thật sự khá cần thiết cho họ. Dĩ nhiên trừ Thiên Long và Hoàng Long có thể nói rằng quá khứ của họ không tốt đẹp gì nên trưởng thành rất sớm, lại tuổi trẻ tài cao, đi theo chỉ là rảnh rồi nên muốn yểm trợ mà thôi.

Nhưng Băng Tâm lại không đi, có lẽ cô bé xem thường nhiệm vụ này, hay có lẽ nghĩ rằng nơi này không có những gì cô cần, có lẽ bây giờ cô bé đang theo học tại một trường đại học danh tiếng nào đó. Có thể nói, Vô Tâm rất đúng chất với cái tên của cô bé, cô không nghĩ gì nhiều, không có tham vọng ước mơ gì to lớn, cô bé chỉ thích mỗi ngày thức dậy trong bình an, thích ăn uống, mỉm cười, thích làm đẹp, thích cãi nhau với Hoàng Long mà thôi, con người rất đơn giản. Còn đối với Băng Tâm thì khác, niềm vui của cô bé này không nằm ở đó thôi, bởi cô có rất nhiều ước mơ.

Mỗi người đều có quyền mơ ước, nhưng nếu đi qua giới hạn, ước mơ sẽ trở thành tham vọng đưa khiến con người ta dần lạc lối.

Và đúng như Tần Quyên Phong suy nghĩ, quả thật sau này chính Băng Tâm đã đẩy Tần gia đến con đường diệt vong, đẩy Tần Quyên Phong phải rơi vào chỗ chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

(2)

Dù đã ngồi đó khá lâu, nhưng họ vẫn không thôi thu hút nhiều ánh nhìn, chắc chắn là trừ Tần Quyên Phong ra bởi chẳng ai dám nhìn vào đôi mắt băng lãnh bức người đó. Tuy nhiên, cách đó khá xa, vẫn còn một số con người ẩn mình đang âm thầm nhìn cô, đặc biệt là một tùm 5 người ngồi ở một góc bàn, gồm 3 nam, hai nữ.

Một chàng trai trong bàn, mặt còn rất trẻ nhưng đôi mắt lại chừng chạc hơn người: “Tôi chưa thấy ai như cô gái đó cả?”.

Một chàng trai khác tiếp: “Đúng là chưa từng thấy ai đẹp như cô ta cả”.

Chàng trai kia cau mày: “Cũng đúng, nhưng không phải. Cô ta là một sát thủ chính hiệu đấy”.

“Và cô ta không giống như chúng ta và những sát thủ khác” một cô gái xinh đẹp khác lên tiếng.

“Phải, trong khi những sát thủ trong trường này đều diễn sao cho mình thật ngây thơ giống học sinh để khỏi bị các sát thủ khác thù tiêu thì cô ta lại chẳng thèm che giấu gì hết, sát khí chứa đầy trong mắt, rất băng lãnh... cũng rất đáng sợ”.

“Đã muốn lộ diện như thế, vậy thì khừ luôn cô ta đi, bớt đi một kẻ cạnh tranh càng hay, cậu nhìn xem, thân hình nhỏ bé ốm yếu thế kia...” hần cất giọng kinh miệt.

-“Đừng có mạnh động, chúng ta tuy thuộc tổ chức lớn nhưng chưa hẳn đã là nhất đâu, chưa kể... Tần gia cũng tham gia vào vụ này, đừng nhằm người thì coi như châu trời chứ chẳng chơi đâu” anh ta ém lại tiếng Tần gia thật khẽ.

-“Ý cậu là cô ta thuộc Tần gia sao? Mà thật không hiểu, đối với Tần gia mà nói, cái USB đó chỉ là vài đồng bạc lẻ, tại sao họ lại bỏ công đến đây chứ?”.

-“Không biết, nhưng tốt nhất đừng làm gì cả, im lặng quan...”.

Chàng trai đó bỗng cứng họng, chỉ trong một khắc thôi, anh đã thấy đôi mắt lạnh đó liếc qua đây, dù chỉ là một cái liếc không trọn, nhưng nó còn đáng sợ hơn cả một viên đạn đã rời nòng.

Một ngày nữa trôi qua, hoàng hôn lại buông xuống, từng tia nắng nhẹ hắt qua tia lá, chiếu lên một khuôn mặt trắng xinh đẹp. Có lẽ do khó chịu với ánh nắng, đôi mi dài hơi nheo lại, đôi mắt khẽ mở ra, ẩn hiện đôi mắt trong vắt tĩnh lặng như mặt hồ thu.

Trốn hết ba tiết học chiều rồi trốn ra khu vườn vắng phía sau trường đánh một giấc ngủ ngon lành, quả nhiên rất đúng chất Tần Quyên Phong.

Tần Quyên Phong khẽ nheo mắt lại, đưa tay đặt lên mắt tránh ánh nắng như vẫn còn muốn ngủ tiếp, tóc đen tùy ý trải trên thảm cỏ xanh. Cách đó không xa, một đôi giày đen nằm im lìm như không muốn phá đi giấc ngủ ngon lành của cô chủ nó.

Trời đất cùng với con người tuyệt mỹ ấy hòa hợp với nhau, có lẽ đây cũng có thể xếp vào cảnh đẹp nhân gian hiếm có.

Nhưng có vẻ lại có kẻ chen ngang giấc ngủ của cô.

Tần Quyên Phong không mở mắt cũng biết ai đến, qua tiếng bước chân cô còn biết hẳn đang tức giận, không những thế, qua mùi hương cỏ dại bám đầy người hẳn, cô còn có thể đoán được hẳn mới vừa thay cô dọn dẹp bồn cỏ, cái nhiệm vụ đối với Tần Quyên Phong là bất khả thi mà cô giáo nói ban sáng.

Nam Cung Thần giậm chân đi về phía Tần Quyên Phong, thấy cảnh đẹp trước mắt có phần không nỡ phá đi. Nhìn thân hình cao ráo mà ốm yếu nhỏ nhắn của cô đang nằm dưới đất, váy trắng phủ lên làn da trắng mịn, mi dài phủ rợp mắt, đôi chân trần không mang giày tự do thả trên thảm cỏ mát rượi, bỗng nhiên cơn giận của hắn chạy đâu mất tiêu.

Nhưng cũng không nỡ bỏ đi, hắn nhẹ nhàng tiến lại, rất nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô. Vừa lúc đó cô mở mắt nhìn hắn: “Chuyện gì?”.

Nam Cung Thần quay sang nói: “Tôi vừa dọn cỏ giúp cô đấy, cảm ơn đi”.

Cô lại nhắm mắt: “Biết”.

Nam Cung Thần bực mình: “Cũng phải cảm ơn chứ?”.

Cô nói gọn: “Không mượn”.

Cuối cùng hắn cũng cứng họng, khẽ nhích người nằm xuống cạnh cô, mùi hương từ loài hoa dại nào đó thoang thoảng trong gió chiều, rất dễ chịu: “Tôi xin lỗi”.

Tần Quyên Phong không hỏi lại, im lặng, Nam Cung Thần tự hiểu là cô đang lắng nghe, hắn nghiêng người đối diện với cô, nhìn vào tư thế nằm nghiêng đẹp đẽ trước mặt, nhìn vào cánh môi mọng ngọt ngào tới mức nhìn là muốn cắn, đồng đặc nói: “Sao mặt cô lúc nào cũng đỏ ra vậy, tôi bảo đảm cô mà cười một tí thôi thì điện đảo thiên hạ, ban sáng tôi như vậy chỉ muốn nhìn thấy biểu cảm của cô thôi, dù là tức giận cũng được, ai ngờ cô cứ như manocanh ở ngoài cửa hàng thời trang ấy”.

Bấy giờ Tần Quyên Phong mới mở mắt ra, trong mắt có tia sùng sốt, cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh lá nhàn nhạt cũng đang nhìn cô, con người nay muốn cô có cảm xúc sao? Đối với hắn, cảm xúc của cô quan trọng tới vậy sao? Thật ngốc mà, có lẽ hắn chẳng biết trên thực tế, sớm đã chẳng còn ai dám chọc giận cô nữa rồi, hắn càng không biết, khi cô giận lên, đến thần quỷ cũng trăm không tha.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi ấy, dù chỉ là xẹt qua như một tia chớp, nhưng đôi mắt vô hồn ấy đã có tí cảm xúc gì đó ánh lên, long lanh đẹp như muôn vì tinh tú, khiến trái tim kẻ đối diện như chệnh đi một nhịp.

Tần Quyên Phong nói: “Cậu rất giống một người kia” cô dĩ nhiên sửa lại cách xưng hô rồi. Giọng cô rất thanh rất nhẹ, nó êm đến mức chẳng hề có chút sát khí gì của sát thủ cả, bởi thế nên khi còn dưới thân phận chủ nhân Tần gia, cô rất thường xuyên đeo thiết bị thay đổi giọng nói, khiến chất giọng trầm và có phần bá đạo hơn. Chuyện này cũng dễ hiểu, một chất giọng nghe xong cảm thấy mượt lòng êm tai thì quả thật không phù hợp để ra lệnh cho những kẻ giết người.

Nam Cung Thần nhìn cô: “Ai? Tên gì? Ở đâu?”.

-“Long Thần”.

-“Tên gần giống tôi nhỉ? Hẳn đâu rồi? Chắc hẳn rất yêu cô, rất tốt với cô nhỉ?”.

Cô nói hần giống Long Thần, hần lại nói “chắc hần rất yêu cô, rất tốt với cô” đây có được xem là một ẩn ý nói rằng hần giống Long Thần nên hần cũng yêu cô, cũng tốt với cô không nhỉ?

Tần Quyên Phong giây phút đó mơ hồ hiểu ý nghĩa của câu nói trên, nhưng lại bác bỏ rồi quên đi: “Không, hần muốn giết ta, chắc là chết rồi”.

Nam Cung Thần nhìn cô hơi sững sốt nhưng lại thôi, hần bắt chước cô khép mắt lại, tận hưởng cơn gió chiều đầy mùi hương dễ chịu, tận hưởng ánh nắng nhạt của hoàng hôn.

Tần Quyên Phong nhìn hần, lại nhìn về bầu trời nhuộm hồng hồng kia, khóe môi vô thức vẽ lên một tia cười mà chính cô cũng không biết. Và chính cô cũng không biết, hôm nay cô nói nhiều hơn bình thường rất nhiều.

Ngươi chết chưa, Long Thần? Ngươi có biết Ở đây cũng có một kẻ mặt dày si ngốc giống ngươi không?.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Từng Kẻ Một.

(Tg chen một chút: Tg còn là học sinh nhi đồng , k biết gì nhiều về thể giới ăn chơi, biết gì viết đó thôi. Thêm nữa tg hiện tại sống khá xa Hồ Chí Minh city, nên việc tưởng tượng HCMinh 2025 có chút xa xôi, mong m.n thông cảm)

(1)

Mặc dù phố thị vẫn sáng trưng trong ánh đèn đường, nhưng bây giờ đã là nửa đêm, đường phố trở nên vắng vẻ hơn ban ngày và lúc chiều tối, những cánh cửa đóng sập lại, ai nấy đều yên giấc trong tổ ấm của mình, dĩ nhiên là không tính đến những thành phần ăn chơi, chuyên sống về đêm của xã hội rồi.

Ở trong một con hẻm nhỏ vắng tanh không một bóng người, ánh đèn ở cuối góc đường lẻ loi chiếu sáng, do gần đó chỉ có một mình nó, nên ánh sáng từ nó chiếu ra rất yếu, nhạt nhòa phủ lên những vũng máu đỏ tươi và những thân xác đã không còn sự sống nằm gục lên mặt đường lạnh lẽo.

Một người đàn ông toàn thân máu me đau đớn phát ra tiếng rên rỉ như muốn xin tha, lại như muốn nói cho ai đó biết về những cảnh tượng khủng khiếp mà mình đã chứng kiến, dù dù biết điều đó đã là quá muộn màng. Gã dùng chút sức lực cuối cùng của mình bò, lết từng phân, từng phân một, đôi bàn tay dẫm một màu máu đỏ tươi vurun đến như muốn bắt lấy đôi chân trắng ngần, nhưng còn chưa thể chạm tới được gót giày đen thì Rầm một phát, đôi chân thon dài ấy không chút nhân từ tung cước đá một phát vào bụng gã, khiến gã văng ra một khoảng xa, máu theo đó mà kéo ra một vệt dài trên mặt đất, đủ cho thấy lực chân tung ra không hề yếu ớt dễ vỡ như vẻ bề ngoài của đôi chân nhỏ nhắn đó.

Mép váy đen theo cú đá hơi tung lên, một thân váy đen dưới ánh đèn nhạt càng trở nên yêu mị tựa như một loài bướm đêm xinh đẹp.

Từ trong bóng tối, một giọng nói đàn ông mỉa mai hoặc vang lên, chất giọng đào hoa như những tay tán gái trong nghề: “Ha! Ngài vẫn tuyệt điểm kể cả khi vào trận đấy, nhưng lão đại à, điểm đó không dứt mạng được đâu, ngài cũng biết chứ hả?” do hần ẩn mình trong bóng tối, nên không thể thấy được khuôn mặt hần, nhưng qua giọng nói phần nào cũng có thể đoán được đây là một người đàn ông ranh ma thuộc hạng không dễ “nhai”, nói rồi hần bật cười, tiếng cười quả nhiên quý quýet cực kì: “Ngài phải nên như thế này đây, thưa lão đại đáng yêu”.

Phập!

Động tác nhanh chớp nhoáng, chỉ trong phút chốc, một con dao găm từ trong góc tối bay ra, tựa một lưỡi hái từ thần giáng xuống, xuyên thẳng vào giữa trán người đàn ông, gã tắt thở ngay tức khắc, một kích đoạt mạng chính là đây.

Hần cười tà mị như thể đó đã là một công việc quá đỗi quen thuộc rồi: “Ngài làm ăn thế nào lại để một lũ oắt con bám đuôi như vậy hả? Dù biết ngài sẽ chẳng thêm diễn vở ‘ngoan hiền’ nhưng mỗi ngày đầu tiên đi học đã bị theo dõi thì không hay đâu. Ôii, ngài mà mất sợi tóc nào Hắc Long sẽ giết tôi mất thôi”.

Cạnh đó còn có thêm hai chàng trai nữa, khuôn mặt 100% tuyệt hảo, Hoàng Long nhếch lại khẩu súng vào túi, nhìn Tần Quyên Phong, nói: “Nguy hiểm bắt đầu rình rập ngài rồi, dù hơi thừa thãi nhưng tôi vẫn muốn nhắc ngài nên cẩn trọng”.

Cặp kính đen trong màn đêm lại càng khó nắm bắt, phía sau lưng ánh trăng tròn như làm nền cho nước da trắng, giọng nói dưới thiết bị thay đổi chất giọng có âm bản trầm: “Càng hay, chúng đến tìm ta, đỡ mất công ta đi tìm chúng”.

Thiên Long nhếch mép, rõ ràng là Tần Quyên Phong này giờ chưa xuống tay giết ai, quả đúng là cô không thay đổi. Không đến một mức độ giới hạn nào

đó, cô tuyệt đối sẽ không xuống tay lấy mạng ai, cô là người rất có nguyên tắc, anh khẽ cúi người, đem cánh tay đặt lên ngực trái, nơi trái tim đang đập những nhịp đập lạnh lẽo của những kẻ săn người: “Mạng sống tôi là ngài ban cho, tôi sẽ không để bất cứ có thể chạm đến ngài”.

Tần Quyên Phong phớt lờ như không quan tâm, cô bỏ lại mọi thứ sau lưng, đập ánh trăng mà bước đi: “Ở mảnh đất này có một việc là của riêng ta, ai dám xen vào ...” Cô hơi kéo dài âm cuối một cách vô thần thức, dĩ nhiên ai trong số bọn họ đều hình dung được hậu quả của việc đó nên không ý kiến gì, cô lại nói: “Hoàng Long, Vô Tâm có chuyện gì thì ngại trốn lên sao Hòa ta cũng tìm” nói rồi thân ảnh nhanh chóng hòa vào màn đêm đen cho đến khuất dạng.

Nơi đó phút chốc chỉ còn lại ba chàng trai, Hoàng Long khoanh tay đứng tựa vào góc tường, khuôn mặt lảng tử ra chiều suy ngẫm: “Chuyện chúng ta không nên xen vào...? Không hiểu lắm nhưng tôi nghĩ là liên quan đến quá khứ nhỉ?”.

Thiên Long cũng lên tiếng, nhưng không hề có ý xoắn sâu thêm vào vấn đề đó: “Ai cũng có quá khứ riêng và những chuyện riêng muốn được tự mình giải quyết” anh trầm nghĩ, cô trở thành con người như vậy, e là quá khứ đó chẳng hề tốt đẹp gì.

Giọng cười trong góc tối phát ra: “Haha, đứng thối mác nhiều quá các bạn trẻ, như đã thấy rồi đó, ngài ấy đã tự tay kết liễu Long Thần mà không nhờ đến sự giúp đỡ của bất kì ai. Ôi tôi thật hạnh phúc khi trao cái mạng hèn này cho ngài ấy mà” và ai trong họ cũng hiểu ý ngầm của câu nói này, đó chính là Tần Quyên Phong sẽ tự tay mình giết sạch tất cả những kẻ trong quá khứ đã làm tổn thương cô.

1h sáng.

Một trong những quán Bar lớn nhất của thành phố, cũng là nơi tập trung những tay ăn chơi phá của bậc nhất, những thành phần phức tạp nhất của xã hội.

Đây là thời điểm đỉnh điểm nhất của Bar, trong tiếng nhạc nonstop đập liên hồi, những con người chuyển sống về đêm như thoát lạc, họ lắc lư mình trong những điệu nhảy và tiếng hò hét điên cuồng. Từ miệng của những chàng trai, cô gái trẻ tuổi, khói trắng phun ra mờ ảo. Những đôi chân dài trắng sữa lượn lờ qua lại, phơi ra những đường cong gợi cảm nhất của một người phụ nữ ăn chơi.

Tiếng nhạc chất chứa này làm Tần Quyên Phong hơi đau đầu, quả thật cô không hợp đến những nơi như thế này, về tính cách không hợp, cả về thể xác – nhất là đôi tai nhạy bén kia lại càng không hợp.

Tần Quyên Phong mặc một chiếc váy đen dài ngang đùi với thiết kế đơn giản, chân váy phồng tôn lên vòng eo con kiến và đôi chân thon dài. Khuôn mặt dưới bàn tay phù phép của Vô Tâm trông vô cùng sắc xảo.

Đêm nay, con trai của kẻ đó sẽ nhanh chóng gục dưới chân cô, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Cô nhanh chóng tiến đến quầy rượu và ngồi trên chiếc ghế xoay, trong khi chờ anh chàng Bartender pha chế, cô khẽ xoa xoa hai bên thái dương. Mặc dù không thể phủ nhận rằng trong quá trình trưởng thành của cô, nơi sa đọa này cũng đóng góp một phần không ít, nó quá quen thuộc với cô, thậm chí đủ để cô thấu hiểu, quán triệt tất cả những thứ xấu xa bản chất của nó, nhưng quả thật cô vẫn cảm thấy rất khó chịu khi bước vào đây.

Cầm lấy ly cocktail nhấp môi một ngụm, mùi hương của Volka và một số chất phụ gia nào đó khiến cô không mấy hài lòng, so ra thì có vẻ cô vẫn thích uống rượu nguyên chất hơn là pha chế như thế này.

Có vẻ là một Bartender chuyên nghiệp, anh chàng tiến sát lại gần cô, đôi mắt quả thật lão luyện đúng chất những con người làm việc ở chốn này: “Không hài lòng sao? Tiểu thư?”.

Tần Quyên Phong cũng không dấu dím, suy cho cùng cô cũng gần như là một con sâu rượu, gặp phải những người có cùng sở thích với mình thì cũng thật có chút hăng hái: “Ừ, thích rượu không pha chế, đồi”.

Ở phía góc tối, một đám thanh niên trai gái tụ tập lại với nhau, những cô gái ăn mặc vô cùng gợi cảm, không ngừng làm những động tác gợi tình uốn éo với những chàng trai cạnh mình. Những chàng trai này chỉ độ tuổi vừa trưởng thành, khuôn mặt non choẹt vừa nhìn vào đã biết phá gia chi tử.

- “Phong, mày nhìn gì vậy?”. một chàng trai trong đám hỏi.

- “Con nhỏ váy đen ngồi ở quầy rượu kia, nhìn nai phét!” chàng trai mặc áo thun đen, tên gọi là Phong trả lời, đôi mắt vẫn dán vào cô gái với chiếc váy đen đang ngồi uống rượu.

- “Êm hình như bị choáng với âm thanh, quả nhiên là gái ngoan, mày đòi khẩu vị rồi hả? thắng ‘phạm ăn’”.

Phong biu môi ra vẻ khinh thường, hần nâng cốc rượu lên, một phát rót sạch vào ngực của cô gái ngồi cạnh, chất rượu màu hổ phách chảy theo đường cong nóng bỏng chảy sâu xuống dưới, hần cuối đầu lè lưỡi toan liếm sạch nhưng chẳng biết sao lại thôi, hần đẩy cô gái kia ra, mắt gióng lên tia bồn chột, và một chút tia hứng thú với con mồi mới:

“Mẹ kiếp sao con nào cũng xài nước hoa loại này vậy? Ăn mãi một món hoài tao phát nôn”.

Phong nhếch môi cười, nhanh chóng tiến lại phía cô gái đang ngồi ở phía quầy đang uống rượu, trong đầu hần chỉ có duy một suy nghĩ: làm sao để đưa được cô ta lên giường.

Có lẽ nếu Phong chịu để ý kỹ, sẽ thấy con người đó có dáng uống rượu rất thanh cao cũng rất sành sỏi, không hề giống một cô gái chỉ vừa mới tập tành uống rượu lần đầu.

– “Này em, uống một mình không vui đâu?” Phong mở lời, đôi mắt gã tắt tann tận liếc từ trên xuống dưới, con mắt dân trong nghề lộ ra vẻ miễn nguyện tuyệt đối.

1m71: 88,5 – 58 – 90.

Da thịt trắng hồng nõn nà tự nhiên lại có độ săn chắc vừa đủ chứ chẳng nhão nhoẹt ảo ảo như mấy em ăn không ngồi rồi trét kem lột da mà hần vẫn thường hay thấy, ngũ quan nếu không muốn nói là như tượng tạc ra đi, đôi môi như quả dâu chín kia thật sự chỉ khiến người ta hận không thể lập tức bay đến cắn mút nó cho thỏa mãn. Hần xác định rằng, phải chinh phục cho bằng được đại mỹ nhân này, và chắc chắn rằng cô sẽ không chỉ là của hần trong một đêm như những con đàn bà trước thôi đâu.

Tần Quyên Phong đưa mắt nhìn hần, hàng mi dài cong vút như ả như hiện tình ý bên trong, đôi mắt đen to tròn đầy mị lực nhìn như xoáy vào tận tâm can hần.

Nói thì nói như thế, nhưng quả thật đó là do hần ảo tưởng ra mà thôi, trên thực tế, cô chẳng thèm liếc hần một cái, tập trung uống nốt chút rượu trong cốc.

– “Em uống hết rồi, để tôi mời em một cốc khác” nói xong Phong đưa mắt một cách ẩn ý nhìn Bartender, anh chàng này có vẻ quen thuộc với vị công tử đào hoa này, gật đầu ra chiều đã hiểu, nhưng lúc hần quay lại lấy chai rượu trên kệ, một nụ cười nhếch hiện lên trên khuôn mặt, quả thật hần cũng nhìn ra, tên Phong lần này chơi không đúng người rồi.

Cái cách cô gái đó ẩn mình đi trong đám đông, bước đi mau lẹ, cái cách cô ta am hiểu về rượu, đặc biệt là ánh mắt xem thường nơi phức tạp này, e là “con nai vàng giẫm nát bác thợ săn” đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chương: TÔI MUA CÔ.

Tiếng nhạc điên cuồng khiến con người ta có một cảm giác phấn khích lạ thường, Phong nhìn người con gái trước mặt, thật sự chỉ muốn một phát đem cô đặt dưới thân mình, “yêu” cô thật sâu.

Tần Quyên Phong nhìn vào cốc rượu sóng sánh trước mặt, tự hỏi năm bao nhiêu rồi còn xài loại thuốc cổ lỗ sĩ này nữa chứ. Mà thôi, đã có ý “mời” thì cô cũng không ngăn. Trên môi xuất hiện nụ cười nhếch mép trào phúng, đem hết chỗ rượu dốc vào miệng, toan quay sang nói “cảm ơn” với thằng nhãi ranh con kia thì bất giác dừng lại.

Ánh mắt nhạy bén dừng lại ở khuôn mặt góc cạnh của hần. Mày đen như mực, môi mọng hồng hồng, đôi mắt cao ngạo đúng kiểu con nhà đại gia, nhưng đó không phải là điều mà Tần Quyên Phong để ý, mà là bởi khuôn mặt kia chính là ... kẻ mà cô sẽ thay từ thần đoạt mạng hần vào hôm nay.

Tần Quyên Phong lẫn lộn bao nhiêu năm trong hắc đạo, học qua không biết bao nhiêu khóa tâm lý chuyên nghiệp, cô còn không thể nhìn ra cái suy nghĩ dơ bẩn của hần sao? Thích nài tơ? Vậy thì cô sẽ diễn cho trót vai này.

Bộ trưởng bộ công an của thành phố sao? Chẳng qua chỉ là năm đó chạy theo Long Thần đồn nhà cô vào chỗ chết nên cây tiền của hần mà lên thôi, cái gì mà danh gia vọng tộc, cũng chỉ là “ăn tiền bẩn” của dân mà thôi. Cô vẫn chưa hề quên năm đó lão ta “người anh, người em” thân thiết với ba cô như thế nào, và cũng chẳng hề quên lão đã chĩa súng vào ba cô như thế nào. Đòi cô ghét nhất thói phản bội, hôm nay, cô sẽ cho lão biết thế nào là mất đi người thân. Con trai duy nhất, Nguyễn Nguyễn Phong, cha nào con nấy, các người ... chết hết đi.

Tần Quyên Phong bước chân vào xã hội đen năm 8 tuổi, một con nhóc 8 tuổi trước đó chưa hề biết mùi đời là gì, lúc đó ai trong Tần gia cũng ném cho cô ánh mắt khinh thường. Họ tìm cách vui dập thậm chí không ít kẻ muốn đoạt mạng cô để giành lấy cái ghế lão đại tương lai. Người đòi giết cô, đòi vui lấp cô. Trải qua bao nhiêu lần sinh tử, đến cả cánh nằm trong quan tài chôn dưới ba tấn đất lạnh lẽo cũng đã từng trải qua, tới giờ cô vẫn sống sót. Lý do ư? Đó chính là thù hận.

Ý chí của một con người chỉ đạt đến cực đại khi có thù hận góp sức. Trong lòng cô mọi thứ đã chết, chỉ có một chữ “hận” là vĩnh hằng tồn tại. Cô hận Long Thần, nếu hần không giết chết ba và anh trai ruột của cô là Tần Lam và Tần Tuấn khiến nhà họ Tần chỉ còn lại mình cô thì Tần Khương – ông nội ruột của cô đã không bắt cô về huấn luyện làm sát thủ để nối tiếp sự nghiệp của lão. Cô hận bản thân, hận chính cái dòng máu nhơ nhớp đang chảy trong người cô, chính nó ... chính nó đã khiến cuộc đời cô cả đời phải sống trong đêm đen và chết chóc.

Cô sống đến tận ngày hôm nay chính là để tự chính bàn tay này lấy mạng của tất cả những kẻ năm xưa đã giết gia đình của cô, cho dù là không phải ruột thịt, nhưng vĩnh viễn trong mắt cô, họ mới là ba mẹ, anh trai duy nhất của cô.

Bàn tay Nguyễn Nguyên Phong quàng qua vai Tần Quyên Phong khiến cô nhẩn nhẩn lắm mới không một kim đâm chết hấn tại chỗ, cô trầm mặt nhẩn nhẩn diễn vở “bị trúng thuốc” mặc để cho hấn quàng qua eo dắt cô đi.

Cánh cửa phòng đóng sập lại, tiếng cài chốt cửa nhẹ vang lên trong căn phòng im lặng. Trong không khí phủ đầy mùi rượu và mùi tình dục của hấn. Hấn thờ gấp nhìn người con gái đang thiếp đi trên giường, chẳng chừa chừa còi phăng áo sơ mi trên người quăng xuống đất, lao đến giường.

Tần Quyên Phong nhắm mắt nằm im, chỉ cần hấn lao đến người cô, sẽ bị mũi kim trong chiếc nhẫn của cô đâm chết.

Nhưng

Từ đằng xa, tiếng bước chân vang lại, có người đến, điều này khiến cô hết sức ngạc nhiên. Ngạc nhiên bởi vì đó là người mà cô chẳng bao giờ ngờ tới, một nhân vật hoàn toàn không hề có trong dự tính ban đầu của cô.

Cánh cửa bị đập tung, chiếc áo sơ mi trắng ẩn trong áo khoác đen, khuôn mặt chàng trai dưới ánh đèn mờ càng thêm lạnh lẽo.

Nguyễn Nguyên Phong thậm chí còn chưa lao đến giường thì đã bị một bàn tay rắn rỏi thụi một đấm vào mặt, sau đó là những đòn đập đá hung bạo giáng xuống. Nguyễn Nguyên Phong quệt máu ở miệng đứng dậy, sau đó hai chàng trai đánh đấm liên tục trong phòng.

Là hấn, Nam Cung Thần.

Nhưng tại sao hấn lại ở đây.

Tần Quyên Phong trong lòng không biết bao nhiêu lần muốn đem Nam Cung Thần ra bán chết. Dù cô không biết lý do tại sao hấn ở đây, nhưng cô dám chắc là hấn cô tình. Hấn bám theo cô? Chết tiệt, thằng nhóc con này buổi tối không thể ở nhà ngủ yên phận cho cô nhờ được hay sao? Ban ngày trên lớp đã ám cô, đến tối cô cũng không tha cho cô là sao? Lại còn phá hoại kế hoạch của cô nữa chứ? Ai mượn hấn đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân đâu mà tự nhiên xông vào, suýt chút nữa cô đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi.

Tần Quyên Phong khề thờ dài, nhưng trong lòng lại không hoàn toàn trách hấn, cô nhẹ nhàng đi lại, trên tay cầm một cây kim nhỏ đã tẩm thuốc mê, chẳng tốn thời gian tiêm thẳng vào tay Nguyễn Nguyên Phong.

Nguyễn Nguyên Phong gục xuống, cô ra tay nhanh đến mức Nam Cung Thần không biết tại sao đang đánh mà tên kia lại gục.

Tần Quyên Phong ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn khuôn mặt hơi sưng của Nam Cung Thần, lạnh nhạt hỏi: “Tại sao ở đây?”.

Nam Cung Thần hình như rất giận, hấn tiến lại phía cô, dùng tay ghì chặt vai cô: “Còn hỏi tại sao tôi ở đây? Cô nghĩ mình còn ngồi yên lành ở đây nếu tôi không xuất hiện sao?” Nói xong Nam Cung Thần mới giật mình, chẳng phải cô bị ngấm thuốc rồi sao? Sao có thể tỉnh táo như vậy.

Tần Quyên Phong không nhìn hấn, cô biết hấn nghĩ gì: “Ta không sao, về đi”.

Bàn tay đặt ở vai cô lại càng siết chặt hơn: “Dù cô không có nghèo hèn đến mức nào, cũng không nên làm cái nghề này”.

Tần Quyên Phong suýt nữa giật mình, tên ngốc mặt dày này đang nghĩ gì vậy? Trí tưởng tượng của hấn thật là phong phú à? Hấn nghĩ sao mà phán cô đi làm “gái” vậy?

Ban chiều cô chỉ đùa hấn một chút, tên này đúng thật là

Tua lại buổi chiều...

Nam Cung Thần nhìn cô, lấy trong túi chiếc điện thoại ra, đưa cho cô: “Nè, bấm số điện thoại cô vào đây”.

Tần Quyên Phong không thắc mắc lý do cũng không cầm điện thoại, cô trả lời thẳng: “Không có”.

Hấn tròn mắt: “Sao?”.

Cô kiên nhẫn lặp lại: “không có điện thoại” đúng là cô không có điện thoại thật. Bởi cô trước giờ chỉ liên lạc với người của Tần gia, mà gia tộc này có thiết bị liên lạc nội bộ riêng, là chiếc bông tay Retreo cô đang đeo đây, du di lắm thì cũng có thể xem như một chiếc điện thoại mini.

Nam Cung Thần ngơ ngác, năm bao nhiêu rồi còn có người không có điện thoại: “Tôi tính mỗi sáng đánh thức cô dậy, dù sao tôi và cô học cùng lớp, lại ngồi cạnh nhau, nhìn cô đi học trễ bị phạt cũng không nở”.

Tần Quyên Phong thật sự là mệt hơi với tên này, không nở cái đầu hấn á, hấn cũng đi trễ thì trong mơ gọi cô dậy chắc: “Cậu cũng đi trễ”.

Nam Cung Thần lè lưỡi: “Sáng nay là do có việc đột xuất”.

Cô không trả lời. Gió nhẹ thổi.

Nam Cung Thần hình như chẳng biết thế nào là im lặng, lại hỏi: “Cô không có điện thoại thật à?”

Cô gật đầu, đến năm 2025, hack điện thoại đã là chuyện thường rồi, nghe trộm cuộc nói chuyện, đổi nội dung tin nhắn, xác định vị trí chủ nhân điện thoại... và nhiều mối đe dọa khác nữa, không sử dụng là tốt.

Nhìn đôi mắt xanh êm đềm như mặt hồ thu, lúc nào nhìn vào cô cũng thật thà, không hề có nửa điểm dối trá, cô không kiềm lòng được đùa hấn một chút: “Không có điện thoại, không có xe đạp”.

Hấn lập lại: “Không có xe đạp?” đúng rồi, lúc sáng cô đi bộ đi học mà.

Cô tiếp: “Không có nhà riêng”.

Không có điện thoại, không có xe đạp, không có nhà riêng... thành phố này còn có người nghèo đến vậy sao?

Bây giờ hấn nghi cô túng thiếu mà đi làm nghề này, tên này thật ngốc, nhưng không hiểu sao cô lại thích cái tính ngốc ngốc, mặt dày, thật thà của hấn.

Tần Quyên Phong khẽ nhếch môi cười: “Thì sao?”.

Nam Cung Thần nhìn nụ cười nửa miệng của cô có phần ngờ ngẩn. Cô không cười thì thôi, mà cười thì toàn cười đều, đúng là nó rất quyến rũ, rất gọi cảm nhưng thật sự so với khuôn mặt băng lạnh ngàn năm bình thường lại đáng sợ, bồn chồn hơn rất nhiều.

Nam Cung Thần bỗng dùng lực áp cô vào ghế, hơi thở nam tính của hấn gần trong gang tấc, hơi thở một mùi cà phê thơm tho chứ không phải mùi nồng nặc của rượu như cô: “Cô còn nói thì sao? Được, nếu cô là loại đó...” hấn dùng lại, đưa môi kề sát vành tai cô: “Vậy thì...đêm nay...đêm mai...đêm mai nữa.... Tôi mua cô, đến khi nào cô có điện thoại, có xe đạp riêng, có nhà riêng, không làm cái nghề này nữa mới thôi” làn môi mỏng ấy từ tai dịch chuyển đến sát môi cô, như thể muốn hôn: “Từ đây đến đó, cô là người tình của tôi, là của Nam Cung Thần tôi”.

Nói rồi hấn cởi áo khoác ra, chẳng lịch sự để cô tự mặc mà tự ý khoác vào cho cô, đưa tay bế cô lên.

Tần Quyên Phong thật sự rất ngạc nhiên, đến mức thật sự không biết đối đáp như thế nào. Hấn là không có diễn kịch gì hết, hấn thật lòng, cô có thể nhìn ra điều đó. Nhưng tại sao?

Mùi hương từ áo khoác Nam Cung Thần ôm lấy người cô như chính vòng tay của hấn vậy, hấn đem đầu cô vùi vào ngực hấn như sợ người khác nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ mà cướp cô khỏi vòng tay hấn vậy: “Đáng người cao ráo, tại sao lại nhẹ như vậy, cô bao nhiêu kg hả?”.

Cô trả lời: “47kg”.

Bàn tay hấn ôm chặt cô hơn: “Ồm như con lợn còi, từ bây giờ tôi sẽ vỗ béo cô”.

Tần Quyên Phong tựa đầu vào ngực hấn, nơi đó rất ấm áp, rất dễ chịu, không tự chủ được vô thức mấp máy môi: “Ấm quá”.

Nam Cung Thần thờ mạnh, gật đầu: “Ồ, biết tại sao không? Nó chứa toàn lửa giận của tôi đấy”.

Tần Quyên Phong ở trong lòng hấn có chút gì đó vui vẻ, môi vẽ ra nụ cười hình bán nguyệt mà có lẽ đã 10 năm rồi không hề xuất hiện nữa, cô mở miệng trêu chọc hấn: “Ta đẹp không?”.

Nam Cung Thần hơi ngạc nhiên, vừa bế cô bước đi ra khỏi Bar vừa nhìn xuống cô: “Ừ, nhưng mặt mộc cô bình thường vẫn đẹp hơn bây giờ nhiều”.

Tần Quyên Phong nói: “Ta đẹp, lại còn là gái trinh, đêm đầu tiên của ta cậu mua không nổi”.

Nam Cung Thần nghe vậy thờ hắc ra như thể trút được gánh nặng, hấn nhoen miệng cười, hấn khi cười rất đẹp, môi cong dịu dàng, đôi mắt êm đềm sâu lắng, chân mày đen chìm vào lớp tóc mỏng. Từ góc độ của Tần Quyên Phong nhìn lên, hấn như một nam thần, một chàng trai vĩnh viễn che chở bảo vệ cho người mình yêu: “Vậy tôi cũng nói cho cô biết, tôi thừa biết tôi rất đẹp trai, tôi cũng là trai tân, đêm đầu của tôi đem đổi với đêm đầu của cô, coi như chúng ta huê”.

“...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22

Trên sân thượng tòa nhà cao nhất nhì của thành phố, gió đêm thổi vào lạnh ngắt. Từ trên cao nhìn xuống, những con đường nhỏ bé trải dài như vô hạn.

Mép váy đen hơi phấp phồng trong gió, Tần Quyên Phong đứng gần lan can, đưa mắt nhìn chăm chăm xuống đường, đôi mắt như có mang chút tâm sự nhưng vẫn là khuôn mặt vô hồn tuyệt điểm.

Nam Cung Thần nói hắt hủi cô, cô biết hắt hủi không phải loại đàn ông con trai như vậy nên cũng chẳng nghĩ gì nhiều. Ban đầu hắt cứ khăng khăng đòi đưa cô về nhà, nhưng hình như hắt đọc được cái suy nghĩ “chưa muốn về” của cô hay sao ấy. Rốt cục lại đưa cô đến đây.

Nam Cung Thần từ cánh cửa dẫn lên sân thượng bước tới, trên tay cầm một cái bọc đen đựng vài lon nước vừa mới mua, hắt khẽ cau mày: “Người ngoài nhìn vào còn tưởng cô muốn nhảy lầu, xuống đây”.

Cô quay lại, do đứng ngược sáng nên hoàn toàn không biết cô đang nghĩ gì.

Gần đó có một chiếc xích đu, cô và hắt ngồi xuống. Tiếng xích đu cọt kẹt cọt kẹt vang lên nhè nhẹ. Nam Cung Thần nhanh nhẹn đưa cho Tần Quyên Phong lon coca: “Nè, quên không hỏi cô muốn uống gì, nên uống đồ đi”.

Tần Quyên Phong nhìn lon coca, thật sự phải nói rằng, đi khắp thế gian chẳng ai hiểu cô bằng Tần gia, bẩm sinh cô ghét uống nước ngọt điều này Tần gia ai cũng biết. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng cô vẫn cầm lấy lon nước ngọt, ánh mắt có chút khinh thường hiện lên.

Trò con nít.

Tần Quyên Phong còn không biết lon nước ngọt này đã được lắc lên rồi, chỉ đợi mở ra là bắn lên đầy người hay sao. Chỉ là cô muốn xem coi tâm tư hắt ta đến đâu thôi.

Nghĩ là làm, cô cầm lon nước lên, khuôn mặt không chút bất bình, lẳng lặng ngắm nhìn thứ gì đó xa xăm, ngón tay bắt đầu chuẩn bị bật nắp.

“Khoan” Nam Cung Thần lên tiếng, sợ không kịp, hắt liền đưa tay gạt lon nước ngọt lại, không cho cô mở ra.

Đôi mắt Nam Cung Thần ánh lên tia bất bình, hắt thật sự là không biết làm sao nha. Hắt đúng là muốn cho cô tắm coca, sau đó còn muốn thấy cô cau mày nhìn hắt một cái sắc như dao. Nhưng vừa nãy có con gió thoảng qua, tự nhủ rằng bây giờ mà ướt người thì lạnh lắm, vậy nên lại không đành lòng.

“Không cho uống??” hắt thề là hắt nhìn ra tia bồn chồn trong mắt cô đó. Không biết như thế nào, nhưng hắt có cảm giác rằng, ngay từ đầu cô đã nhìn thấu kế hoạch của hắt. Còn bây giờ chính là khiến cho hắt “gieo gió gặt bão”, tự mình hại mình.

Nam Cung Thần cười cười, cô gái này, đôi mắt luôn trong trạng thái vô thần thức, như không quan tâm đến mọi thứ xung quanh, nhưng thật chất lại biết rõ mọi sự hơn bất kì ai. Một cô gái như vậy, trí tuệ tuyệt đối chỉ hơn chứ không kém bất kì ai. Hắt đầu trí vẫn là không lại cô mà. Tính chộc cô nổi giận, tính cho cô tắm coca, cuối cùng bị cô xô mũi đất đi: “Cô là con gái, những chuyện này nên để con trai làm, huống gì tôi rất chuẩn men” Nam Cung Thần nói xong lại cười khan, cô tính cho hắt tắm coca thiệt mới chịu hả?.

Thôi coi như số hắt nhọ chộc nhằm người đi, thà tắm coca chứ quyết không để mắt mặt a.

Cạch!

Nam Cung Thần theo phản xạ có điều kiện nheo mắt lại. Nhưng ...

Thật sự là không thể dùng được từ ngữ nào để diễn tả được điều đó, nó diễn ra chỉ trong vài giây ngắn ngủi, thậm chí là phải tính bằng đơn vị nhỏ hơn giây. Như một tia chớp, ngay khi cái nắp vừa được bật ra, bàn tay nhỏ bé như búp hoa đó đã nhanh chóng dùng cái bọc nylon trùm lên lon nước, khiến Nam Cung Thần một chút nước cũng không bị dính.

Tần Quyên Phong khẽ cau mày, tay phải siết lấy lon nước ngọt ném ra thùng rác cách đó hơi xa, nói: “Tên ngốc”.

Nam Cung Thần nhìn cô ném lon nước một cách chính xác như là thùng rác nằm kế bên thì thật sự là thần phục, hắt nhìn xuống tay phải cô xem có bị dính nước không thì chợt khựng người lại, đầu không bị ai đánh tự dưng đau nhói lên.

Đôi mắt xanh dán chặt vào chiếc nhẫn đính viên đá quý màu đen hình thoi to nằm ở ngón giữa, đầu hắt đau như búa bổ, một số hình ảnh mờ mờ ảo ảo ủa và những lời nói chẳng biết lạ hay quen ủa liên tục lúc ẩn lúc hiện.

“Lão đại, trong chiếc nhẫn đó chứa vài cây kim tẩm độc rất mạnh, chết như chơi”.

Là ai, câu nói đó là của ai? Là ai đang nói với hắt? hắt không biết giọng nói đó, nhưng sao hắt lại thấy quen thuộc quá.

Nam Cung Thần khẽ lắc mạnh đầu, hình ảnh mờ nhạt khác lại hiện ra.

Bàn tay to lớn của chàng trai nào đó siết chặt lấy cổ tay nhỏ nhắn của một cô gái, ép sát bàn tay trắng ngần đó vào tường ... trên bàn tay đó có đeo một chiếc nhẫn hình thoi.

“Em không sợ tôi giết em hay sao?”

“Nếu tôi nói, tôi muốn có em, muốn em cả đời này phải là của Long Thần tôi, thì sao?”.

-“Nam Cung Thần” một giọng nói trong trẻo vang lên, giữa đêm thanh tĩnh nó thanh nhẹ như tiếng chuông gió xoa dịu tâm hồn anh. Chẳng biết thế nào, trong vô thức anh lại siết chặt lấy bàn tay đó, đầu bất lực tựa vào vai cô, nặn ra từng chữ: “..Quyên... Phong” cái tên này, tại sao lại quen thuộc đến vậy, mùi hương này .. tại sao lại như là anh đã từng ngửi qua trước đó.

Cơ thể hần khẽ run lên, nhưng lập tức lại bình thường trở lại, bởi vì ... hần cảm thấy điều bất thường ở Tần Quyên Phong.

Toàn thân cô ... lạnh ngắt.

Nam Cung Thần trấn tĩnh lấy lại hô hấp, bàn tay hần siết lấy vai Tần Quyên Phong, khẽ cau mày nhìn cô.

Mà cô cũng nhìn hần: “Sao vậy?” sao tự dưng mặt mày hần lại xám xanh như vậy.

Nam Cung Thần khẽ cười như để xua đi nỗi lo lắng của cô, mặc dù hần chẳng biết cô có để tâm hay không: “Không sao, chắc là dạo này hơi mệt thôi”.

Tần Quyên Phong không nói gì, thật chất cũng chẳng để tâm bao nhiêu.

Nam Cung Thần nhìn cô: “Tại sao người cô lạnh quá vậy?”.

Thật sự người cô lạnh như nước đá vậy. Thế giới 7 tỷ người, dù khác nhau về tuổi tác, cân nặng, v..v nhưng thân nhiệt chẳng phải luôn ở khoảng 37C hay sao. Dù trời có lạnh đi chăng nữa nhưng con người là động vật đẳng nhiệt, hướng hồ vào những ngày trời lạnh cơ thể lại càng tăng cường sản sinh nhiệt, làm gì có chuyện một chút ẩm áp cũng không có, thậm chí cô là một trong những nơi ẩm áp nhất của con người cũng lạnh như tuyết. Bất quá cứ cho là bị bệnh cũng chẳng lạnh như thế này, nhưng Tần Quyên Phong đâu có bệnh tật gì, vẫn bình thường, hơn cả là bây giờ cô đâu có biểu hiện gì là của người bị lạnh.

Tần Quyên Phong dù cố giấu nhưng ánh mắt có chút tối sầm lại, giọng cô hạ thấp: “Tò mò quá không tốt ... về”.

Nói rồi cô không dính líu gì thêm, đứng dậy xoay lưng bỏ đi, khóe môi xuất hiện nụ cười tự giễu.

Không ai trên đời này là hoàn hảo, ai dù tài giỏi đến mấy cũng có điểm yếu thôi. Cuộc thí nghiệm đó mang lại cho cô năm giác quan có thể sánh ngang với động vật, tuy sức mạnh cô không bằng nam giới nhưng sự nhanh nhẹn của cô vốn đã chẳng còn nằm trong khả năng của một con người nữa. Nhưng đổi lại tất cả những điều đó, chính là như thế này đây.

Con người là động vật hằng nhiệt, nhiệt độ cơ thể hoàn toàn không hề bị môi trường ảnh hưởng. Nhưng cô thì khác, nhiệt độ cơ thể của cô giống như loài cá hay các loài động vật cấp thấp vậy, hoàn toàn có thể bị môi trường chi phối, chỉ là ít hơn động vật một chút thôi. Nhiệt môi trường chỉ cần xuống 20C, cô có thể sẽ tử vong trong thời gian chưa tới một giờ đồng hồ. Nhưng may mắn sao công nghệ thế giới phát triển tột bậc, Tần gia đã chế tạo ra thiết bị chống lại nhược điểm này của cô, đó là một con chip ở sau cổ, được cố định dưới lớp da của cô, nó có tác dụng như một cái máy điều hòa, ngăn hiện tượng đình trệ các hoạt động bình thường của cơ thể, nhưng lại không thể thay đổi được nhiều nhiệt độ ngoài da của cô. Bởi vậy khi trời lạnh, da thịt cô sẽ trở nên lạnh ngắt, nhưng cơ thể lại cảm thấy bình thường thôi.

Trên thực tế mà nói, nếu cô không có con chip đó, e là mộ cô bây giờ cô cũng mọc nhiều rồi.

Đó chính là nhược điểm, là đòn trí mạng của cô. Kẻ nào biết ... là phải chết.

Nam Cung Thần đích thân đưa cô về đến tận nhà, lúc cô bước xuống xe thì đột nhiên gọi lại, cầm hộp sữa và chai nước suối đưa cho cô: "Ban nãy đùa cô thôi, cái này mới là thứ tôi mua cho cô"

Tần Quyên Phong đưa mắt nhìn hần, trông mắt cô trong suốt như thủy tinh, lại lung linh như pha lê, rồi cũng đưa tay cầm lấy.

Biết cô kiêu lời, hần nhoèn miệng cười: "Tôi nghĩ cô sẽ không thích nước ngọt, đúng thật là như vậy nha. Xem ra trình độ nhìn tính cách đoán sở thích của tôi cũng không thường".

Tần Quyên Phong không trả lời, nhưng khóe môi hơi nhếch lên xem chút thành nụ cười của cô tuyệt đối không qua được mắt hần.

Nam Cung Thần đứng đó cho tới khi cô khuất dạng vào nhà mới thôi.

Cứ tưởng cô nghèo khổ khó khăn gì lắm, ai dè chính là tam tiểu thư của Hàn gia. Gia đình này dù không thuộc dạng tài phiệt nhưng cũng không đến nỗi xếp vào tầng lớp trung lưu đâu.

Nhưng mà hình như là cô là con nuôi thì phải.

Không điện thoại.

Không xe đạp riêng.

Không nhà riêng.

Đúng là cô không hề nói dối điều gì, nhưng lại luôn biết cách dẫn dắt người khác đến những suy nghĩ rất chi là trời ơi đất hỡi.

Hàn Quyên Phong. Họ hàn nối với tên Quyên Phong, sao mà đột nhiên hắn thấy nó có gì đó sai sót ở cái tên này, nhưng lại chẳng biết giải thích ra sao.

Chiếc xe đen chạy như gió trên đại lộ, bên trong xe, một chàng trai đẹp như tạo hình 3D nhân vật game đang ngồi, khoe môi hơi mấp máy: “Nếu tôi nói, tôi muốn có em, muốn em cả đời này phải là của tôi, thì sao?”.

Đây là những gì duy nhất hắn còn nhớ, cứ sau mỗi lần phục hồi trí nhớ trong giây lát như vậy, mặc dù khi bình thường lại gần như là quên hết, nhưng sẽ thu nhặt được chút gì đó, dù là ít ỏi nhưng đối với hắn vẫn rất quan trọng.

Bác sĩ nói hắn chỉ bị mất trí nhớ tạm thời, chắc chắn sẽ có ngày hồi phục. Bác sĩ còn nói hắn nhìn những thứ ngày trước quan trọng với hắn thì ít nhiều sẽ có triệu chứng như ban này.

Hắn dám khẳng định rằng, cô có mối quan hệ gì đó với hắn, hoặc là giống với người quan trọng của hắn.

Nam Cung Thần nhớ lần đầu tiên gặp cô ở ngọn đồi đó, hắn cũng có cảm giác như lúc này. Nhìn vào khuôn mặt cô, nghe tiếng cô, cảm nhận mùi hương trên cơ thể cô, mỗi cử chỉ, lời nói, thần thái lạnh nhạt của cô khiến hắn như quay cuồng trong mớ ký ức hỗn độn. Vừa thân quen lại vừa xa lạ, vừa thương yêu lại vừa căm hận, để rồi chẳng hiểu sao hắn chỉ muốn đến gần cô, gần hơn nữa, một bước nữa để chạm đến cô. Một cảm giác vừa muốn nỗ lực nhớ lại nhưng lại có gì đó khiến hắn sợ hãi không muốn nhớ, như thể một kẻ mắc phải mối tình duyên trớ trêu vừa muốn yêu nhưng lại không dám yêu vậy.

Chiếc xe lao đi như tia chớp, từ trong xe nhìn ra cảnh vật lướt qua như có như không, đèn đường thay nhau hắt lên chàng trai với khuôn mặt hoàn hảo ở mọi góc cạnh, hai tay siết chặt lấy vô lăng, khuôn mặt cao ngạo sắc lạnh như chưa hề tồn tại một Nam Cung Thần ngốc nghếch ban này.

Tôi là ai?

Và ... Em là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Bây giờ là 8h tối thứ bảy, một khoảng thời gian lí tưởng cho những việc thư giãn vui chơi lành mạnh sau một tuần mệt mỏi nên thành phố trở nên đông vui hơn hẳn. Thế nên ở trung tâm mua sắm lớn nhất nhì thành phố với 50 tầng lại càng náo nhiệt hơn, những tín đồ mua sắm không ngừng ra vào để thỏa mãn sở thích của họ. Khiến thành phố như bùng bùng sức sống.

Và đó cũng là một thời điểm lí tưởng cho một cuộc lẩn trốn thú vị.

Cách tòa nhà trung tâm mua sắm không quá xa, có một tòa nhà màu trắng trang nghiêm, nó không hề náo nhiệt và dường như chẳng mấy ai vào, bởi đó chính là ủy ban thành phố, nơi kiểm soát toàn bộ các hoạt động chính trị và an ninh của thành phố. Và từ ở công chính nơi đó, một toán người vừa mới thực hiện cuộc họp khẩn cấp bước ra, xung quanh họ là một nhóm cảnh sát trẻ đứng thành hàng lối vây quanh như để bảo vệ.

Trên sân thượng tòa nhà trung tâm mua sắm, một cô gái vận một bộ đồ đen bó sát người được làm từ chất liệu dễ cử động, cô đeo kính đen, mặc chiếc áo khoác dài thân màu đỏ và mái tóc đen được buộc lại gọn gàng. Đem tầm mắt nhìn xuống những người mặc áo vest đang đi ra đó, cô buông ra một câu khinh miệt: “Đông như vậy có lẽ vui hơn”.

Nói rồi cô quay lưng lại, tiến đến chiếc vali màu đen nhỏ đang nằm dưới đất. Mở nó ra, bên trong chứa toàn những bộ phận của một khẩu súng trường bắn tỉa. Và chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, bàn tay nhanh thoăn thoắt như một kẻ đã quá chuyên nghiệp, chỉ trong tíc tắc, cô đã nhanh chóng lắp ráp bộ phận ấy lại thành một khẩu súng hoàn hảo.

Cách!

Hộp tiếp đạn chứa khoảng 40 viên đạn được tra vào thân súng. Xong xuôi, Tần Quyên Phong đứng lên, tay phải cầm súng, đem nó vác lên vai, đi lại ban công, kê sát súng vào thành ban công và tỉ sát đuôi súng vào vai mình để giảm độ giật lùi khi bắn, rồi hướng họng súng vào đám người mới từ tòa nhà ủy ban thành phố đi ra.

Bằng !!!!

Bằng!!!

Choảng!!

Chẳng ai có thể đếm được rốt cục đã có bao nhiêu phát súng vang lên, họ chỉ biết đó là một tràng xả liên tục không ngừng. Người bên dưới bắt đầu la hét rồi chạy toáng loạn, cảnh sát bắt đầu hành động, nhưng vì tình cảnh quá hỗn loạn và chẳng ai có thể đoán được những viên đạn đó bay đi đâu, nên gần như họ chẳng dám chạy loạn được.

Dưới chân Tần Quyên Phong, vỏ đạn rơi xuống phát ra âm thanh “cách cách” rồi mang theo hơi nóng lẫn vài vòng. Cô đó thể sử dụng ống giảm thanh cao cấp nhất đủ để khiến người bên dưới chẳng biết từ đâu bắn ra, nhưng cô không thích. Từ khi Long Thần đi, cuộc sống của cô khá nhàm chán, chẳng còn những lần cùng anh em vào sinh ra tử, chẳng còn những cuộc rượt đuổi với tử thần. Ngược lên nhìn ánh trăng sáng vàng vạc, môi cô có chút nhếch lên. Đúng là trăng đẹp khiến tâm trạng người ta cũng tốt hẳn.

Sau khi đã liên tiếp xả hết đạn trong hộp tiếp đạn, Tần Quyên Phong buông khẩu súng ra, khiến nó rơi chổng choảng xuống đất rồi nằm im đó. Nhìn vào mặt đồng hồ hình vuông trên tay, màn hình tối đen không có lấy một điểm nhỏ màu đỏ di chuyển, chứng tỏ gần đây không có khẩu súng bắn tia nào, cô khẽ cười rồi bỏ đi, quả thật đúng như cô dự đoán.

Đồng hồ đó chính là một radar có tác dụng thăm dò vũ khí được các chuyên gia trong hắc bang chế tạo, có thể dò tìm vũ khí trong phạm vi vòng tròn 2km, và hạn chế của nó là chỉ thăm dò được súng bắn tầm xa như súng bắn tia và giá thành khá đắt nên số lượng sản xuất vô cùng hạn chế. Dĩ nhiên, chỉ cần đeo nó, Tần Quyên Phong không cần lo ngại việc bị ai đó dùng súng bắn tia ám sát từ xa.

2km nghe có vẻ quá thường so với một khẩu súng bắn tia hàng khủng. Nhưng mà ở trong thành phố này, dù có mang một khẩu có tầm bắn 5km hay có tầm ngắm kinh hoàng như Thanh Long đi chăng nữa thì cũng vô ích. Với mật độ dân số cao nhất nước, thành phố này như một đám rừng, mà trong đám rừng đó, những ngôi nhà cao tầng chính là những cái cây cổ thụ to lớn. Dù một xạ thủ cừ khôi đi chăng nữa thì cũng chẳng thể tự do trong rừng, bởi viên đạn ... không thể bay theo đường ziczac.

Để lại những tiếng la hét bên dưới, cây súng và chiếc vali đen Tần Quyên Phong quay lưng đi vào cánh cửa dẫn xuống những lầu bên dưới. Việc cô cần làm bây giờ là bỏ thời gian chơi đùa một chút với phía cảnh sát để thuộc hạ của cô đủ thời gian tóm lấy những tên cô cần trong đám người đó.

Phải, mục đích của cô chỉ đơn thuần gây ra một trận loạn lạc để tóm lấy những kẻ mà cô muốn một cách công khai mà thôi nên 40 viên đạn đó chỉ trúng những tấm kính, bảo đảm không lấy mạng được ai. Công việc nguy hiểm nhất trong việc này cô đã gánh, những việc còn con còn lại chẳng là gì với Tần gia, dù là những lính mới. Trong hình huống thế này, chắc chắn số lượng cảnh sát ở lại bảo vệ là rất ít, bởi những người ở đó bất quá chỉ có quyền lực cao ở thành phố này, nếu có xảy ra chuyện gì cũng chẳng ảnh hưởng đến đất nước, nên chẳng ai có thể ngờ được sẽ có người giết họ làm gì.

Buông từng bước chân xuống bậc thang cho người đi bộ vì thang máy đã bị cắt, Tần Quyên Phong khẽ nhắm mắt sắp xếp lại kế hoạch. Xong xuôi, cô bắt đầu chen vào dòng người đang hỗn loạn bước đi nhanh chóng. Có lẽ bên cảnh sát phần nào đã nhận dạng được kẻ xả súng là một phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ. Nhưng bấy nhiêu cũng chẳng thể làm gì, bởi toàn bộ camera của tòa nhà đều đã bị vô hiệu hóa, dù cho chuyên gia có ra tay cũng phải mất hơn 5 phút, dĩ nhiên là tính chuyên gia hàng đầu đất nước rồi, chứ nghiệp dư thì e là nửa tiếng.

Nhân lúc mọi người đang hỗn loạn, Quyên Phong nhanh chóng cởi chiếc áo khoác đỏ và bao tay đen vứt bừa vào một gian hàng nào đó bởi cô biết một lát nữa sẽ có người đến thủ tiêu nó giúp cô, rồi lấy một chiếc áo khoác đen từ cửa hàng áo khoác mặc vào.

“Này, cô làm gì ở đây? Ở đâu xuất hiện vậy? Cô có biết nguy hiểm lắm không?” Nghe được giọng nói đó từ xa, Tần Quyên Phong quả thật có chút nghèn nghèn ở cổ họng. Có lẽ trong cuộc đời sát thủ 18 năm của cô, ngoài trừ Long Thần là thù hận chồng chất nên đi đâu cũng dính liểu đến hẳn thì Nam Cung Thần là kẻ thứ hai mà cô lại có nhiều “duyên tái ngộ” đến vậy. Chẳng lẽ hẳn theo dõi cô sao? Không đúng? Bởi chẳng mấy ai có đủ trình độ theo dõi cô, huống hồ người của Tần gia cũng thỉnh thoảng để mắt đến cô. Theo dõi cô là điều không thể. Thế chẳng lẽ là số phận thật.

Và cứ y như rằng, mỗi lần gặp Nam Cung Thần, không 9 thì 10, cô cũng sẽ gặp rắc rối. Quả nhiên, câu hỏi “ở đâu xuất hiện vậy?” của hắn phát ra rất lớn đã làm những tên cảnh sát gần đó chú ý, và dĩ nhiên, một người không có chứng minh thư hay bất cứ giấy tờ trên người, lại có hai khẩu súng lục và hai con dao găm vắt sau lưng được che lại bởi chiếc áo khoác dài thân mà để cảnh sát tiến tới gần thì quả thật không biết cô làm lão đại kiểu gì nữa.

Nam Cung Thần đứng quay lưng về phía cảnh sát, hắn vận áo thun trắng cùng áo khoác ngoài màu đen, có lẽ mới vừa tới nên vẫn chưa tháo cặp kính đen to dùng ra. May cho hắn đấy, vì hắn vừa tới nên chắc chắn camera đã được vô hiệu hóa 15 phút trước sẽ không có hình hắn, nếu không với tốc độ mặt dày bá mồm không thời của hắn, cô sẽ cho hắn một súng nếu hắn dám làm ảnh hưởng đến trò chơi rượt đuổi của cô.

Nam Cung Thần đã trò chuyện với cô, nếu để cảnh sát bắt được hắn, chắc chắn cô sẽ ít nhiều gặp nguy hiểm, bởi vậy cô không thể bỏ hắn lại. Không còn cách nào khác, cô nhanh chóng ôm chầm lấy Nam Cung Thần, nói to: “Tôi sợ lắm”. Có lẽ trong giây phút đó, cô đã quên mất mình rất ghét đụng chạm vào người của nam giới.

Do Nam Cung Thần cao hơn cô một cái đầu, nên việc ôm lấy hắn khiến cô che được hoàn toàn khuôn mặt. Nam Cung Thần ngó người, nhất thời bối rối đỏ mặt không biết làm sao, đang tính tỏ ra một chút gallant thì người phía dưới mở miệng: “Cậu có biết nhảy điệu Rumba không?”.

“Hả? Có một chút” Dĩ nhiên Nam Cung Thần không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng chẳng hiểu sao hắn thấy tin tưởng cô gái ấy, lập tức anh thả lỏng người, một tay ôm chặt lấy eo cô, tay kia siết chặt lấy tay cô.

Ngay sau khi Nam Cung Thần trả lời, lập tức Quyên Phong lấy chiếc nón rộng vành trên đầu cô đội lên đầu hắn, mở miệng nói: “Đừng nhìn ai khác, cứ cuối xuống nhìn ta”.

Dù đôi mắt đẹp đã được ẩn sau cặp kính đen, nhưng chỉ một giọng nói thôi đã khiến Nam Cung Thần tim đập dữ dội, anh làm theo như bị thôi miên. Đó chính là điều mà cô đã tính toán trước, nếu như bây giờ cô kêu hắn cùng cô bỏ chạy đột ngột, hắn chắc chắn sẽ túm tay cô lại mà hỏi tại sao, và nếu việc đó xảy ra, rất có khả năng cảnh sát sẽ nhìn thấy mặt hắn, hơn nữa cảnh sát vì thế sẽ tăng tốc chạy lại tiếp cận cô. Bởi thế cô cần phải vào lại cửa hàng thời trang mà cô vừa bước ra lúc này, nhưng nếu kéo tay hắn đi thì quả thật không hợp với tình cảnh một cô gái yếu đuối, hơn nữa với khoảng cách này, nếu Nam Cung Thần xoay người để đi đến cửa hàng thời trang nằm phía tay trái thì cảnh sát cũng sẽ thấy mặt hắn, nên cách tốt nhất là làm vậy.

Đúng là có chút rắc rối, nhưng có vẻ quá đơn giản với Quyên Phong, hơn nữa, cô phần nào cũng thích những trò test não đơn giản không gây chết người như thế này.

Thời gian Quyên Phong canh rất chuẩn xác khoảng cách cảnh sát đi tới, ngay khi còn cách vài mét, một vũ khúc đã thực hiện. Tầm Quyên Phong áp sát người vào Nam Cung Thần nên hoàn toàn không thấy mặt, mà anh dưới chiếc nón rộng vành cùng với việc cuối đầu khiến chẳng ai có thể thấy mặt anh.

Hai người cùng nhau xoay vài vòng về bên trái, với tốc độ đó dĩ nhiên nhanh hơn đi bộ lại, nên chỉ trong phút chốc, hai người đã lọt vào được cửa hàng thời trang với 3 vách tường là kính đó.

Trong giây phút đó, Nam Cung Thần cảm nhận được từ cô toát ra một mùi hương vô cùng quen thuộc mà hắn không thể nào nhớ nổi. Về sau, hắn mới biết đó chính là mùi thuốc súng, cái mùi quen thuộc mà hắn đã sống chung hơn 20 năm trời.

Sau vũ điệu xoay vòng cùng nhau, Tầm Quyên Phong một tay nắm lấy tay Long Thần làm điểm tựa, đẩy thân ra khỏi người anh, một mình xoay vài vòng rồi tay kia lướt qua đồng quần áo trên giá treo, bao gồm khẩu trang, nón và bao tay.

Theo đúng vũ điệu, Nam Cung Thần siết tay cô, dùng lực kéo cô về, cô lại lao về lòng hắn, đôi tay nhanh thoăn thoắt trong chớp mắt đã đeo khẩu trang cho hắn và nón cho mình, môi khẽ nói: “Tin ta không?”.

Bây giờ chắc chắn không ai có thể nhìn thấy mặt Nam Cung Thần, cô nhếch mép làm một điệu khác, tay phải đang nằm trên lòng ngực Nam Cung Thần nhẹ nhàng lướt xuống dưới eo mình, mang ra ... một khẩu súng.

Bằng!!!

Căn phòng trưng bày này được làm hoàn toàn bằng bốn mặt kính, chỉ có mặt thứ nhất – nơi ra vào là được khoét một cánh cửa để làm nơi ra vào. Viên đạn của Quyên Phong bay xéo vào tấm kính thứ nhất đó, khiến đường đạn chệch với phương ngang mặt đất một góc khoảng 45 độ, viên đạn xuyên qua kính ở gần nóc rồi cắm thẳng vào trần nhà phía xa xa.

Choảng!!!

Kính vỡ tan bành khiến cảnh sát theo phản xạ ôm đầu lùi ra phía sau, nhân cơ hội đó, cùng một đường bắn hoàn hảo không sát hại đến ai nữa, tám kính cạnh đó vỡ tan bành, nắm chặt tay Nam Cung Thần, cô quả quyết: “Đi”.

Dĩ nhiên nếu không đi, viên đạn thứ ba sẽ gym thẳng vào đầu hắn để tránh những rắc rối không cần thiết cho cô.

May cho hắn là đã bước đi.

Mọi người lại càng la hét dữ dội hơn, ai nấy đều chạy loạn khiến cảnh sát không tài nào dám nổ súng, chỉ dám rút súng điện và thiết bị kích điện loại nhẹ rồi đuổi theo. Tất cả đều nằm trong dự tính của cô, không sai một bước.

Hết nhìn đôi bàn tay đang siết chặt lại nhìn thân người nhỏ bé phía trước, Nam Cung Thần không hiểu cô đang làm gì, nhưng ... hắn tin cô, và hắn ... muốn bảo vệ cô, bằng bất cứ giá nào.

Siết chặt tay Quyên Phong, Nam Cung Thần vượt lên phía trước, kéo cô chạy theo sau. Tốc độ ấy nhanh đến mức Quyên Phong cũng ngạc nhiên, quả thật đến cả phụ nữ trong lĩnh vực thể thao cũng chưa chắc đã theo kịp.

Nhưng mà, bàn tay đang nắm chặt lấy cô khiến cô có cảm giác như mình đã từng được nắm nó, tấm lưng cùng vòm ngực đó khiến người ta cảm thấy như được bảo vệ, như thể cô đã từng thấy nó qua ở đâu đó.

Không có thời gian suy nghĩ vớ vẩn, cô nhanh chóng tập trung: “Rẽ trái”.

Trên đường đi, cô thỉnh thoảng bắn rơi một cái gì đó như đèn, tủ kính, để làm cảnh sát chậm lại, nên dĩ nhiên sẽ dư thời gian cho hai người trốn thoát.

Nam Cung Thần lập tức nghe theo cô, hai người rẽ trái, đến một bức tường kính khác, Nam Cung Thần hơi cau mày nhìn vào vách tường kính trước

mặt, lại nhìn vào cái dốc bằng kính nghiêng khoảng hơn 50 độ so với phương thẳng đứng áp sát vào tòa nhà, hấn nói: “Đừng có nói với tôi là cô tính trượt xuống đó nhé!”.

Quyên Phong gật đầu: “Bên dưới đã bị bao vây, không có đường thoát đâu, chỉ còn khoảng 1 phút nữa camera sẽ khởi động lại”.

Nam Cung Thần siết chặt tay cô, đưa mắt đánh giá một vòng như những sát thủ lão luyện, quay lại nhìn cô cau mày, có lẽ đây là lần đầu tiên cô thấy hấn như vậy, chẳng lẽ đang sợ sao? Mà, nhìn hấn không giống đang sợ, bởi cái biểu cảm này cô đã quá quen thuộc ở Hắc Long, đó chính là hết sức lo lắng. Thật bình tĩnh, hấn nói: “Tôi cần một lời giải thích sau chuyện này. Bây giờ thì sử dụng súng ở đây sẽ gây chú ý cho bên dưới, nên dẹp khẩu súng đi”.

Bàn tay cô lại càng được siết chặt, Nam Cung Thần kéo cô lại gần bức tường kính, đưa chân tung một cước khiến tấm kính cường lực đó vỡ tan bành. Từ lỗ hổng đó, hấn và cô chuôi ra, chỉ cần bước ra ngoài, hai người sẽ trượt từ đầu dốc ở tầng 30 xuống.

Nhưng bỗng trong giây phút đó, Nam Cung Thần lại đưa tay siết eo cô, dùng lực bẻ cô đặt lên người hấn, vòng tay ôm chặt lấy cô.

Cả hai cùng trượt xuống cái dốc bằng kính với bề ngang chỉ khoảng 1m, nếu chẳng ai lạc hướng, sẽ rơi từng tầng 30 xuống đất.

Do mặt kính khá láng và hôm nay trời hơi lạnh nên bề mặt vừa đủ ẩm ướt để không gây ra ma sát trượt quá lớn. Hấn và cô trượt thẳng xuống mà không gặp khó khăn gì.

Như thể nghi rằng Quyên Phong sợ, Nam Cung Thần một tay siết chặt eo cô, một tay dùng lực úp mặt cô vào ngực mình, toàn diện che chở cô. Nam Cung Thần không hiểu sao mình lại chẳng hề cảm thấy sợ hãi gì như thể chuyện này hấn đã trải qua hàng ngàn lần rồi vậy, hấn chỉ biết, người con gái trong vòng tay ... tuyệt đối hấn không cho phép bất cứ ai làm tổn thương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Trời đang ngả dần về đêm, thành phố vẫn ngập tràn trong ánh đèn rực rỡ. Ở khu trung tâm mua sắm, tiếng còi từ xe cảnh sát phát ra inh ỏi, mà người dân cũng bu lại như đang xem kịch hay, chẳng ai cảm thấy sợ hãi khi bên trong tòa nhà này có chứa phần tử khủng bố. Có lẽ đất nước này bình yên quá nên phát nhảm, thỉnh thoảng xuất hiện một vụ việc thế này làm ai nấy đều cảm thấy hào hứng. Kết quả cảnh sát được điều động đi ngoài việc bắt khủng bố phải thêm luôn việc dọn dẹp quần chúng nhân dân – công việc còn mệt nhọc hơn cả bắt trộm.

Từ trên tầng 30 trượt xuống, may thay xuống đến tầng 20 thì một bên của trung tâm được phủ bởi một tấm poster quảng cáo cực kì lớn, thế là hai người yên phận trong đó mà trượt xuống, hoàn toàn không bị ai nhìn thấy.

Điểm cuối của dốc là một hồ nước nhỏ. Mặt hồ đang yên tĩnh bỗng dung nổi sóng mạnh, nước bắn tung tóe. Mà quanh đó rất ồn ào nên hoàn toàn không nghe được tiếng có người vừa rơi xuống nước. Gần đó có khoảng chục tên cảnh sát đứng canh, trên người có trang bị cả súng.

Gió thổi qua, Tần Quyên Phong hơi run người vì lạnh. Cô chau mày nhìn cánh tay Nam Cung Thần đang kéo cô vào lòng, nói nhỏ: “Tránh ra đi”.

Bàn tay ôm cô lại càng chặt: “Người cô lạnh như mới bước ra từ tủ lạnh ấy” bàn tay lại càng siết chặt hơn: “Không buông”.

Tần Quyên Phong không nói thêm gì nữa, dù sao bây giờ cũng không phải lúc tranh luận, cô nhanh chóng kéo Nam Cung Thần bước ra khỏi hồ, với trí thông minh của Quyên Phong, chỉ trong vài phút đã có thể ẩn mình thoát khỏi cảnh sát. Hai người an toàn rời khỏi nơi đó.

Chiếc oto đỗ trước một ngôi biệt thự cực kì sang trọng, cánh cổng cao cao phía trước không hề khóa lại mặc dù đã đêm khuya, có lẽ đang đợi một người quan trọng trong nhà về.

“Tôi có nhà” Tần Quyên Phong nói, đưa tay lên tính mở cửa bước ra thì tay kia liền bị Nam Cung Thần kéo lại, hấn nói: "Người cô ướt nhẹp như vậy, về nhà không sợ bị mắng à?".

Quyên Phong không nói gì, chính xác cô không muốn nhiều lời với những kẻ không hiểu chuyện, cô giằng tay mình ra nhưng Nam Cung Thần cứng đầu ấy cứ siết chặt lấy tay cô. Dĩ nhiên, đổ về lực đạo, cô thừa nhận mình không bằng hấn.

"Cô còn nọ tôi vài lời giải thích đấy! Không cho đi" bướng bình thật.

"Ta không nhờ cậu giúp. Không buông đừng trách ta nặng tay".

"Cô sẽ không bán tôi" anh nghiêng đầu cười nhìn cô, ánh sáng mờ nhạt từ đèn đường gần đó hắt lên khuôn mặt hoàn hảo của anh. Đôi mắt xanh lá tự nhiên dịu dàng nhìn cô.

Bắt gặp ánh mắt đó, Quyên Phong ngẩn người, cô không nói gì, chỉ im lặng để anh khoác chiếc áo sơ của anh luôn để băng ghế sau của xe. Mùi hương từ chiếc áo anh tỏa ra rất dễ chịu, và lại, nó rất ấm. Trong vô thức, Quyên Phong đưa tay nắm lấy chiếc áo như muốn nó bao bọc mình nhiều hơn.

Cậu chủ về nhưng lại không thấy ai đón tiếp, có thể thấy mọi người đã quen với việc Nam Cung Thần thường xuyên ra ngoài vào ban đêm nên không cần bận tâm nhiều, và cũng có thể là Nam Cung Thần đã căn dặn chỉ cần để cửa cho anh thôi là được.

Ngồi biệt thự sang trọng chìm trong ánh đèn ngủ vàng mờ nhạt. Như thể nghĩ cô sợ bóng tối, anh vẫn không buông tay cô ra, bàn tay to lớn siết chặt lấy tay cô. Quyên Phong không nói gì cũng không giật tay ra, bởi cô biết Nam Cung Thần rất cứng đầu, tuyệt đối sẽ không chịu buông ra.

Mà hình như nó hơi chai cứng thì phải. Một công tử như anh thì làm gì nặng mà tay phải chai cứng nhỉ?

Một cảm giác lạ lùng xẹt qua tim, cô không nghĩ nữa, chỉ cảm thấy đôi bàn tay đó rất ấm.

Phòng Nam Cung Thần tương đối rộng lớn, bài trí cực kì đơn giản. Mà những thứ đó không làm cô để tâm, cô chỉ chú ý vào một vách tường, bởi trên đó dán rất nhiều hình của cô, dĩ nhiên, toàn là hình chụp lên.

Nam Cung Thần có vẻ bối rối, anh khẽ xoa xoa mái tóc bần nầy ướt nhẹ giờ đã khô bớt: "Tôi thường làm những gì mình thích".

Nếu là một cô gái bình thường, chắc chắn sẽ hiểu ra được dụ ý câu này như là một lời tỏ tình đầy ngụ ý, nhưng tiếc là Quyên Phong không phải là một cô gái bình thường mà là kẻ đứng đầu thế giới ngầm, sát thủ hàng đầu của xã hội đen, nên cô lại hiểu nó theo một ý nghĩa khác, rằng Nam Cung Thần cũng có chút bản lĩnh, thích là làm, nên không bận tâm nữa.

"Đi khoảng 10 bước rẽ trái là phòng mẹ tôi, ở đó có phòng tắm dành cho nữ, cứ lấy quần áo mẹ tôi mặc" thấy Quyên Phong vẫn đứng đó, anh hỏi cô: "Đi đi".

Quyên Phong thờ dãi, cô cũng không muốn đấu võ mồm với anh.

Sau khi Quyên Phong đi, Nam Cung Thần mới khẽ thờ dãi, vứt chiếc áo thun xuống sàn nhà, lộ ra cơ ngực săn chắc, bụng rỗ 6 múi, cơ tay săn chắc, và hơn hết là tấm lưng có rất nhiều sẹo. Đó chính là điều anh không muốn cho Quyên Phong thấy.

Khẽ cười nhạt, một công tử 17 tuổi giàu có như Nam Cung Thần, sao có thể có được một cơ thể đầy sẹo thấy này. Anh biết, mình không phải con nhà này, không phải Nam Cung Thần, nhưng không hiểu sao anh lại không muốn tìm lại thân phận thực sự của mình, chỉ muốn an phận làm Nam Cung Thần mặt dày bên Quyên Phong mà thôi.

Khoác lên mình chiếc váy ngủ đen huyền màu đen dài chấm gót chân, lộ ra bờ vai cùng hai cánh tay trắng ngần mà bình thường luôn được che giấu dưới tay áo đồng phục học sinh. Tóc đen thấm nước bámбет vào cổ. Đôi môi mềm căng mọng, một giọt nước từ cổ lăn theo làn da trắng xuống phần ngực áo. Quyên Phong bước vào phòng, lúc này Nam Cung Thần đã tắm xong, đang ngồi sấy khô tóc.

Nam Cung Thần thấy vậy không khỏi nuốt nước bọt, cố gắng giữ bình tĩnh: "Muốn ngủ với tôi hay sao mà qua đây vậy?".

Quyên Phong lạnh nhạt đáp: "Phòng mẹ cậu mùi nồng, không thờ được".

Ý muốn anh nhường phòng lại cho cô ngủ, dĩ nhiên anh hiểu: "Được rồi, cô cứ việc ngủ phòng này, tôi sẽ đi, dù gì trong nhà cũng còn dư nhiều phòng".

1h sáng, trời đang yên ắng bỗng có mưa.

Một cơn mưa lớn ồ ạt đổ xuống mặt đất, qua mái nhà, tiếng mưa cùng tiếng sấm ầm ầm vọng đến.

Căn phòng tối mịt mờ không chút ánh sáng, cánh cửa trước ban công cứ thế mở tung ra mặc cho gió mưa tạt vào. Làn mưa cứ thế đập vào làm tấm rèm tối màu gần đó ướt nhẹp.

Trong đêm tối không chút ánh sáng, chỉ có tiếng mưa vọng về rả rích, Quyên Phong co gối ở ban công, mặc cho gió mưa tạt vào người lạnh giá. Chiếc váy ngủ màu đen ướt rũ bám vào cơ thể, thấp thoáng sau lớp áo đen phía bên lườn trái là một lớp da là một chữ TÀN- đó không phải là hình xăm, mà là một vết sẹo từ việc dùng dao khắc lên da thịt mà ra, hay nói cho dễ hiểu chính là cái nghệ thuật điêu khắc cơ thể tàn bạo ngày nay.

Cơ thể Quyên Phong không ngừng run lên vì lạnh, cô vẫn cứ ngồi đó như một bức tượng hoàn mỹ, hai tay ôm chặt lấy đầu gối, cơ người chặt lại.

Thỉnh thoảng bàn tay phải có sự cọ qua vết sẹo bên lườn trái, cô lại co mình lại như con ốc sên tự bảo vệ bản thân mình trong lớp vỏ của nó, những lúc ấy, dường như vết sẹo suốt mười năm đã lành nay lại tái phát đau đớn vậy.

"Thế giới này tàn nhẫn lắm cháu yêu à, nếu cháu không đứng dậy cháu sẽ bị kẻ khác giẫm đạp, nếu cháu không cướp của kẻ khác sẽ bị kẻ khác cướp lại, nếu cháu không xuống tay với kẻ khác, thì người bỏ mạng sẽ chính là cháu".

“Tiểu Phong, con nhất định phải sống sót, nhé!”

“Chết đi Tần Quyên Phong”

- Làm ơn, đừng nói nữa.

Những tiếng nói quá đỗi quen thuộc ấy cứ ập về tâm trí cô dai dẳng không thôi, hòa cùng tiếng mưa ầm ầm khiến đầu cô như sắp nổ tung. Mái tóc đen bị cô vò đến bù xù, đôi môi đỏ bị cô cắn đến rớm máu.

Mưa vẫn cứ thế tạt vào, người cô bắt đầu run lên bần bật.

Tần Quyên Phong cô ... thật ra rất sợ những lúc mưa đêm thế này.

Ngày còn ở Tần gia, căn phòng cô là phòng cách âm đặc biệt, dù mưa có lớn đến đâu cũng không nghe được. Và cứ mỗi lần trời mưa đêm, Hắc Long lại ngồi cạnh giường cô, nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ đi khi chắc chắn ngài đã ngủ".

Khi không có Hắc Long, cô đều sử dụng một loại thuốc an thần có tác dụng giúp thần kinh của cô bình tĩnh lại. Bây giờ không có thuốc, không có phòng cách âm, không có động nói dịu dàng của Hắc Long. Cô biết phải làm sao chứ?

Con người ai mà chẳng có cảm xúc, cho dù có cố gắng triệt tiêu thế nào thì điều đó vĩnh viễn là không thể. Tần Quyên Phong cũng vậy, dù muốn thế nào nhưng cô vẫn chẳng thể thoát khỏi những chuỗi kí ức kinh hoàng đó.

Như một con hổ, dù bị thương cũng tìm một chỗ vắng lặng để tự liếm vết thương của mình.

Khỏe môi Quyên Phong nhếch lên nụ cười trào phúng, chắc chẳng ai ngờ rằng Tần Quyên Phong cao ngạo một đời lại có lúc không thể thoát khỏi nỗi ám ảnh của quá khứ.

Đừng!!!

Một tia sét rẹt ngang trời, tiếng sấm như muốn đánh nát tất cả. Quyên Phong lại thu người, khuôn mặt cô trắng bệch, nhưng tuyệt nhiên không hề khóc.

"Đang đêm không ngủ, chui ra đây tắm mưa. Có phải cô không thấy - Hàn Quyên Phong" một giọng nói ảm áp vang lên như xóa đi cơn mưa u tối, đèn trong phòng vẫn không bật lên, tuy nhiên lúc đó xung quanh Nam Cung Thần lại gần như phát ra ánh sáng lạ thường.

Quyên Phong khẽ giật mình, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Đôi mắt rung rung bị ai đó như muốn xé nát tâm can anh. Đó chính là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô có biểu cảm như vậy.

Tiến lại gần cô, đưa tay gạt đi món tóc đen đang bám bết trên trán cô, áp lòng bàn tay ảm áp của mình vào bờ má lạnh ngắt của cô: "Hình như lúc nào cô cũng muốn tránh mặt tôi nhỉ? Nhưng không sao, dù cô có đi đến bất cứ nơi đâu, tôi cũng sẽ bám theo cô cả đời. Dù cô có lần tránh trong bóng đêm u tối, tôi cũng sẵn sàng hòa làm một với màn đêm để bám theo cô".

Quyên Phong ngẩn người, cánh môi run run như muốn nói gì nhưng lại thôi. Im lặng để anh bế cô vào phòng.

Sau khi thay một chiếc váy ngủ khác và làm khô tóc. Quyên Phong nhẹ nhàng nằm xuống giường, thấy thân ảnh Nam Cung Thần hơi đứng dậy, cô theo bản năng nắm lấy tay anh: "Có thể ở lại cho tới khi ta ngủ say không? Ta hay mơ thấy ác mộng".

Anh khẽ cười: "Tôi đứng lên không phải để đi ra ngoài, mà là...." anh dừng lại, cười gian. Rồi bỗng dung cả người đổ về phía giường, phút chốc đã nằm ngay cạnh cô: "Như thế này thì yên tâm rồi ha!".

Quyên Phong ngớ người. Từ nhỏ cô đã được gọi là "Eyes Of King" tức là đôi mắt của đế vương, ý chỉ tài năng luôn nhìn thấu bước đi, suy nghĩ, tài năng cũng như yếu điểm của đối thủ. Nhưng không hiểu sao, ở Nam Cung Thần cô không thể nhìn ra được bất cứ thứ gì - giống như Long Thần vậy.

Hơi thở của hai người gần trong gang tấc, trong khoảng khắc khuôn mặt ấy kề sát cô, không hiểu sao làm cô nhớ đến Long Thần - lần đó hắn cũng kề sát mặt cô như thế này. Nhưng khác với tên Long Thần đã cưỡng hôn cô, đôi mắt Nam Cung Thần phẳng lặng như mặt hồ, khiến cô hoàn toàn yên tâm mà thiếp đi.

Có lẽ do quá mệt, chỉ vài phút sau, nhịp thở của cô đã trở nên đều đều, cô ngủ rồi.

Khẽ kéo thân thể nhỏ bé trước mặt vào lòng, Nam Cung Thần đau xót khẽ nhắm mắt. Cô mạnh mẽ, cô lạnh lùng, nhưng suy cho cùng cô cũng chỉ là con gái, mà đã là con gái thì cần lắm một người quan tâm chở che cho mình.

Nam Cung Thần muốn che chở cho cô, muốn bao bọc, muốn đem mọi hạnh phúc đến cho cô. Cô là sát thủ, anh biết, thậm chí anh đã rõ ngay từ lần đầu tiên anh gặp cô. Anh không hiểu sao khi nhìn cô và một số học sinh khác trong trường, anh lại cảm thấy họ khác biệt với mọi người, từ họ ngấm ngấm tỏa ra một thứ gì đó rất đáng sợ, có lẽ là 'sát khí' như trong phim người ta vẫn hay nói.

Đến đây anh đã mơ hồ biết được thân phận mình trước đây. Chỉ có hai khả năng mà thôi: một là cảnh sát đại tài, hai là trùm băng đảng xã hội đen. Và anh ước gì mình là một tên sát thủ, ít nhất có thể cùng cô sống chung một thế giới.

Nam Cung Thần thừa nhận, mình gần như luôn đi theo cô. Mà không hẳn là đi theo, chỉ là khi cô lọt vào tầm mắt mình, anh chắc chắn sẽ bám theo. Cái gì mà thói quen đi chơi khuya, cũng chỉ là đi tìm cô mà thôi, bởi anh biết cô hay làm việc vào ban đêm.

Anh quyết định rồi, dù cô có là ai, dù cô có muốn giết cả thế giới này, anh cũng sẵn sàng bên cô, che chở bảo vệ cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Đêm nay trời có mưa nhẹ. Hạt mưa nhỏ bé lất phất tan vào màn đêm đen vô tận.

Hắc Long ngồi trong một căn phòng rộng lớn tối tăm. Căn phòng bày trí đơn giản theo gam màu tối, giữa căn phòng là một chiếc giường được trải drap màu đỏ tối khiến căn phòng trông thật cô đơn hẻo lánh. Trong không khí của căn phòng hôm nay không còn thoang thoảng mùi hương nhẹ nhàng của loại thảo mộc nào đó mà Song Tâm dùng để tắm cho Quyên Phong hằng ngày, chỉ còn lại một mùi không khí nhạt nhẽo vô vị.

Hắc Long cứ ngồi cạnh đó, như thể đang tưởng tượng cô đang ngủ trên chiếc giường kia, như thể đôi mắt lạnh lẽo của cô đang nói với anh rằng: “Đợi ta ngủ rồi hẳn đi, được không?”.

Hắc Long nhếch mép cười trào phúng: “Chết tiệt! Tôi nhớ em quá!”.

Tiến lại vén tấm rèm màu tím, những giọt nước mưa trượt dài trên cửa sổ nhưng trong màn đêm chúng nào có thể long lanh như pha lê, chỉ mang một sắc đêm u tối.

Quyên Phong rất ghét mưa đêm, có lẽ cơn mưa chính là thứ ông trời chơi đùa cô trong cái ngày định mệnh đó.

Tên thật của Hắc Long là Tần Nguyệt Dạ. Phải, anh họ Tần, nhưng chỉ là con nuôi. Ba ruột của anh vốn là sát thủ dưới trướng của Tần Lam – ba của Quyên Phong. Tên Nguyệt Dạ là do anh sinh vào đêm trăng đẹp mà có.

Hai mươi năm trước, trong một cuộc chiến nào đó mà ba anh phải bỏ mạng, Tần Lam xem trọng ba anh nên thu nhận anh về làm con nuôi, danh dự cho lấy cả họ của ông ta. Tần Lam là người sống rất tình nghĩa, trái ngược với Tần Khương – ông nội Quyên Phong. Tần Lam cho anh tùy ý lựa chọn, nếu muốn, anh có thể sống cuộc đời của một công tử phú quý mà không cần lao vào vòng xoáy sinh tử của xã hội đen.

Tuy nhiên, có câu ‘con nhà nòi, không giống lông cũng giống cánh’, anh như thể được khả năng cùng ước muốn của ba mình truyền lại trong huyết quản, anh lúc đó dù chỉ mới sáu tuổi, nhưng vẫn lựa chọn đi theo con đường trở thành sát thủ, phục vụ cho Tần Lam.

Có lẽ giống ba, anh với Tần Lam một lòng trung thành, chưa một lần có ý nghĩ gì sai trái. Nhưng lão già Tần Khương lại không thích anh, bởi lão luôn cho rằng một ngày nào đó anh sẽ cướp lấy ngôi vị đứng đầu của Tần gia. Anh không quan tâm, chỉ một lòng trở thành sát thủ tốt nhất của Tần gia.

Tuy nhiên, gần 8 năm sau, Tần Tuấn và Tần Lam – lúc này chỉ mới lên 8 đều bị ám sát mà chết. Thế giới sát thủ là thế, nay sống mai chết, ai nói trước được điều gì. Anh rất buồn, nhưng ngoại trừ nỗ lực dẹp yên đám nội bộ lực địch muốn tranh ngôi ra thì chẳng thể làm gì hơn. Có lẽ chính vì thế, Tần Khương cho rằng anh muốn đoạt vị. Thế là không biết bao nhiêu lần ông ta dồn anh vào chỗ chết. Vốn ban đầu anh không có lòng phản nghịch, nhưng chính lão ta đã ép anh phải có ý định đó.

Nhưng, có lẽ ông trời kiếp này chỉ cho anh làm thuộc hạ. Vài tuần sau đó, Tần gia đã tìm ra được em gái song sinh của Tần Tuấn, hiện đang sống với một đôi vợ chồng nào đó. Tần Lam mà nói cả đời chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ, nhưng tiếc thay cô ta lại là một cảnh sát yêu nghề, hai bên gia đình không chấp nhận, nên cặp song sinh vừa sinh ra đã bị chia cắt làm hai ngã, người anh đi vào hắc đạo, cô em gái sống một cách yên bình ngoài sáng, còn người phụ nữ đó bị Tần Khương một súng giết chết xem như đã là nhẹ nhàng, vì dù gì cũng có công sinh cho Tần gia người kế thừa.

Nhưng sự đời nào ai nói trước, cô bé đáng thương đó cuối cùng cũng bị cuốn vào giới hắc đạo.

Tháng 11 năm 2015 – đó chính là năm xảy ra cuộc chiến xã hội đen lớn nhất từ trước đến nay. Hai họ Long – Tần lung lục cả thế giới để tìm cho ra đứa trẻ tên Nhượng Quyên Phong. Dĩ nhiên, họ Tần tìm kiếm là để có người kế vị chính thống, họ Long tìm kiếm là để diệt cỏ tận gốc, triệt để thời đại của Tần gia.

Ngon đôi nơi mà Quyên Phong trốn năm đó chính là một chiến trường đầm máu. Lửa cháy khắp nơi, xác người chết thành đống, máu chảy nhuộm cả mặt đất. Trong phim ảnh, khi xảy ra bị kịch hoặc có lửa cháy lớn, trời sẽ mưa, nhưng buồn cười, phim cũng chỉ là phim. Ngon lửa cứ thế cháy phừng phực, thế lửa mạnh mẽ thiêu rụi tất cả, mà trên trời không đổ lấy một giọt mưa, chỉ có ánh trăng tròn vàng vạc trên trời.

Lúc đó, anh chỉ uể oải bước đi qua xác người, thầm nghĩ có lẽ con nhóc tên Nhượng Quyên Phong đã cháy thành than từ lâu rồi. Trước đó anh đã xem

hình cô ta, chẳng có gì ngoài một con nhóc vui vẻ yêu đời, ngoại trừ vẻ xinh đẹp khuynh thành ra, chẳng có gì hơn. Một nữ sát thủ có nhan sắc đẹp thì hay đó, nhưng yếu đuối thì cũng xem như vứt đi.

Nhưng trong khoảng khắc đó, anh như chết lâm sàng.

Cô bé mặc váy trắng ôm lấy xác người mẹ sắp lìa đời ngồi giữa chiến trường đầm máu, xung quanh xác chết và máu lan khắp nơi, phía xa xa là người của Tần gia đang đuổi đến đòi mạng. Máu người mẹ thấm đẫm trên chiếc váy cô, máu không biết của ai bám bết trên mái tóc đen đẹp đẽ của cô.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt vô cảm của cô bé, cô ôm lấy người mẹ, cánh môi mấp máy, mặc dù anh không nghe thấy, nhưng nhìn khẩu hình miệng anh phần nào đoán ra, đó chính là...

MẸ YÊN TÂM, CON SẼ SỐNG, CON SẼ MANG MÁU CỦA TỪNG KẸ ĐÃ HẠI GIA ĐÌNH CHÚNG TA ĐỂ TẾ LINH HỒN MỌI NGƯỜI.

Xa xa thấy bọn người Long Thần đã đuổi sắp tới, ở khoảng cách như vậy trong màn đêm, bọn chúng dĩ nhiên không sử dụng được súng, nên lại càng ráo riết đuổi tới.

Cô bé đứng dậy, thể lực mạnh mẽ nóng bức gần đó hong khô đi những giọt nước mắt của cô, chỉ còn khuôn mặt vô cảm nhợt nhạt dưới ánh trăng khuya.

Anh nhếch mép cười, con nhóc đó thì có thể làm được gì. Nhưng còn vừa quay đi để mặc cô gái chết, thì một loạt âm thanh vang lên khiến anh đứng người.

Vừa quay người lại theo phản xạ, đã thấy hòng súng từ xa chỉ về phía mình, đằng xa bóng người đuổi theo đã biến mất, chỉ còn lại một con nhóc nhỏ nhắn người đầy máu me đất cát đứng đó, cầm súng chỉ thẳng về phía anh.

Anh ngó người đứng im, dường có đùa, trong đêm đen, bọn chúng đang chạy cùng khoảng cách như thế cô ta còn bằng trúng, anh nhúc nhích thì coi như toi. Anh lúc đó mới sực nhớ rằng, dường bao giờ lại gần một con hổ đang bị thương.

Đôi chân trần di chuyển lại gần anh, gió thổi váy trắng bắn thiu bay phấp phới, cô nói: “Đưa ta đi gặp Tần Khương hoặc là chết?” nói như thế, dĩ nhiên đã biết anh là thuộc hạ Tần Khương.

Anh nhếch mép: “Nhóc dựa vào đâu mà biết anh là thuộc hạ Tần Khương chứ?”.

Cô đáp lạnh: “Vậy người nghĩ mình đã đứng ở đây bao lâu để chờ ta chết?”. Anh ngó người, kỹ năng ẩn nấp của sát thủ phải nói là cực kì điêu luyện, vậy mà con nhóc đó vẫn phát hiện được. Dĩ nhiên, đứng ở đó lâu như vậy mà không xả súng, thì chỉ có thể là thuộc hạ Tần gia, qua câu đó, con nhóc sát xược đó còn kết tội anh muốn cô chết để tranh ngôi vị người đứng đầu.

Anh trừng mắt nhìn cô: “Mày...!”.

Cô lại gần anh, vút khẩu súng xuống đất, hướng thẳng anh mà nói: “Bây giờ giết ta, hoặc sau đó cả cuộc đời phải làm kẻ hầu của ta”.

Hắc Long một lần nữa suýt cắn vào lưỡi, anh không thể tin được một con nhóc 8 tuổi lại nói được những câu như thế. Dĩ nhiên, dù anh có muốn làm lão đại đến đâu, cũng không thể giết một con nhóc đang trong tình trạng yếu đuối thế này. Thêm nữa dù gì cô bé cũng là cốt nhục của Tần Lam, xem như anh tha cho cô bé lần này.

Anh quay bước đi: “Đi thôi” hơi ngừng lại, môi hơi nhếch mang theo âm thanh thì thảo hòa lẫn vào màn đêm đen: “cô chủ”.

Vào lúc đó, ánh trăng sáng vàng vạc kia bị mây đen che đi, mưa bắt đầu rơi xuống, sét đua nhau rẹt ngang bầu trời. Mưa lúc này, còn có ít gì, giá như trước đó như thế này, thì lửa đã được dập, tầm bắn của súng cũng bị cản lại bởi, gia đình cô có lẽ đã có thêm cơ hội sống sót. Có lẽ đó là ý trời, mà ý trời thì tuyệt tình không thua nồng súng bao nhiêu. Chắc vì thế mà sau này cô chủ của anh rất ghét mưa.

Sau đó, Nhược Quyên Phong trở thành Tần Quyên Phong – cô chủ của Tần gia, người thừa kế tương lai.

Còn anh, được Tần Khương giao cho nhiệm vụ làm quản lý của cô bé. Lão già này đã gian xảo lại cực kì vô tình. Lão mang Quyên Phong về, nhưng không có nghĩa đừng một phát đem cô đặt lên vị trí cao nhất, mà tuyệt tình đem cô thái vào trong hang của bọn mọi rợ còn đáng sợ hơn là cái chết.

Quyên Phong là thanh sắt để sau này trở thành thanh kiếm bảo vệ Tần gia, nếu thanh sắt mà bị nung chảy bởi lửa trước khi trở thành kiếm, thì há có thể giao gia nghiệp Tần gia cho cô ta.

Tần Khương biết anh muốn đoạt vị, mà vẫn giao người thừa kế cho anh, thì xem ra lão thực sự muốn thử sức Quyên Phong. Cuộc thử sức thì dĩ nhiên chỉ có hai hồi kết, qua hoặc không qua, nếu có gì khác thì chỉ là, qua được thì sống, không qua được thì để mạng ở lại.

Hắc Long dĩ nhiên còn nhớ vết khắc bên lườn trái của cô rồi, bởi đó là món quà của sát thủ đầu tiên mà Tần gia dành cho cô. Cô tuổi nhỏ, Tần Khương cho phép cô chỉ cần xăm, nhưng cô cứ nhất quyết phải khắc vào da thịt.

Lúc đó, cô nhìn ánh trăng ngoài cửa, hỏi anh: “Có đau không?”.

Anh buồn cười: “Đã sợ đau còn muốn thế này, bây giờ còn có thể đổi ý, nếu còn ngoan cố thì tôi sẽ nhẹ tay”.

Quyên Phong nằm xuống giường, xoay người đưa phần thịt trắng nõn cho anh, giọng vang lên đều đều: “Không cần đâu, cứ khắc sâu nỗi đau đó vào tủy xương của ta”.

Hắc Long ngẩn người, một cảm giác nhói nhói xẹt qua tim.

Lúc có Tần Khương ở nhà, ai nấy đều cung kính lễ phép, nhưng khi Tần Khương vắng mặt, cô chẳng khác gì một con chó để bọn người làm chà đạp. Bởi Tần Khương đã ban lệnh: “Ai dám giết và lăng mạ thân xác cô chủ, ta giết kẻ đó”.

Đã nói, lão già Tần Khương gian như cáo ấy, ban ra cái lệnh đó nghe thì như bảo vệ lắm, nhưng thực chất chỉ tóm lại hai điều, một là không để cô chủ chết, hai là không được xâm phạm tình dục đến thân thể cô chủ.

Tất nhiên, với danh phận cô chủ, Tần Khương ban cho Quyên Phong một khẩu súng, cô muốn giết ai thì giết. Nghe có vẻ như để Quyên Phong lộng quyền, nhưng kẻ khôn ngoan tất sẽ hiểu, chỉ cần Quyên Phong giết quá nhiều người, tương lai sẽ không có ai đi theo dưới trướng cô, nếu giết phải những kẻ có chức vụ cao, mạng sống của cô có thể bị ảnh hưởng ngay tại đó bởi trước khi Quyên Phong lên ngôi, Tần gia không thống nhất như sau này, mà được chia ra quản lý như kiểu công ty cổ phần, ai nhiều quyền lực nhất sẽ ngồi trên ngôi cao, nhưng kẻ ngồi trên ngôi cao chưa chắc đã nắm mọi quyền hành. Có nghĩa, ở vài trường hợp nào đó, Tần Khương cũng chưa chắc bảo toàn mạng sống cho cô.

Bị hành hạ để ngất xỉu, bị đem ra nhạo báng, bị chà đạp, bị bắt đi làm những công việc của người hầu, nhưng cô gái đó chưa từng rút súng ra bắn bất cứ ai. Ban đầu mọi người đều cười khẩy, một con nhóc cam chịu như thế, xứng đáng làm chủ bọn sát thủ này sao?

Tuy nhiên, họ không biết cô chủ nhỏ trông có vẻ yếu ớt này đã tính đến bước nào đâu.

Những kẻ thấp cổ bé họng bị chèn ép, thứ họ muốn là gì, chính là một ngày được ngẩng cao đầu, sống mà không cần phải sợ những kẻ họ căm ghét.

Mọi chuyện đến rất nhanh, sau hai năm chịu đựng những thứ đó, vào năm Quyên Phong 10 tuổi, cô đã bắn chết một chàng trai khoảng 20 tuổi – con trai của một trưởng lão trong gia tộc, trưởng lão này là em trai của Tần Khương, xét ra chàng trai này là cháu của ông nội cô, chú họ của Quyên Phong.

Sở dĩ xảy ra chuyện như thế, là do thằng nhóc đó theo cha đến Tần gia để bàn việc, dù hai mươi nhưng được nuông chiều như một cậu ấm, gã ta sát sướt vô cùng. Một người làm va phải hắn, hắn liền đòi đem hết người làm trong nhà ra đòi giết, những người làm trong nhà thực chất đều là sát thủ, phi một dao cũng đủ lấy mạng hắn, nhưng ai cũng sợ vị thế của hắn, dĩ nhiên không dám lên tiếng, chỉ căm phẫn đứng nhìn vài chục người hầu quỳ dưới hòng súng của hắn.

Cò súng đã được bóp gần nửa, từ thân chuẩn bị vung lưỡi hái trong 1 phần giây, nhưng lúc đó, một âm thanh vang lên, lưỡi hái từ thân đổi đối tượng mà lấy mạng của gã ta.

Một viên đạn gim ngay thái dương tạo nên một lỗ nhỏ, máu theo đó bắn ra tung tóe, mọi người ai nấy đều xám mặt nhìn cô bé cầm khẩu súng vẫn còn bốc khói.

Qua làn khói, khuôn mặt cô bé bình thản đến đáng sợ, vỏ đạn lăn lóc lại gần bàn chân không mang giày của cô.

Vị trưởng lão vừa lúc đó đi tới, chứng kiến cảnh đó, chỉ biết đau đớn ôm lấy xác cháu trai mà căm phẫn nhìn Quyên Phong, bởi Tần Khương đang đứng đó, lão ta chưa đủ bản lĩnh để giết cháu của Tần Khương.

Chân không giày, trên tay vẫn cầm khẩu súng lúc, cô tiến lại gần bọn người làm đang quỳ dưới đất sợ hãi, giọng cô nhẹ tênh: “Người hầu của gia tộc này, lại có thể tùy tiện quỳ trước mặt người khác sao?”. Nói cho thẳng cái ân ý đó chính là, người hầu của Tần gia, không phải ai muốn là có thể bắt nạt.

Nói rồi cô lướt qua họ mà đi, ai trong số họ đã đứng ra hỏi cô: “Tại sao, cô lại làm thế chứ? Bình thường chúng tôi đối xử...”.

Lời chưa nói ra hết đã bị ánh mắt đẹp tuyệt trần của cô ngăn lại, giọng cô vang lên đều đều, thanh như chuông gió: “Dù các người có làm gì đi nữa, ta vẫn là cô chủ của các người, bốn phận của chủ nhân là bảo vệ thuộc hạ. Các người làm sai, ta có thể phạt các người, nhưng một người ngoài như hắn, có tư cách gì đòi lấy mạng người của ta”. Đó là lần đầu tiên cô nói nhiều đến vậy trong suốt hai năm trong Tần gia.

Kể từ đó, trong nội bộ của Tần gia của Tần Khương, không một ai dám đối xử ngược đãi với cô nữa. Họ không phải kẻ ngốc, một người không bao giờ vì nóng giận mà giết kẻ dưới, lại vì kẻ dưới mà liều mạng, đòi làm sát thủ ngăn ngừa, vào sinh ra tử với một người như thế, chết cũng không tiếc.

Nội bộ yên bình, nhưng từ đó, Quyên Phong đón những vụ ám sát như đón nắng mỗi ngày. Những trưởng lão khác trong tộc ngày trước xem thường cô, nghĩ rằng cô sẽ bị người Tần gia chèn ép mà chết nên không bận tâm. Nay nghe nói cô hoàn toàn thu phục họ, dĩ nhiên phải tìm cách loại trừ cô để tránh hậu họa về sau. Kể cả bên Long Thần cũng bắt đầu kiêng dè cô.

Mà Tần Quyên Phong, hai năm trước mà nói, cô bé này dường như lúc nào cũng học tập những thứ cần thiết để trở thành kẻ đứng đầu gia tộc sát thủ, ngoài ra không tham dự bất cứ việc bàn bạc nào. Nhưng sau khi lấy được lòng tin của mọi người, cô nhóc mới bắt đầu thể hiện khả năng hơn người của mình.

Một con nhóc mười tuổi ngồi trên chiếc ghế cao quý cạnh Tần Khương, đích thân chỉ ra yếu điểm, nhược điểm của quân mình lẫn đối thủ, đưa ra những kế hoạch vô cùng thông minh cũng vô cùng tàn nhẫn khiến ai nấy đều há hốc miệng mồm. Có thể nói, trong hai năm qua cô đã cố gắng thế nào, cũng có thể hiểu, quả thật Quyên Phong vô cùng có tài. Thậm chí trong hắc đạo đã bắt đầu có những tin đồn về cô nhóc tài giỏi này. Bởi trước nay, ngoại trừ Long Thần vốn là con nhà nòi, từ nhỏ đã sống trong bóng dao thuốc súng ra, thì tài giỏi cũng là chuyện đương nhiên, thì chẳng còn nhóc gì nữa. Nay

bỗng xuất hiện Tần Quyên Phong khiến ai nấy đều xôn xao.

Vào ban đêm là thời điểm sát thủ hay hành động, nhưng dưới khả năng “King Of Eyes” của Quyên Phong, mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát.

Hắc Long nhớ, có một lần một toán sát thủ kéo đến, tiếng súng cùng tiếng mưa vang khắp nơi làm cô thức giấc. Sau khi giải quyết xong, Quyên Phong gọi thẳng anh vào phòng: “Đến giấc ngủ của ta cậu cũng không bảo vệ được, vậy thì muốn hầu hạ ta thế nào? Phạt cậu đêm nay không được ngủ, đứng canh ở đây cho đến khi ta ngủ mới được đi”. Anh thấy khó hiểu, nhưng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy quả thật là một cô chủ khó chiều.

Sau đó, căn phòng đã được cách âm hoàn toàn, mà anh cũng học cách giải quyết gọn gẽ hơn. Tuy nhiên, cô chủ nhỏ khó chiều của anh cũng không thể ngủ yên.

Nhìn thân thể nhỏ bé đang thờ đều đều trên giường, lại nhìn đôi chân mình đã tê cứng vì đứng quá lâu. Cứ ngỡ nhóc con là người máy không có cảm xúc, nhưng hóa ra cũng chỉ là một cô bé, nghĩ đến đây, anh cười trào phúng: “Nhóc con khá lắm”.

Lên năm 11 tuổi, Tần Khương đưa Quyên Phong vào tổ chức đào tạo sát thủ hàng đầu thế giới. Người nhà Tần gia lúc này đối với cô mà nói, lòng trung thành đã tồn tại ít nhiều, họ không muốn cô phải đi, nhưng không còn cách nào khác. Trước lúc đi, cô nhìn họ, nói: “Ta không đi làm sao có thể giết chết Tần Khương mà lên làm lão đại của các người?”. Nghe xong ai nấy đều xanh mặt, chỉ còn Tần Khương nhếch mép cười: “Khá lắm!”.

Tổ chức đào tạo sát thủ vào thì dễ nhưng ra hay không còn chưa biết. Thông thường, một khóa học họ sẽ nhận khoảng 2000 ngàn học viên, không phân biệt độ tuổi. Thời gian tốt nghiệp không được xác định bằng thời gian, mà xác định bằng việc con số 2000 giảm xuống còn 20, dĩ nhiên 1800 học viên còn lại phải bỏ mạng. Từ đó có thể thấy được mức độ tàn bạo của nó như thế nào.

Còn Hắc Long, anh cũng tiếp tục việc học tập của mình. Trong tâm trí anh, một chút nào đó mong cô bỏ mạng ở đó, nhưng anh tin chắc chắn cô chủ nhỏ của anh sẽ trở về.

Quả thật, hai năm sau, cô chủ của anh đã trở về. Mà năm đó có một chuyện khác thường đã xảy ra, không như mọi năm, không những thời gian kết thúc khóa học sớm hơn mà con số tốt nghiệp chỉ còn lại 5. Học viên xuất sắc nhất từ trước đến giờ lại là một nhóc con mới 13 tuổi, với số người đã giết ít hẵn đông hơn cả số thành viên trong dòng họ mấy đời của con bé.

Từ đó, Tần Quyên Phong đã có tiếng trong giới hắc đạo, ai nấy đều sợ hãi cô, nhờ thế các đợt ám sát còn con cũng ngọt dần.

Có lẽ ít ai nghĩ rằng, một thiên thần sa ngã còn độc ác hơn một ác quỷ.

Từ năm 13 đến 16 tuổi, cô thực hiện không biết bao nhiêu vụ ám sát mà nói. Thậm chí người bị giết còn không hiểu tại sao họ lại bị giết. Về sau này, khi Quyên Phong thực hiện việc đảo chính, hủy bỏ chế độ chia ra trị của Tần gia, thống nhất mọi thứ dưới tay cô, họ mới biết những vụ ám sát vô cớ kia là để cho đại cục ngày hôm nay.

Những kế hoạch cô đưa ra luôn khiến con số thiệt hại ít nhất, khiến ai nấy đều tin tưởng cô, trung thành trọn vẹn với cô.

Hắc Long yêu cô vào năm cô 15 tuổi hoặc cũng có thể trước đó rồi mà anh không nhận ra.

Năm cô 15 tuổi, phải nhận một vụ cướp lại lô vũ khí mà trước đó một thuộc hạ trong tộc bất cẩn bị lừa để kẻ khác chiếm mất, rất khó nhằn. Quyên Phong thậm chí thức trắng vài đêm để nghĩ ra kế hoạch toàn vẹn nhất.

Dẫu cho kế hoạch tốt đến đâu, trong một trận chiến lớn, thương vong là điều khó tránh khỏi.

Lúc đó vũ khí đã an toàn được chuyển về Tần gia, nhưng Tần Quyên Phong cùng 10 tay dưới khác lại bị bao vây trong khu nhà hoang lớn, lại còn hết sạch đạn. Tình thế ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc đó ai nấy đều đỏ mặt hôi hột, nhưng chỉ có cô là bình tĩnh. Sau khi giao kế hoạch cho những người còn lại, cô đem chính thân mình ra để tạo một lối thoát cho đồng bọn đi lấy đạn ở gần đó.

Quyên Phong thực sự rất thông minh, cô biết họ sẽ không giết cô, vì đối thủ rất cần lô vũ khí, mà cô lại là người thừa kế Tần gia, chỉ cần giữ cô sống sót trong tay, bọn chúng chắc chắn sẽ chuộc lại được lô vũ khí.

Mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của cô. Thuộc hạ Tần gia cử đi lần đó đều là sát thủ tinh nhuệ do đích thân cô chọn, một khi đầy đủ súng đạn, sao họ có thể thua.

Trong tình cảnh hỗn loạn, một nòng súng chia thẳng về phía Hắc Long. Quyên Phong dù trước đó do cố gắng trốn thoát khỏi tay bọn chúng mà đã nứt xương bàn chân, tay trái lại còn bị chém một nhát sâu trước đó, cũng lao đến đỡ lấy đạn cho Hắc Long.

Ôm lấy thân thể cô vào lòng, Hắc Long run rẩy: “Cô bị điên sao?”.

Hôm đó cô mặc áo màu đen, máu thấm ra thế nào cũng không thấy màu đỏ, chỉ thấy toàn thân cô ướt sũng.

Ý thức gần như mất dần, nhưng cô vẫn gượng: “Ngốc? Cậu nghĩ hư không ta lao vào đỡ đạn sao? Ta đã tính cả rồi, ở góc độ đó của cậu, dù né thế nào nguy cơ sống sót cũng chỉ 5%, nếu ta lao đến, điều chỉnh người một chút, viên đạn chỉ trúng vai trái ta”.

Từ nhỏ đến lớn, Hắc Long mới biết thế nào là đau: “Làm thế để được gì chứ? Không phải cô chủ rất ích kỉ sao?”.

Môi cô được tô đỏ bởi máu, cô nhếch mép: “Chính vì ích kỉ ta mới cứu cậu, con đường sau này của ta nếu không có cậu thì rất khó đi. Ta ... cần cậu” hơi ngưng lại, cô hít thở: “Ta lặp lại, bây giờ hoặc là nhân lúc không ai chú ý, ta lại bị thương nặng thế này, cậu giết chết ta đi, hoặc không phải làm con chó của ta suốt cuộc đời”. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, nhếch mép cười, đôi mắt dù đau đớn nhưng lại vô cùng bền cợt anh.

Hắc Long cời áo khoác cho cô, quỳ xuống cách cô: “Được, tôi thề cả đời này sẽ làm thuộc hạ trung thành của cô chủ, làm con chó không bao giờ xa cô”.

Quyên Phong ngắt đi, lời đó nghe được hay không, anh không biết.

Hắc Long đã yêu cô như thế.

Thế giới sát thủ đầy rẫy những hiểm nguy. Sống sót trong nó thì phải dựa vào khả năng, nhưng nếu không những sống sót mà còn không bị thương gì thì quả thật khả năng này quá hư cấu đi.

Suốt 8 năm bước vào thế giới ngầm, Quyên Phong không biết bao nhiêu lần ăn đạn nếm dao. Lần này cũng không phải là chuyện lạ thường.

Quyên Phong nhận một nhiệm vụ ám sát tối mật chỉ có cô, Tần Khương, Hắc Long và những người thực sự tin tưởng mới biết. Nhưng thế giới này cay độc lắm, câu ‘những người tin tưởng’ không hề bằng với câu ‘những người không bao giờ phản bội’. Thế là người đó đã quay lưng lại với cô – chỉ vì một chữ tình – cô gái hầu hạ Quyên Phong lúc đó trước khi Vô Tâm và Băng Tâm xuất hiện – Từ Tâm.

Một người như Quyên Phong, một khi đã nhận nhiệm vụ nguy hiểm như thế, dĩ nhiên phải có những kế hoạch dự phòng. Cô thoát được, nhưng trước đó lúc giao chiến đã bị thương, vết thương rất nhỏ, nhưng vấn đề là con dao đó có chứa thuốc mê.

Thoát ra khỏi hang ổ của địch, cô ngất ở đó.

Ông trời dường như rất thích trêu cô. Bình thường, nếu ai đó ngất, sẽ được những người dân lương thiện hoặc ít nhất là cảnh sát nhặt về. Còn cô, lại bị một lũ tin đồ cuồng y học đến điên loạn nhặt về.

Bọn chúng đang tổ chức một thí nghiệm đưa chất gì đó vào cơ thể con người. Nhưng vật thí nghiệm đó may mắn trốn thoát, bọn chúng nhất thời không có người thí nghiệm, đành đem cô đi thí nghiệm. Quyên Phong hiển nhiên nhận được “ân huệ” trở thành ‘chuột bạch’.

Quyên Phong còn nhớ khi hàng chục mũi tiêm đi vào cô, cảm giác đau đớn đến mức một người khao khát sống hơn bảy ki ai chỉ nguyện ước được chết.

Lúc đó, cô gần như chết hẳn.

Khi khám xét cô, bọn chúng vô cùng đau đớn khi tìm cô đã ngừng đập, thí nghiệm thất bại, đành mua quan tài đem cô đi chôn, xem như là hành động nhân từ của bậc lương y.

Quyên Phong không biết mình đã nằm trong quan tài dưới lòng đất bao lâu. Chỉ biết lúc tỉnh dậy, cô liền biết mình nằm trong quan tài. Có lẽ loại thuốc của bọn chúng giống thuốc giả chết trong xã hội đen hay dùng.

Lúc đó cô đã nghĩ mình chết, vì nằm trong đó cô đâu thể nào hô hấp được. Nhưng có lẽ ông trời không muốn cô chết, còn muốn cô thay ông ta thanh trừng thế giới xã hội đen, nên chỉ vài phút sau, sau tất cả cố gắng đập nắp quan tài, cuối cùng nó cũng đã mở lên.

Những giọt nước mắt của một sát thủ rơi xuống má cô, Hắc Long run rẩy ôm lấy thân thể không còn chút sức của cô: “Em có biết tôi đã lo lắng thế nào không?”.

Cô nằm trong vòng tay anh, khẽ nhắm mắt: “Chẳng phải ta chết đi thì tốt hơn cho cậu sao?”.

Anh siết lấy cô: “Phải, cô chủ sống dai lắm!”.

Cô nhếch mép: “Thế cậu không biết, các nhân vật độc ác phản diện trong phim đều sống đến cuối câu chuyện sao? Câu chuyện của ta chưa bắt đầu, làm sao ta chết được”.

Hắc Long nhìn thẳng vào mắt cô: “Tôi sẽ theo cô đến tận cùng địa ngục”.

Khi đã bình phục và có những khả năng đặc biệt từ cuộc thí nghiệm đó, vài tháng sau, cô giết chết Tần Khương.

Nhìn bề ngoài, đó là hành động không bằng cảm thù, nhưng thực ra, có lẽ đó là điều Tần Khương ước muốn nhất. Năm đó, căn bệnh quái ác hạnh hạ đến mức ông ta chỉ muốn tự sát. Nhưng nếu tự sát, thì con đường đến ngôi vị của Tần Quyên Phong lại càng khó khăn. Bởi thế, ông gắng gượng chỉ để được chết trong tay cháu gái của mình. Đơn giản mà nói, bất kì ai nghe tin cô giết Tần Khương đoạt vị cũng sẽ nể sợ, đó chính là cách để hù dọa kẻ khác. Dù sao, một kẻ tự nhiên lên ngôi với một kẻ cướp ngôi, dĩ nhiên dân tình sẽ sợ kẻ cướp hơn. Bởi kẻ cướp là kẻ mạnh. Xã hội đen lành đênh, được chết bằng một viên đạn dưới tay người mình yêu quý, là cái kết đẹp nhất trong các cái kết đẹp rồi.

Đó là một ngày đẫm máu.

Quyên Phong lúc đó đã thấu tóm mọi quyền lực của các trưởng lão. Địch thân cầm một khẩu súng tiểu liên, tiến thẳng vào nơi các trưởng lão trốn. Sau một trận xả súng, đường như mọi góc ngách của căn phòng đều được máu gột rửa.

Toàn thân cô vận một chiếc váy đỏ, máu cùng sắc đỏ trên váy hòa làm một, lạnh lùng cô liếc mắt qua những thuộc hạ đang quỳ rạp dưới đất, cô nói: “Ai muốn là người tiếp theo?”.

Đó chính là thời kì Tần Quyên Phong lên ngôi cao. Nhưng kế hoạch tàn bạo, những đường súng vô tình, nhưng âm mưu thâm độc. Cô từng bước đưa Tần gia từ vị trí số 5 giới hắc đạo trở thành gia tộc hào môn sát thủ số 1, sánh ngang cùng Long gia vốn đã đứng đầu từ trước.

Đó chính là người mà Hắc Long – Tần Nguyệt Dạ yêu.

Quay lại với hiện thực, Hắc Long nằm trên giường ngủ của cô, nhếch mép cười. Cô không phải là một cô gái dễ thương, nhưng anh yêu cô. Sẵn sàng làm đầy tớ của cô cả cuộc đời, theo cô đến tận cùng địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Đêm qua trời mưa lớn, đến sáng trời vẫn âm u, chốc lát lại mưa tiếp. Mãi cũng không có dấu hiệu dừng. Có lẽ là một cơn bão nhỏ đã đổ bộ vào thành phố.

Nam Cung Thần dù biết rõ cô đã rời khỏi từ lâu. Nhưng khi đứng trong căn phòng trống trải lại không khỏi hụt hẫng. Cô cứ thế mà đi, không thèm nói với anh một tiếng.

Quyên Phong, con người cô cũng giống hệt cái tên. Lúc nào cũng như một cơn gió nhỏ xinh đẹp, khiến người ta không thể nào nắm bắt được, thậm chí còn không thể cảm nhận được rằng cô vừa mới hiện diện bên mình.

Nam Cung Thần đưa mắt đánh giá một lượt, một lần nữa khẳng định, quả nhiên là sát thủ hàng hiệu, một sợi tóc cũng không lưu lại cho bất kì ai.

Bên ngoài trời lại đổ cơn mưa. Sáng nay anh xem tin tức mới biết là trời có đang có bão nhỏ. Sẽ mưa dầm trong vài ngày. Thăm nghĩ không biết hôm nay cô có đi học không.

Khóe môi bỗng câu lên, hình thành một nụ cười mê người trên khuôn mặt lạnh từ khó đoán tuổi. Anh lập tức xuống nhà, căn dặn tài xế riêng: "Hôm nay không cần đưa tôi đi học".

Trong căn phòng ngủ không quá rộng lớn. Một cô gái đang ngồi trên bàn học, đôi mắt không ngừng chú ý vào chiếc laptop đen, thỉnh thoảng những ngón tay thon dài lại đưa lên bàn phím gõ liên tục.

Quyên Phong đưa tay bẻ bẻ cái cổ đang mỏi vì làm việc từ sáng đến giờ. Mặc dù hiện tại bề ngoài trong thế giới ngầm vẫn bình yên lặng sóng, nhưng nơi đó rất phức tạp, người sống trong đó cũng chưa hẳn đã hiểu hết được bản chất của nó. Vì thế, dù đã ngồi trên ngôi cao quyền lực, Quyên Phong vẫn phải đề phòng.

Đưa mắt ra ngoài, qua cửa sổ trời vẫn mưa không dứt. Mà Quyên Phong hôm nay cũng không có hứng đi học. Chuyện USB đã bắt đầu có chút manh mối, nên cô đã giao lại cho tay dưới của mình ở trường giải quyết. Nói không chừng một tháng nữa là có thể trở về căn cứ.

Khẽ thở dài, bỗng cảm thấy khóe miệng hình như dính chút sữa, liền thuận thế đưa mu bàn tay quẹt lên môi. Tay vừa chạm đến môi thì đã đông cứng tại chỗ. Quyên Phong tròn mắt nhìn xuống chàng trai đang đội ô ngồi trên chiếc xe đạp đang ngẩng đầu lên nhìn mình.

Dưới màn mưa mỏng, đôi mắt xanh của Nam Cung Thần cười như không nhìn Quyên Phong. Áo sơ mi trắng tùy tiện bỏ ngoài quần, áo khoác xanh biển tôn lên dáng người cao lớn của anh.

Trong lúc đó, cô có cảm giác như anh không giống một thiếu niên mới lớn, mà giống một người đàn ông trưởng thành hơn. Nhưng chợt nhớ lại tư thế đưa tay quẹt mép, Quyên Phong cảm thấy có chút...xấu hổ. Cảm giác cứ như cô là một con mèo đang vụng trộm thì bị phát hiện.

Nhìn bộ đồng phục trên người Nam Cung Thần, dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết anh đến đón cô đi học. Quyên Phong cảm thấy phiền, nhưng chạy ra đuổi anh về còn rắc rối hơn. Đành đóng cửa, kéo rèm thay đồng phục.

Hôm nay trời mưa, nên nhà trường cho phép nữ sinh mặc chân váy màu xanh biển. Mà lại nói, đồng phục trường Hải Sa cũng rất độc đáo.

Mười năm trước, trường mới lên dự án thành lập. Không biết nên lấy tên thế nào cho hay. Kết quả dân tình họp nhau, quyết định lấy chủ đề đang nóng

hồi năm đó là Trung Quốc đòi chiếm hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam làm chủ đề. Ban đầu tính đặt là Hoàng - Trường Sa, nhưng lại cảm thấy quá đông dài, nên quyết định đặt là Hải Sa. Đồng phục cũng vì thế mà theo style thủy thủ.

Quyên Phong khoác ba lô bước xuống lầu. Lúc đi ngang bàn ăn thì nghe tiếng Hàn Tuyết Hạ nói ra: "Được cả Nam Cung thiếu gia đích thân đến đón cơ đấy, vậy mà bề ngoài làm cái mặt lạnh, đúng là biết cách cảm dỗ đàn ông mà".

Quyên Phong hơi ngưng bước chân nhưng cô không nhìn Hàn Tuyết Hạ, đôi con ngươi màu xám khói tựa như bầu trời mưa ngoài kia hướng thẳng đến Hàn Triệt. Vài giây sau im lặng đi ra cổng.

Hàn Triệt mắt phượng đen láy vẫn cười, nhưng cà phê anh cầm trên tay đã sánh ra ngoài, văng vào áo anh lúc nào không hay.

Bầu trời xám xịt nằm gọn trong đôi mắt của Quyên Phong, tựa như đôi mắt ấy là mặt hồ phẳng lặng để bầu trời soi bóng. Tóc đen buộc cao lắc lư theo bước đi, áo trắng tinh khôi dường như bị lu mờ bởi làn da trắng nõn của cô.

Chứng kiến khuôn mặt lơ đãng hút hồn đó. Lần đầu tiên Nam Cung Thần cảm tạ trời đất vì đã cho cô làm nghề sát thủ, nếu không với nhan sắc bức người thế kia mà chỉ là một cô gái bình thường, chắc chắn cô sẽ trở thành mục tiêu săn đuổi hàng đầu của bọn đàn ông có tiền hám sắc, chịu 1 kiếp hồng nhan phận bạc rồi.

Quyên Phong đi từ cửa nhà ra. Cũng không may mắn cầm theo dù, hạt mưa rơi xuống người, cô cũng không chú ý.

Nam Cung Thần cau mày, mặc kệ mình ướt, anh chìa ô ra che cho cô: "Lỡ bệnh thì sao?".

Hôm nay, có lẽ trời lạnh, đôi bờ má cô hơi ửng hồng. Từ vị trí của anh nhìn xuống, có thể chiêm ngưỡng được toàn bộ những đường nét tinh xảo như tạc tượng của khuôn mặt cô. Quyên Phong nhìn anh, nhếch mép: "ăn chơi trước, hậu quả tính sau".

Giọng cô hôm nay không thanh nhẹ như mọi ngày, mà có chút ồ ồ. Nam Cung Thần chặc lưỡi: "Đã bệnh rồi đấy".

Quyên Phong bây giờ cũng vừa phát hiện. Có lẽ sáng giờ luôn tập trung làm việc, đây là câu nói đầu tiên trong ngày. Lại thêm, một cô gái đã từng dạo chơi uống trà đàm đạo với Diêm Vương nhiều lần như cô, lại có thể để ý cảm giác ngẹt mũi, hơi choáng như thế này sao. Dao, đạn bắt quả cũng chỉ khiến cô dạo chơi quý môn quan vài ngày rồi lại về dương thế. Vậy thì một cơn cảm có thể khiến cô ở lại làm tri kỉ với Diêm Vương à.

Trên đường đi. Quyên Phong hơi ngờ ngợ vì đáng lý ra Nam Cung Thần phải ghé vào tiệm thuốc hay phòng y tế trường để mua thuốc cho cô. Hoặc ít nhất là hỏi cô đã ăn sáng chưa. Bởi cô thấy anh có vẻ rất...quan tâm cô.

Nhưng đến khi đã bước vào cửa lớp Nam Cung Thần vẫn cứ cười cười, ánh mắt phôi phôi về đào hoa, tự tin. Cô mới đoán được, anh rõ cô là người biết quý trọng bản thân, tất nhiên không bỏ bữa sáng. Và anh cũng đoán được đêm qua cô dầm mưa, buổi sáng ít nhiều cũng thấy trong người không khỏe. Nên thuốc men đã để sẵn trong cặp từ lâu.

Vừa nghỉ thế, quả nhiên trước bàn ngồi đã xuất hiện vài viên thuốc cùng một chai nước suối. Thấy cô hơi lưỡng lự, Nam Cung Thần tiến gần đến cô, cơ hồ cô có thể thấy rõ da mặt lán nhẵn, chiếc mũi cao ương ngạnh, cùng hàng mi rõ ràng tình của anh.

Anh cười, đôi mắt với sắc màu hiếm thấy ở đất nước này long lanh đầy sự ấm áp: "Cảm động đến mức thù người ra rồi sao?".

Bắt gặp ánh mắt đó, Quyên Phong ngẩn người.

Đôi người con gái hạnh phúc nhất chính là được chàng trai mình yêu lo lắng, quan tâm, cưng chiều. Chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến cô gái ấy buông bỏ tất cả để theo người đó.

Đôi môi mang một sắc hồng hơi ửng đỏ bỗng dần ra, hàm trắng trắng như ngọc bình thường khó thấy ở cổ hơi lộ ra, đôi mắt mang theo hàng mi dài khẽ híp lại, thanh âm nhẹ nhàng tựa hạt mưa nước tiếp xúc với mặt nước đang lặng sóng.

"Cảm ơn".

Nam Cung Thần suýt nữa đã đánh rơi túi thuốc trên tay mà lao tới ôm chầm lấy cô. Anh chẳng biết thế nào, chỉ cảm thấy cơn mưa kia dường như đã ngưng, mặt trời rạng rỡ nhất ngày mưa đang dần hé ra khỏi đám mây đen, chiếu ánh sáng ấm áp vào cõi lòng anh.

Quyên Phong có lẽ lâu quá không cười, nên bản thân cô chẳng hề nhận thức được điều đó. Sợ lại bị Nam Cung Thần làm phiền, cô nhanh chóng uống hết số thuốc.

Trước nay không phải là Quyên Phong chưa từng bị cảm, chỉ là từ năm 16 tuổi đến nay, dù có bị cảm thế nào cô cũng không uống thuốc, ngoại trừ bị Hắc Long ép buộc. Bởi cơ thể cô dị thường, thuốc đi vào tác dụng cũng chỉ 60 hoặc 70% là cùng. Hơn nữa, cũng giống như vết thương, bệnh thông thường có thể tự khỏi trong thời gian ngắn.

Lúc đó trên bầu trời, mưa cũng tạm dừng, một đôi chim bay ngang vùng trời nơi cửa sổ lớp học, Quyên Phong đưa ánh mắt dõi theo. Cô chợt nhớ đến 1 điều mà mình đã quên đi từ lâu, rằng cô bây giờ chỉ vừa 18 tuổi.

Ở ngoài hành lang lớp học, một chàng trai tình cờ đi ngang qua, tình cờ bị nụ cười khuynh thành kia làm bước chân khựng lại. Lúc tỉnh táo lại thì chuông vào lớp đã reo lên từ khi nào.

Ngòi bút chì bấm vẫn đang chạy đều trên trang vở, nhưng khi chàng trai ngoài hành lang vừa rời khỏi đó, ngòi chì bỗng gãy vụn vì bị nhấn mạnh, Nam Cung Thần ngưng lại, đưa tay ấn tiếp ngòi khác xuống, trong đầu hai chữ ‘Hàn Triệt’ xẹt qua. Rất nhanh lại trở về trạng thái ban đầu, điềm tĩnh làm nốt bài tập hôm nay.

Tiết đầu tiên là môn hóa. Lại có bài kiểm tra một tiết.

Thầy giáo nhanh chóng phát đề, lúc tờ giấy vừa đặt xuống bàn, ánh đèn trên trần nhà phản chiếu màu trắng hơi sẫm lại của tờ giấy.

Quyên Phong vẫn như bình thường, im lặng cầm bút lên đặt vào tờ giấy ghi tên. Cách cầm bút của cô rất khác người, nét chữ chạy đều trên ô ghi tên, nhưng tay cầm bút lại không hề chạm vào giấy, giống như cách viết thư pháp của thầy đồ.

Đếm ngược chưa đến 10s, màu mực xanh trên trang giấy từ từ hóa đen. Đúng như Quyên Phong nghĩ, trên tờ giấy này có độc.

Tiếng trao đổi xì xào làm không khí làm bài trở nên ồn ào. Học trò thấy thầy không lên tiếng nhắc nhở mà chỉ chú ý mỗi Quyên Phong, lại càng được nước làm tới, thậm chí ai bảo Quyên Phong ấy giỏi quá làm chi, bị đố ý là đúng.

Quyên Phong nhìn trên tờ đề chỉ có 1 câu hỏi duy nhất. Là HNO₃ đặc và HCl đặc pha vào nhau theo tỉ lệ 1 : 3 thể tích và một công thức hóa học dài tác dụng với nhau, không cần chất xúc tác. Yêu cầu đề là cô ghi sản phẩm của phản ứng trên.

Cây bút Quyên Phong đang sử dụng là cây bút 5 ngòi mực. Cô đưa ngón tay lên, "Cạch" một tiếng, ngòi bút được đổi, cô ghi nốt dòng tên chưa ghi hết. Lại "Cạch" một tiếng, ngòi bút thứ 3 đưa ra, cô ghi nốt tên lớp. Rồi nhanh chóng cầm lấy đặt qua một bên. Gục đầu ngủ.

Thầy giáo khoảng 40 tuổi nhìn tay cô chạm vào tờ giấy, môi nhếch lên cười đều. Nhưng có lẽ ông ta không thể ngờ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, núi này cao lại có núi kia cao hơn.

Hai công thức hóa học đã tiên kia, ai cũng có thể dễ dàng nhận ra được. Nhưng còn cái công thức hóa học dài vài dòng giấy còn lại, chắc chắn học sinh cấp ba nhìn vào chắc chắn không hình dung nổi nó rốt cục là thứ gì. Nhưng Tàn Quyên Phong không phải người thường, cũng không phải học sinh cấp ba. Cô dĩ nhiên hiểu rõ. Nó chính là công thức cấu tạo cơ thể người lúc mới sinh. Dĩ nhiên, cô cũng quá rõ, HNO₃ đặc và HCl đặc pha vào nhau theo tỉ lệ 1 : 3 sẽ tạo ra được một axit rất mạnh gọi là nước cường toan, có thể dễ dàng hòa tan cả vàng – vốn là kim loại không dễ bị tan trong axit.

Ngụ ý đó chẳng phải ông ta muốn nói rằng cô sẽ phải chịu cảm giác đau đớn như thể bị tạt axit vào người, đau đớn thống khổ cho tới chết sao? Buồn cười.

Trước khi bước vào chỗ ngồi, cầm một cuốn tập hay chạm vào bất cứ thứ gì, Quyên Phong luôn luôn kiểm tra kĩ càng. Hơn nữa, chỗ ngồi của cô luôn được quan sát tỉ mỉ 24/24 qua camera cực nhỏ gắn trên trần lớp học.

Thậm chí cây bút của cô cũng có chức năng đặc sắc, ngòi thứ nhất chính là kiểm tra độ an toàn của giấy. Ngòi thứ hai dùng để vô hiệu hóa chất độc trên giấy, tùy theo loại độc mà bơm “mực” vào đó. Ngòi thứ ba chứa chất độc chuyên dùng để ám sát giáo viên. Bởi tính chất của loại độc này rất đặc biệt, không màu, không mùi và không thể nhìn thấy bằng mắt thường. Bình thường nếu đem nó bôi lên người hoặc uống nhầm phải cũng không sao. Đem nó bôi vào giấy tương đối sẽ không sao, miễn là tờ giấy đó không bị dính mực. Bởi vì tính chất của nó, chính là phản ứng với một số thành phần trong mực. Khi phản ứng, tờ giấy đó sẽ bốc cháy hoàn toàn hủy đi chứng cứ, tạo ra khói độc khiến nạn nhân tiếp xúc với nó sẽ có cảm giác như bị tạt axit vào người. Càng để lâu càng đau đớn giày vò tới chết.

Ông ta là giáo viên dạy hóa, có thể không dùng bút để chấm bài sao?

Dù cho ông ta có là cao thủ dùng độc đi nữa, cũng không thể phát hiện được, bởi loại độc này là độc nhất vô nhị của Tàn gia.

Giờ ra chơi, trong hành lang, 1 nam 1 nữ đi lướt qua nhau. Cô gái cất tiếng: "Đêm nay có trò hay cho người". Hoàng Long không nói gì, chỉ khẽ nhếch mép, không biết gã ngu dân nào lại dám cả gan chọc tức thần.

Tối đến, trong căn biệt thự nhỏ của Hàn gia, thức ăn đã được dọn đầy ắp lên bàn. Bốc mùi hương nghi ngút. Trên bàn, tiếng dao nĩa không ngừng vang lên, Hàn Triệt hơi cau mày nhìn Hàn Tuyết Hạ: "Em sao vậy?".

Tiếng dao cắt thịt cửa mạnh vào đĩa phát ra âm thanh ken két, Hàn Tuyết Hạ nhìn sang Quyên Phong, cô vẫn đang ăn ngon lành, ly rượu Vang cạnh đó phẳng lặng không chút sóng sánh như hệt chủ nhân của nó.

Nam Cung Thần là mẫu người tình lý tưởng của Hàn Tuyết Hạ, bây giờ lại suốt ngày bên cạnh Quyên Phong, hỏi có thể không tức sao: "Không gì, em chỉ muốn uống rượu giống cô ta".

Hàn Triệt buông dao, lấy giấy ăn lịch sự lau miệng: "Em có thói quen này sao?"

Hàn Tuyết Hạ vùng vằng: "Em thích thì làm. Di ba còn không rót rượu cho tôi".

Ăn tối xong, Hàn Triệt bật TV lên, phát thanh viên lại thông báo tình hình mưa bão, mọi người không nên ra ngoài. Hàn Triệt thấy vậy nhếch môi, nói: "Tối nay tốt nhất em không nên đi ra ngoài đấy, em gái Quyên Phong".

Quyên Phong không nói gì, im lặng lấy chai rượu và ly mới bước ra ngoài.

Ngoài trời, cơn bão vẫn đang tàn quét. Mưa ban chiều vừa tạnh giờ lại mưa tiếp. Quyên Phong ngồi trên chiếc xích đu kê đặt cạnh bể bơi. Lắng nghe âm thanh của giọt mưa rơi vào hồ.

Cầm lấy máy tính bảng, nhìn những chấm đỏ nhỏ vẫn ở đúng vị trí nó nên ở, Quyên Phong hài lòng nhấp tiếp ngụm rượu.

Lúc này, Hàn Triệt cũng bước ra theo. Trên tay anh là 1 cốc cafe mới pha. Trong đêm lạnh bốc khói nghi ngút.

Kéo chiếc ghế nhỏ ngồi đối diện Quyên Phong, anh nhìn ly rượu rồi lại nhìn cô: "Sâu rượu".

Quyên Phong quẹt quẹt tay như đang thao tác gì đó trên màn hình rồi đặt ipad xuống: "Người đến để ngăn ta thám sát, không phải ngăn ta uống rượu" đôi mắt tinh anh nhìn thẳng vào Hàn Triệt: "cảnh sát Hàn".

Phải, Hàn Triệt chính là cảnh sát ngầm được điều tới để ngăn chặn các sát thủ gây án. Mặc dù anh biết mình có nhiều kinh nghiệm, nhưng không tài giỏi đến mức bị đẩy đến bên một sát thủ khó ăn như Quyên Phong.

Hàn Triệt từ đó đến nay đã gần 1 tháng bên cạnh Quyên Phong, nhưng anh chẳng thể có bất cứ thông tin gì về Quyên Phong. Từ đó có thể thấy, cô gái trước mặt anh không hề tầm thường.

Cái tên Hàn Triệt là thật, nhưng thân phận con trai Hàn gia là giả, bởi anh không phải anh trai Hàn Tuyết Hạ, mà là chú ruột, tức em trai ba cô ta.

Và dĩ nhiên, anh 28 tuổi chứ không phải 18.

"Muốn sống thì tránh xa ra" Quyên Phong không vòng vo, vào thẳng đề. Váy đen trên xích đu quét xuống đất, cô chẳng buồn kéo lên.

Hàn Triệt nhấp ngụm cafe, mắt phượng khẽ híp: "Tránh xa thứ gì?"

Cô đáp thẳng: "Tần gia".

Động tác uống cafe của anh ta khựng lại, một lát sau mới tiếp tục: "Thật là...tôi xui xẻo hay may mắn khi gặp phải ngài đây, Tần lão đại".

Hàn Triệt không phải kẻ ngốc. Vào nghề đã được 6 năm, chẳng lẽ anh không biết đến Tần gia - gia tộc hiện đang được xem như hoàng gia thống trị của giới hắc đạo. Mà gia tộc này nổi tiếng từ xưa là không thu nhận nữ sát thủ vào tộc, dĩ nhiên, kẻ ngốc cũng biết cô gái ngồi trước mặt là ai.

Hàn Triệt nhìn cô gái đẹp đến khó cưỡng lại trước mặt, trông thân thể tựa vào xích đu của cô mong manh như chạm vào là vỡ. Ai dám tin cô chính là trùm xã hội đen, bá chủ của mặt tối thế giới này.

Khẽ thở dài. Nếu có thể khái quát Tần gia gọn gọn trong vài dòng, thì chính là, nếu Tần gia là một đất nước, chắc chắn sẽ thuộc top 100 đất nước mạnh nhất thế giới, nếu chủ nhân Tần gia can thiệp đến xã hội thế giới, đảm bảo cô ta sẽ đứng trong top 'những người quyền lực nhất thế giới'. Từ đó có thể thấy, anh không có khả năng chơi lại với cô.

Dẫu vậy, khước môi anh vẫn cong lên, nhìn cô có chút đùa cợt: "Biết thế nào, tôi là một cảnh sát yêu nghề mà".

Cùng lúc đó, ở một nơi không xa trong thành phố. Trong ngôi nhà xinh đẹp, mùi bánh và vị kem bay thoang thoang trong gian bếp. Một cô gái tóc nâu bồng bênh đang hát vang trong bếp. Đôi mắt màu nâu sáng long lanh tựa ngọc lưu ly. Cánh môi phớt hồng luôn mỉm cười như thể nỗi buồn cũng không nở làm cô gái dễ thương vô cùng ấy ngưng cười.

Vô Tâm sau khi chắc chắn mọi thứ đã hoàn hảo. Cô bé nói vọng lên nhà: "Ba, mẹ với bé Bi xuống ăn bánh đi".

Từ trên nhà, một người phụ nữ phúc hậu bước xuống. Bà nhìn cô gái dưới bếp không khỏi cảm thấy ấm lòng. Mặc dù bà biết, Vô Tâm chỉ làm con bà một thời gian rồi đi, nhưng bà thật sự yêu thương cô bé này.

Vô Tâm thật sự rất đáng yêu, từ vẻ ngoài cho đến nội tâm của cô bé đều trong sáng như chưa từng nhuộm bụi đời, khiến ai nấy ở gần đều yêu mến. Không những thế, bởi vì nhiệm vụ ở Tần gia của cô bé là chăm sóc cho Quyên Phong, nên từ nấu ăn, nữ công gia chánh cho đến trang điểm, nắm bắt style hiện nay rồi chăm sóc da dẻ và sức khỏe, chẳng thứ gì cô không biết. Một cô gái như thế, đàn ông xếp hàng hỏi cưới thật sự đếm không xuể.

Bỏ một phần bánh vào trong hộp, Vô Tâm vui vẻ xách một cây dù, chuẩn bị đi ra khỏi nhà. Thấy thế, mẹ cô không khỏi reu ghẹo: "Lại mang qua cho Huy đúng không? Chẳng bé thật có phúc, suốt ngày được con quan tâm" lại ném thử một chút bánh: "Bánh Vô Tâm làm lúc nào cũng ngon".

Vô Tâm mỉm cười e ngại, nụ cười ấm áp như muốn xua đi cái lạnh từ mưa dầm ngoài kia: "Có phúc như vậy mà không biết hưởng, mẹ nhỉ?".

Bật ô lên, Vô Tâm ôm chắc hộp bánh đang tỏa ra hơi nóng, cô bé vui vẻ đi bộ sang nhà cạnh bên, không cần nhấn chuông, tự nhiên thông thả đẩy cửa bước vào.

Nhưng một hình ảnh chộp đập thẳng vào mắt cô. Một cô gái thân dáng mỏng manh trong chiếc váy hồng dịu dàng đang gục đầu trong ngực Dương Huy, hai tay cô gái yếu ớt đặt lên đôi bờ vai rộng lớn của anh. Còn anh, cuối đầu nhìn cô gái ấy với vẻ mặt lo lắng, đôi tay rắn chắc đặt trên bờ vai nhỏ bé ấy mà dịu dẽ.

Nhìn thấy Vô Tâm, Dương Huy hơi giật mình, lập tức anh buông cô gái ra. Lúc này cô gái mới loay hoay đứng dậy, khuôn mặt xinh đẹp đỏ, Vô Tâm liền biết cô ta là bạn cùng lớp. Cũng chính ban sáng, cô ta đã nhìn Dương Huy bằng ánh mắt âu yếm, Vô Tâm sao có thể quên.

Ngực xẹt qua cảm giác đau nhói, nhưng Vô Tâm không có phản ứng gì kịch liệt, cô bé gượng cười, đặt hộp bánh xuống sàn nhà, rồi đứng lên quay người đi: "Mẹ tôi mới làm bánh, bảo tôi mang qua cho anh, xin lỗi đã làm phiền hai người".

Lời vừa dứt, Vô Tâm đã ra sức chạy nhanh ra khỏi cửa, thậm chí thân thể thanh mảnh cứ thế lao ra trời mưa, không ngần ngại theo ô. Dương Huy lập tức gọi với theo: "Vô Tâm, Vô Tâm". Nhưng cánh tay nhanh chóng bị cô gái kia ôm lại, chất giọng ồ ồ: "Minh thấy hơi choáng, bạn có thể dìu mình vào chỗ ba mẹ mình không?".

Dương Huy bực mình vung tay ra: "Cút!".

Vô Tâm mặc kệ mưa gió thế nào, cô bé cứ lao đi, lao đi mà không cần suy nghĩ. Đến khi mệt lả thì đã chạy tới một nơi mà mình cũng không biết là đâu, cô sợ hãi co gối ngồi tựa vào một vách tường. Nước mắt trào ra hòa làm một với nước mưa lăn xuống khuôn mặt thanh tú của cô, tay cô siết chặt, không ngừng mắng: "Hoàng Long đáng ghét, sau này đừng mong tôi quan tâm gì đến anh".

Máng xong, lại tự cảm thấy buồn cười, cô với Hoàng Long mà nói, chỉ là đồng nghiệp, có quyền gì mà làm thái độ đó với anh chứ. Cô là do lão đại nhặt về, thể chất lẫn trí tuệ cô đều không được trời phú như lão đại, tính cách lại yếu đuối, đừng một chút là khóc, nên đi đâu cũng cần có người bảo vệ. Chắc là Hoàng Long phải thấy phiền hà lắm.

Năm cô 12 tuổi, gia đình bị mẹ kế hãm hại, bà ta dắt một người đàn ông trong Hắc đạo đến giết chết ba và anh trai cô. Còn nhớ lúc đó cô bé và chị Băng Tâm sợ hãi ôm lấy nhau trước nòng súng của người đàn bà độc ác đó, thì lão đại đã đến. Cô cứ như một thiên sứ cứu vớt Vô Tâm, dù cho thiên sứ ấy là của địa ngục, nhưng vẫn tốt hơn bọn thiên thần cánh trắng giả tạo rất nhiều.

Lão đại đưa súng cho Băng Tâm và Vô Tâm, lãnh đạm nói: "Bắn chết bà ta, ta sẽ cứu hai người".

Kết cục bà ta bị bắn chết, nhưng là do chị Băng Tâm làm, không phải Vô Tâm.

Từ đó, Băng Tâm và Vô Tâm gia nhập Tần gia, nhưng hai chị em cô lại không hẳn là chung một lối đi. Băng Tâm so với Vô Tâm mà nói trưởng thành hơn hẳn, chị ấy mạnh mẽ, dứt khoát, mặc dù lão đại không cho phép chị ấy làm sát thủ, nhưng nhiều cuộc ám sát chị ấy vẫn đòi làm và hoàn thành xuất sắc khiến ai nấy đều có thể tin tưởng. Còn Vô Tâm, ngoại trừ ở trong căn cứ làm bếp và chăm sóc Quyên Phong ra, cô bé lại chẳng thể làm gì hơn. Bây giờ lại còn làm phiền đến Hoàng Long.

Nước mắt lại tuôn ra, cô toan đưa tay lau nước mắt, thì một bàn tay cầm theo chiếc khăn tay đã chạm đến mặt cô bé. Vô Tâm dĩ nhiên qua mùi hương mà biết đó không phải là Hoàng Long.

Khăn tay vừa chạm vào mũi, không gian xung quanh Vô Tâm tối sầm lại. Cô bé hoàn toàn ngất xỉu.

Quyên Phong đang ở trong phòng làm việc không ngừng, bỗng dưng ipad phát ra âm thanh 'tít tít', cô hơi chau mày, đưa tay cầm lấy nó. Trên màn hình hiện thị chấm đỏ nhỏ đang di chuyển với tốc độ nhanh trên đường quốc lộ, sắc mặt không khỏi sa sầm. Cô đưa tay chạm vào mặt đồng hồ cảm ứng trên tay, nhấn chọn tên 'Thiên Long' trên màn hình, lập tức chiếc bóng tai retro hình hoa hồng đen trên tai phát ra âm thanh nhỏ chỉ mình cô có thể nghe.

Thiên Long trả lời: "Lão đại, chất điểm của Vô Tâm đang di chuyển rất nhanh, chẳng lẽ...".

Tờ giấy trong tay bị Quyên Phong vò nát tờ giấy trong tay, nhưng khuôn mặt vẫn bình thản ra lệnh: "Tập hợp khoảng 15 người, người qua đón ta".

Quyên Phong nhanh chóng mở cửa phòng bước ra, toàn thân một bộ đen bó sát, ngoài khoác áo da màu đen, tóc tùy tiện xõa xuống. Vừa đóng mạnh cửa lại, đã thấy Hàn Tuyết Hạ đứng chặn trước cửa, dáng vẻ lão đại tựa vào lan can cầu thang có vẻ như đã say, tay cầm cây chổi khua khua Quyên Phong: "Đồ con bitch, tôi không cho cô đi đấy".

Vốn đang bực mình, lại bị cô ta cầm chổi chĩa vào người, Quyên Phong cũng không thể lơ đi, cô chau mày hất tay, lập tức cây chổi của Hàn Tuyết Hạ rơi thẳng xuống đất. Không chút nhân từ, Quyên Phong tiến đến gần Hàn Tuyết Hạ, cô đưa chân một cước đạp thẳng vào vai Hàn Tuyết Hạ.

Hàn Tuyết Hạ mặc dù năm nay chỉ mới học lớp 11, nhưng chiều cao cô ta đã lên đến 1m77, là chân dài nổi tiếng của trường. Bây giờ cũng vì chiều cao ấy, nên lan can cầu thang chưa đến hông của cô ta. Bị Tần Quyên Phong dùng lực mạnh đạp vào phần người trước, lại thêm cô ta đang say, dáng đứng vốn ngã người ra sau, lập tức cả người không chỗ trụ trực tiếp ngã từ lầu hai xuống tầng trệt.

Lúc đó may mắn Hàn Triệt vừa đi tới, thân thủ anh nhanh nhẹn đỡ lấy cháu gái của mình. Mặt xanh như cắt nhìn Quyên Phong: "Tần Quyên Phong, cô quá đáng rồi đấy".

Lời vừa cất ra, thấy khuôn mặt đờng đờng sát khí của Quyên Phong, lập tức không khỏi chau mày sợ sệt.

Lúc Quyên Phong đi ngang qua anh, không hiểu anh lấy dũng cảm từ đâu ra, chớp lấy cổ tay cô: "Tôi là cảnh sát giám sát cô, tôi không thể để cô tùy tiện đi giết người".

Quyên Phong không hất tay ra, mà từ từ quay lại nhìn anh, mang theo khẩu súng lục dí thẳng vào trán anh: "Ta nói cho ngươi biết, chuyện của ta tốt nhất nên làm lơ, đừng nói đến cháu gái ngươi, mà cả gia tộc ba đời nhà ngươi ta cũng có thể đem ra làm củi đun nước tắm. Ta không động thủ thì có thể làm càn?"

Mặt Hàn Triệt trắng bệch nhìn cô, anh không phải muốn bắt cô quy án hay muốn đi theo cô để ngăn cô thám sát, mà chỉ đơn giản là muốn ... bảo vệ cô khỏi nguy hiểm, mặc dù anh biết đó là hành động quá thừa thãi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Mưa.

Khắp nơi trên các nẻo đường, mưa giăng kín lối. Cho thấy cơn bão vẫn không có dấu hiệu chấm dứt.

Trong chiếc xe đen bóng loáng, Quyên Phong gối ghế phụ lái, chân gác chéo, trong mắt chứa đầy sát khí.

Dưới tay lái điêu luyện của Thiên Long, chỉ trong chớp lát xe đã đậu trước một công xưởng bỏ hoang. Thiên Long nhanh chóng bước qua mở cửa xe cho Quyên Phong. Khẽ nói: "Mọi chuyện đã được thu xếp ổn thỏa, ngài không cần phải ra mặt".

Quyên Phong có vẻ không quan tâm lời nói của Thiên Long, cô cứ thế đeo chiếc kính đen cỡ đại bước đi dưới màn mưa.

Quả thật, sát thủ Tần gia đều là những tay điêu luyện, trước khi Quyên Phong tới, họ đã 'chăm sóc' tốt cho đối thủ, khiến cục diện lúc này đã quá rõ ràng.

Cánh cửa đang khép bị Quyên Phong một cước đá tung, tà áo đen phát phới trong gió lạnh, cô đảo mắt một vòng, cuối cùng dừng lại trên hai cô gái đang ngồi khóc bên xác một người phụ nữ già.

Vô Tâm thấy Quyên Phong bước tới, biết cô đã tức giận, lập tức cố gắng nín khóc: "Lão đại! Em xin lỗi! Em xin lỗi".

Thiên Long khẽ chau mày, anh từ từ bước tới, hòng súng dí sát vào đầu cô gái còn lại. Lập tức Vô Tâm gạt phát súng ra, dùng thân che chở cho cô gái đó: "Lão đại, người hãy tha cho cô ấy đi, mẹ cô ấy vì đỡ đạn cho em nên mới chết. Em xin ngài!".

Không đợi Quyên Phong trả lời, Thiên Long kiên quyết đặt súng lên trán cô gái, bây giờ chỉ cần Quyên Phong hạ lệnh thì cô gái sẽ chết trong 1s: "Cô ta đã chứng kiến tất cả, Vô Tâm, em nên nhớ, chỉ có người chết mới không biết nói".

Cô gái bị hòng súng chĩa vào trán cũng không có dấu hiệu run rẩy, trên thân xác mỏng manh không có lấy một mảnh quần áo của cô đầy rẫy những chỗ xưng tấy cho thấy cô mới bị bọn chúng hành hạ làm nhục thể xác. Cô từ từ quay đầu lại, giọt nước mắt khẽ chảy dài: "Cứ giết tôi đi, dù gì tôi cũng không muốn sống nữa".

Quyên Phong đưa mắt nhìn vào khuôn mặt cô gái, lại nhìn vào vết sẹo nơi ngực trái cô ta, bàn tay vô thức siết chặt lại.

Trong khu vườn đầy nắng và tiếng chim, một cô bé xinh đẹp chạy đến, đôi mắt nâu nhìn vào cô bé nhỏ tuổi hơn mình trước mắt, hỏi: "Tiểu Phong, em tính làm gì vậy?"

Cô bé mặt mày trắng trả lời: "Đêm qua mưa to, chị Linh xem, con chim chon này chắc là bị gió cuốn rơi khỏi tổ, em muốn mang nó về nhà".

Cô bé mặt nâu tiến lại, đôi tay nhỏ bé cầm lấy chú chim đang kêu chít chít, nói: "Tiểu Phong còn nhỏ lắm, không leo cây được đâu, để chị làm cho".

Nói thế, cô bé tên Linh nhanh nhẩu trèo lên cây, chỉ trong thoáng chốc đã đặt chú chim ngay gần lại tổ rồi trèo xuống. Nhưng lúc đó, có lẽ do đêm qua vừa mưa, thân cây trơn trượt, kết quả là cô bé ngã từ trên cây xuống. Khoảng cách không cao lắm, cô bé không sao, chỉ có ngực trái bị một hòn đá nhỏ đâm trúng rí máu, vết thương không nặng, chỉ để lại sẹo".

Quyên Phong bỗng đưa tay gạt súng của Thiên Long ra, cô cúi người xuống nhìn cô gái đó: "Tên ...cô là gì?".

Mọi người ai nấy đều sững người.

Cô gái đó cũng ngạc nhiên, nhưng có lẽ cô nghĩ mình sắp chết, cũng không muốn nói dối: "Trần Mỹ Linh".

Thiên Long rõ thấy bờ vai của Quyên Phong thoáng run lên.

Quyên Phong từ từ đứng dậy, cô cởi áo khoác khoác lên cho cô gái, quay sang nhìn Thiên Long: "Đưa cô ấy về, chăm sóc cho thật tốt, đem mẫu tóc mà tôi giao cho cậu với tóc của cô ấy đi xét nghiệm, nếu thì lập tức gọi Hắc Long đem máy bay đến đưa cô ấy đến chỗ Mr. Trần. Nếu không trùng thì sắp xếp cho cô ấy một chỗ tốt. Còn xác người kia thì đem đi an táng".

Thiên Long tròn mắt nhìn cô, nhưng không có chút hỏi han, chỉ im lặng làm theo.

Quyên Phong nhìn sang Hoàng Long, nói: "Đem Vô Tâm về nhà đi".

Khi Thiên Long và Hoàng Long đã khuất dạng, Quyên Phong đưa mắt nhìn khung cảnh hoang tàn xung quanh. Dưới sàn nhà, máu chảy ra bê bết, bộ quần áo bị xé nát của cô gái lúc nãy cùng với dao súng nằm rải rác khắp nơi, gần đó còn có xác của tên giáo viên dạy môn hóa của cô. Cạnh đó, đám người gây rối đã bị giết sạch, chỉ chừa lại tên đầu đàn bị trói quỳ dưới sàn.

Jackson - một thuộc hạ dưới trướng Quyên Phong khẽ nhếch môi: "Lão đại thân mến, đây chính là kẻ chủ mưu bắt cóc Vô Tâm, cưỡng bức cô gái kia và bắn chết mẹ cô ta".

Quyên Phong dừng dừng đi lại, khuôn mặt cô không có cảm xúc, nhưng ai trong số thuộc hạ có mặt ở đó cũng biết cô đang rất tức giận. Một chân đặt trên vai của tên đầu đàn, Quyên Phong khẽ hỏi: "Thuộc hạ của ta nói có đúng không?".

Tên đầu đàn có chút run sợ, hấn lấp ba lấp bắp.

BỊCH!

Thân xác to đùng của hắn bị bàn chân Quyên Phong đạp ra xa. Từ bụng, máu theo lỗ thủng nhỏ chảy ra. Đó chính là vết thương do đầu dao được giấu dưới mũi giày Quyên Phong gây ra.

Tròng kính đen trong màn đêm lại càng tăng thêm vài phần sát khí, cô từ từ tiến lại gần gã ta. Thấy thế, gã run rẩy: "Là tôi sai. Xin ngài tha mạng cho tôi".

Quyên Phong hơi dừng bước chân, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng. Cũng đã mấy tháng rồi con quỷ khát máu - bản chất thật của cô không trở dậy. Nó đã ngủ yên thì thôi, nhưng một khi đã tỉnh dậy, độ tàn nhẫn của nó chắc chắn không ai có thể đo đếm.

Quyên Phong từ từ đưa tay vào túi áo khoác, lấy ra một sợi dây nhỏ tới mức khó có thể nhìn thấy, cô quấn một đầu của nó vào đôi tay đã được bao bọc bằng găng tay đặc biệt, một đầu dài khoảng 1m chừa ra đung đưa trong gió. Nhìn thấy cảnh đó, ai nấy trong Tàn gia đều khiếp sợ không ý thức mà lùi lại sau một bước.

Sợi dây cước đó chính là một trong những thứ vũ khí đáng sợ nhất dùng để thực hiện những vụ ám sát bí mật. Phải nói độ bén của nó không thua gì một con dao cực sắc. Có thể hình dung, nếu một sát thủ buộc nó ngang lối đi, thì kẻ nào xui xẻo đi ngang qua sẽ bị nó cắt làm đôi chỉ trong chớp lát.

Trong giờ khắc này đem nó ra, ý tứ Quyên Phong thế nào, ai cũng có thể hiểu.

Tàn QUYên Phong - lão đại của họ rất ít khi nổi cơn cuồng sát. Người Tàn gia đúng là lúc làm việc khuôn mặt rất lạnh lùng, nhưng thông thường khi ở căn cứ, họ đều rất thoải mái và tự do. Ngoài những giờ luyện tập cao độ, thì bình thường họ thích làm gì thì làm, tiệc tùng, thể thao bất cứ thứ gì họ cảm thấy thích. Dĩ nhiên, Quyên Phong chưa từng một lần tức giận vì những thứ đó, thậm chí thỉnh thoảng cô còn tham gia chung cho có tụ.

Có thể nói, chỉ duy nhất 3 điều khiến Quyên Phong nổi giận: Xung đột nội bộ, không biết trân trọng bản thân mình và đụng chạm vào những người mà cô yêu thương.

Quyên Phong đưa sợi dây lên cao, dụng lực, hai phát quất thẳng vào cánh tay của gã đàn ông.

Một tiếng thét trầm trời vang lên, 2 cánh tay của gã đứt rời khỏi thân, máu văng tung tóe.

Ai nấy đều không khỏi nín thở.

Quyên Phong nhếch mép, cô từ từ tháo dây cước rồi đến găng tay, ném qua một bên: "Vi người đã khai thật, ta sẽ cho người chết thoải mái một chút" rồi quay đi: "Dọn dẹp cho sạch".

Chiếc xe đen dừng lại ở đầu con hẻm tối, một cô gái bước xuống xe, cô không may mắn cầm theo ô, mặc dù trời đang mưa rất lớn. Cô cứ thế bước đi,

bóng dáng trong màn đêm yếu ớt và mệt mỏi biết mấy. Những giọt nước mưa lăn dài trên khuôn mặt cô, thấm ướt mái tóc đen của cô, cô cứ thế hòa làm một với màn đêm đen. Bàn tay siết chặt thành nắm đấm, khóe môi cắn chặt đến rỉ máu, giọng cô nhẹ nhàng thanh hòa làm một với màn mưa: "Xin lỗi, mẹ nuôi, giá như giá như con đến sớm một chút nữa thì...".

Mưa cứ thế trút xuống, mưa lạnh làm khuôn mặt cô trắng bệch, chỉ có đôi môi là đỏ như máu. Nước trên mặt cô, cũng không rõ là nước mưa hay nước mắt, chỉ thấy mắt cô đỏ hoe, có lẽ do nước mưa dội vào.

Trong tiếng mưa ầm ầm vỗ lên những mái nhà cạnh đó, một âm thanh ầm ập vang lên như xé toạt màn đêm. Một cây ô đen rề màn mưa bước đến, chàng trai dưới ô tựa như một thiên sứ bước đến gần cô, nhưng vẫn giữ khoảng cách với cô, nước mưa từ dù trượt xuống bắn vào chân cô.

Nam Cung Thần đứng dưới ô, nhưng tuyệt nhiên không hề có ý định dương ô che cho cô, mà vẫn đứng im đó, mặc cô ướt sũng. Anh khẽ cười, nhưng ý cười lại chẳng hề dâng lên đến mắt, tựa như đang gượng gạo: "Một con người dường như chỉ biết sống cho chính mình như em, một con người độc ác vô tình như em ... lại đứng đây nhờ mưa gội đi cảm xúc, có đáng không?".

Cô ngước mắt nhìn anh, môi nhếch lên thành nụ cười nhợt nhạt trào phúng: "Nói rất đúng. Thế nên cậu cút về nhà đi".

Trong mắt anh lóe tia giận: "Tôi đứng ở đây, lẽ nào em không thể chạy đến sao? Chỉ cần em bước một bước, sẽ không bị ướt mưa nữa, vậy tại sao không bước đến đây?".

Cô không đáp, lẳng lặng quay lưng bỏ đi.

Bỗng dưng lúc đó, tiếng cây dù ngã xuống đất vang lên...

Một lồng ngực rộng lớn lao đến..

Ôm cô vào lòng...

Quyên Phong ngẩn người, cô dĩ nhiên lập tức vùng ra khỏi anh, nhưng có lẽ cô đã quá mệt mỏi, nên chỉ một chốc đã bị anh ôm chặt.

Đầu cô áp vào ngực anh, bàn tay vô thức run run siết lấy ngực áo anh.

Mưa dội nước lên người Nam Cung Thần, nhưng anh không tâm, chỉ im lặng đưa tay vuốt mái tóc cô: "Đừng là chẳng thể có chuyện em tự nguyện bước vào thế giới của tôi, nhưng không sao. Bởi vì tôi đã nói, tôi sẽ theo em đến bất cứ đâu. Cho dù chúng ta không chung một thế giới đi chăng nữa, tôi cũng không quan tâm. Chỉ cần có thể bên em, tôi không quan tâm đó là chốn nào".

Người trong vòng tay khẽ run.

Siết chặt lấy thân thể nhỏ bé, anh thở dài: "Tiểu Phong, khóc đi".

Cô không nói gì.

Bỗng nhiên, một lực truyền đến, mạnh mẽ đem cảm cô hất lên. Chỉ trong nháy mắt đôi môi ấy thô bạo áp lên môi cô mang theo sự bá đạo mà chiếm giữ. Môi cô vốn đã bị cắn đến ứa máu, giờ lại bị hôn mạnh bạo như thế, dĩ nhiên không tránh khỏi cảm giác đau đớn.

Rời khỏi môi cô, anh đưa tay lướt trên môi cô, đầu ngón tay dính chút máu, anh cười khẩy. Rồi bỗng dưng mạnh mẽ siết chặt lấy vai cô, ép cô vào vách tường cạnh đó, lực siết mạnh đến mức tường như chỉ tăng thêm một chút lực nữa thôi anh đã có thể bẻ gãy cánh tay cô: "Quyên Phong, buồn thì cứ nói, đau thì cứ khóc, tại sao em cứ phải nhẫn nhịn như thế hả?".

"Khóc ... có giải quyết được gì không?" giọng nói ấy thanh thanh vang lên. Đôi con ngươi lần đầu tiên hiện rõ sự đau đớn nhìn anh, nước từ mắt cô rơi xuống, môi cô run rẩy: "Khóc... cũng không mang được bà ấy trở về lẽ ra tôi nên đến sớm hơn nữa ... giá như tôi đến sớm hơn, bà ấy có lẽ đã sống..." bàn tay vốn buông thõng của cô đột nhiên bám lấy bắp tay anh: "Là tại tôi, lỗi của tôi, nếu không phải tôi chậm trễ, bà ấy đã không phải chết".

Bàn tay cô đưa lên che đi đôi mắt, thứ chất lỏng tựa nước mắt tựa mưa lọt qua kẽ ngón tay lăn xuống bờ má: "Tôi biết, đi trên con đường này, mất mát là điều không thể tránh khỏi, cũng đã dặn lòng phải thật vô tâm. Nhưng khi chứng kiến những người thân cận xung quanh ra đi, tôi tôi...".

Tiếng khóc của cô hòa lẫn trong mưa, nghe thê lương ai oán hơn tiếng đàn violin.

Nam Cung Thần nhìn thân ảnh nhỏ nhắn trước mặt. Tại sao bao nhiêu trách nhiệm, bao nhiêu đau khổ lại đặt lên đôi vai nhỏ bé của cô. Anh đưa tay kéo cô vào lòng, hôn lên trán cô: "Ồn thôi, Tiểu Phong, tôi vẫn ở đây, ngay cạnh em".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Ngoài trời vẫn còn mưa, nhưng cơn giông tố đêm qua đã giảm bớt phần nào, những hạt mưa lất phất buổi sớm như dệt ra một màn võn mong manh yếu đuối giữa không gian. Mặt trời bị mây che khuất chỉ còn một vầng sáng nhỏ trên cao.

Trong ngôi biệt thự nhỏ của Quyên Phong, Nam Cung Thần đã chuẩn bị xong phần ăn sáng, nhìn lại kiệt tác của mình trên bàn, anh không khỏi vui vẻ.

Phòng tập gym rộng lớn, Quyên Phong đang chạy bộ với tốc độ khá nhanh trên máy, nghe thấy bước chân, cô dừng lại. Mái tóc được buộc gọn gàng, chiếc áo tập gym ngắn để lộ ra vòng eo thon nhỏ của cô, mồ hôi thay nhau chảy dọc xuống cơ thể, trông vô cùng quyến rũ.

Nam Cung Thần khẽ nuốt nước bọt cái ực, lắc đầu cho tỉnh táo rồi tiến lại đưa khăn cho cô. Liếc qua vòng eo của cô, anh cười châm chọc: "Em sắp lên sáu múi rồi đấy!".

Cô trả lời: "Ban đầu cũng muốn vậy, nhưng Hắc Long không cho phép".

Nụ cười trên môi Nam Cung Thần tắt ngấm. Hắc Long là kẻ nào? Là ai mà có thể khiến Quyên Phong của anh nghe lời đến vậy chứ: "Hắc Long là ai?" Anh hỏi, giọng có chút giận dỗi.

Quyên Phong cũng không để tâm đến biểu cảm của anh, cô lấy khăn lau người, đôi mắt mong lung nhìn ra màn mưa: "Nếu thế giới chống lại tôi, Hắc Long sẽ chống lại cả thế giới".

Trong mắt Quyên Phong có chút tia sáng, một ánh cười nhẹ xuất hiện nơi khóe mắt. Nói rồi cô bỏ đi xuống lầu.

Bàn tay của Nam Cung Thần khẽ siết lại, đôi mắt xanh dõi theo dáng cô khuất dần nơi ngã rẽ: "Nếu thế giới chống lại em, tôi sẽ giết sạch cả thế giới".

Trong giây phút đó, chính Nam Cung Thần cũng giật mình vì suy nghĩ giết chóc đó của mình.

Ấn sáng xong, mưa ngoài trời có chút dừng lại. Nam Cung Thần nhanh chóng nhào tới Quyên Phong, kêu nài cô đi dạo phố với mình. Ban đầu Quyên Phong không thèm đếm xỉa gì đến, nhưng sau 20 phút van nài tích cực của Thần mặt dày, cô không thể làm "thanh niên cứng" được nữa, đành phải thay đồ đi với anh.

Vận lên mình áo thun và quần jean đơn giản. Cô ngồi lên yên sau chiếc xe đạp màu hồng "cảm hờng" dán hình Hello Kitty của Nam Cung Thần.

Nam Cung Thần thỉnh thoảng liếc nhìn khuôn mặt cô không phát biểu cảm xúc của cô mà có chút buồn cười, anh hỏi lớn: "Tôi chỉ có xe đạp, em vẫn bên tôi chứ?".

Nhiều người đi đường nghe thấy câu đó, họ nhìn về phía cô gái đằng sau. Nhìn thấy khuôn mặt đẹp hiếm có của cô, lại nhìn thấy vẻ đơn giản cùng ngoan ngoãn của cô, ai nấy đều ganh tị với chàng trai.

Nhưng nếu lại gần, họ mới có thể thấy được đôi mắt Quyên Phong lúc này như thể chỉ muốn rút súng cho Nam Cung Thần thành tổ ong ngay lập tức: "Cậu muốn chết?".

Nam Cung Thần có chút ớn lạnh: "Không không, nhưng dù sao em cũng đang bên tôi mà".

Cô nhìn tám lưng vững chãi của anh phía trước, mái tóc bị gió thổi bay bay, nhẹ hỏi lại "Có thể không đi sao?".

Nam Cung Thần cười, một nụ cười đẹp tựa thiên sứ.

Anh yêu cô, anh chỉ biết điều đó. Mặc kệ cô là ai, mặc kệ quá khứ của cô như thế nào, mặc kệ tương lai có bao nhiêu sóng gió, bao nhiêu máu me dao súng, anh sẽ không bao giờ buông tay.

Và cũng chính lời thề của Nam Cung Thần vào giây phút này, mà về sau trong vòng tay anh chỉ còn lại máu và một cái xác đã không còn sự sống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Một buổi tối đẹp trời tại căn biệt thự nhỏ, bầu trời như được ai đó phủ một tấm thảm khổng lồ đính những viên kim cương lấp lánh.

Nam Cung Thần sau một hồi tỉ mỉ soạn đồ đạc vào hai chiếc balo một lớn một nhỏ thì nhìn ra ngoài cửa sổ, lại nhìn vào cô gái đang dính chặt vào laptop từ nãy đến giờ, hơi thở có chút kéo dài.

Cô gái ngồi im, chân trái gác lên chân phải, chiếc laptop đen đặt trên đùi. Nếu như không phải đôi tay cô không ngừng gõ bàn phím và đôi mắt thi thoảng chớp chớp, người ta chắc chắn sẽ nghĩ cô là một con búp bê tuyệt mỹ.

Nam Cung Thần đứng dậy, nhưng anh không có ý định đến ngồi cạnh Quyên Phong, bởi anh hiểu một điều, chiếc laptop đó là thứ anh không nên biết đến.

"Tiểu Phong! Ngày mai đi cắm trại đó, em kiểm tra xem đã đủ đồ chưa?" Nam Cung Thần lên tiếng, dĩ nhiên với mục đích kéo cô ra khỏi chiếc laptop sau 2 tiếng đồng hồ.

"..." Quyên Phong vẫn chăm chú vào chiếc máy.

"Tiểu Phong, tôi nghĩ e nên chớp mắt nhiều hơn khi sử dụng máy tính" Nam Cung Thần khoanh tay.

"...". Quyên Phong vẫn mặc kệ.

"Tiểu Phong." Nam Cung Thần mất kiên nhẫn, anh tiến lại gần cô, nhưng không có định nhìn chiếc Laptop, mà là để cô cảm thấy anh không nên biết về nó mà đẹp đi.

"Thứ nhất, không được gọi tôi bằng cái tên đó. Thứ hai, tôi nghĩ rằng cậu nên biến khỏi đây trước khi tôi có dự định chôn xác cậu"- cuối cùng Quyên Phong vẫn không dằn mặt bằng Nam Cung Thần, cô gấp laptop lại sau suốt 2h đồng hồ dính như sam với nó.

Đôi mày Quyên Phong không dãn ra thoải mái như thường lệ, dường như là có việc gì đó khiến cô chưa yên tâm. Nam Cung Thần lập tức lao đến ngồi cạnh Quyên Phong, cái đầu không yên phận gục lên bờ vai gầy của cô: "Em ở đây một mình tôi không yên tâm".

Dường như đã quá quen với việc làm nũng như thế này, Quyên Phong mặc kệ Nam Cung Thần đang tựa trên vai mình, mắt hơi khép, đôi con ngươi nhàn nhạt ẩn hiện dưới rèm mi dài: "Còn muốn giả khờ đến khi nào?".

Vẫn là không qua được mắt cô. Nam Cung Thần cười khỏ, tròng mắt xanh xoáy thẳng vào cô gái băng lãnh trước mặt: "Dù em là ai, em vẫn là một cô gái".

"Một cô gái với đôi tay đã nhuộm máu không biết bao nhiêu người" cô nghiêng đầu tựa vào thành ghế, đôi mắt khép lại, nhịp thở có chút gì đó dong dài mệt mỏi.

"Thế giới đó, như thế nào?" anh hỏi, cơ thể vô thức tiến sát lại gần cô.

Quyên Phong nhắm mắt, như cách mà một con người đang ngấm lại quá khứ đau thương: "Là địa ngục đầm máu của những con người có IQ rất cao và EQ gần như là 0".

Chợt, ánh mắt cô hướng về anh, mang theo nét u buồn khiến trái tim Nam Cung Thần nhói nhói: "Và tôi chính là kẻ thống trị trong địa ngục trần gian đó".

Nam Cung Thần dĩ nhiên biết Quyên Phong không nói chơi. Nhưng anh không hề có một chút sợ hãi hay biểu cảm muốn tránh xa cô, ngược lại một cảm giác thương xót ập vào trái tim anh. Trước khi gặp anh, chắc hẳn cô đã phải đau khổ rất nhiều. Mà sẽ ổn thôi, bởi vì bây giờ anh đã đến bên Tiểu Phong rồi, anh sẽ bên cô, che chở cô. Dù là quá khứ của cô anh không kịp tham gia, nhưng tương lai của cô anh chắc chắn sẽ có mặt - dĩ nhiên với tư cách là người cùng cô đi đến cuối con đường.

Về sau này, khi mà mọi chuyện đã bị phơi bày ra ánh sáng, anh chỉ biết cười chua chát, những đau khổ mà cô đã phải gánh chịu, từ đầu đến cuối, chỗ nào không phải là của anh ban cho?

Cái đầu anh lại gục sâu vào cổ Quyên Phong, hơi thở phả vào như muốn sưởi ấm cho thân thể lúc nào cũng lạnh lẽo của Quyên Phong, giọng anh vang lên, chất giọng ấm áp như thể địa ngục chết chóc kia vừa được mặt trời chiếu đến: "Không quan tâm".

Ánh mắt Quyên Phong thoáng xẹt qua một tia cảm xúc khó hiểu, cô đứng dậy, toan nói với Nam Cung Thần điều gì đó, thì chợt một cánh tay kéo lấy tay cô, đôi mắt màu xanh lá nhàn nhạt tươi cười nhìn cô: "Tiểu Phong, trời đẹp lắm!".

Tầm mắt Quyên Phong hướng ra phía cửa sổ, cô đáp lại: "Cũng chỉ là thứ ánh sáng dối lừa le lói trong đêm đen" song, vẫn để cho Nam Cung Thần kéo đi.

Trên trời, muôn vì tinh tú sáng lung linh chiếu sáng đêm đen, những ngôi sao lấp lánh vây quanh ánh trăng chưa tròn, sao và trăng tụ hợp như thế, dù là đêm tối cũng không thấy cô độc.

Gió ngoài ban công thổi hơi lạnh, Nam Cung Thần biết thế nên đã khoác một tấm chăn mỏng lên người Quyên Phong. Trong cơn gió nhẹ, vạt chăn phủ trên người cô phơ phất như dệt ra một màn sương mỏng trong đêm, trong cô như một nàng công chúa điếm lệ đang đợi một hoàng tử đến đón vậy.

Quyên Phong ngẩng mặt lên ngắm sao, mái tóc dài bay trong gió đêm tựa dây ngân hà uốn lượn, đôi mắt cô nhìn lên xa xăm không có điểm dừng, bên dưới ban công, loài hoa đêm nào đó đang khoe sắc thắm.

"Tránh xa ta ra đi, Nam Cung Thần" giọng nói vang lên, cùng gió đêm lạnh lẽo ủa vào tâm trí Nam Cung Thần. Tại sao đang yên đang lành lại đổi cách xưng hô như thế?

Đó là ánh mắt mà Nam Cung Thần chưa từng thấy trước đây, nó lạnh lẽo không chút ánh sáng tựa một đấng quyền uy đang phán án tử cho kẻ tội đầy, đáng sợ tới mức như thể ngàn vạn ngôi sao trên kia cũng bị bóng tối từ ánh mắt đó nuốt chửng. Từ bao giờ, một hòng súng dí sát đầu Nam Cung Thần, thứ kim loại dí sát vào trán anh lạnh lạnh.

Đây mới là bản chất thật của kẻ thống trị địa ngục. Lạnh lùng, tàn nhẫn và sẵn sàng giết bất cứ ai ngang đường.

Đạn đã được nạp sẵn, chỉ cần một cái bóp cò không tốn bao nhiêu sức lực cũng có thể dễ dàng lấy đi một sinh mạng, giọng nói cô thanh rất thanh, nhưng lại chẳng có chút cảm xúc: "Ta thừa sức giết người...bất cứ khi nào ta muốn".

Nhưng đáp lại sự lạnh lẽo đáng sợ đó, Nam Cung Thần chỉ mỉm cười, như thể anh tin rằng cô sẽ không giết anh và như là anh đã từng trải qua chuyện đó rất nhiều lần rồi vậy: "Em đang lo lắng cho tôi sao?".

Lúc đó, dường như triệu triệu vì sao trên trời cũng không thể sánh được ánh mắt của Nam Cung Thần, anh nghiêng đầu, môi vẫn mỉm cười như thể cô gái trước mặt không phải đang chĩa súng vào đầu anh mà đang nói một lời ngọt ngào vậy: "Phải không?".

"..." Quyên Phong không đáp, mà chính xác cô không thể đưa ra một từ ngữ nào trong đề trả lời, đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, tựa như mọi tể bào xử lý thông tin của cô đều phản kháng hành động muốn giết anh vậy.

Nam Cung Thần đưa tay lên, phủi tron lên đôi tay nhỏ bé đang cầm súng, anh không đòi hòng súng ra mà giữ yên đó: "Em muốn tôi ghê tởm em? Muốn để tôi rời xa em? Chỉ vì em không muốn tôi phải gặp nguy hiểm trong cái thế giới của em, không muốn tôi phải tắm trong máu tươi, đúng không?".

Bỗng, lúc đó, ngón tay trở của Nam Cung Thần từ lúc nào đã luồn vào cò súng, tay anh tăng lực dí súng vào đầu mình. Đôi mắt Nam Cung Thần vẫn không có chút sợ hãi, mà đôi tay bên kia đã thoáng run rẩy, nhưng vẫn kiên quyết không bỏ súng xuống.

Nam Cung Thần lại tăng lực tay, khẩu súng áp vào trán anh mạnh đến mức để lại trên trán đường lằn tròn của hòng súng: "Trừ phi tôi chết, nếu không, cả đời này, tôi sẽ bám theo em".

"CẠCH!".

Khẩu súng không được bàn tay cầm lại, rơi tự do xuống đất, phát ra âm thanh lạnh lẽo trong đêm.

Chiếc chăn phủ trên người Quyên Phong tụt xuống khỏi bờ vai, Nam Cung Thần vội tiến đến kéo lên giúp cô, anh nhìn vào đôi mắt tròn xoe vì sửng sốt của cô không khỏi cảm thấy có chút hạnh phúc.

"Cút!".

Phất!!

Một âm thanh vang lên trong đêm, Quyên Phong hất tay Nam Cung Thần ra khỏi người cô, lực tay mạnh đến mức để lại vết đỏ trên làn da trắng ngần, chiếc chăn mỏng không được ai kéo lên rơi xuống đất, Quyên Phong giẫm lên chiếc chăn bước vào phòng, cánh môi mấp máy không thành câu: "Tại ...sao...?".

Nam Cung Thần nhặt chiếc chăn lên, nơi đó chỉ còn một mùi hương thoang thoảng.

Trên đời này, liệu ai có thể giữ được một con gió?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tổ chức cắm trại vốn là truyền thống của các trường cấp 3, mà đối với một trường tư thục bậc nhất như Hải Sa, đây không còn đơn giản chỉ là cắm trại, mà trở thành một buổi picnic hoành tráng.

7h sáng. Sân trường Hải Sa chẳng khác gì một sân trình diễn "chân dài và siêu xe". Những cô nàng ăn mặc cá tính hợp style 2025 đứng tựa vào thành xe,

vui vẻ mỉm cười tự hào rằng "bộ cánh" của mình sang trọng thế nào, bạn trai tuyệt vời ra sao...

Không khí đang nhộn nhịp như thế, bỗng dừng một chiếc xe đen từ cổng chạy tới, thu hút toàn bộ ánh nhìn, vì đây vốn là nhân vật hàng đầu của trường. Từ trong xe, một chàng trai bước ra, ánh nắng mùa thu buổi sớm đậu trên khuôn mặt tuyệt phần hoàn mỹ, nổi bật lên đôi mắt biết cười khiến mọi nữ sinh dù là đang trong vòng tay của bạn trai cũng không kiềm nổi mà ngắm nhìn.

Nam Cung Thần hất phần tóc mỏng phủ trước trán lên, nụ cười trên môi rạng rỡ còn hơn cả ánh dương: "Beautiful day, isn't it?".

Lập tức nhiều người chạy đến hào hoạt chào hỏi, bởi xét cho cùng, Nam Cung Thần ở bất kì phương diện nào cũng đáng cho người khác lấy lòng: "Tôi còn tưởng đại thiếu gia như cậu sẽ chê phiền về buổi cắm trại trong nước như thế này chứ?".

Bình thường Nam Cung Thần luôn mặt dày si ngốc bên Quyên Phong làm nũng, nhưng thực chất anh là một hot boy chính hiệu của trường đấy. Thành tích học tập cực kì tốt, về bề ngoài vẹn toàn, và trên hết là hậu phương gia thế hùng mạnh. Một người như thế, há có thể tồn tại như một viên đá vô danh bên đường được sao?

Lại nói, ở Nam Cung Thần không phải là hình tượng cool boy kiểu mẫu, mà là một chàng trai lịch thiệp tao nhã, tất nhiên chỉ ở mức độ người khác có thể xã giao chứ không ai dám thân thiết gì nhiều.

Nam Cung Thần đúng là chẳng mấy hứng thú với những hoạt động như thế này. Sở dĩ anh tham gia là vì đây là thứ duy nhất Quyên Phong không kiên quyết từ chối anh. Mặc dù anh không tự tin mình hiểu cô, nhưng tối thiểu anh vẫn có thể hình dung được khuôn mặt cô sẽ như thế nào khi anh mời cô đi đâu đó khỏi đất nước này.

Dù chán ngấy mấy lời giao tiếp thế này, nhưng Nam Cung Thần cũng không tỏ thái độ chán ghét, dường như đó là một thói quen từ rất lâu, anh mỉm cười - một nụ cười hoàn toàn rộng: "Đây là truyền thống mà".

Lúc này mặt trời lên cao, hắt vào cửa kính đen của xe, phản phát bóng hình mờ nhạt của cô gái trong đó. Tinh mắt thấy được, chàng trai kia lại lên tiếng: "Haha đúng đó, huống gì còn có "bảo bối" đi cùng....".

Đột nhiên lúc đó, ánh mắt lạnh xẹt qua khiến chàng trai cứng họng. Nam Cung Thần môi vẫn mỉm cười, nhưng ánh mắt hằn rõ tia lãnh khốc: "Cậu thích đề ý nh?".

Chàng trai kia vội cúi đầu quay đi: "À...không, xin lỗi tôi có việc".

Cảm nhận được đây không phải là lúc thích hợp, ai nấy đều tự tản ra quay đi làm việc khác.

Không thích ánh mắt của bất kì tên đàn ông nào quét qua người em.

Thật ra trường Hải Sa cũng không đến nỗi không có quy tắc, ít nhất họ cũng biết một điều, dưới 18 tuổi không được điều khiển xe phân khối lớn. Cho nên trừ những thành phần thích thể hiện ra, thì ai nấy đều đề tài xế riêng lái xe.

Lại nói Nam Cung Thần cũng không hẳn thuộc loại "thanh niên nghiêm túc" gì, nhưng nếu ngồi ở ghế lái thì làm sao anh có thể ở gần Quyên Phong như thế này.

Thậm chí lúc này cô còn đang gục vào vai anh ngủ rất ngon nữa chứ. Nam Cung Thần một lần nữa khẳng định, tầm nhìn của anh chắc chắn không phải dạng vừa đâu.

Cảm nhận mùi hương không chứa chút hóa chất, nhịp thở đều đều và sự mềm mại từ mái tóc của Quyên Phong, Nam Cung Thần thật sự hạnh phúc. Cô là sát thủ, cô đề phòng người khác thế nào, anh không phải không biết, nhưng bây giờ lại ngủ trên vai anh, từ đó có thể thấy, Quyên Phong tin tưởng anh.

Là một kẻ cầm đầu hắc đạo, bản thân Quyên Phong không biết có bao nhiêu kẻ thù, bao nhiêu người muốn lấy mạng cô mà nói. Vì vậy, Quyên Phong chỉ ngủ ở những nơi mà cô đã chắc chắn là an toàn 100%.

Nhưng hôm nay, trong chiếc xe tràn ngập mùi hương đặc trưng của Nam Cung Thần, cùng với thân nhiệt ấm áp và bờ vai vững trãi của anh, cô đã vào giấc lúc nào mà không hay.

Có lẽ cuộc đời cô đã trải qua quá nhiều thăng trầm, nên thỉnh thoảng vẫn có những giấc mộng quá khứ đến ám ảnh cô.

Một hình bóng mà đã quá lâu rồi cô không còn nghĩ tới, và cũng chẳng bao giờ muốn nhớ tới nữa. Người đã nói với cô rằng: "Cô chủ biết không? Một khi đã yêu ai rồi, thì sống chết thế nào cũng muốn ở cách người đó, cho dù bản thân mình có xuống địa ngục đi chăng nữa, cũng phải bảo vệ người đó tới cùng".

Cô gái có mái tóc dài đen nhánh cùng với nụ cười dịu dàng trên môi, người được Quyên Phong đặt tên là Từ Tâm.

Từ Tâm – một trái tim đã chết – một đoạn tình đã tuyệt – không lưu luyến, không bận tâm thế trần.

Từ năm lúc bước vào Tàn gia, Quyên Phong luôn được Hắc Long chăm sóc. Nhưng đến năm cô bước vào tuổi dậy thì, công việc này được nhường lại cho Từ Tâm.

Quyên Phong vẫn còn nhớ rất rõ, cái đêm mà cô lên con sốt vì bài tập hít đất dưới nước, khi mà dường như mọi dây thần kinh thực cảm của Quyên Phong chẳng còn có thể tiếp nhận thêm được điều gì. Từ Tâm đã đến. Mái tóc đen dài rũ xuống quệt vào da thịt Quyên Phong, lòng bàn tay ấm đặt lên trán cô rồi dờ xuống má, giọng nói dịu dàng như tiếng mẹ cô năm nào: “Cô chủ sốt cao quá!”.

Có thể nói, suốt khoảng thời gian trưởng thành của Quyên Phong, Từ Tâm là người duy nhất xem Quyên Phong là một thiếu nữ và thậm chí là một đứa trẻ mới lớn thiếu đi tình thương của ba mẹ.

“Cô chủ phải ăn nhiều cà rốt vào mới tốt cho sức khỏe được”.

“...”

“Cô chủ không nên tắm muộn như thế được”.

“...”

Suốt những năm tháng ở Tàn gia, cái cảm giác “gia đình” mà Quyên Phong khao khát dường như Từ Tâm đều cho cô. Chăm sóc, động viên cô như một người chị, người mẹ. Nhất thời, trong khoảng thời gian đó, cô đã vô thức mà xem Từ Tâm như là gia đình nhỏ bé của mình.

Thực ra, chuyện Từ Tâm phản bội cô, cũng không nằm ngoài dự đoán của Quyên Phong. Bởi vì Từ Tâm thực sự quá mềm mỏng, dễ bị người khác lung lay. Cũng giống như một cánh hoa vậy, cầm lên cảm thấy rất dễ chịu vì độ mềm mại của nó, nhưng cũng chính vì quá mềm mại và yếu ớt, nên nó dễ bị người ta làm dập nát.

Ngày trước cô thu nhận song Tâm, thực chất cũng chính là lo một ngày Từ Tâm sẽ quay lưng lại với cô. Đã tính toán đến thế, nhưng khi mọi chuyện diễn ra, Quyên Phong vẫn là không thể hoàn toàn hành động theo lí trí.

Năm Quyên Phong 16 tuổi, cô đã phần nào nghi ngờ biểu hiện của Từ Tâm có chút khác thường, nhưng vì xem chị là một người quan trọng, Quyên Phong lại tự mình gạt mình, rằng mọi chuyện vẫn ổn, rằng Từ Tâm vẫn trung thành và yêu thương cô.

Thậm chí Quyên Phong biết rõ chính Từ Tâm là người đã tiết lộ thông tin mật khiến cô bị phục kích rồi dẫn tới bị bắt đi làm cái cuộc thí nghiệm điên rồ đó, cô vẫn im lặng cho qua.

Nhưng mọi chuyện chẳng thể dừng lại được khi mà Từ Tâm nào có chịu tỉnh ngộ.

Quyên Phong còn nhớ cảm giác đắng chát đến tận đáy lòng thế nào khi cô uống cốc rượu đã bỏ thuốc độc của Từ Tâm đưa lên. Nhìn biểu cảm bối rối sợ hãi của Từ Tâm, Quyên Phong đã ước ao rằng chị có thể hất bay cốc rượu trên tay cô đi, chỉ cần như thế thôi cũng đủ để Quyên Phong sẵn sàng tha thứ cho Từ Tâm.

Nhưng trước giờ ông trời vốn đâu có nghe lời ước nguyện của Quyên Phong, chất lỏng bị cô uống hết, Từ Tâm cũng chỉ cần môi đứng nhìn. Đến khi Quyên Phong vờ trúng độc chết, chị mới tiến lại, giọt nước mắt rơi xuống mặt Quyên Phong: “Cô chủ, xin lỗi”.

Gã đàn ông mà Từ Tâm yêu đến sẵn sàng đánh đổi tính mạng, sẵn sàng phản bội Quyên Phong, chẳng ai khác chính là thuộc hạ được Long Thần phái đến.

Quyên Phong nhìn hai người đang quỳ trước mặt, bàn tay họ siết chặt lấy nhau như thể trọn kiếp này dù sống dù chết cũng nhất quyết không buông, mà muốn nhếch môi cười chua xót.

Từ Tâm lao đến muốn bám lấy chân Quyên Phong, nhưng lập tức bị Hắc Long đập ra, mặc kệ họng súng đang dí sát trán, cô kêu khóc: “Cô chủ, xin cô, đừng giết anh ấy được không, tôi thế nào cũng được, nhưng xin cô hãy tha cho anh ấy”.

Chàng trai kia đỡ lấy Từ Tâm: “Tôi thừa nhận ban đầu tôi đến đây là nhận lệnh Long lão đại tiếp cận Từ Tâm, nhưng thực sự bây giờ tôi rất yêu cô ấy, xin ngài, Tàn lão đại, hãy tha cho chúng tôi, không ít nhất, hãy tha cho Từ Tâm”.

Quyên Phong ngược mắt lên trần nhà, lại là Long Thần, hấn giết gia đình cô, đẩy cô vào hắc đạo, cũng chính vì hấn phái người đến dụ dỗ Từ Tâm khiến chị tiết lộ cơ mật mà cô phải biến thành cái kiểu người không ra người vật không ra vật, bây giờ hấn lại gián tiếp cướp đi Từ Tâm của cô.

Long Thần, Long Thần, cô hận hấn, hận thấu xương.

LENG KENG!

Tiếng con dao rơi xuống đất khiến bầu không khí dường như im lặng tuyệt đối. Quyên Phong tiến lên trước Hắc Long – vốn từ nãy giờ đứng trước che chắn bảo vệ cô, giọng cô vang lên lạnh lẽo, tựa như trái tim cô lúc này: “Một kẻ chết, một kẻ sống, chọn đi!”.

Cả hai im lặng, sau đó Từ Tâm cầm con dao lên, nhưng lập tức bàn tay bị người đàn ông kia siết chặt: “Em muốn làm gì?”.

Từ Tâm mỉm cười nhìn người đàn ông: “Anh có nhớ chúng ta đã hứa đến chết cùng phải bên nhau không?”.

Người đàn ông dường như sững sốt, song, anh mỉm cười, buông tay Từ Tâm ra, ôm chị vào lòng.

Hạ con dao trên tay xuống, Từ Tâm ôm chặt lấy người đàn ông. Sau đó chị quay sang Quyên Phong, ý cười long lanh cùng những giọt nước mắt, giọng chị vang lên từ từ: “Tôi xin lỗi, thực ra tôi chưa từng muốn phản bội cô chủ, tôi thực sự chỉ đơn giản muốn làm một người chị của cô. Nhưng mà...” Giọng Từ Tâm nấc lên như bị nghẹn: “Nhưng mà... cô chủ biết không? Một khi đã yêu ai rồi, thì sống chết thế nào cũng muốn ở cạnh người đó, cho dù bản thân mình có xuống địa ngục đi chăng nữa, cũng phải bảo vệ người đó tới cùng”.

Quyên Phong ngây người. Bàn tay cô đưa lên, nhưng lại chẳng kịp níu lấy bóng hình trước mặt, như thể đó là ảo ảnh, là thứ mãi mãi cô không thể vươn tới được.

PHẬP!!

Con dao dưới tay Từ Tâm từ lưng người đàn ông đâm tới, xuyên qua chỗ hiểm của anh ta, đâm thẳng đến ngực Từ Tâm. Con dao trong cùng một lúc lấy đi hai mạng người.

Máu họ chảy ra, quyên cùng nhau, đôi tay đến chết cũng không rời.

Quyên Phong trở mặt nhìn như một người mất hồn, bên tai cô vẫn còn văng vẳng giọng nói của Từ Tâm: “Cô chủ biết không? Một khi đã yêu ai rồi, thì sống chết thế nào cũng muốn ở cạnh người đó, cho dù bản thân mình có xuống địa ngục đi chăng nữa, cũng phải bảo vệ người đó tới cùng”.

Thật ra, nếu như, nếu như Từ Tâm nói với Quyên Phong ngay từ đầu, từ cái lúc mà mọi chuyện còn có thể cứu vãn được, lúc mà chỉ có duy nhất một mình Quyên Phong biết sự phản bội của chị, có lẽ Từ Tâm đã được tự do với người mình yêu. Nhưng bây giờ quá muộn, bởi chuyện đến nước này, dù Quyên Phong có buông tha, thì Tân gia cũng sẽ ở sau lưng cô mà trừ khử họ thôi. Thay vì để họ bị Tân gia tra tấn hành hạ rồi mới giết, thì hãy để cô làm kẻ ác một lần dứt khoát cho họ được chết – một – cách – nhẹ – nhàng – nhất.

Quyên Phong mở mắt, một cách nhẹ nhàng chứ không phải giật mình hoảng hốt, như một người vừa chứng kiến chuyện bi thương nào đó, không hốt hoảng kêu ca oán trách, mà chỉ nhẹ nhàng đau đớn, từ từ để nỗi đau của ngấm vào xương tủy.

Cô hơi nhích đầu ngón tay, cảm nhận được một bàn tay ấm từ bao giờ đã đan vào tay cô, rõ ràng cánh tay của người đó đã tê cứng nhưng vẫn ngồi im chỉ vì sợ cô thức giấc, lòng Quyên Phong bỗng có chút lo sợ.

Lo sợ, một ngày nào đó, cô sẽ không còn thấy con người này nữa.

Lo sợ, đến lúc nào đó, một sự thật vẫn hằng được che giấu sẽ phơi bày ra, đem thứ cô yêu thương đập nát trong máu, như Từ Tâm năm xưa.

Khi cô còn đang ngẩn ngơ thì Nam Cung Thần ban nãy còn ngủ đã mở mắt từ khi nào, anh quay sang nhìn cô, đồng tử chỉ in bóng duy nhất một mình cô: “Em lại mơ thấy ác mộng hả?”.

Cô không trả lời, chỉ ngước mặt nhìn anh, nhìn thật kỹ từng đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt anh.

Nam Cung Thần nghiêng đầu khó hiểu, sau lại mang vè mặt yêu nghiệt đùa giỡn càng tiến sát mặt đến gần cô: “Tối đẹp đến vậy sao?”.

Một cảm giác gì đó xẹt qua tim Quyên Phong, cô vội cúi đầu xuống, môi hơi mím: “Thần! Mặt cậu dày thật”.

Nếu Quyên Phong không cúi mặt xuống, chắc chắn cô sẽ thấy được biểu cảm há hốc mắt mày của Nam Cung Thần. Cô vừa gọi tên anh, lại còn gọi một cách ngọt ngào như thế. Chết mất!.

Nam Cung Thần mỉm cười tươi rói, hất nhẹ bờ vai lúc này Quyên Phong tựa lên ngả vào mặt cô: “Thường cho em thêm một giấc ngủ trên vai tôi”.

Thấy Quyên Phong không phản ứng, anh chắc lưỡi, đưa tay kia nhẹ kéo đầu cô tựa lên vai mình: “Ngại thì để tôi”.

Quyên Phong cũng yên phận tựa lên vai anh, bờ vai bình yên như thể dù trời sập cũng sẽ chống lên cho cô. Cuộc đời cô, bất cứ khi nào cũng có thể là giây phút cuối cùng của kiếp này, nên đôi khi nên tận hưởng một chút những việc mà mình thích.

Quyên Phong hơi giật mình, việc mà cô thích sao? Không có, cô chưa từng có sở thích gì. Và cô cũng không thích hán, nhưng mà, cảm giác không nỡ tách rời hai bàn tay đang đan chặt vào nhau này là gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Giết người là tội lỗi, vậy tội lỗi của em, cứ để một mình tôi gánh lấy là được.

Tay không dính máu là sẽ được ở trên thiên đường sao? Không cần, thiên đường sẽ còn khủng khiếp hơn cả địa ngục nếu không có em.

Nếu cả thế giới có không cần em, tôi vẫn sẽ ở đây, ngay bên em, bảo vệ che chở em.

Nếu cả thế giới muốn hại em, em vẫn hãy cứ vui vẻ sống, bởi tôi sẽ thay em tận diệt cả thế giới.

Dù trời có sập xuống, tôi vẫn không muốn em phải suy tư lo lắng, những gì em nên làm, đó là nhắm mắt tựa vào vai tôi.

Cuối cùng cũng đã đến nơi.

Ai nấy đều mệt mỏi bước xuống xe, người thì đứng hóng gió ngắm cảnh, người thì chạy vào nhà vệ sinh công cộng gần đó. Tiếng cười nói bắt đầu riu rít giữa chốn rừng núi này.

Nam Cung Thần bước xuống xe, anh đưa tay bẻ bẻ cái cổ, đưa mắt đánh giá khung cảnh. Xung quanh phủ một màu xanh lá đầy sức sống, phía xa xa thấp thoáng những dãy núi cao, một chốn của thiên nhiên đất mẹ, không hề có công nghệ của con người như ở thành thị.

Bỗng dưng lúc này, Nam Cung Thần lại tưởng tượng một cảnh, đó là đến tối, khi mà mặt trăng lên cao và ngàn vì sao lấp lánh trên trời, ở giữa khung cảnh hoang vu thế này, Quyên Phong sẽ nắm lấy tay anh: "Ồ đây tối quá!".

Anh sẽ siết lấy bàn tay nhỏ bé ấy: "Không sao, tôi ở đây rồi".

Và sau đó cô sẽ nép mình vào người anh... Vừa nghĩ tới thôi Nam Cung Thần đã không tự chủ được mà nhếch môi cười cười. Nhưng mà khi bắt gặp đôi mắt xám khói lạnh lùng hờ hững của cô gái đứng trước mặt, anh lập tức cứng mặt. Bảo Quyên Phong sợ tối sao? Thà nói rằng tí nữa trái đất tự phát nổ còn dễ tin hơn. Thế mới nói, con người ta không thể nào cứ mơ mộng mãi được. Nhưng mà, anh thật sự muốn được che chở cho cô.

Nam Cung Thần cười cười nhìn Quyên Phong. Đây là cô gái duy nhất anh yêu, có lẽ cô không yếu ớt như những cô gái khác, nhưng cô là độc nhất vô nhị.

Đĩ nhiên với một tín đồ cuồng màu đen như Quyên Phong, dù là lễ hội hay chơi bời, trang phục của cô lúc nào cũng màu đen. Vây đã ngoại dài tay màu đen đến đầu gối, chiếc kính râm màu đen đến cả gầy cũng màu đen nốt. Nhìn cô từ đầu đến chân như một bóng đêm giữa ban ngày.

Nam Cung Thần thấy trời hơi nắng, liền lấy trong balo ra cái nón cũng màu đen nốt, tiến đến gần đội lên cho cô. Quyên Phong cũng rất ngoan ngoãn không đẩy ra, cô chỉ nói: "Thứ này vô bổ".

Anh cười, mắt xanh long lanh đa tình: "Tôi không cho phép nắng chạm vào em".

Quyên Phong không thèm để ý làm gì. Cô đang nghĩ cách làm thế nào để cái nón này trở nên hữu dụng một chút.

Nhìn Quyên Phong trong chiếc váy maxi thật mong manh, nhưng chắc chắn ai biết bên trong chân váy đen dài đó là cả tá những chiếc túi lớn nhỏ được may vào mặt trong của váy, mỗi túi đều chứa các loại thuốc độc lẫn thuốc giải khác nhau, thậm chí có cả kim châm cứu bên trong đó, dĩ nhiên tất cả đều được gói lại một cách cẩn thận để không làm tổn hại gì đến cô.

Hai bên đùi của cô, mỗi bên đều được quần một sợi ren xung quanh dùng để cố định súng và dao găm. Mỗi chân giữ một dao găm một súng, cặp chân dài giữ trọn được hai súng lục và hai dao găm.

Đến cả nhẫn, bông tai, đồng hồ, giày, tóc lại, bất cứ thứ gì mang trên người Quyên Phong đều có công dụng riêng. Chỉ có cái nón này là vô bổ.

Ánh mắt khê chạm nhau, Quyên Phong hơi nghiêng đầu, hình như công dụng của cái nón là để che nắng nhỉ?

Nhìn biểu cảm ngơ ngơ của Quyên Phong, Nam Cung Thần nhin cười không được, cô biết nhiều thứ cao siêu quá rồi, nên bây giờ cái nón dùng để che nắng cũng không biết sao. Bàn tay anh đưa lên, nhẹ chỉnh lại cái nón đang đội lệch, hàm răng trắng cười tươi rói: "Nơi này rất yên tĩnh, thích hợp với em".

Quyên Phong đáp lại: "Cũng rất thích hợp để ẩn nấp ám sát".

Là một sát thủ, việc đầu tiên khi đến đâu đó chính là phải nắm được địa hình, bởi nắm trong tay địa hình chính là nắm được mạng sống của bản thân. Cho nên trước khi đến đây, Quyên Phong đã quan sát kỹ lưỡng tất cả, cũng đã tính toán hết thấy những trường hợp nguy hiểm có thể xảy ra.

Nơi này cây cối tuy nhiều nhưng không mấy rậm rạp, lại không có kiểu rừng thiêng nước độc, địa hình không mấy phức tạp ẩn chứa đầy nguy hiểm. Suy cho cùng vẫn thua xa cánh rừng ngoài đảo hoang không người mà cô tham gia tập huấn cùng 999 sát thủ khác năm 16 tuổi, cô vẫn có thể kiểm soát mọi

sự trong lòng bạn tay.

Thật ra địa điểm này là suối đá nằm trên ngọn núi X. Từ chỗ đậu xe lên đến gần thượng nguồn - cũng là nơi cắm trại phải đi qua 1km đường rừng quanh co, tắt nhiên đường đi lên rất dốc nên dù chỉ 1km cũng rất mất sức.

Đi nhiên đối với Quyên Phong, quãng đường chỉ như đi bộ qua nhà hàng xóm chơi mà thôi.

Đưa mắt nhìn hai bên lối đi cây cối phủ đến ngược lên chẳng thấy mặt trời, cô hơi bủi môi khinh thường: "Nón vô dụng".

Nam Cung Thần cười cười. Ban đầu anh có chút ảo tưởng rằng Quyên Phong sẽ mệt, sau đó anh sẽ nắm tay kéo cô đi. Nhưng sự thật là hai người đang dẫn đầu cả trường, thậm chí còn vượt cả những giáo viên thể dục. Từ đó có thể thấy, kế hoạch che chở Quyên Phong theo kiểu này là bất khả thi.

Sau khi lên đến nơi, nhóm của Nam Cung Thần và Tần Quyên Phong cũng về nhất phần dựng lều. Tiếp đó là chơi các trò chơi nhân gian đòi hỏi tính đoàn kết đồng đội mà cô kiếp sau Quyên Phong mới tham gia.

Mãi đến xế chiều mới chơi trò chơi lớn. Quyên Phong vốn có ý định ôm laptop ngồi ở một tảng đá bên suối, lại bị Nam Cung Thần nâng nặc lòi cô đi. Và kết quả cuộc chơi là đội hai đương sự ấy về nhất, các thành viên khác trong đội cực kì chán ngán dù rằng mình về nhất, bởi họ chẳng làm gì ngoài việc cầm đầu chạy theo hai người đó cả.

Nhưng câu đố vượt trạm từ khó cho đến dễ, nhưng mặt mã tưởng chừng như không có quy luật, những bài toán thậm chí nằm ngoài chương trình học nhằm chặn bớt bước chân của Nam Cung Thần và Tần Quyên Phong đều bị hai người giải trong tích tắc khiến những thanh niên đứng trạm chỉ biết há hốc mồm nhìn họ về nhất.

Nam Cung Thần tu một ngụm nước trong chai, nhìn thân ảnh cách đó không xa đang ngồi gõ laptop chăm chú trên tảng đá cạnh con suối uốn quanh, khoẻ môi có chút nhếch lên mang vẻ tự hào. Cô gái anh yêu, quả nhiên độc nhất vô nhị.

Nam Cung Thần thừa biết có một lượng sát thủ trà trộn vào trong các đội còn lại. Ấy vậy mà từ lúc đội anh về nhất đến giờ đã hơn nửa tiếng, vẫn chưa thấy bóng dáng đội tiếp theo về nhì. Chứng tỏ các đội kia bị bỏ xa về vấn đề giải câu đố qua trạm. Là do cô gái ấy quá thông minh, hay bọn sát thủ kia đều là kẻ ngốc.

Tiến đến ngồi cạnh Quyên Phong, anh ngã người tựa vào vai cô, trông bộ dạng vô cùng lười biếng: "Nước chảy siết lắm".

Cô gấp laptop, đôi mắt ánh lên vẻ thú vị lẫn khinh thường. Nam Cung Thần biết nó không phải dành cho anh, anh chẳng thể hiểu nổi làm sao anh lại biết được, ánh mắt này chính là đã có kẻ nào đó làm "con cháu cháu nhỏ học đòi đá xe" đến tìm cô.

Không có hoang mang, không có sợ hãi, không có ánh mắt dè phòng. Chỉ có nét khinh thường và chút thú vị ánh lên trong đôi mắt hồ hững ấy. Phải trải qua những gì để cô có thể tự tin đến thế? Phải thế nào cô mới chẳng chút ấy náy xuống tay lấy đi một mạng người, coi khinh một sinh mệnh như thế?

Nam Cung Thần vẫn tựa vào vai cô, nói: "Người của em có đi theo không?".

Quyên Phong cũng chẳng dấu diếm: "Một vài".

Trong hắc đạo, muốn trở thành một thủ lĩnh tốt, trước tiên phải là một sát thủ tốt. Muốn làm một sát thủ tốt, điều đầu tiên phải biết chính là cách để tự bảo vệ bản thân mình. Một sát thủ như Quyên Phong, một mình cô cũng có thể tự ứng phó được kha khá, không nhất thiết phải lằng phí thuộc hạ đi bảo vệ.

Trong âm thanh "róc rách" chảy của con suối, tiếng thờ dài của Nam Cung Thần như có như không, tay anh mân mê vài sợi tóc của cô, khẽ nói: "Đừng giết người nữa".

Quyên Phong hơi ngẩn người: "Giết hoặc bị giết".

Anh không trả lời cô, thật sự anh không muốn nói ra những gì anh đang nghĩ lúc này. Anh không muốn cô giết người, không phải vì cái kiểu thương hại chúng sinh, mà là sợ cô sẽ gặp nguy hiểm lại còn bản tay. Cô gái duy nhất anh yêu, anh chỉ muốn cô được sống bình an, được vui vẻ mà không bận tâm đến cái thế giới như địa ngục ấy. Giết hoặc bị giết sao? Cô không cần phải giết ai cả, đối với những kẻ muốn làm hại cô, anh sẽ thay cô xử lí hết.

Giết người là tội lỗi, vậy tội lỗi của em, cứ để một mình tôi gánh lấy là được.

Tay không dính máu là sẽ được ở trên thiên đường sao? Không cần, thiên đường sẽ còn khủng khiếp hơn cả địa ngục nếu không có em.

Nếu cả thế giới có không cần em, tôi vẫn sẽ ở đây, ngay bên em, bảo vệ che chở em.

Nếu cả thế giới muốn hại em, em vẫn hãy cứ vui vẻ sống, bởi tôi sẽ thay em tận diệt cả thế giới.

Dù trời có sập xuống, tôi vẫn không muốn em phải suy tư lo lắng, những gì em nên làm, đó là nhắm mắt tựa vào vai tôi.

Tối đến, mặt trời đem theo những tia nắng đi ngủ. Ở chốn rừng núi thế này, màn đêm lại càng âm u tịch mịch, sau màn lửa trại vui vẻ (trừ Quyên Phong), ai nấy đều mệt mỏi sau một ngày dài chui vào lều của mình. Dĩ nhiên học sinh tuổi trẻ rất năng động, đa phần đều thức đêm không ngủ, ngồi trong lều tám dóc hoặc bài bạc.

Nam Cung Thần hơi cau mày, trong tầm mắt rộng của anh không hề có bóng dáng mong manh ấy. Trong mắt cô, anh một chút quan trọng cũng không có hay sao?

Cầm lấy điện thoại, trên màn hình định vị đặc biệt, xuất hiện vài chấm nhỏ. Bàn tay anh siết chặt. Anh biết cô đi đâu. Anh cũng biết bọn "tép riu" sẽ không làm hại được cô. Nhưng mà, cái cảm giác như lửa đốt trong từng tấc tâm can này quả thật khó chịu. Mặc nhanh áo khoác, cho vài túi áo vài vật dụng cần thiết, anh nhanh chóng lên ra ngoài mà không một ai hay biết.

Đến không ai hay, đi chỉ có người chết mới biết, đó chính là kỹ năng của một sát thủ tốt. Hẳn nhiên, người chết không biết nói.

Màn đêm, cuộc diễn hành của những con quỷ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Bóng tối len lỏi đến từng góc ngách của khu rừng, dù trên trời trăng sáng sao thanh cũng không thể làm bớt đi vẻ âm u của nó.

Cuộc đi săn của những con thú bắt đầu mở màn.

Tiếng bước chân chạy trong rừng gây ra tiếng sột xoạt nho nhỏ, cây cối thỉnh thoảng khẽ run rẩy không biết là do gió đêm hay có kẻ nào đã tác động đến nó.

Nam Cung Thần hơi bẽ bẽ lại cổ tay, không quan tâm đến người đàn ông mặc đồ đen vừa gục xuống dưới chân, anh quay lưng bỏ đi. Nhưng tên này mà muốn hại Quyên Phong của anh sao?

Cuộc diễn hành của đế vương bắt đầu.

Khu vực này cách khá xa nơi học sinh trường Hải Sa đang cắm trại, cho nên cây cối mọc rất xác nhau, cây to cây nhỏ chen chúc nhau như thiếu đất, dù là ban ngày cũng khó có thể di chuyển một cách dễ dàng. Vậy mà thân ảnh của chàng trai ấy trong màn đêm lao vút trong rừng nhanh đến tựa ảo ảnh xẹt qua. Thỉnh thoảng anh dừng chân lại, và sau khi anh bỏ đi khỏi chỗ đó sẽ có một tên đàn ông gục xuống ngất xỉu vì bị anh vịn gãy cổ.

Đã đập ngất hơn 5 gã đàn ông khỏe mạnh mà tay Nam Cung Thần không có cảm giác gì cho lắm. Lẽ ra với tội lỗi muốn ám sát cô gái anh yêu, anh phải xử bọn chúng tội chết, điều đó quá đơn giản với anh, chỉ cần 1 đến 2 giây cũng đủ để anh tung ra một đòn chém bằng bàn tay có khả năng chặt gãy các đốt sống cổ, khiến các dây thần kinh tủy sống tổn thương đến không thể phục hồi và phần cổ họng bằng sụn vỡ nát.

Nhưng mà nếu như vậy Nam Cung Thần thực sự không dám tưởng tượng Quyên Phong sẽ nhìn anh bằng con mắt gì như thế nào nữa. Anh thực sự chỉ muốn làm một thằng ngốc mặt dày bên cô mà thôi, bởi như thế Quyên Phong sẽ không đề phòng anh.

Trong kí ức của Nam Cung Thần hiện tại, anh chưa từng học võ lần nào. Nhưng thân thủ của anh đã nói rõ cho anh biết anh từng là cao thủ của khá nhiều môn võ thuật. Nhớ lúc anh bị tai nạn tình dục, bác sĩ cũng đã nói rằng sức khỏe của anh rất tốt, nhưng thân thủ thế này thì Nam Cung Thần có chút hơi ngạc nhiên.

Khẽ nhếch môi cười, những gã bị anh đánh gãy cổ tạm chết lâm sàng này sẽ có người thay anh gánh tội trước mặt Quyên Phong.

Vừa nhắc đã đến, Nam Cung Thần cười cười nhìn thân ảnh chàng trai phía trước mặt, trong màn đêm đôi mắt xanh ấy chẳng còn toả sáng lung linh, mà hoàn toàn bị bóng tối nhấn chìm, hoà làm một với màu đen huyền ảo.

Họng súng trước mặt hướng về phía Nam Cung Thần, anh hơi nghiêng đầu, cười: "Giây này? Anh vợ tương lai?".

Hàn Triệt đóng lên ánh mắt đề phòng, từ đầu gặp Nam Cung Thần, ngoài trừ là cảm thấy hắn là một người trác việt xuất chúng ra thì Hàn Triệt không hề có ấn tượng gì cho lắm, thậm chí anh chỉ nghĩ hắn là một học sinh cấp ba thực sự. Nhưng trong giờ khắc này, khi mà gần chục tên đàn ông kẻ thì bị hấn 1 kích vịn gãy cổ, kẻ thì bị đâm một phát gãy xương mặt mà ngất xỉu. Một thiếu niên tuổi 17 có thể làm được những điều đó sao?

Hàn Triệt hần giọng: "Cậu muốn gì?"

Nụ cười vẫn ngự trên đôi môi đào hoa: "Bảo vệ cô gái tôi yêu, cũng là em gái của anh".

Nhắc đến Quyên Phong, Hàn Triệt hơi cau đôi mày, cô gái đó lại đi làm chuyện gì nguy hiểm nữa vậy. Khoan đã, Hàn Triệt bình tĩnh phủ định việc mình đang lo lắng cho Quyên Phong, anh xác tín mình thật sự chỉ muốn ngăn cô giết người: "Về đi, đây là công việc của tôi".

Theo ý của Hàn Triệt, Quyên Phong thuộc quyền giám sát của anh, là nhiệm vụ của anh. Nhưng lọt vào tai của Nam Cung Thần lại thành ra Hàn Triệt muốn dẹp quách anh qua một bên để bảo vệ, tiếp cận Quyên Phong.

Nụ cười khinh bỉ nhẹ vờ trên khuôn mặt đang chìm trong màn đêm đen đặc, giọng nói không cao cũng không trầm khê vang lên, hoà lẫn vào tiếng xì xào của lá cây: "Anh có tư cách đó không?"

Trong giây phút đó, Hàn Triệt ngó người. Ngó người không phải vì câu nói đó, mà là một bóng đen lao đến anh. Cái cách bóng đen di chuyển không theo một quy luật nào khiến 2 viên đạn của anh bắn ra đều bị màn đêm nuốt mất, mà một phần nhỏ do sử dụng ống ngắm thanh nên tốc độ đầu đạn bị giảm ít nhiều.

Đến khi viên đạn thứ ba chuẩn bị rời nòng thì ngón tay của Hàn Triệt lập tức đơ lại.

Hàn Triệt như hoá đá tại chỗ nhìn bàn tay to lớn không chút sợ hãi suột qua khẩu súng của anh, tiếp đó ống ngắm thanh trên súng rất nhẹ nhàng rơi ra, rớt xuống đất.

Nam Cung Thần vượt mặt Hàn Triệt đi tới: "Anh không có ý định đánh thức mọi người chứ? Cảnh sát Hàn".

Dù khoảng cách ở đây so với nơi cắm trại khá xa, nhưng không có ống ngắm thanh thì cũng chẳng thể ngăn được âm thanh của súng truyền tới đó.

Hàn Triệt biết rất nhục nhã, nhưng anh dường như khó mà kiềm nén được khoe môi đang có chút run rẩy của mình, mặc dù anh thừa biết Nam Cung Thần sẽ không lấy mạng anh, nhưng cái cảm giác đáng sợ toát ra từ hắn khiến anh gần như không thể bình tĩnh nổi. Anh mở môi: "Anh là ai?"

Bóng lưng hơi dừng lại, lời nói cất lên trầm ổn, có chút giống như màn đêm uy quyền vô tận đang thì thầm với Hàn Triệt: "Chỉ là thằng ngốc mặt dày bên cạnh Quyên Phong".

Hàn Triệt buông lỏng cánh tay, như thể buông cả danh dự nghề nghiệp của mình xuống. Anh không phải đối thủ của Quyên Phong, càng không phải đối thủ của kẻ vừa bước qua anh.

Bóng lưng đó không phải là của thằng nhóc cậu ấm 17 tuổi, mà là một người đàn ông trải đời bá đạo.

Khí chất đó không phải của hoàng tử trúc việt, mà là một bậc đế vương uy quyền thống trị màn đêm.

...

Nam Cung Thần lại lao đi, thỉnh thoảng anh bắt gặp vài thân thể nằm rải rác ở góc cây, tất cả đều không chết mà chỉ ngất xỉu, trên tay đều có một vết rạch nhỏ, có lẽ Quyên Phong đã dùng dao găm có tẩm độc để rạch da bọn chúng.

Lại nói, bởi vì địa hình với cây cối mọc san sát, nên súng không phải là ý tưởng hay trong hoàn cảnh chỉ có thể cận chiến này. Dĩ nhiên súng không thích hợp để giáp lá cà cho lắm.

Cô không giết, mặc dù so với việc cho bọn chúng ngất đi thì xuống tay giết vẫn nhanh hơn.

Đột nhiên lúc đó, những giọng nói lại lẩm lại ủa về tâm trí Nam Cung Thần.

"Không biết giết hay không dám giết".

"Những kẻ đó không xứng đáng chết dưới tay ta".

Nam Cung Thần hơi ôm đầu trấn tĩnh lại mình. Chết tiệt! Bây giờ không phải lúc. Anh còn việc quan trọng hơn.

Nhìn những xác chết, anh bắt đầu tập trung suy nghĩ. Có lẽ bọn này đến trước, do bị Quyên Phong xử đẹp nên trong phút cuối cùng đã gọi đồng bọn đến, nhưng mà đồng bọn của chúng đã bị anh thay Quyên Phong dọn dẹp hết phía sau rồi. Quyên Phong chưa trở về, chứng tỏ vẫn còn vài "con chuột" nấp ở đâu đó.

Đi một đoạn nữa, lần này thân xác bọn chúng không nằm rải rác mỗi người một chỗ, mà là gần một chục người nằm một chỗ, dao găm và cả súng lẫn lóc dưới đất. Nam Cung Thần có một chút ớn lạnh, không phải vì cảm thấy kinh tởm cô, nhưng có linh cảm không lành về lí do cô có thể đánh bại bọn này dễ dàng đến vậy.

Anh biết Quyên Phong rất giỏi, nhất là về phần động não. Nhưng dù cô có là sát thủ hàng hiệu thì việc hạ cả toán đàn ông khoẻ mạnh lực lưỡng thực sự quá khó mà chấp nhận được. Có luyện tập thể nào thì giới hạn thể lực giữa đàn ông và phụ nữ thực sự cách nhau quá xa. Thể lực của Quyên Phong rất tốt, nhưng anh không nghĩ nó nhiều tới mức thế này đâu, thậm chí anh có thể khẳng định lực tay Quyên Phong thua hẳn Hàn Triệt.

Vậy thì chắc chắn, cô thắng ở phần tốc độ.

Phải, chính xác là vậy, những vết cứa trên da bọn chúng đã thể hiện rõ điều đó.

Chợt nhớ đến lần đứng trên sân thượng ngắm thành phố vào 2 giờ sáng, lúc đó cơ thể cô lạnh ngắt và nhiều lần khác ở nhiều thời gian khác nhau, nhiệt trên da của cô đều không hề đồng nhất. Bây giờ lại thêm một vận tốc vượt trội đến bọn sát thủ được huấn luyện này cũng phải chào thua.

Cảm giác xót xa thấm đến tận đáy lòng. Cô gái mong manh như vệt nắng hoàng hôn cuối cùng còn sót lại trong ngày ấy, ngoài trái tim bị định mệnh và người đời dày xéo chà đạp đến mức gần như mất cả nhân tính ra, thì cô đã phải hứng chịu cái chó má gì từ cuộc đời này nữa vậy.

Một cô gái trở thành sát thủ hàng đầu thế giới ngầm, thành kẻ chẳng còn biết góm tay, chẳng còn biết thế nào là vui, là buồn, là đau khổ, kẻ bị người đời nguyên rủa là mất nhân tính không bằng cảm thù.

Cô đã phải bị bức đến thế nào, bị ép vào góc ngõ chân tường tận cùng đau đớn ra sao.

Một cô gái có thể chất tốt, vận tốc vượt trội đến đáng sợ, đến chẳng còn nằm trong phạm vi của con người nữa, gần như mất cả nhân hình.

Bàn tay Nam Cung Thần siết chặt. Anh bắt đầu có suy nghĩ muốn tận diệt cái định mệnh cay nghiệt đã ép cô đến mức đó, giết sạch những kẻ đã đẩy cô vào tận cùng đau đớn.

Cô từng nói, Long Thần chính là kẻ muốn giết cô, chính hắn đã bức cô đến mức đến cả tư cách làm một người bình thường cũng không có. Nếu như Long Thần còn sống, anh chắc chắn sẽ không tha cho hắn, tuyệt đối sẽ khiến hắn phải đau đớn thống khổ đến mức chỉ cầu cho được chết.

--

Ngẫm lại, trong suốt bao năm qua Long Thần cũng đã có thể đau đớn tuyệt vọng đến mức chỉ cầu được chết. Giả như anh có thể chết đi thì tốt quá, như thế anh có thể qua thế giới bên kia tiếp tục làm thẳng góc mặt dày quấy phá vợ anh rồi. Nhưng mà Quyên Phong nhẫn tâm lắm, từ đầu tới cuối chưa từng cho phép anh một lần cùng cô sống trong một thế giới.

Mình hôn - hôn nhân giữa người sống và người chết sao? Cô lúc nào cũng cứng đầu hết, luôn phải làm bằng được những gì mình nói mới chịu yên.

Những cánh bồ công anh trắng theo làn gió bay đến, nhẹ đáp trước ngôi mộ đã phủ cỏ, đậu lên mái tóc của Long Thần. Giot nước mắt nhẹ lăn xuống.

Con quỷ giết người thì sao? Nữ hoàng sát thủ thì sao? Em vẫn là cô gái duy nhất tôi yêu.

Chỉ còn lại nấm mộ thì sao? Hồn ma thì sao? Kẻ sống người chết âm dương cách biệt thì sao? Em vẫn là cô dâu duy nhất của tôi, là vợ tôi mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Nhiệt độ thay đổi theo địa hình, địa hình càng lên cao nhiệt độ càng xuống thấp.

Hơn 23 giờ đêm, nhiệt độ trên núi cao này lại lạnh hơn. Gió đã ngưng thổi từ lâu, vạn vật chìm sâu trong giấc ngủ yên ảm.

Phía xa trong ánh sáng từ vầng trăng nhạt nhòa thấp thoáng bóng Quyên Phong đang đấu tay đôi với một tên áo đen và đang ở trong tầm ngắm của một tên áo đen khác, hắn không thể sử dụng được súng trong rừng, nên chuyển sang một loại bom nổ nhẹ hện giờ, đủ gây chết người nếu được ném chuẩn xác.

Nam Cung Thần nhanh như cắt lao đến tên đó, nhưng tên lần này không phải hạng xoàng, trước khi bị anh bẻ cổ hắn đã kịp nhấn nút kích nổ và lăn đi.

Quyên Phong chắc chắn sẽ né kịp quả bom trước khi nó lấy mạng cô, nhưng cô lại đang đấu tay đôi với một tên khác nên sẽ không có nhiều thời gian để né, dù rằng không mất mạng nhưng sẽ bị thương ít nhiều.

Nam Cung Thần trước giờ chưa từng học qua bom, nhưng khi nhìn vào thứ đang lăn đến gần cô gái anh yêu, bản năng của anh còn đi nhanh hơn não.

Loại bom phát nổ sau 10s giây kể từ lúc nhấn nút. Chỉ cần ấn công tắc một lần nữa thì sẽ tự động dừng.

Đôi chân Nam Cung Thần nhanh thoăn thoắt lao đến, chỉ trong những giây ngắn ngủi còn lại anh đạp vào quả bom, dĩ nhiên đã tính trước phải chạy như thế nào để giảm vào công tác.

Và y như sự tính toán của Nam Cung Thần, bàn chân anh chuẩn xác đạp vào công tắc của quả bom mặc dù nó vẫn cứ lăn vòng.

Mà lúc này phía trước mặt, tiếng Quyên Phong thất thanh vang lên:

- Đồ ngốc chạy đi.

Nam Cung Thần nhanh chóng nhận ra cái gì đang xảy đến nhưng đã quá muộn. Từ phía dưới đất và trên các cành cây cạnh đó, hàng chục con rắn lớn nhỏ lao đến gần Nam Cung Thần.

Quyên Phong dường như đã xử lý xong tên kia, cô kéo Nam Cung Thần về phía mình, bàn tay siết chặt lấy bàn tay anh.

Lẽ ra Quyên Phong chẳng cần phải gặp khó khăn nếu cô không kéo Nam Cung Thần lại. Nhưng chính cô gần như chẳng còn có thể nghĩ có nên giúp hay không nữa. Quyên Phong chỉ biết, cô không muốn người đó biến mất khỏi mắt cô.

Phía sau họ là một vách đá cao.

Lũ rắn rõ ràng không bình thường, chúng tăng động lao đến Nam Cung Thần. Quyên Phong nhanh chóng ném một quả bom nhỏ phát ra khói xuống đất, lũ rắn hoảng loạn lùi lại.

Đúng lúc này, từ trong làn khói trắng, một con rắn bay vèo tới, chính xác hơn là ai đó đã ném nó vào phía hai người.

Bằng!

Dĩ nhiên tay súng của Quyên Phong đâu có thừa. Chỉ trong nháy mắt con rắn kia bị viên đạn bắn nát đầu, máu văng tung tóe khắp đất.

Nhưng con rắn đó chỉ là kẻ giương đông kích tây mà thôi. Bởi vũ khí thật sự nằm trên nhánh cây xà xuống ngay bên Quyên Phong.

Con rắn xanh lục là chiếc lưỡi của nó lao đến gần cổ Quyên Phong.

Trong giây phút đó, trái tim Nam Cung Thần như bị con rắn cắn nát.

- Tiểu Phong - tiếng Nam Cung Thần kêu lên. Đồng thời một vòng tay mạnh mẽ ôm trọn Quyên Phong vào người.

Hai tiếng súng vang lên cùng một lúc.

Viên đạn của Quyên Phong chuẩn xác gym thẳng vào trán tên ném rắn lúc nãy. Còn viên đạn của hắn cũng sẽ trúng nếu Quyên Phong không dùng lực đẩy mình và Nam Cung Thần ra khỏi chỗ đó.

Trong lúc nguy khốn ấy Quyên Phong chỉ theo bản năng né đạn, hoàn toàn không thể tính toán đến chuyện phía sau là vách đá.

Cả hai người ôm nhau lăn xuống vách đá cao.

Trong đêm tối tĩnh mịch, chỉ có giọng nói ấy vang lên, gọi tên Quyên Phong.

Quyên Phong ngơ ngác nằm trong vòng tay Nam Cung Thần. Tại sao hắn lại vì cô mà đến mạng sống cũng không cần như thế chứ. Tại sao lại như thế.

Đây không phải là lần đầu tiên Quyên Phong được ai đó cứu giúp. Nhưng trước đó đều là thuộc hạ Tàn gia bảo vệ "bộ não" của họ mà thôi.

Ngoại trừ ba mẹ nuôi cô ra thì chưa một ai hi sinh vô điều kiện cho cô như thế.

Tại sao?

Tại sao?

Với đầu óc tính toán và đưa ra quyết định trong tích tắc của Quyên Phong, ngay khi hai người còn đang rơi tự do, cô đưa tay kéo đầu Nam Cung Thần xuống gần mình.

Viên thuốc nước dạng nén mà Quyên Phong đã ngậm từ lúc Nam Cung Thần xuất hiện bị cắn nát ra. Dung dịch bên trong đắng nghét tràn ngập nơi khoang miệng.

Môi áp chặt lấy môi Nam Cung Thần.

Đẩy chất dịch chạy thẳng vào miệng anh.

Nam Cung Thần mở to mắt nhìn cô. Đồng thời tay anh siết lấy đầu cô như một chiếc mũ bảo hiểm bảo vệ phần quan trọng đó. Tay kia ôm trọn lấy cô hết sức có thể.

Phía dưới họ là một rừng cây già.

Những tán lá sum xuê chìa ra cùng những sợi dây leo già đờ lầy họ. Mạng lưới dây leo như mạng nhện khiến không ai trong họ tổn thương quá nặng, chỉ có vài vết trầy nhẹ trên cơ thể.

Đĩ nhiên là Nam Cung Thần bị nặng hơn Quyên Phong. Nhưng cũng không là gì so với sức khỏe quá tốt của anh.

Còn về độc rắn thì khỏi lo, vừa nãy Quyên Phong của anh đã cho anh uống thuốc giải rồi. À với cách cho uống như thế thì hiệu quả gấp đôi.

Lúc này, Quyên Phong ngồi dậy sau cú tiếp đất an toàn trong vòng tay anh. Nam Cung Thần toan hỏi xem cô có sao không thì đột nhiên dừng lại trên đôi mắt lạnh của cô.

Nó vẫn bình thản lạnh lẽo như thường, nhưng rõ là Nam Cung Thần có thể nhìn thấy thứ gì bất ổn trong đôi mắt đó.

Nam Cung Thần nhìn thẳng vào mắt cô:

- Sao vậy?

Quyên Phong không trả lời mà hỏi lại:

- Từ đây về trại mất khoảng 10 phút đúng không?

- Nếu chạy nhanh thì chừng đó.

Dường như cơ thể Quyên Phong thoáng run:

- Không đủ.

Mà lúc này Nam Cung Thần mới để ý đến mình, một cảm giác hơi ướt trong lòng bàn tay lúc nãy anh dùng để ôm đầu Quyên Phong khiến tim anh như bị ai gõ nhẹ.

Anh đưa tay lên ngửi.

Là máu.

Là máu của Quyên Phong.

Ở gáy.

Máu chỉ một ít nhỏ chứng tỏ vết thương không lớn. Có lẽ lúc rơi xuống bị một nhánh cây nào đó sượt qua.

Quyên Phong là sát thủ, đáng ra vết thương như thế không là gì với cô. Vậy thì cái gì đang diễn ra vậy.

Quyên Phong không trả lời anh, cô chỉ chậm chậm lắc đầu rồi đứng dậy.

- Ở gần đây có một cái hang nhân tạo, chúng ta sẽ qua đêm ở đó.

Nếu là bình thường có lẽ Nam Cung Thần sẽ vui mừng đến phát khóc. Nhưng trong trường hợp này anh lo lắng như sắp phát điên.

Chỗ này cách khu trại chỉ hơn 10 phút chạy nhanh, không lí nào Quyên Phong lại chọn qua đêm.

Quyên Phong cũng đâu có sợ gì phục kích trên đường về bởi cô thừa sức áp đảo bọn chúng.

Vậy thì chỉ có một lí do duy nhất: cơ thể Quyên Phong đã có vấn đề.

Nam Cung Thần lao đến cạnh Quyên Phong, hai tay anh đặt trên vai cô như để xác nhận. Lập tức qua lớp áo khoác thun đen truyền đến thân nhiệt lạnh ngắt của Quyên Phong.

Thậm chí cô ấy đang run lên.

Một chuỗi kí ức hiện lên trong đầu Nam Cung Thần những lần anh vô ý chạm phải cơ thể cô. Cuối cùng giọng anh có chút run rẩy, tựa như trái tim anh lúc này:

- Làm ơn đừng nói với tôi rằng nhiệt độ cơ thể của em thay đổi theo nhiệt độ môi trường.

Trong rừng rất tối, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ mặt trăng xuyên qua khe lá rọi xuống. Không ai nhìn thấy sắc mặt của ai, chỉ cảm nhận thấy hơi thở của đối phương đang phả vào mặt mình, nhắc họ rằng, mình không hề một mình.

Quyên Phong gục vào vòng tay Nam Cung Thần. Cô không thể kiềm nén thêm hơn được nữa, cơ thể cô run bần bật.

- Con chip điều hòa nhiệt độ bên trong cơ thể nằm sau gáy rơi rồi, là do vết đứt.

Trái tim Nam Cung Thần dường như bị bóp nghẹt.

Giận dữ, thù hận, điên cuồng và đau đớn là những gì đang cuộn chảy trong lòng Nam Cung Thần lúc này.

Cô là con người, là một con người, là động vật đẳng nhiệt cấp cao nhất. Vậy mà phải sử dụng đến một con chip để điều chỉnh cơ thể mình.

Là cái lũ khốn nào đã biến cô gái anh yêu thành như thế này.

Nam Cung Thần lập tức cởi áo khoác ra mặc cho Quyên Phong, toan lấy đèn pin trong túi áo thì bị Quyên Phong chặn lại.

Trong đêm tối anh có thể cảm nhận thấy cái nhếch môi tự giễu của cô:

- Thị giác của tôi vượt hẳn con người.

Nam Cung Thần đau xót bế thốc Quyên Phong lên và bước đi theo sự hướng dẫn của Quyên Phong. Dù lòng anh đang điên cuồng giận dữ, nhưng đôi tay vẫn dịu dàng nâng niu một cánh bồ công anh. Bồ công anh mong manh lắm, chỉ cần mạnh tay một chút, chúng sẽ tan nát.

Quyên Phong có chút không hài lòng, đường đường là một sát thủ hàng đầu thế giới mà phải để một thằng nhóc chưa đủ tuổi kết hôn bế trên tay bảo vệ thể này, thật sự có chút mất mặt.

À mà nếu tính theo luật lệ nhà nước, Quyên Phong cũng chưa đủ tuổi kết hôn. Chỉ là những thứ luật lệ ấy chẳng bao giờ có thể can thiệp được đến cô. Mà dù sao thì cô cũng đâu có tên trong danh sách của bất kì quốc gia nào.

Nếu có thì là cái tên Nhược Quyên Phong của quá khứ, với tình trạng đã chết năm vào năm 2015, nguyên nhân cái chết là hoả hoạn.

Quả thật Quyên Phong có thể nhìn thấy trong bóng tối.

Đó là một cái hang nhân tạo dùng cho khách du lịch muốn trải nghiệm cảm giác đi vào hang động. Sau khi kiểm tra đầu đó mọi thứ, anh đặt Quyên Phong xuống, đồng thời xếp mấy cây củi vừa nhặt được thành đồng nhóm lửa.

Ngọn lửa bùng lên soi rõ khuôn mặt trắng bệch của Quyên Phong cùng đôi mắt mơ màng muốn ngủ của cô.

Dẫu vậy Quyên Phong vẫn cố mở mắt dậy, cô lôi từ lớp váy trong một túi giống nhựa nhưng không phải nhựa chứa thứ dung dịch màu xanh lam ra đưa cho anh, một mồi ra lệnh:

- Ném mạnh ra cửa hang.

Nam Cung Thần nhanh chóng làm theo. Một tiếng "choang" như thủy tinh vỡ vang lên, dung dịch màu xanh đỏ lênh láng ra khắp cửa.

Không hiểu sao Nam Cung Thần vừa nhìn liền biết đây là loại độc có tác dụng tạo ra khói độc có thể gây chết người, nhưng loại khói không khuếch tán đi xa, chỉ lơ lửng bên trên nơi dung dịch độc nằm, bất cứ ai đến gần trong phạm vi 1 mét đều sẽ trúng độc. Tác dụng của nó khoảng vài giờ đồng hồ, vừa đủ bảo vệ họ đến sáng.

Tiếp theo Quyên Phong lôi trong túi áo khoác ra một chiếc điện thoại nhưng chắc chắn không phải điện thoại. Trên màn hình có hai chấm màu hồng, có vẻ là cô với anh.

Là máy cảm biến hồng ngoại giúp xác định những sinh vật sống xung quanh trong phạm vi 1,5km.

Cuối cùng cô lấy một ít bột trắng như phấn đưa cho anh:

- Lũ rắn ấy đều bị tiêm thuốc tăng động, bôi vào đi.

Hắn gì lúc này lũ rắn không hề động đến cô, vậy thì con rắn trên cây rõ là nhắm đến anh, vậy mà... Thật là anh lo lắng đến đầu óc lú lẫn luôn rồi sao?

Mỗi một món vũ khí của cô anh đều biết, biết rất rõ từ công dụng cho đến chi tiết cấu tạo, chỉ là anh không nói ra.

- Là lỗi của tôi vì đã xuất hiện - Nam Cung Thần thở dài.

- Nếu cậu không chặn quả bom lại, tôi sẽ còn thảm hơn.

Chợt như nhớ ra điều gì, Quyên Phong hơi cau mày:

- Cậu đã vô hiệu hoá quả bom một cách chính xác.
- À, tôi nghĩ đến em bị thương thì rồi quá làm bừa thôi.

Sát thủ giỏi là một thiên tài trong lĩnh vực nói dối.

Quyên Phong cũng gật gù chấp nhận. Suy cho cùng một sát thủ tốt cũng chưa chắc có thể giấu trúng chính xác công tác của một quả bom tròn đang lăn.

Lúc này, một cái run rất khẽ phát ra từ chiếc đồng hồ của Quyên Phong. Cô không mấy đắn đo ấn vào. Lập tức chiếc bông tai phát ra âm thanh với tần số cực nhỏ.

- Lão đại.
- Ta ổn.

Cuộc đối thoại chỉ có bấy nhiêu.

- Rõ ràng là em có thể gọi thuộc hạ mình đến - Nam Cung Thần thêm cùi vào đồng lửa, mắt không nhìn cô.
- Tôi nợ cậu một lần - Quyên Phong kéo lại áo khoác, nhích người về gần đồng lửa.
- Em sợ họ giết tôi?
- Đã nói tôi nợ cậu một lần - Cô vẫn bình thản lặp lại, dường như trên đời này không tồn tại thứ gì có thể khiến cho đôi mắt ấy dậy sóng cả.
- Có vẻ như em không hoàn toàn kiểm soát được họ.

Quyên Phong hơi giật mình, cũng thông minh nhỉ?

- Họ ưu tiên làm những gì có ích cho gia tộc hơn là lời của tôi.

Giống như vụ Tử Tâm năm đó, dù cho Quyên Phong có ra lệnh thả đi chẳng nữa, chắc chắn Tần gia cũng sẽ sai người giết chị ấy mà thôi. Dĩ nhiên không vị vua nào có thể kiểm soát toàn bộ dân chúng của mình. Tuy Tần gia không phải đất nước đông dân, nhưng mỗi cá thể trong đó thừa sức cân cả chục con người ngoài này.

Và tất nhiên trước giờ Quyên Phong chưa làm gì tổn thất cho Tần gia, nếu không muốn nói chính cô là người đã đưa Tần gia từ vị trí số 5 hất đạo lên số 1, trừ khử Long Thấn trả thù cho biết bao nhiêu anh em Tần gia.

Cho nên trong mọi trường hợp, Quyên Phong luôn được ưu tiên bảo vệ một cách tuyệt đối, thậm chí là nhiều khi điều đó khiến cô không hài lòng.

Trong ánh lửa bập bùng, đôi mắt xanh lá đầy ánh cười êm đềm nhìn thẳng vào mắt Quyên Phong như muốn chạm đến đáy lòng cô:

- Tôi luôn ước trong tương lai có thể trở thành sát thủ của em.

Quyên Phong có chút ngây ngời:

- Ngụ ngôn. Nếu ông trời cho tôi quyền được chọn lựa, tôi không bao giờ muốn đi vào con đường này.

Năm cô 8 tuổi, chỉ có hai con đường duy nhất cô có thể đi, một là thành sát thủ, hai là chết. Buồn cười thật đấy, cuộc đời này ban cho cô, sinh mạng là của cô, sống thế nào là chuyện của cô, nhưng cô chưa từng được có được cái gọi là quyền chọn lựa.

Cảm giác đắng còn hơn cả thuốc giải độc rắn lúc này lan trong cõi lòng Nam Cung Thần.

Anh nghĩ, anh đã nghĩ, nếu định mệnh không có cô quyền lực chọn, anh sẽ thay định mệnh cho cô thế giới mới, một nơi cô có thể làm mọi thứ mình thích, có thể vui vẻ hạnh phúc. Nó gọi là thiên đường nhỉ?

- Em có tin vào thiên đường không? - Nam Cung Thần nhích lại gần Quyên Phong, hai bờ vai chạm vào nhau, không tồn tại khoảng cách.

Đôi mắt cô tràn ngập ánh lửa nhưng vẫn không thấy sáng, cánh môi vì lạnh nhợt nhạt khẽ cười nhạt:

- Thiên đàng? Cậu nói tôi còn có thể tin thiên đàng tồn tại khi những nơi tôi đi qua chỉ toàn là mất mát và đau thương đến cùng cực sao?

Cô còn có thể tin vào thượng đế nhân từ khi mọi thứ mà cô yêu thương đều bị cướp sạch sao?

Còn có thể tin vào ngày mai tươi sáng khi mà cuộc đời cô chỉ có đêm đen và máu me sao?

Những gì cô có thể tin là cây súng trong tay mình. Nó mới là thứ bảo vệ cô mãi mãi.

Đó là lần đầu tiên trong suốt 10 năm làm sát thủ, Quyên Phong nói ra những lời thật nhất trong trái tim mình.

Một lát sau Quyên Phong nhanh chóng thiếp đi trên vai Nam Cung Thần, trên người cô vẫn choàng áo khoác đen của anh. Khuôn mặt cô khi ngủ thuần khiết tựa một thiên sứ, xinh đẹp như một nàng công chúa đang đợi hoàng tử của mình đến đánh thức.

Ngủ ngoan nhé, anh vẫn ở đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

CHAP 34:

Đêm đen đã qua đi, ngày mới lại đến, ánh nắng ban mai nhẹ xuyên qua tán cây rơi xuống từng luồng thẳng tắp.

Bên trong hang động, Quyên Phong cũng vừa thức giấc. Mặc dù là ngủ trong hoàn cảnh không thoải mái gì nhưng cô lại ngủ ngon lạ lùng.

Dường như khi ở bên Nam Cung Thần, Quyên Phong luôn có cảm giác yên bình mà không một nơi nào có thể cho cô.

- Ngày mai vẫn đến đó thôi. - Nam Cung Thần cười, ánh mắt xanh đầy sức sống như lá cây trong rừng.

Quyên Phong ngược mặt đón lấy ánh nắng ấm. Suốt mười năm nay Quyên Phong nào có thấy ngày mai nào, xung quanh cô lúc nào cũng chỉ có bóng đêm tội lỗi mà thôi. Cô cũng đã quá quen với nó rồi. Bây giờ nghe Nam Cung Thần nói như thế Quyên Phong nghe không được thuận tai lắm.

Thứ ngày mai sao mà nghe giả tạo quá.

Ngày mai lại sẽ đến sao?

Trước mặt Quyên Phong, Nam Cung Thần vẫn đứng đó. Thân dáng dưới nắng ban mai như một vị thần ánh dương ấm áp.

Đây liệu có phải là ngày mai, là bình minh của cô?

Ý thức được suy nghĩ đó của mình, bàn tay Quyên Phong vô thức siết chặt lại, tựa như trái tim cô lúc này.

Hơn ai hết, bản thân Quyên Phong hiểu cô và chàng trai này không cùng một thế giới. Anh thuộc về thế giới yên bình không có vết máu dẫu đạn. Còn cô thuộc về thế giới của đêm đen và tội đày, thế giới của máu và sự vô cảm.

Cô không nên kéo anh vào thế giới của mình thì hơn.

Buổi chiều tại học viện Hải Sa.

Gió lướt trên những ngọn cỏ xanh rì, cái rán chiều bao trùm lên toàn cảnh vật. Những áng mây trắng bồng bênh như kẹo bông theo chiều gió trôi nhẹ về phía chân trời.

Quyên Phong cúp tiết trốn ở vườn sau trường. Cô nằm buông người xuống thảm cỏ sạch, mái tóc đen dài mượt hơn cả màu xanh của cỏ. Đôi mắt cô nhìn xa về phía chân trời như không có điểm dừng.

Một cảm giác gì đó đang len lỏi trong lồng ngực Quyên Phong mà cô không thể lí giải nổi, rõ là Quyên Phong không có bệnh gì cả, nhưng sao ngực cô lại khó chịu lạ lùng.

Trong đầu cô hình ảnh Nam Cung Thần không ngừng ập về, Quyên Phong cố lò đi nhưng cô không thành công lắm.

Những ngón tay cô hơi nhúc nhích.

Hàng mi dài chớp chớp.

Sao mà khó chịu đến thế?

Quyên Phong nghĩ mình nên trở về căn cứ thôi. Càng ngày cô càng khó làm chủ cảm xúc của mình rồi. Và Quyên Phong tự ý thức được rằng mình phải chấm dứt, nói theo ngôn ngữ của cô là giết chết nó ngay lập tức.

Khẽ thở dài. Quyên Phong sẽ rời khỏi đây, nhưng trước đó cô sẽ làm một việc, cũng là một trong những mục đích mà cô đến đất nước này.

Vừa nghĩ đến vấn đề này. Đôi mắt ngấn ngor của Quyên Phong hoàn toàn biến mất, lại trở về vẻ lạnh lùng băng lãnh như xưa.

Quyên Phong đứng dậy, gió chiều thổi mát mẻ cô bay bay, mong manh như một cánh bèo công anh.

Tối ngày mai sẽ là một đêm đẫm máu thú vị đây.

Lúc này, Nam Cung Thần vừa bước tới, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm lạnh lẽo đó của cô thì hơi chau mày. Dường như Quyên Phong của anh lại có dự tính "thú vị" gì nữa rồi.

- Tiểu Phong. - Nam Cung Thần đi đến, trên tay là chai nước suối đưa cho Quyên Phong.

Quyên Phong vẫn như bình thường ngoan ngoãn nhận lấy. Cô tu một ngụm nước, đôi mắt dưới ánh hoàng hôn phẳng phát tịch mịch.

- Em không sợ tôi hạ độc em hả?. - Nam Cung Thần hỏi.

- Dám không? - Dù trả lời như thế, nhưng rõ là bàn tay cầm chai nước của Quyên Phong siết lại. Từ khi nào cô lại dễ tin tưởng ai đó đến mức không buồn kiểm tra đồ uống như vậy.

- Tất nhiên là không dám rồi, tôi đâu thể sống thiếu em. - Nụ cười anh tỏa nắng giống bình minh trong tiết hoàng hôn vậy.

- Không ai chết đi chỉ vì thiếu một người đâu.

- Đúng là không chết, nhưng đó chỉ là tồn tại thôi.

Nghe thế, Quyên Phong nhìn về phía chân trời, cô không trả lời được rằng mình đang sống hay chỉ là tồn tại.

Dưới ánh chiều tà, trái ngược với Nam Cung Thần có đôi mắt biết cười, đôi mắt Quyên Phong thật buồn, dường như từ lúc sinh ra nó đã vậy, lại thêm bao sóng gió cuộc đời tô thêm vẻ lạnh lùng bất cần vào đôi mắt ấy. Thật khiến người nhìn vào đau đớn cõi lòng, hận không thể đem mọi thứ đặt dưới chân cô để đôi mắt được một nụ cười mỹ nhân.

Nếu có thể làm cô ấy cười thì thật tốt biết bao.

Buổi tối hôm nay là kỉ niệm ngày thành lập 10 năm của công ty nhà họ Hàn. Mặc dù không là gì so với tập đoàn của nhà Nam Cung, nhưng vẫn có mặt mũi trên thương trường.

Trong phòng tắm sa hoa ở một khách sạn 5 sao, Quyên Phong đang ngâm mình trong bồn tắm, mùi hương thảo được nào đó mà Vô Tâm thêm vào nước làm Quyên Phong cảm thấy rất dễ chịu.

- Lão đại, da của Ngài đẹp quá. - Vô Tâm ngồi trên thành bồn, đôi tay mềm mại lướt trên làn da trắng mịn của Quyên Phong.

- Còn không phải nhờ người? - Quyên Phong nhắm mắt nói lại. Mà đúng thật là da dẻ của cô đẹp như thế này đều nhờ một tay Vô Tâm. Với kinh nghiệm làm đẹp bậc thầy, Vô Tâm luôn khiến cơ thể đã ăn không biết bao nhiêu lưỡi dao viên đạn này không có lấy một vết sẹo nào ngoài trừ vết trâm tro ở lườn trái.

- Chuyện của người với Hoàng Long sao rồi? - Đột nhiên Quyên Phong lại hỏi chuyện này khiến bàn tay Vô Tâm thoáng run rẩy. Vô Tâm dù có trong sáng thanh thuần thế nào cũng đâu ngu ngốc đến mức không biết thế giới hắc đạo là chốn nào chứ? Đây không phải là thế giới màu hồng của tình yêu.

Nhưng dầu vậy...

- Em yêu Hoàng Long. - Dầu cho là vậy Vô Tâm cũng muốn đường đường chính chính khẳng định tình yêu của mình. Nhưng dù không nói thì cô cũng đâu qua mặt được Lão đại chứ.

Quyên Phong có thể cảm nhận rõ sự run rẩy của Vô Tâm ở phía sau thông qua hơi thở của cô bé.

Tay phải trắng ngần của Quyên Phong chống lên thành bồn phía sau, bàn tay hơi nắm lại, đầu khẽ tựa vào nắm tay. Làn khói nóng trong bồn bốc lên mờ ảo như đôi con người của Quyên Phong lúc này.

Lúc đó Vô Tâm ngẩn người. Một phần là bởi vì hình ảnh đó quá đẹp, quá yêu mị, tựa như yêu hồ ngàn năm đang câu dẫn người khác. Một phần là vì lần đầu tiên Vô Tâm thấy được chút gì đó cảm xúc trong đôi mắt ấy.

Rất phức tạp. Đủ để không một ai có thể nhìn thấu.

Nhưng cũng chỉ thoáng qua trong chốc lát. Những cảm xúc ấy cũng nhanh chóng bị Quyên Phong dập tắt đi, nhanh như cách cô lấy đi sinh mạng của một con người.

- Đêm nay ta có chuyện quan trọng, trang điểm đẹp một chút. Còn một điều nữa...- Quyên Phong đi qua Vô Tâm, mùi thảo dược phảng phất trong không khí, nhẹ tựa giọng cô :

- Sau khi xong vụ này thì hãy cùng Hoàng Long rời khỏi hắc đạo đi.

Vô Tâm chỉ biết ngậm người.

Siết lấy chiếc khăn tắm màu trắng, đôi mắt Quyên Phong nhìn về phía bầu trời qua ô cửa kính.

Đen mịt. Chỉ có vài ánh sao yếu ớt loé lên trong đêm.

Rời khỏi xã hội đen sao? Quyên Phong chưa từng nghĩ đến điều đó.

Nhưng căn bản điều đó cũng không bao giờ có thể.

Bởi vì cô và nơi đó, là một.

19h tối tại đại sảnh của một khách sạn hàng đầu thành phố, những chiếc xe sang trọng đậu ngay ngắn trong bãi dưới sự hướng dẫn của nhân viên, những quý ông quyền lực bậc nhất vận vest lịch lãm cùng phu nhân cao quý của mình bước vào.

Ánh đèn trần sáng như ban ngày phủ lấy đại sảnh rộng lớn, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương vang lên, những tách rượu Vang sóng sánh trong ly, chân váy khê lướt dưới mặt sàn trải thảm nhung.

Thế giới của tầng lớp thượng lưu.

Hàn Tuyết Hạ vô cùng quyến rũ trong bộ váy ôm body màu đỏ đến mức không ai tin nổi cô ta chỉ mới là học sinh lớp 11. Đôi môi màu hồng cánh sen nở cười mê hoặc, khiến không ít những cậu ấm nhà tài phiệt để ý đến.

Nhưng ánh mắt Hàn Tuyết Hạ từ nãy giờ dường chỉ để ý đến một người duy nhất:

Nam Cung Thần.

Trong bầu không khí sa hoa của giới thượng lưu, anh ngồi trên ghế sofa, bộ vest ôm lấy cơ thể cường tráng khó có ở một thiếu niên tuổi 17, đôi mắt xanh lá rõ là cười cười với mọi người nhưng lại vô cùng thâm trầm. Anh ngồi đó, nụ cười trên môi tưởng chừng rất thân thiện nhưng lại cao ngạo và lạnh lẽo biết mấy.

Cái khí chất đó khiến người ta không khỏi có cảm giác bị áp đảo như đang đối diện với nhà vua.

Mà không chỉ riêng Hàn Tuyết Hạ mà mọi phụ nữ ở đây đều bị Nam Cung Thần thu hút. Cái vẻ trác việt, cười như không cười tựa người đàn ông trải đời đó quá cuốn hút.

Rõ ràng chỉ là một thiếu niên tuổi 17 nhưng tại sao lại có cái bá khí trấn áp người khác đến thế.

Hơn nữa gần đây còn có tin đồn công việc của nhà Nam Cung phát triển hơn trước rất nhiều, hình như một phần cũng nhờ đứa con này.

Tài giỏi như thế, trác việt như thế, thật sự chỉ 17 tuổi sao?

Nam Cung Thần nhấp một chút rượu. Nhàm chán thật. Nếu không phải anh cảm thấy mình nên trả ơn nhà Nam Cung và đây là Hàn gia - gia đình của Quyên Phong thì anh cũng không hứng thú ở đây làm gì.

Nhưng mà những lúc như thế này lại khiến Nam Cung Thần có cảm giác thân thuộc biết mấy, dường như anh đã từng sống ở thế giới này rất lâu. Lâu đến mức đủ để nhìn thấu những gian xảo, giả tạo của từng kẻ ở đây.

Thế giới của đồng tiền và quyền lực, thật là phù phiếm.

Công việc kinh doanh à? Đơn giản như trò bàn tay, chẳng mất đến mấy phút để anh quyết định một dự án lớn, chẳng cần bao nhiêu neuron để anh kiểm được một khoảng tiền đủ để cho anh có thể tự lập mà không cần sống dưới thân phận thiếu gia nhà Nam Cung.

Nhưng những điều đó chẳng có nghĩa lý gì với anh cả. Anh chỉ cần Quyên Phong, chỉ muốn Quyên Phong. Nếu không phải Quyên Phong ở đây, có lẽ anh đã tìm được thân phận thật sự của mình rồi.

Bên ngoài bầu trời đen mịt, loài hoa đêm nào đó đang nở rộ dưới ánh đèn đường.

Có lẽ Quyên Phong sắp đến rồi đây.

Ánh mắt ban chiều của cô đã nói lên rằng...

Đêm nay sẽ có một số kẻ được rửa tội bằng máu để được sinh ra ở thế giới bên kia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Trong đại sảnh rộng lớn, Hàn lão gia với khuôn mặt tròn mập mập đang vui vẻ tiếp khách. Thịnh thoảng dắt đứa con gái đi chào hỏi với hi vọng sẽ bắt được đứa con rể vàng nào đó trong tương lai.

Ông ta không ngừng cảm thấy may mắn. Bởi chỉ trong vòng mấy tháng thôi mà sự nghiệp đã phát triển gấp mấy lần 10 năm cố gắng của ông. Tất cả đều nhờ đứa con nuôi tên Quyên Phong kia. Dù ông không biết cô gái đó là ai, nhưng có vẻ như không phải nhân vật tầm thường. Chính cô ta đã vung tay cho ông một khoảng tiền không hề nhỏ, chỉ cho ông vài mảnh làm ăn, cũng kể từ có cô ta mà một số doanh nghiệp tầm quốc tế đổ vào công ty ông làm ăn. Thật sự là quá may mắn khi nhận cô ta làm con nuôi, dù chỉ trong thời gian ngắn thôi cũng quá đủ.

Lúc này một người đàn ông tiến đến bắt chuyện:

- Chủ tịch Hàn, tôi nghe nói ông còn có một đứa con gái khác đúng không? - Giọng nói có vẻ châm chọc khiêu khích, nghe giống như đứa con gái kia là do Hàn Tấn ông đi "mèo mả" bên ngoài mà có vậy.

- Phải, là con nuôi tôi, gia đình tôi chỉ có mình Tuyết Hạ, sợ con bé buồn nên nhận một đứa em cho nó, cũng như giúp đỡ cho người bạn xấu số đã qua đời của tôi. - Hàn Tấn khôn ngoan đối đáp lại.

- Con bé đó trong cái khổ cũng có cái may, Hàn chủ tịch thật là người rộng lượng. Mà con bé đâu rồi?

- Tôi không biết nó có đến không, hiaz, dù sao cũng không phải con mình, hơn cả ba mẹ nó mới mất, tôi đâu có ép nó làm theo ý tôi được. Không biết là ngài cảnh sát trưởng đây hỏi con bé có gì không?.

Hàn Tấn hết sức lịch sự với người đàn ông họ Nguyễn này bởi ông ta cực kì có thể lực về mặt chính trị lẫn kinh tế.

- Chuyện của bọn trẻ ấy mà, thằng nhóc nhà tôi có vẻ thích con bé. - Nguyễn Nguyễn ngớ lờ.

Hàn Tấn vẻ ngoài cười hài lòng nhưng trong lòng không thôi tức tối. Tại sao không thích Tuyết Hạ lại đi thích cô bé ấy chứ. Không phải là ông ganh tị cái gì, mà là ông biết Quyên Phong không phải là người có thể động đến, lỡ có chuyện gì thì sự nghiệp của ông phải làm sao chứ.

Đang khi Hàn Tấn không biết đối đáp ra sao thì một cậu thiếu niên tiến đến, trông mặt mày thì chắc chắn là Nguyễn Nguyên Phong, con trai của Nguyễn Nguyên rồi.

- Em ấy không đến thật hả bác? - Nguyễn Nguyên Phong vận vest lịch lãm, mái tóc vuốt keo kiểu undercut, phải nói rằng ngoài Nam Cung Thần ra thì cậu ta là người thu hút ánh mắt mọi người nhất.

Nam Cung Thần ngồi cách đó không xa, dù không nghe thấy họ nói gì nhưng nhìn thái độ thôi cũng đủ biết là đang kiếm Quyên Phong rồi.

Hàn Tấn mà ép buộc, ra lệnh hay nắm bắt được Quyên Phong à? Hỏi han thừa thãi.

Bằng cái khuôn mặt và tính cách non choẹt kia mà đòi với tới Quyên Phong à? Mơ mộng hão huyền.

Nguyễn Nguyên Phong chính là cái tên đã thêm muốn Quyên Phong trong quán bar đêm đó. Tối giờ vẫn chưa bỏ cuộc à? Nam Cung Thần nhếch môi, đôi tay đã chạm vào Quyên Phong đó, anh thật muốn chặt nó đi.

Mà lúc này trong đại sảnh bỗng nhiên im lặng lạ thường, Nam Cung Thần lập tức đứng dậy. Anh biết ai đang đến.

Nữ hoàng của màn đêm giá lâm rồi đây.

Đôi giày cao gót màu đen gỗ nhẹ trên thảm nhung, đôi chân thon dài trắng nõn thấp thoáng trong chân váy xẻ tà, chiếc váy không dây làm lộ ra đôi vai trần gợi cảm, khăn quàng tay thướt tha theo nhịp bước đi, ngón tay đeo chiếc nhẫn đá quý màu đen to. Chiếc váy ôm body cúp ngực xẻ tà tôn lên từng đường cong của cơ thể. Đuôi váy nhẹ quét.

Môi đỏ mềm mại như cánh hồng, hàng mi cánh bướm, đôi con ngươi màu đen như hạt nhãn. Mái tóc đen như màn đêm.

Đích thật đây là một nữ thần của màn đêm rồi.

Ai nấy đều ngơ ngẩn, tiếng đàn lạc nhịp.

Ly rượu trên tay Nguyễn Nguyên Phong rơi xuống đất.

Choang.

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, ai nấy đều quay mặt đi để không bị cô gái kia câu hồn.

Nam Cung Thần cắn răng vì cơn đau đầu kéo tới. "Cô ấy không hề biết đi giày cao gót", câu nói đó cứ không ngừng đập vào tai anh. Hình ảnh cô gái toàn thân một màu đen huyền dưới ánh chạng vạng khắp khềnh trong đôi giày cao gót không ngừng hiện lên trước mắt anh.

Rốt cuộc là anh và cô có quan hệ gì chứ?

- Hân tiểu thư, hân hạnh được gặp em - Nguyễn Nguyên Phong lên tiếng đưa Nam Cung Thần quay về hiện tại. Anh cau mày nhìn bàn tay bản thiếu đó chạm vào tay Quyên Phong.

Nếu có một khẩu súng ở đây thì tốt nhỉ?

- Hân hạnh. - Quyên Phong đáp lại. Khuôn mặt và giọng nói đều khác bình thường.

Và cử chỉ của cô cũng khác thường.

Cô đang cười.

Nụ cười đẹp đến ma quái, quỷ dị, xen lẫn chút gì đó giả tạo, phù hoa.

Một sát thủ giỏi không phải là một sát thủ với khuôn mặt lạnh lẽo, mà là một sát thủ biết cười, vẫn vui vẻ dù trái tim đã vô cảm từ lâu, nụ cười dối lừa của tử thần.

Nhiều người bắt đầu di chuyển tiến đến chào hỏi, càng lúc càng đông. Mà một cô gái băng lãnh như Quyên Phong trong giờ phút này không những không tỏ ra khinh ghét mà còn lịch sự mỉm cười khiến ai nấy đều thích thú tiến lại gần nhìn ngắm mỹ nhân.

Nguyễn Nguyên Phong cảm thấy thật bức bối, nhanh chóng anh xin phép rồi kéo Quyên Phong qua một bên vắng người.

- Tôi nhớ em - Trong khu vườn phía sau khách sạn, Nguyễn Nguyên Phong đứng trước mặt Quyên Phong, đôi mắt hần dán chặt vào cô: - Từ đêm hôm đó tôi vẫn luôn nhớ em, có thể em nghĩ là nó quá vội vàng nhưng tôi muốn được bên em.

Quyên Phong mỉm cười hài hước, xung quanh vắng không có một bóng người, hần kéo cô ra đây không phải là quá gấp rút à.

- Anh thích tôi? Vậy anh biết gì về tôi không?

Nguyễn Nguyên Phong có chút trở mặt ngạc nhiên. Bởi mang danh là "kẻ phạm ăn" trong giới phong lưu, lần đầu tiên mới có một cô gái hỏi anh những thứ ngây ngô như thế này. Thú vị thật. Không uống công anh bỏ bao nhiêu công sức điều tra tung tích của cô.

- Đu có tư cách làm người đàn ông của em - Nguyễn Nguyên Phong đưa tay mân mê chiếc cẩu V - Line của Quyên Phong. Trong mắt hần, khuôn mặt này là vô giá.

Cánh môi hoa hồng khẽ nhếch lên, và đó là hình ảnh cuối cùng Nguyễn Nguyên Phong thấy được.

Toàn thân hần đổ ập xuống đất, Quyên Phong ra tay nhanh đến mức không ai có thể thấy được.

Lập tức từ trong bóng tối, có hai bảo vệ chạy ra, lôi thân thể chìm trong thuốc mê của Nguyễn Nguyên Phong đi. Hai tên này đủ chuyên nghiệp để Quyên Phong không cần ra lệnh cũng biết phải làm gì.

Quay lại với khuôn mặt lạnh lùng vô cảm, Quyên Phong cất bước bỏ đi, đuôi váy lết nhẹ trên thảm cỏ, thân ảnh như hòa làm một với màn đêm.

Lúc Quyên Phong quay trở lại đại sảnh Nam Cung Thần đã đứng đó từ bao giờ. Hôm nay anh thật ra đáng quý ông trong bộ vest đen.

- Tên đó có gì tốt hơn tôi không? - Nam Cung Thần đứng chắn trước Quyên Phong, thân ảnh dong dỏng cao cúi xuống nhìn cô. Hai con người hoàn mĩ

đó đứng cạnh nhau khiến mọi người trong phòng không khỏi đưa mắt nhìn về.

Một số chàng trai toan đến bắt chuyện với Quyên Phong cũng ngưng bước. Dù sao họ cũng chưa đủ trình để cạnh tranh với thiếu gia nhà Nam Cung.

Trông mắt trong đôi lens màu đen nhìn lên Nam Cung Thần, khuôn mặt cô lúc này thật lạnh.

- Lấy mạng hấn vui hơn cậu.

- Nguyễn Nguyên cực kì có thể lực quân sự đó em biết không? - Nam Cung Thần nhắc nhở Quyên Phong, dù rằng anh biết là thừa thãi nhưng anh không muốn cô tiếp tục chém giết nữa.

- Đừng có nhúng tay vào thế giới xã hội đen. - Quyên Phong nghiêm túc nhìn Nam Cung Thần rồi bước qua anh - Nên ngoan ngoãn làm cậu ấm của cậu đi.

Cô cứ thế tiến đến phía Nguyễn Nguyên, tiến đến để mang cái chết cho ông ta.

Khoảng cách quá xa, Nam Cung Thần không nghe thấy Quyên Phong nói gì, chỉ thấy thân thể mềm mại ép vào người Nguyễn Nguyên, đôi môi căng mọng thì trào giở đỏ vào tai ông ta. Chỉ vài giây sau, mặt Nguyễn Nguyên trắng bệch không còn giọt máu, tay chân run lẩy bẩy xin phép về trước.

Ánh mắt Quyên Phong lúc này sắc lẹm, ánh mắt của kẻ đã trả được một phần thù hận và đang từng bước trả cho sạch sẽ.

22h đêm

Ở ngọn đồi bỏ hoang ngoại ô thành phố, cây cối đung đưa xì xào trong gió như đang tấu lên một khúc giao hưởng rừng rợn. Gió thổi rất nhẹ nhưng không khỏi cho người ta cảm giác nó đang gào thét.

Bên dưới ngọn đồi ấy có một tầng hầm mật đào xuống dưới lòng đất. Bên dưới tầng hầm, mùi máu tanh tươi thoang thoảng trong không khí, ánh đèn mờ nhạt chiếu lên những vết máu bết bết trên tường.

Nguyễn Nguyên Phong kinh hãi giẫy dụa nhưng vô ích, toàn thân hấn bị trói chặt vào cây trụ phía sau, hấn cố gắng xua đi cảm giác mệt mỏi của thuốc mê.

Sau khi tỉnh táo lại thì những hình ảnh kinh hoàng ập vào mắt hấn. Xung quanh có đến khoảng mấy chục người bị treo giống hấn. Trên thân thể họ đầy những vết dao rạch và roi đánh, có cả vết bỏng do bị áp kim loại nung đỏ vào. Trông không ra hình dạng con người nữa mà giống như súc vật đang chờ người ta đến mổ xẻ.

Một con buôn nôn quặng lên nơi bao tử, Nguyễn Nguyên Phong ho sặc sụa. Đến lúc phát hiện ra ánh mắt của ai đó nhìn về phía mình hấn mới ngưng lại, run rẩy cuối đầu.

- Là cháu đó hả Phong?. - Một trong những kẻ bị treo lên tiếng.

- Cái.. cái gì, bác Khuyến, là bác phải không? Cái gì vậy? Đây là đâu? - Nguyễn Nguyên Phong bàng hoàng lên tiếng. Lúc này một điều làm hấn sợ hãi hơn đó là hấn nhận ra những người bị treo và tra tấn dã man kia đều là bạn của ba hấn.

- Đây là địa ngục, địa ngục của sự báo thù. - Giọng bác Khuyến thều thào vang lên như kẻ sắp chết - Đây là cái giá cho sai lầm 10 năm trước của bọn ta. Con bé ấy đến đây là để báo thù.

- Ai chứ? Nhưng có liên quan gì đến cháu?. - Nguyễn Nguyên Phong gào lên.

- Bởi vì ba cháu là kẻ chủ mưu. Con quỷ đó sẽ không bỏ qua cho bất kì ai có liên quan đâu.

Đúng lúc này thì cánh cửa tầng hầm mở ra, trên bậc thang dẫn xuống, đuôi váy đen như bầu trời ngoài kia thướt tha tiến đến. Khăn choàng tay ôm lấy hai cánh tay trắng hồng.

Phía sau là Nguyễn Nguyên, khuôn mặt xanh xám như bóng ma trong đêm.

Nguyễn Nguyên Phong như chết trân.

Nguyễn Nguyên quỳ rạp dưới chân Quyên Phong, lấy bầy cầu xin:

- Xin cô, tội lỗi năm xưa đều do tôi, đừng giết con trai tôi.

Bầu không khí quỷ dị bao trùm cả tầng hầm.

Một thuốc hạ kéo ghế đến, Quyên Phong bình thân an tọa, chân gác chéo, ung dung như một nữ hoàng. Đôi mắt lạnh liếc qua những con súc vật bẩn thỉu mà cô thu thập giúp xã hội trong vòng mấy tháng qua.

- Người còn nhớ năm xưa ba mẹ ta cầu xin người như thế nào không?. - Quyên Phong nhận lấy tách rượu khẽ nhắm nháp, chất rượu đỏ như máu tô lấy cánh môi cô.

- Ta nhớ chính ngay tại ngọn đồi này, khi đó chính người đã sai người giữ chặt ba và anh trai ta, rồi cùng 4 kẻ khác chà đạp trên thân xác mẹ ta. Sau đó chính người đã dùng khẩu súng mà ba ta tặng bắn ông ấy, chính các người đã cùng Long Thần giết sạch dòng họ ba đời nhà họ Nhượng, nhà họ Trần và nhà họ Lê - nhà ngoại ta. Ta vẫn còn nhớ anh 2 ta bị các người dùng dao chém bay đầu, anh ba ta bị các người thiêu đến chết. Hàng trăm mạng người ba họ các người lấy đi trong một đêm.

Giọng nói Quyên Phong vẫn không hề có chút cảm xúc, từ đầu đến cuối vẫn chỉ có một cường độ, một tần số, bình thản đến đáng sợ.

Nguyễn Nguyên Phong chết lặng đứng đó. Từng câu từng chữ khiến hắn run rẩy không thôi. Thì ra thâm kịch năm hắn 14 tuổi chính là một tay ba hắn gây ra. Vậy mà bằng cách nào đó báo chí chỉ đưa tin rằng hỏa hoạn, ngộ độc sau cùng là không rõ nguyên nhân rồi nhẹ nhàng khép lại vụ án.

- Là tôi đã quá tham lam, nhưng lúc đó Long Thần uy hiếp tôi, tôi chỉ không muốn chết.

- Người không muốn chết thì có quyền đẩy người vô tội vào chỗ chết? - Quyên Phong khẽ cười nhạt. Nếu là bị ức hiếp thì có cần tra tấn họ đến thế rồi mới giết - Lúc sinh thời ba mẹ ta rất quý các người, nên đến hồi đó mà tạ lỗi với họ đi nhé, họ nhân từ nên sẽ bỏ qua thôi.

Đôi mắt Quyên Phong lúc này vô cùng đáng sợ, đáng sợ đến dã man. Ánh mắt man dại như những kẻ hóa điên vì thù hận.

- A ha, ta nên tiễn tên nào đi trước nhỉ? Ta nên bắn chúng, hay là thọc tiết chúng, hay nên móc mắt chúng trước nhỉ?

Tiếng cười ngả ngón tuyệt vọng vang lên, cốc rượu trên tay đổ vào thân cây sùng, chất rượu như máu người chảy dọc từ sùng xuống bấp đui trắng ngà, đầu lưỡi nhẹ liếm hòng sùng như đang thưởng thức món ăn ngon. Ánh mắt như kẻ cuồng loạn sắp lên cơn điên.

Bọn thuộc hạ rừng mình đứng im không dám thở. Đi theo lâu đại cả chục năm nay chưa bao giờ thấy đáng sợ bấy giờ của cô, nó quá đáng sợ, dã man gấp trăm ngàn lần vẻ lạnh lùng ngày thường.

Phải trải qua cùng cực đau đớn thế nào mới trở nên như thế? Phải chống chọi thế nào mới không phát điên phát rồ với những đau thương đó trong suốt 10 năm qua?

Điên loạn, Tàn Quyên Phong trong giây phút này như điên rồi.

Men rượu làm đầu óc Quyên Phong tỉnh táo hẳn lên, càng tỉnh thì cảnh máu me năm nào lại hiện về tâm trí cô càng rõ. Cảnh mẹ cô bị miệng cô trôn vào trong thùng rỗng nhìn anh trai và ông bà cô bị tra tấn dã man rồi giết chết ngay trước mắt cô. Cảnh ba cô bị chúng chặt sạch tứ chi rồi ban cho một phát đạn vào não. Cảnh mẹ cô ăn năm viên đạn trên vai vẫn gồng chân chạy để bảo vệ cô. Giây phút bà ấy rời khỏi cuộc đời này, trái tim Quyên Phong đã hoàn toàn tan nát, nát bấy cùng với cảm xúc cô.

Một đứa bé 8 tuổi chứng kiến cảnh tượng đó, không phát điên đã kì tích rồi.

- Long Thần, Long Thần, người ra đây cho ta, ra xem ta chặt bọn tay chân của người thế nào, người ra đây.

Quyên Phong gào thét trong điên loạn, hận thù như một liều ma túy loại mạnh xâm nhập vào từng tế bào máu kích thích mọi nỗi đau năm nào của cô.

Cô hận, cô hận đến tận xương tận tủy.

Bằng

Một viên đạn rời nòng, một kẻ rời khỏi cuộc sống này.

Quyên Phong thích thú ngửa đầu mỉm cười, đôi mắt căm phẫn nhìn từng kẻ một ở đây.

Cùng lúc đó ở căn cứ Tàn gia, bàn tay Hắc Long siết chặt lại. Anh cảm thấy lo lắng khi Quyên Phong đi báo thù nên đã sai người để máy nghe lén. Sau khi nghe xong đoạn đối thoại đó, trái tim Hắc Long cũng tan nát theo Quyên Phong.

Cô ấy vô cảm sao?

Cô ấy là robot sao?

Quyên Phong, làm sao em có thể chịu đựng được nỗi ám ảnh kinh hoàng đó trong chùng ấy năm vậy? Tại sao em lại có thể ngoan cường đến vậy?

- Ngăn lâu đại lại, bằng mọi giá cũng phải ngăn cô ấy lại. - Hắc Long ra lệnh. Đừng nói gì là báo thù gì, e là giết xong lũ đó Quyên Phong sẽ điên thật mất.

Hắc Long biết đó là thâm kịch, nhưng không thể nào ngờ được rằng trước khi anh đến nó lại tàn bạo khủng khiếp đến mức đó.

Hỏi làm sao một cô bé 8 tuổi không biết sợ máu là gì, lấy mạng một người dễ như giết kiến. Căn bản là tận cùng của địa ngục trần gian cô đã ném rồi, thì

còn gì để sợ nữa chứ.

Bọn thuộc hạ cắn răng, ngăn Quyên Phong sao? Cả chục người bọn họ xúm lại chưa chắc có thể tay đôi với cô nói gì là cô lúc này đang điên dại với khẩu súng trên tay.

- Kề tiếp theo nhé. Trò này vui thật đó. - Quyên Phong mỉm cười ngây ngô, khẩu súng đưa lên.

- Đủ rồi, em dừng lại cho tôi. - Một âm thanh trầm vang lên khiến những kẻ đang run rẩy trong phòng nín thở, bọn chúng hi vọng ai đó có thể cứu được bọn chúng khỏi tay kẻ cuồng sát kia.

Nam Cung Thần lao đến, thân thể anh nhanh nhẹn áp chặt Quyên Phong xuống đất, đôi mắt vì giận dữ mà hằn lên những tia đỏ, bàn dụng lực nổi đầy gân xanh.

- Giết chúng rồi ba mẹ em có quay về không? - Anh hằn giọng. Đôi tay siết chặt lấy tay Quyên Phong áp chặt xuống đất.

- Cút đi - Quyên Phong giãy dụa nhưng vô ích, lực tay của Nam Cung Thần quá mạnh. - Cậu thì hiểu cái gì? Cút đi.

- Đúng là tôi không hiểu, nhưng ít nhất tôi biết rằng ba mẹ em không hề mong em thế này, trả thù cái gì chứ? Em nghĩ ba mẹ em mong em thế này sao? Em đừng có kiếm cái cớ giả tạo an ủi con người điên dại khát máu bên trong mình.

Quyên Phong khựng người quên cả kháng cự, cô hướng mắt về phía Nam Cung Thần, đôi mắt mê man không có điểm dừng.

- Chấp nhận đi Quyên Phong, gia đình em đều chết rồi, họ chết rồi, dù em có làm gì, có báo thù gì nữa họ cũng không trở về đâu.

- Câm miệng. - Quyên Phong quát lên, lúc này cô như bùng dậy, đầu cô đập mạnh vào đầu Nam Cung Thần, nhanh như cắt cô thoát khỏi vòng tay như gọng kiềm của anh, nhào đến chụp lấy cây súng.

- Câm miệng, chính Long Thần đã giết gia đình tôi, chính bọn chúng, nợ máu phải trả bằng máu...

Máu từ trán hai người chảy dọc xuống bờ má.

Nam Cung Thần cười khẩy bước lại, đôi mắt đầy những tia đỏ của anh lúc này vô cùng lạnh lùng.

- Tôi là Long Thần đây này, em hận thì bắn tôi đi. - Ngón tay anh chỉ vào vầng trán bê bết máu: - Nếu nó làm em cảm thấy thoải mái thì em bắn tôi đi, giết tôi đi.

Anh đang dùng đòn tâm lý với Quyên Phong, bất chấp cả việc họng súng đang chĩa thẳng về phía mình.

Quyên Phong lắc đầu nguầy nguậy, tay súng run rẩy:

- Long Thần? Không, không phải, Long Thần đã chết rồi, tôi đã giết hắn rồi, một mạng đổi một mạng như thế, sao ba mẹ và anh tôi không quay về, sao họ không quay về.

- Họ làm tất cả mọi thứ để bảo vệ em em biết không? Đừng có vô trách nhiệm với mạng sống của họ như thế.

- Vậy tôi phải làm sao? - Quyên Phong như đứa trẻ làm sai, toàn thân cô run rẩy, đôi mắt sợ sệt nhìn Nam Cung Thần.

- Buông thủ hận xuống, chấp nhận rằng họ đã chết vì để em được sống tốt.

Quyên Phong ngửa cổ cười ha ha:

- Buông sao? Sống tốt sao? Đừng có chọc tôi cười, cậu nghĩ tôi còn có thể quay lại được à?

- Em sẽ làm được vì họ vẫn luôn dõi theo em, tôi cũng đang bên em đây tiểu Phong.

Quyên Phong ngây người.

"Quyên Phong con phải sống thật tốt nhé, đừng bao giờ nghĩ mình cô đơn vì mẹ vẫn luôn dõi theo con mà, con gái mẹ đáng yêu thế này, rồi sẽ có người thay mẹ chăm sóc con thôi".

Cạch.

Cây súng buông lơi. Quyên Phong khụy xuống, đôi mắt lại quay về vẻ trống rỗng vô hồn như trước.

Bọn thuộc hạ không biết làm gì, đành đưa mắt nhìn Nam Cung Thần.

Anh thở dài ôm lấy Quyên Phong trong lòng, áp đầu cô vào lòng ngực anh.

- Đưa thuốc đây. - Nam Cung Thần ra lệnh.

Bọn thuộc hạ không hiểu sao răm rắp nghe theo. Nhanh chóng đưa cho anh một mũi tiêm.

- Về nhà, tôi muốn về nhà, đưa Tiểu Phong về nhà đi. - Quyên Phong thều thào lên tiếng, hai hàng nước mắt theo máu chảy dọc bên bờ má.

Nam Cung Thần xót xa nhìn cô, mũi tiêm nhẹ nhàng đầy tính chuyên nghiệp tiêm vào tay cô. Quyên Phong nhanh chóng ngất đi, an bình ngủ trong lòng anh.

- Làm ơn thả chúng tôi đi. - Khi Quyên Phong đã ngất trong lòng Nam Cung Thần, Nguyễn Nguyên mới dám mở miệng.

- Tha? Lũ súc vật còn biết kêu tha?

Đôi mắt xanh lá lạnh khốc lướt qua bọn tù tội kia, tay phải ôm lấy Quyên Phong đang ngủ say vào lòng, tay trái còn lại cầm khẩu súng của Quyên Phong lên.

Đôi mắt của tử thần lạnh lẽo lắm cũng chỉ thế này.

Nếu không phải để chữa trị vết thương tâm lý cho Quyên Phong còn khuya anh mới ngăn cản. Tha à? Anh chỉ hận không có đủ thời gian mà hành hạ chúng đó chứ.

Một tràng xả đạn vang lên.

Đạn đều gym trúng đích, không phí lấy một viên.

Mấy chục người bị giết sạch trong mấy mươi giây, một phát trúng mi tâm không lệch lấy một phân.

Nam Cung Thần vút khẩu súng qua một bên, cởi áo khoác ra đắp lên người cô. Anh bế cô lên, vòng tay vững chãi chở che.

- Về nhà thôi Tiểu Phong, về thôi.

Hàn Triệt từ nãy đến giờ vẫn đứng bên ngoài quay lưng bỏ đi. Cái gì mà người của nhân dân, của công lý chứ? Lũ khốn đó đáng lẽ ra phải chết sớm hơn để giữ gìn sự sạch sẽ cho xã hội này. Đáng lẽ bọn chúng phải chết sớm hơn để Quyên Phong không phải chịu thảm kịch đến mức đó.

Quyên Phong, phải làm sao để xoa dịu chữa lành được trái tim em?

Cũng tại thời điểm đó ở căn cứ của Tần gia, bàn tay Hắc Long siết chặt. Trong tai nghe không còn âm thanh nào ngoại trừ tiếng rì rì.

Là kẻ nào đó đã sử dụng máy phá sóng ở cạnh Quyên Phong để ngăn anh nghe lén.

Chết tiệt. Chắc chắn đã có gì đó xảy ra đối với Quyên Phong rồi. Nếu không sẽ không có chuyện Quyên Phong mất bình tĩnh đến thế, chắc chắn là có kẻ đó ảnh hưởng đến cảm xúc của cô rồi.

Hắc Long đứng dậy, hành lang trước mặt dài hun hút.

Tới lúc nên trở về rồi đó, cô chủ.

Trên thế gian này không ai có thể hiểu cô chủ bằng tôi, che chở cô bằng tôi, yêu cô bằng tôi. Chỉ có ở bên tôi cô chủ mới có thể ngủ giấc bình an.

Không ai khác, chỉ mình tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lúc Quyên Phong tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Mùi thức ăn thơm nức từ bếp bay lên khiến cái bụng cô có chút đói. Quyên Phong ngồi bật dậy, thả đôi chân thon dài xuống giường đang tỉnh đứng dậy thì cảm giác đau truyền lại khiến cô hơi cau mày.

Đôi chân ấy xưng tấy lên vì mang giày cao gót. Dù không đau đớn bao nhiêu nhưng đi lại cũng không dễ dàng gì.

- Chào buổi sáng - Nam Cung Thần bước vào phòng mỉm cười sáng lạn nhìn Quyên Phong. Nụ cười của anh còn chói lọi hơn cả ánh dương ngày mới.

Quyên Phong gật đầu, tâm trạng cô dường như bình ổn hơn khi thấy nụ cười đó.

Cô, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy chàng trai đó.

Lúc này Quyên Phong đứng dậy, bước chân có chút khập khễnh của cô khiến Nam Cung Thần hơi cau mày. Vết thương này hình như là do giày cao gót gây ra.

- Thật ra tôi không biết đi giày cao gót.

Bàn tay Nam Cung Thần thoáng siết lại.

- Vậy thì lần sau đừng đi, em cũng có lùn đâu.

- Nhưng bộ cánh tối hôm qua mà không phối với giày cao gót thì hơi kì - Quyên Phong chớp chớp đôi mắt xám khói có vẻ không cam. Điểm này lọt vào mắt Nam Cung Thần khiến tim anh ầm ập lạ thường quên đi cả cơn đau đầu.

Thì ra cô cũng có lúc đáng yêu vì vẻ cái đẹp mà hi sinh. Quyên Phong cũng rất con gái mà.

Lúc này Nam Cung Thần đi đến bế sóc cô lên, nâng niu như một bông hoa:

- Bỏ bữa sáng là không tốt đâu.

Quyên Phong rất ngoan ngoãn để anh bế đi. Dù sao thì, cái loại cảm giác này, cũng không quá tệ.

Quyên Phong có cảm giác như đây là thuốc an thần loại cực tốt dành cho cô.

Nam Cung Thần đã không thấy nụ cười bình an nơi khóe môi đỏ.

Vài ngày trước tại biệt thự cơ quan đầu não của Tần gia. Khung cảnh vốn im lặng của nó hôm nay có vẻ không còn giữ được nữa. Nơi âm u tịch mịch dường như được tô một màu hồng tươi sáng khi có mặt một nhân vật cũng tươi sáng hạnh phúc như màu hồng.

- Tiểu Phong Onee chan - Giọng nói trong trẻo vang lên, mang theo sức sống ngập vào từng góc ngách của khu biệt thự. Mái tóc đen óng ánh dưới nắng mặt trời.

- Chào mừng phu nhân Shiina và tiểu thư đến chơi - một người giúp việc cung kính cúi chào.

- Cô là người mới à? - Đôi mắt nâu to tròn long lanh dưới hàng mi cong dài ánh lên vẻ tươi sáng.

- Tôi chỉ mới đến đây được hai năm, có thể tính là mới.

- Đúng là người mới rồi, vì người cũ ai cũng gọi cháu là Hime chan cả.

Lúc này có một chàng trai trong bộ vest lịch lãm, khuôn mặt góc cạnh mỉm cười nhẹ:

- Hime chan càng ngày càng thông minh và xinh đẹp.

Hime có chút ngại ngùng với Hắc Long:

- Còn chú càng ngày càng đẹp trai ạ.

Sau đó Hắc Long nhanh chóng mời họ vào trong phòng khách, đặc biệt sai cả đầu bếp Italia để làm bánh kem. Hắc Long trước giờ vốn lạnh lùng, nhưng khi đón tiếp nhà Shiina vẫn niềm nở vui vẻ. Có thể thấy tiểu công chúa này quan trọng thế nào với Quyên Phong rồi. Mà, đích thân Hắc Long - người nắm quyền lực chỉ sau Tần Quyên Phong ra nghênh đón thì cũng đủ hiểu rồi.

- Chú Hắc Long, tiểu Phong onee chan đâu rồi ạ - Hime tuy thấy bánh rất ngon nhưng vẫn nhớ đến chị mình hơn.

- Mashiro chan, con phải gọi Quyên Phong là Quyên Phong onee sama. Hiểu chưa? - Phu nhân Shiina ngồi cạnh đó đoan trang nhắc nhở bởi bà cảm thấy đối với Quyên Phong nên dùng kính ngữ sama thì hơn.

- Như vậy nghe xa cách quá, nhưng tiểu Phong Onee chan thì thật cao quý. Vâng, là Quyên Phong onee sama ạ. Vậy thì, Quyên Phong onee sama đâu rồi ạ?

Hắc Long nhìn hai mẹ con ngồi trước mặt mình. Đây là gia đình duy nhất còn sót lại của Quyên Phong. 10 năm trước toàn bộ gia tộc ba đời hai bên nội ngoại của Quyên Phong bị giết sạch, chỉ có Nhược Hạ Thanh - em gái của ba Quyên Phong là sống sót vì lúc đó đang nằm ở bệnh viện bên nhật hạ sinh

Shiina Mashiro, tên tiếng Việt là Nhược Hạ Du mà Tần gia hay gọi là Hime chan, tạm hiểu là tiểu công chúa. Mặc dù hai vị này vốn không có quan hệ huyết thống với Quyên Phong vì cô vốn không phải con nhà họ Nhược. Nhưng trong mắt Quyên Phong, dù cả thế giới này chết cô cũng phải bảo vệ họ an toàn.

- Cô chủ đã đi công tác rồi - Hắc Long nhấp ngụm trà, nhìn về phía Hime.

Quả nhiên đúng như anh nghĩ, Hime xịu mặt xuống nhưng cô bé không khóc:

- Hình như Quyên Phong onee sama muốn tránh mặt cháu thì phải. Lần nào đến chị ấy cũng đi công tác Hôm nay cháu cố ý đến bất ngờ với hi vọng gặp được chị ấy, vậy mà vẫn không thể.

Hắc Long xoa xoa đầu Hime, cảm thấy mái tóc đó có chút mềm mượt như tóc của Quyên Phong thì rút tay lại:

- Phu nhân và Hime chan đã từ Nhật sang đây một rồi, cứ ở đây vài ngày đi rồi về.

Đêm hôm đó Hime không ngủ được. Cô bé khoác lên người chiếc áo choàng, đôi chân nhỏ bé bước đi trong hành lang dài sâu hun hút. Bất chợt phía xa, có hai người đàn ông đang uống rượu, thấy bộ dạng ngà ngà say của họ Hime mới dám bước lại gần hơn, vì cô bé biết người trong khu biệt thự này cực kì nhạy bén, nhưng say thế này chắc không biết được đâu.

- Không biết lão đại giờ đang ở đâu nhỉ?

- Mày nhiều chuyện quá. Lão đại làm gì không đến phiên mày quản.

- Tao nhớ lão đại mà. Ôi bộ dạng lạnh lùng mà đẹp nghiêng ngã lòng người.

- Được mày ngon, mày đến số nhà xyz quận 7 thành phố Hồ Chí Minh mà nói với ngài ấy đi.

- Haha tao giỡn mà.

Hime bụm miệng cười thầm. Là ông trời muốn cô bé gặp chị mà. Hime chỉ biết nói tiếng Nhật thôi, vậy mà 2 người làm kia trùng hợp là người Nhật luôn mới ghê.

Đúng là Hime đây chỉ mới 10 tuổi nhưng IQ không phải 2 con số đâu nhé.

Thành phố Hồ Chí Minh ta tới đây.

Trời bước sang tháng 1, ở miền Nam Việt Nam khí hậu vẫn nóng như bao mùa. Những lúc như thế này Quyên Phong thường không thích ra ngoài cho lắm, thành ra suốt ngày cứ rút mình trong phòng lạnh.

- Tiểu Phong, hôm nay nắng dịu đi rồi đó, ra ngoài chơi đi - Nam Cung Thần tiến đến vén màn cửa ra, ánh mặt trời buổi chiều qua tấm kính chiếu vào khiến Quyên Phong nheo mắt lại như một con mèo lười.

Không thể không thú nhận rằng, mấy tháng qua cô bị Nam Cung Thần chiều cho hư rồi.

Nghĩ vậy, Quyên Phong thở dài. Mặt mày có chút kì cục nhưng vẫn dửng dưng thay chiếc váy Maxi màu trắng mà anh vừa mua cho cô.

Mặc dù Quyên Phong vốn không thích màu trắng cho lắm nhưng cô không muốn nghe Nam Cung Thần cầu nhàu thêm lần nào nữa nên mặc vào luôn. Dù gì cũng không còn bao nhiêu thời gian ở đây nữa, đồng ý với việc cậu ta làm cũng không có gì quá đáng. Cứ coi như là vì Nam Cung Thần đã thay cô trút giận chuyện đêm hôm nọ đi.

Nhớ đến lời thuộc hạ bẩm báo rằng Nam Cung Thần đã một tay giặt sạch lũ người kia, Quyên Phong lần thứ n cau mày lại. Tại sao anh ta lại có bản lĩnh đó, hay là vì ở bên cô suốt nên "gần mực thì đen" rồi.

Vốn dĩ Quyên Phong định đi điều tra thêm về thân thế của Nam Cung Thần nhưng không hiểu sao cô không muốn làm vậy. Cuối cùng nghĩ vấn đề cũng không quá mức vượt khỏi tầm kiểm soát của cô.

Lúc này, Quyên Phong vẫn không biết rằng, khi yêu một ai đó, não bộ bạn sẽ bỏ qua mọi khuyết điểm sai lầm của người đó và thậm chí tin tưởng người đó cách mù quáng.

Cái ráng chiều xuyên qua hai tầng cây bên đường in bóng lên mặt đường trải nhựa. Buổi chiều khung cảnh thành phố thật tấp nập, người người trở về tổ ấm sau một ngày dài làm việc mệt mỏi. Hoàng hôn nhuộm màu nắng nhạt một góc trời.

Tiếng xe cộ qua lại làm Quyên Phong hơi đau đầu vì đôi tai thính quá mức của mình. Cô chỉnh lại đôi hoa tai, buộc miệng nói:

- Đúng là không hợp với nơi ồn ào thế này.

Mái tóc như màn đêm đen giữa ban ngày. Đôi mắt xám tro có chút giống với bầu trời buổi hoàng hôn thờ ơ mông lung như 8 phủ một lần khói dưới hàng mi dài cong vút. Váy trắng nhẹ lay trong gió chiều. Cô ấy sánh bước cùng anh, hoàn toàn không để ý đến bên đường bao người ngầy ngất.

Rất hiếm khi Quyên Phong mở miệng trước, lại nói về chính mình như vậy.

- Vậy sau này tôi sẽ đưa em đến nơi nào đó yên bình hơn.

Có rất nhiều người đã từng dùng từ "sau này" với Quyên Phong, nhưng bây giờ họ đã về chân trời nao?

Bất giác, cô buộc miệng:

- Sau này là khi nào?

Nam Cung Thần có chút khựng bước chân. Anh nhận ra một điều rằng Quyên Phong càng ngày càng nói nhiều hơn, ít lạnh lùng hơn, biểu thị cảm xúc nhiều hơn, thì thoảng còn cười nhẹ với anh nữa.

Nam Cung Thần chỉ mong có thế. Anh muốn chữa lành vết thương tâm hồn lẫn thể xác của cô, muốn cho cô một tương lai màu hồng của hạnh phúc và hi vọng. Chứ không phải màu đỏ của máu.

Bàn tay lúc này chộp lấy tay Quyên Phong, cười cười nhìn vào đôi mắt thoáng nét buồn đó:

- Sau này là bất cứ lúc nào em thích, tốt hơn hết là bây giờ luôn đi.

Cả hai người sánh bước như thế mà không phát hiện ra phía sau có người đang theo dõi mình, có lẽ do đường phố quá đông đúc mà hai đương sự kia trong mắt chỉ có nhau, lại còn tự tin vào bản thân nên hoàn toàn không để ý đến từ xa xa có một bóng dáng bé xíu đang nhìn mình.

- Mama, lần đầu tiên con thấy Onee sama không mặc màu đen hoặc đỏ. Onee sama còn có vẻ rất vui với tên đẹp mã đó. Huhu, có phải con sắp mất Onee sama rồi không?

- Đó là điều tốt, con nên vui mới phải. Mà chúng ta đến chào chị đi con, theo dõi từ nãy đến giờ là không lịch sự đâu.

Hime chun môi lên, lâu lâu mới có dịp làm thám tử thế này, cô bé muốn quan sát rồi kết luận nữa cơ.

Đang khi vừa bước đi vừa nhìn về phía Quyên Phong thì cô bé va phải một người đàn ông vạm vỡ, anh ta to béo đến mức che khuất cả tầm nhìn của cô bé.

Hime từ nhỏ đã sống ở Nhật, cô bé dĩ nhiên không biết tiếng Việt, nhưng vài từ giao tiếp căn bản thì vẫn nói được.

- Xin lỗi.

Nhận ra đây không phải là kiểu người đẳng hoàng, phu nhân Shiina vội bước lên chắn trước con mình:

- Xin lỗi các anh, con bé vô ý quá, các anh bỏ qua cho.

Gã béo cười ha ha, rồi đưa mắt nhìn về Quyên Phong:

- Trả lời thật tao sẽ tha. Bọn mày có quen con nhỏ đó không?

Phu nhân Shiina nhanh nhạy biết việc này liên lụy đến Quyên Phong nên trả lời ngay:

- Không quen.

Mặt gã béo tối sầm lại:

- Tao cho mày cơ hội mày lại không biết quý còn dám nói dối tao. Mày đã theo dõi con nhỏ đó suốt từ nãy đến giờ còn bảo không quen.

Cùng lúc đó một chiếc xe hơi tấp vào lề đường, một đám đàn ông to béo vây lại che khuất đi tầm nhìn của mọi người. Thế là hai mẹ con bị bắt lên xe mà không ai thấy. Tuy có vài người thấy nhưng chỉ biết cầm miệng quay đi vì sợ liên lụy.

Quyên Phong cảm nhận bàn tay to lớn ấy bọc lấy tay mình thì lòng ấm áp lạ thường. Cô đang tính gạt đầu đồng ý thì chợt chiếc đồng hồ trên tay rung lên, báo hiệu thuộc hạ Tần gia gọi đến, cô dĩ nhiên rất hiểu họ, phải là việc gì họ không tự mình xử lý được mới gọi đến cô. Mà dĩ nhiên, những việc họ không xử lý được sẽ không bao giờ là chuyện bình thường.

Thế là, bàn tay nhỏ bé rút khỏi bàn tay anh. Nam Cung Thần có chút nhoi nhói, trong mắt cô, hình như không thứ gì có thể hơn được Tần gia, bao gồm cả anh.

Cô ấn nút nghe rồi nói chuyện qua khuyên tai:

- Lão đại, tiểu thư Mashiro đến Việt Nam rồi ạ.

Một tia lạnh bao trùm đôi mắt Quyên Phong. Dáng vẻ của cô gái mong manh lúc nãy biến mất, chỉ còn lại nét lạnh lùng của một sát thủ hắc bang.

- Định vị ngay cho ta - Quyên Phong không hề trách lấy nửa câu, không phải không giận, mà là cô không muốn phí thời gian vào việc đó.

Đúng lúc này, một đám đàn ông đi lại phía cô. Thấy thế Nam Cung Thần toan bước lên thì bị Quyên Phong giữ lại.

Một gã trong đám bước lên, đưa điện thoại đến trước mặt cô, cười nham nhở:

- Việc thứ nhất, gọi con nhỏ Vô Tâm một mình đem USB đến đây, chỉ một mình nó. Việc thứ hai, hai đứa bây đi theo tao. Nếu không làm theo tao giết chúng nó.

Thật sự mà nói lũ này có là gì với Quyên Phong, càng không là gì kể cả khi Nam Cung Thần chọi 1 với chúng. Nhưng vấn đề là chúng có con tin. Tuy Nam Cung Thần không biết hai người kia là ai, nhưng xem bộ dạng Quyên Phong lúc này e là vô cùng quan trọng với cô.

- Được - Quyên Phong quả quyết ngồi lên xe. Khuôn mặt cô bình thản nhưng Nam Cung Thần hiểu, bọn này thâm hiểm rồi.

Nam Cung Thần không hề phản bác lại, ngoan ngoãn theo Quyên Phong ngồi vào xe để bọn chúng dí súng vào đầu mà trói chặt tay lại.

Một nụ cười nhếch khó thấy vẽ lên môi Nam Cung Thần. Chỉ bằng bọn tép riu này ư?

Nếu như chút chuyện vặt này mà không đối phó được thì anh và cô đã không sống sót được đến ngày hôm nay mà gặp nhau rồi.

Muốn giết anh và cô? Là định mệnh cho anh và cô gặp nhau, anh sẽ không bao giờ để kẻ nào xen vào phá hủy mối quan hệ này đâu.

Không cho thuộc hạ trợ giúp cũng không sao. Bởi căn bản sát thủ càng đáng sợ lại càng thích solo hơn.

Lũ này, chọc đúng người rồi.

--

Một chút chap sau:

Bom nổ đing tai nhức óc. Máu tuôn ra thấm ướt vai Nam Cung Thần. Đầu an đau đớn như có hàng ngàn con kiến đang cắn vào não anh. Từng mảnh kí ức vỡ tan đang dần dần chắp ghép lại.

Giọt máu lăn dài từ trán xuống bờ má cùng nước mắt. Tại sao vậy?

Tại sao tôi là Long Thần.

Quyên Phong, tôi phải giam giữ e trong vòng tay của tôi trước khi em phát hiện ra tôi chính là Long Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Nắng tắt, đêm lại xuống. Phố thị lại ngập trong ánh đèn giăng. Bầu trời trên cao nhuộm một màu đen mịt mờ, những ánh sao đêm le lói phát ra ánh sáng yếu ớt.

Trong căn phòng rộng lớn, có một cô gái ngồi đó, mái tóc vàng buộc cao, khuôn mặt lạnh tanh, ánh mắt xanh biếc tràn đầy thù hận nhìn chăm chăm vào màn hình laptop, đôi bàn tay siết lấy khẩu súng lục như muốn bắn nát màn hình bất cứ lúc nào.

- Người tôi cũng bắt về cho cô rồi, giao tiền được rồi chứ?

Trong màn hình laptop được nối với camera hiện lên khung cảnh một căn phòng bị bỏ hoang được thắp sáng bằng ánh đèn trần. Trong phòng có khoảng 7 tên đàn ông to con lực lưỡng đứng vòng quanh cô gái bị trói chặt vào chiếc ghế xếp Inox sáu song, với 7 cây súng trên tay chĩa thẳng về phía cô, camera 4 phía không lơ đi một giây. Có thể nói, cô gái đó muốn thoát ra khỏi căn phòng còn khó hơn lên trời.

Cô gái tóc vàng tùy tiện vứt cho gã đàn ông một cái vali. Sau đó đứng lên xoay người bỏ đi.

Gã đàn ông hài lòng với số tiền trong vali, cũng không màn đến cô gái tóc vàng kia nữa.

Mục đích của hắn ta là lấy USB, còn mục đích của cô gái tóc vàng đó là Hàn Quyên Phong. Tuy hai mục đích đều như nhau nhưng quá trình thực hiện lại y như nhau. Đó là phải bắt giữ được Hàn Quyên Phong.

Hắn gạt tàn thuốc nhìn vào camera. Trong màn hình chỉ là một cô gái vận váy Maxi, mong manh như sương khói, mảnh mai như cành hoa. Nhưng không biết sao cô gái tóc vàng với mặt danh Wendy Killer kia lại buộc phải bắt đến 7 gã thuộc hạ của ông đứng canh không cho một giây lơ là. Còn nói rằng cô gái đó là kẻ nguy hiểm nhất trong giới xã hội đen, đã tẩm máu hàng trăm mạng người.

Hắn ta nhìn lại một lần nữa vào làn da trắng như bạch ngọc, dù từ góc độ camera vẫn không thấy rõ mặt cô nhưng nhìn thoáng qua thôi cũng đủ để biết đó là một khuôn mặt đẹp hiếm có. Giết hàng trăm mạng người bằng cơ thể mảnh mai đó ư? Hay là dùng nhan sắc mê hoặc đối thủ?

Quyên Phong ngồi trên chiếc ghế xếp inox sáu song, hai tay cô bị chúng vòng ra phía sau phần tựa của ghế rồi trói chặt lại. Xung quanh có 7 tên đàn ông đứng đó trong tư thế sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào nếu cô động đậy.

Quyên Phong cũng không hề có nửa điểm sợ hãi trong mắt. Ngược lại bộ dạng rất thong thả tựa vào ghế, đôi mắt nhìn lên bóng đèn trên đầu mình. Mái tóc đen xõa xuống buông dài như màn đêm ngoài kia.

Cái bộ dạng này, thật sự khá gọi tình đặc biệt khi cô gái này có làn da quá đẹp.

Cuối cùng một tên trong số chúng cũng mất kiên nhẫn buông súng xuống, tức giận nói:

- Chỉ là một con nhóc 20 tuổi đầu chưa tới, lại kêu chúng ta canh gác thế này. Lão đại của chúng ta có phải rảnh rỗi quá rồi không?

- Nhưng mà canh người đẹp thế này, tao cũng không thấy chán đâu.

Một bàn tay to lớn vuốt lấy má Quyên Phong, lập tức tên đó bị ánh nhìn lạnh ngắt của cô làm cho tái mặt.

Lạnh tựa họng súng, sắc tựa lưỡi dao.

Một cô gái mới lớn có thể có được loại ánh mắt đó sao?

Lập tức gã lùi lại vài bước, cầm súng lên và chĩa vào tim Quyên Phong.

Qua hành động bất cóc Hime và bố trí người canh gác khắt khe thế này, Quyên Phong có thể đoán được kẻ bày ra chuyện này chắc chắn rất thân thuộc với cô.

Kẻ thù của Quyên Phong nhiều đến mức chỉ số IQ vượt xa mức trung bình của cô cũng không nhớ hết, thậm chí còn không biết hết. Nhưng nếu tóm gọn lại những kẻ biết rõ về cô thì chỉ là trong nội bộ của Tần gia.

Nhưng mà có lẽ kẻ này cũng không quá thân với cô, bởi những thuộc hạ thân tín của cô đều biết, bước đầu tiên muốn hạ cô là phải tháo hết trang sức trên người cô ra.

Kẻ này chỉ biết về Hime, biết rằng cô là sát thủ số 1 thế giới nên rất nguy hiểm. Mà lại không biết những thứ làm nên sự nguy hiểm nơi cô. Đúng là không biết học câu "biết người biết ta trăm trận trăm thắng".

Quyên Phong vẫn ngồi im như tượng tạc. Bên tai cô vừa nghe thuộc hạ mô tả lại địa hình, vị trí của kẻ thù, Hime và Nam Cung Thần qua chiếc bông tai liên lạc vừa hình dung kế hoạch trong đầu.

- Lão đại, có một người đang tới. Ngài phải thoát ra khỏi đó trước ả tới, nếu không sẽ nguy hiểm.

Toàn bộ hệ thống camera đã bị Tần gia hack vô từ lâu.

Quyên Phong ho khan một tiếng.

Dĩ nhiên thuộc hạ của cô biết cô đã ra lệnh đồng ý. Vài giây sau, họ truyền qua tai cô:

- Đã tắt toàn bộ hệ thống camera.

Quyên Phong khép mắt lại. Trói tay cô lại, cho một đám chĩa súng vào cô? Buồn cười thật đấy, chỉ tung đây mà muốn giữ chân cô sao? Việc cô thoát ra khỏi đây chỉ là vấn đề muốn khi nào mà thôi. Ngồi hết gần 1 giờ đồng hồ trong này chẳng qua cô muốn tính toán kế hoạch thật chi tiết vì đây là mạng sống của Hime.

Cô gái kia đã được xác định rõ là thuộc hạ của Tần gia, nhưng ở vị trí rất thấp, chỉ là đệ tử của một thuộc hạ không mấy cao chức trong nội bộ. Tất nhiên Quyên Phong không biết cô ta vì với thân phận đó làm gì có cửa bước chân vào trụ sở chính mà diện kiến Quyên Phong.

Với tư cách kẻ thống trị Tần gia, Quyên Phong có chút muốn chấm điểm cho kế hoạch lần này của cô gái đó đây. Xem nào....

Sẽ là điểm B cho cô ta nếu người bị bắt là kẻ khác. Nhưng khi là Quyên Phong, thì con điểm này chỉ có thể là một chữ: F

- Còn 15 giây nữa cô ta sẽ đến.

15 giây, quá nhiều.

Đôi mắt băng lãnh của Quyên Phong mở to ra, tựa viên đạn rời nòng, như lưỡi dao ánh lên trong bóng đêm

Tách. Choảng. Đoảng Đoảng. Ah Ah Ah.

Một chuỗi âm thanh kinh hoàng vang lên, chấn động cả không gian yên tĩnh.

Quyên Phong lau đi chút máu trên mặt, giẫm lên xác chết mà bước ra khỏi căn phòng, chiếc váy maxi trắng vắng ít máu tươi, sắc đỏ nổi bật trên nền trắng, vô cùng chói mắt.

Trên tay Quyên Phong, mảnh thủy tinh sắc nhọn bẻ gãy máu, từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống mặt sàn bụi bặm.

Giết sạch 7 mạng người chỉ trong khoảng thời gian vài giây.

Đúng vậy, sai lầm của bọn chúng chính là không tháo sạch trang sức của cô ra, mà không, sai lầm của bọn chúng là đã vòn nhằm đối tượng.

Chính xác là Quyên Phong đã bắn một viên đạn bi trong chiếc nhẫn lên bóng đèn trên đầu. Loại đạn này không thể xuyên qua da người, lại chỉ có thể bắn ở phạm vi vài mét, nên Quyên Phong thường dùng nó tấn công vào mắt đối phương. Mặc dù nó không thể xuyên qua da người nhưng lại thừa sức làm vỡ thủy tinh của bóng đèn. Cho nên giây phút nó chạm vào mặt bóng đèn trên trần nhà, bóng đèn vỡ ra.

Xung quanh tối mịt mù.

Mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống, ngay tức khắc Quyên Phong chop ngay một mảnh vỡ khi nó rơi vào tầm mắt cô, dĩ nhiên là khi nó rơi chưa qua đầu cô vì Quyên Phong phải tranh thủ thời gian nhanh nhất, cũng không thể rút vũ khí trong người ra vì quá mất thời gian.

Với độ cao từ trần nhà đến mắt Quyên Phong xấp xỉ khoảng 3 mét. Theo công thức tính quãng thời gian cơ bản, với gia tốc trọng trường lấy bằng 9,8, lực cản không khí không đáng kể vì trong phòng không có gió thì có được khoảng thời gian mảnh thủy tinh rơi vào tay Quyên Phong sẽ xấp xỉ khoảng 0,7 giây.

Sau khi nắm được mảnh thủy tinh rồi, với đôi mắt nhìn được trong màn đêm và tốc độ nhanh vượt trội của mình, Quyên Phong nhanh chóng ngồi bật dậy và ra tay.

Tất cả các hành động từ lúc bắn đạn bi lên bóng đèn cho đến lúc mảnh thủy tinh rơi vào tay Quyên Phong chỉ diễn ra vùn vụt chỉ 1 giây hơn. Cho dù có là sát thủ hàng đầu cũng chưa chắc phản ứng kịp nói chi chi là một bọn gà mờ ở đây. Đến khi cô đã cứa cổ giết chết 1 nửa vòng tròn phía trước rồi, mất khoảng 2 giây, thì bọn ở phía sau mới phản ứng mà nổ súng. Hẳn nhiên với thân hình nhỏ bé mảnh mai của Quyên Phong, cô nhanh chóng dùng tên mới giết kia làm bia đỡ đạn. Sau đó nhanh như chớp Quyên Phong định hướng đầu súng rồi né đạn mà chạy đến bên cạnh ba kẻ đang xả súng không ngừng kia. Tất nhiên khác với Quyên Phong có thể nhìn trong tối, bọn chúng chỉ biết đưa súng bắn loạn xạ vì căn phòng tối mịt..

Với ba đường rạch bằng thủy tinh bóng đèn lên cổ, cướp ba mạng người trong phần giây.

Bảy người đàn ông lực lưỡng có súng, chỉ bị cô giết bằng một mảnh thủy tinh và hai ngón tay.

Một sát thủ có vũ khí trong tay hay không, căn bản vẫn là một sát thủ. Mà trong tay một sát thủ, thứ vô dụng nhất cũng có thể thành vũ khí.

Cô gái tóc vàng với mặt danh Wendy Killer nghe thấy tiếng xả súng cùng tiếng hét vang lên thì vội vàng chạy đến, xung quanh đường đi vón bật đèn sáng hai bên nhưng lúc này tối thui, ánh sáng từ những vì sao le lói ngoài kia không đủ mang lại ánh sáng cho nơi này.

Wendy Killer hiểu ra một điều bất biến trong giây phút này: tử thần đang ở gần cô.

Siết chặt lấy khẩu súng lắp chiếc đèn pin sẵn trong tay, cô rọi qua hành lang đầy bụi và tơ nhện giăng, cuối cùng bước đến căn phòng giam Quyên Phong, cô cẩn thận bước vào.

Đèn pin trên khẩu súng soi vào căn phòng. Một người đã quen nhìn cảnh máu me như cô ta cũng phải cảm thấy run rẩy. Bảy người đàn ông nằm la liệt trong căn phòng, máu từ cổ họ chảy ra thấm đẫm mặt đất. Trên người họ không có bất cứ vết thương nào ngoại trừ vết cứa cổ.

Vẫn đứng là Tần Quyên Phong, phong cách ra tay cực kì tiết kiệm thời gian, luôn hạ đối thủ trong vòng 1 hit, không dư cũng không thiếu lấy một chi tiết nào, 1 hit đầy đủ lấy đi sinh mạng một con người.

Wendy run rẩy không thôi. Rõ ràng cô đâu còn nghĩ đến việc sống chết khi nghĩ đến kế hoạch giết chết Tần Quyên Phong. Nhưng khi cảm nhận được Quyên Phong ở gần đây, cô vẫn không thôi run rẩy.

Phải, với bất kì ai trong khóa đào tạo sát thủ năm đó đều khiếp sợ trước Quyên Phong. Wendy vẫn nhớ rất rõ 5 năm trước cô kinh hoàng đến mức chết trân tại chỗ nhìn Quyên Phong giết anh chị của mình. Lúc đó, cô đã thề sẽ báo thù Quyên Phong, phải cho ả ta chết cách đau đớn nhất.

Trong không gian im rất im, nhưng Wendy cứ nghe văng vẳng bên tai tiếng mài dao. Từng cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng cô. Quyên Phong năm đó, bộ váy đen như màn đêm ngồi ở đầu giường, tay không ngừng mài con dao găm xuống cạnh giường trong kí túc xá để mài cho bén, lưỡi dao ánh lên dưới bóng đèn ngủ khiến bao kẻ ớn lạnh, nhưng không một ai dám lên tiếng vì ánh mắt cô bé 13 tuổi đó còn sắc hơn lưỡi dao.

- Tần Quyên Phong, mày ra đây, tao biết mày ở gần đây thôi, mày lần rày đây cho tao - Wendy không thể chịu nổi cảm giác này nữa, cô ta hét lên, đồng thời gia tăng cảnh giác xung quanh. Cô không tin một sát thủ như cô lại không phát hiện ra có kẻ đang bước lại gần mình.

- Năm năm không gặp, vẫn không học được chữ "nhẫn" nhỉ? Số 1730.

Wendy khựng người, trông mắt mở to, cây súng trên tay rớt xuống đất, ánh đèn pin lún lút chiếu loạn xạ.

Mái tóc đen hơn cả màn đêm lướt qua vai Wendy, lưỡi dao lạnh ngắt kề vào cổ cô, nhưng vẫn không lạnh bằng cánh tay của tử thần vòng qua cổ Wendy. Giọng nói như con gió chết, thanh như tiếng chuông gió gọi hồn thì thầm vào tai cô.

Quyên Phong hai chân quặp vào một thanh xà trên trần nhà, thả người xuống, một tay vòng qua cổ Wendy, tay kia cầm con dao dí vào cổ cô ta.

Đề ý xung quanh, đề ý bước chân trước sau, nhưng lại không đề ý phía trên đầu.

Lại điểm F.

- Số...7 - Nghe Quyên Phong gọi mình bằng số thứ tự, cô ta cũng run rẩy gọi theo. Bởi trong lớp đào tạo sát thủ, thông tin của mọi người là tuyệt mật, chỉ được đánh số từ 1 đến 2000.

Tần Quyên Phong là số 7, được mệnh danh là số 7 tử thần hoặc là Hydra (quái vật 7 đầu trong thần thoại Hy Lạp).

- Mày đúng là luôn thích đâm trong tôi đâm ra nhỉ? Sao không đường đường chính chính bước ra đấu với tao xem - Wendy nghiêng răng đứng im.

- Sát thủ không có khái niệm đường đường chính chính. Cô không bao giờ thắng được ta đâu, 5 năm trước không nổi, bây giờ càng không - Không sai đâu, sau năm 16 tuổi, Quyên Phong đã thành gần như vô đối rồi.

- Mày chỉ may mắn thôi con khốn.

- Cái may mắn cô nói chính là sự cách biệt giữa người khôn và kẻ ngu.

- Phải, không nơi nào có thể thấy rõ sự khác biệt giữa thiên tài và vô dụng bằng thế giới sát thủ, thiên tài và vô dụng, sống và chết - Đột nhiên Wendy cười lớn:

- Tao nhớ ngày trước mày đâu có thích nói nhiều khi giết người, 5 năm qua mày ngu hơn rồi Quyên Phong ạ.

Đúng lúc này, ở hai phía, ba cây súng hướng về phía Quyên Phong, chỉ cần nhúc nhích một chút là coi như mất mạng.

Mà lúc này, tiếng cười mỉa mai vọng qua tai Wendy.

Đã nói giữa thiên tài và vô dụng cách nhau rất xa mà.

Đoảng đoảng.

Ba tên cầm súng chĩa vào Quyên Phong ngã rạp xuống, máu phun ra xịt lên vách tường.

Wendy trợn mắt. Ắ có tình bất chuyện để bọn thuộc hạ của ả có thời gian tiến lại gần Quyên Phong để đưa cô ta vào tầm ngắm chính xác, cứ nghĩ cô ta ngu ngốc khi trả lời lại, nhưng không phải, kẻ sách câu giờ này, kẻ được lợi 6chính là cô ta.

Ngay từ khi vừa siết cổ Wendy, Quyên Phong đã nhận ra cô đã rơi vào tầm ngắm của ba tên sát thủ khác trong khi thuộc hạ của cô vẫn chưa đến. Nhưng vấn đề là bọn chúng ở xa, xung quanh lại tối mù nên phải tìm cách đề tiện gần lại cô.

Wendy rất hiểu ý khi cố gắng nói chuyện với Quyên Phong, mà dĩ nhiên Quyên Phong cũng cần phải câu giờ. Vì nếu lúc này cô mà giết ả ta, chắc chắn 3 tên sát thủ kia sẽ bắt chập mà nổ súng. Khu vực né đạn rất hẹp, lại có đến tận ba cây súng, tỉ lệ bị thương lên đến trên 30%. Cho nên Quyên Phong giả vờ không biết để chúng an tâm tiến lại gần mình, thu hẹp tầm bắn để có kết quả khả thi.

Đến lúc bọn chúng đạt được khoảng cách cần thiết thì thuộc hạ của Tần gia đã đến.

Một tiếng dao cứa vào thịt vang lên ngọt sớt, thân ảnh Wendy đổ sụp xuống đất. Quyên Phong tiếp đất xong cũng không buông một câu.

Nói đúng lắm đấy, cô không thích nói nhiều khi hạ sát ai đó đâu, vì những kẻ ngu ngốc đó có nói thêm gì cũng không bao giờ khôn đầu ra nổi.

Thuộc hạ khoác lên cho Quyên Phong chiếc áo choàng đen, đưa cô vũ khí và những vật dụng cần thiết.

Lại bắt đầu cuộc săn đêm nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Đêm âm u mịt mờ, bầu trời phủ một sắc đen không vì sao, ánh đèn đường mờ nhạt chiếu lên những đóa hoa đã rũ héo.

Thông qua máy cảm biến hồng ngoại, Quyên Phong nhanh chóng xác định được hành vi của những kẻ xung quanh mình, cho nên không có gì quá khó khi cô dễ dàng vượt qua những cạm bẫy phục kích của kẻ thù.

Mà lúc này, thiết bị cảm biến hồng ngoại trên tay Quyên Phong báo hiệu cho cô biết có ba người đang tới. Dựa theo dáng vóc cơ thể mình họa chính xác thì đó là một người đàn ông, hai người phụ nữ và một bé gái.

Ở nơi này, phụ nữ và bé gái chỉ có thể là mẹ con nhà Shiina mà thôi. Còn một người phụ nữ kia có lẽ là thuộc hạ của tên bắt cóc.

Còn người đàn ông kia có lẽ cũng vậy.

Hệ thống camera đã bị đối phương phá hỏng vì biết Tần gia đã hack vào nó. Nên thông qua máy cảm biến hồng ngoại không thể nào biết được ai là ai.

- Lão đại, chắc chắn không phải người của ta - Một thuộc hạ đằng sau bẩm báo cho Quyên Phong.

Cô khẽ gật đầu. Chỉ có hai tên. Nếu vậy chỉ cần giết được tên này thì sin mạng của Hime và Cô họ sẽ được đảm bảo.

Sau khi ra lệnh cho một thuộc hạ có kinh nghiệm xử lí người phụ nữ kia, Quyên Phong như một con báo săn mồi chậm chậm đi về phía trước.

Bước thêm vài bước nữa là đến chỗ rẽ, nơi đó bọn họ sẽ đối mặt với nhau.

Quyên Phong nhìn lại vào thiết bị cảm ứng hồng ngoại, một lần nữa nén hơi thở xuống, trong đầu hình dung ra quang cảnh lúc này.

Theo thứ tự từ trái qua phải đó là một tên đàn ông, Hime, người phụ nữ một rồi đến người phụ nữ hai. Mà trong trường hợp này rất dễ suy ra người phụ nữ đứng bên ngoài cùng là kẻ thù, đứng ở ngoài để khống chế phu nhân Hime cũng như để hành động hơn vì bên phải trống.

Chậm chậm từng bước chân.

3...

2...

1...

BẮNG!!

Một bàn tay to lạnh lẽo siết chặt lấy cổ tay cầm súng của Quyên Phong đẩy qua bên trái trước khi viên đạn rời nòng trong phần giây, đồng thời kẻ đó kết hợp động tác nghiêng đầu qua khiến viên đạn của cô lệch đi. Vẫn nắm chặt lấy cổ tay cầm súng của cô như thế, hấn nhanh như cắt xoay người di chuyển ra phía sau cô, tay phải hấn ép tay trái Quyên Phong vào eo cô vào khống chế nó chặt vào đó, tay trái siết lấy cổ tay cô vận lực khiến tay phải cầm súng của cô tự áp họng súng vào cổ mình, ngón tay thon dài ấy luồn vào cò súng.

Quyên Phong hoàn toàn ngây ra.

Cô, vừa bị đánh bại, bởi mùi hương đó, bởi kẻ mà cô không ngờ nhất.

- Tiểu Phong - Giọng nói trầm ấm dễ nghe ấy vang lên bên vai cô, tư thế không cho con mồi đường thoát như một con rắn siết lấy con mồi ấy biến thành một cái ôm phía sau đầy ấm áp.

- Thần.. - Quyên Phong có chút cứng lưỡi, cô không thể tin nổi, nếu như Nam Cung Thần hôm nay không phải là đồng đội mà là kẻ thù thì Quyên Phong chắc chắn đã chết rồi.

Cái cách mà Nam Cung Thần phản ứng cực kì nhanh đến mức huyệt súng của cô đã đặt lên trán anh rồi mà vẫn nhanh như cắt đẩy súng qua trái rồi né đầu qua phải. Cái cách anh lão luyện trong bóng tối không thấy gì mà vẫn có thể luồng người ra phía sau cô. Cái lực tay kinh khủng ép tay cô phải chĩa huyệt súng vào cổ mình. Hơn hết nữa là anh cực kì nhanh, nhanh đến mức Quyên Phong vốn đã coi là nhanh như chớp mà vẫn không phản ứng kịp.

Là thế, hay do cô đã nhìn ra anh trong khoảng khắc vừa đưa nòng súng lên nên mới không phản ứng lại?

Lúc này một thuộc hạ bật đèn pin lên, soi chiếu hai người phụ nữ là Phu nhân Shiina và Vô Tâm, đứa bé chính giữa là Hime đang đứng khóc sụt sùi.

- Quyên Phong Onee Sama, Hime sợ lắm - Cô bé khóc nức lên, sau đó úp mặt vào người Quyên Phong khóc òa lên.

- Chị xin lỗi Hime, ổn rồi, không sao đâu, chị sẽ đưa em về nhà nhé - Quyên Phong sau khi chắc chắn cô bé không bị thương thì thờ dãi nhẹ nhõm vuốt lấy mái tóc dài của cô bé, dịu dàng vỗ về khiến những thuộc hạ mới thu nạp của cô có chút kinh ngạc.

Tần Quyên Phong cũng có dịu dàng như thế?

- Lão đại, bọn chúng lấy USB chạy đi rồi - Vô Tâm cuối đầu nói với vẻ đầy tự trách, biết USB đó rất quan trọng với Quyên Phong nên nói thêm:

- Em có gắn thiết bị định vị trên USB và cơ thể lão ta lúc Nam Cung Thần cứu em và phu nhân rồi, nên chúng ta có thể đuổi theo lấy lại.

Quyên Phong một lần nữa nhìn về phía Nam Cung Thần, lúc này mới phát hiện trên trán anh có vết máu chảy, trên tay cũng có vài vết bầm. Nghĩ đến lúc này suýt nữa đã cho anh một viên đạn ngay trán, tay cầm súng của Quyên Phong khẽ run rẩy.

- Bị thương rồi..xin lỗi - Cô khẽ nói, ngón tay không tự chủ được chạm đến khuôn mặt anh để xem coi là bị thương chỗ nào.

Thuộc hạ Tần gia lúc này, kể cả Vô Tâm cũng trở mặt ra không tin nổi.

- Không sao, vết thương ngoài da thôi, bây giờ cần phải đi lấy USB về đúng không? - Nam Cung Thần nắm lấy tay Quyên Phong, cười như không có gì.

Bên cạnh Vô Tâm không khỏi cảm phục. Lúc đó cô, phu nhân và Hime bị trói chặt nằm dưới đất, xung quanh kẻ thù đều là đàn ông lực lưỡng có súng trên tay đứng canh. Thế mà bằng cách ám sát ngầm từ phía sau, Nam Cung Thần trong tay chỉ một con dao lần lượt hạ từng tên trong bóng tối. Cho đến khi bọn chúng phát hiện ra thì phe mình chỉ còn vài tên. Lúc này, Nam Cung Thần nhanh như cắt lấy súng từ một tên vừa bị hạ bắn 6 phát liên trúng ngay 6 mi tâm của 6 tên đàn ông. Thần thủ quả thật vô cùng nhanh nhẹn và quyết đoán.

Một người như vậy, chắc chắn không phải là học sinh.

Nam Cung Thần bị thương trên trán và tay cũng là do đỡ dùm Hime một gậy của một tên đánh lén xuất hiện bất ngờ.

Có một chàng trai như vậy ở bên lão đại, Vô Tâm rất yên tâm.

- Cậu về đi, việc này là của tôi - Quyên Phong thu tay về, khôi phục bộ dạng lạnh lùng như thường.

Nhưng cũng chính lúc này, một âm thanh vang lên, Quyên Phong không ngờ cũng không đề phòng Nam Cung Thần nên hoàn toàn không trở tay kịp.

Một lực tay mạnh nhưng vừa đủ đập vào gáy Quyên Phong, cô nhanh chóng ngất đi trong vòng tay anh.

Tất nhiên, mọi khẩu súng trên tay thuộc hạ Tần gia lúc này chĩa vào anh, bao gồm Thiên Long và Hoàng Long vừa đến trễ do phải dọn dẹp đồng lâu la bên ngoài.

Mặc kệ mọi huyệt súng đang hướng về mình, Nam Cung Thần vẫn vô cùng điềm tĩnh bế Quyên Phong đứng dậy, sau đó quay về phía Thiên Long và Hoàng Long mà nói:

- Mang cô ấy đến nơi an toàn, USB tôi sẽ lấy lại cho cô ấy.

Hoàng Long và Thiên Long sửng sốt, sau đó buông súng xuống, Thiên Long tiến lại bế Quyên Phong từ tay Nam Cung Thần, ánh mắt hiếu kì quét qua người anh:

- Anh là ai? Tại sao lại làm vậy? Dựa vào đâu chúng tôi tin anh?

- Em tin Nam Cung Thần - Vô Tâm bước lên phía trước, nói rành rọt từng chữ một:

- Chính cậu ta đã cứu em và mẹ con phu nhân, cậu ấy còn đỡ giúp Hime một gậy. Cậu ấy là ai không quan trọng nhưng quan trọng là lão đại tin cậu ấy, nếu không cậu ta có thể đánh ngất được lão đại sao?

Thế là cảm đảm buông súng xuống, im lặng chờ các cấp trên ra lệnh.

Mà Nam Cung Thần lúc này sau khi nhận máy định vị từ Vô Tâm xong thì chẳng buồn quan tâm đến ai, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía trước mà bước đi:

- Tại sao tôi làm vậy? Bởi vì tôi khác các người, các người muốn cô ấy bình an trở về, còn tôi muốn cô ấy không bao giờ bước chân vào nguy hiểm. Vì tôi là người đàn ông của cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Bởi vì sau tất cả những tội lỗi anh đã gây ra cho cô, anh chỉ còn hai lý lẽ cho cuộc đời của một sát thủ với đôi tay vấy máu tanh này, một là sống bên cô, hai là chết để chuộc tội.

- Tiểu Phong, thời gian bên em là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời anh, nếu tất cả có thể quay lại, anh vẫn sẽ chọn yêu em, dù rằng đó là điều cay đắng nhất trong cuộc đời này.

Hồ Chí Minh năm 2026, 21 giờ tối.

Đường phố tấp nập xe cộ, từng chiếc ô tô nối đuôi nhau chạy vèo vèo trên đường cao tốc, trong đó có vài chiếc xe không ngừng chen lấn chạy vọt lên phía trước khiến tiếng còi rủa thình thoảng vang lên giữa tiếng động cơ ồn ào.

Bọn cầm USB chạy rất nhanh, bọn chúng bắt đầu hòa vào dòng xe trong lòng thành phố tấp nập buổi tối để tránh đi sự truy sát của Tần gia.

Chiếc xe đen dưới tay lái của Nam Cung Thần như một con sói đêm sẵn mồi không ngừng chen lấn dòng xe vượt lên phía trước. Thiên Long ngồi trong xe không khỏi có cảm giác ớn lạnh. Cảm giác đó, thật sự rất giống với cảm giác ngồi dưới tay lái của Quyên Phong.

Nam Cung Thần này rốt cục là ai mà lại có thể có bá khí ngang với cả Tần Quyên Phong?

- Người của tôi báo về sắp chặn được đầu xe của bọn chúng - Thiên Long quay sang báo với Nam Cung Thần. Bản thân cậu cũng không hiểu sao từ Nam Cung Thần lại toát ra cái khí chất mạnh mẽ khiến người khác tin tưởng đến vậy. Loại ánh mắt và kiểu ra lệnh như thể anh ta là một người chỉ huy thực thụ vậy. Thật giống với Quyên Phong.

Bỗng nhiên lúc này, phía trước có tiếng bom nổ vang lên, tiếp đó tiếng la hét của mọi người xung quanh vang lên thất thanh cùng tiếng xe cộ đâm sầm vào nhau khiến đường đi phía trước hoàn toàn bị bịt kín bởi những chiếc xe nằm ngổn ngang.

Lập tức Nam Cung Thần xuống xe, thân ảnh nhanh chóng nhảy vọt lên, đạp lên đầu những chiếc xe nằm ngổn ngang kia mà tiến tới.

Nam Cung Thần anh, tuyệt đối sẽ không tha cho những kẻ đã làm cô gái anh yêu tổn thương. Dù là ai đi chăng nữa, Long Thần hay không phải Long Thần, chỉ cần làm cô ấy tổn thương, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Quyên Phong không ngắt quá lâu. Lúc tỉnh dậy đã thấy mình nằm trong căn phòng ở biệt thự riêng của cô, Vô Tâm đang ngồi kế đó, thấy cô tỉnh dậy cô bé sáng mắt lên:

- Lão đại tỉnh rồi.

Nhưng ánh mắt vui vẻ ấy nhanh chóng bị ánh mắt lạnh lẽo của Quyên Phong làm cho tắt ngúm.

- Nam Cung Thần đâu? - Quyên Phong đưa ánh mắt băng giá nhìn qua Vô Tâm. Lúc Nam Cung Thần đánh ngắt cô, đúng là Quyên Phong không kịp tránh nhưng đã điều chỉnh tư thế một chút, nên cú đánh tương đối nhẹ không làm cô ngắt quá lâu.

- Dạ, cậu ấy nói, đi... lấy USB giúp ngài rồi ạ - Vô Tâm rụt rè nói.

- Cái gì? - Quyên Phong giật mình đứng bật dậy, đôi mày cô cau chặt, răng cắn vào môi.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, Quyên Phong chạy đến tủ đồ, chẳng buồn thay váy trắng, cô gấp rút lấy vũ khí nhét vào người rồi tức tốc bỏ ra ngoài.

Tìm Quyên Phong chưa bao giờ đập mạnh đến thế kể từ ngày gia đình cô bị Long Thân giết, cũng từ ngày đó cô chưa một lần cảm thấy sợ hãi dù đã nếm không bao nhiêu đường đạn lưỡi dao. Nhưng khoảng khắc này, Quyên Phong lại cảm thấy rất sợ, sợ đến run tay. Nếu Nam Cung Thần không trở về nữa, nếu anh không về nữa...

Thì cô biết làm sao đây?

Mang con xe đã được nâng cấp lên hàng tốt nhất mà Quyên Phong có, cô nhanh chóng rồ máy lao đi như một mũi tên.

Em không cho phép anh xảy ra chuyện gì, anh phải trở về cho em, đồ ngốc, đồ ngốc.

Chiếc xe đen như tia chớp vọt trong đêm.

Lúc Quyên Phong đến thì quận 7 thành phố đã như một bãi lộn xộn. Xe cộ nằm ngổn ngang không người lái, có lẽ họ đã bỏ chạy hết, mùi khét do chất nổ bốc lên nồng nặc, thậm chí lâu lâu dưới mặt đường có máu vết máu còn chưa khô. Mỗi lần nhìn thấy cảnh tượng máu me đó, trái tim Quyên Phong lại như lửa thiêu dù rằng cô đã quá quen với cảnh máu me.

Phía trước có tiếng nổ súng, đầu đó có một viên đạn chệch hướng lao về phía cô, Quyên Phong lập tức né qua và cầm khẩu súng lên, lòng cũng thôi xao động, đầu óc bắt đầu bình tĩnh lại. Đúng là tềng súng luôn là một liều thuốc an thần cho cô trong mọi trường hợp mà.

Bởi nghe tiếng súng mà không trấn tĩnh lại, thì chỉ có một con đường chết.

Giữa lòng thành phố diễn ra một cuộc đọ súng vô cùng quyết liệt, thậm chí cảnh sát cũng không dám nhảy vào can thiệp vì họ hiểu bay vô đó chỉ có thiệt hại về mạng người bởi hai bên chiến đấu kia đều thuộc hàng sát thủ lão luyện. Cho nên họ chọn cách đứng ngoài di dân đi, để bọn sát thủ tự kết liễu nhau.

Đôi mắt của Quyên Phong đảo quanh tìm Nam Cung Thần.

Xung quanh tiếng bom nổ và tiếng súng nhả đạn vẫn vang liên hồi.

Nam Cung Thần nấp bên một chiếc xe hơi nhỏ, tiếng bom đạn làm đầu anh đau như búa bổ. Anh biết, đây là biểu hiện của việc nhớ lại, nhưng tại sao lại trong lúc này chứ. Đầu đã cố quên đi nhưng cơn đau vẫn không cách nào thuyên giảm. Dường như tiếng bom nổ kia chính là yếu tố kéo kí ức về.

Tiếng bom nổ bên tai anh, tiếng bom nổ trong đầu anh, tiếng bom nổ trong bụng, tiếng bom nổ trong từng huyết mạch tế bào.

- AAA - Nam Cung Thần nghiêng răng kêu lên, sau đó nén đau đứng dậy. Nhìn vào chiếc máy định vị, kẻ cầm USB ở rất gần đây, anh phải nhanh chóng lấy lại rồi thoát khỏi đây, bởi cứ ở chỗ súng đạn này mãi thì đầu anh sẽ còn đau đốn dữ dội cho đến khi anh nhớ ra mới thôi.

Luôn lách qua những chiếc ô tô, thỉnh thoảng có vài viên đạn chệch hướng bay về gần anh, nĩa vào mắt đường một lỗ thủng, hay thỉnh thoảng có chiếc xe hơi vì xăng chảy lại gần lửa mà phát nổ, hay có nhiều kẻ cố tính bắn và bình xăng để chúng phát nổ nhằm diệt sạch kẻ thù.

Đầu Nam Cung Thần càng ngày càng đau, đến đi đứng cũng loạng choạng, nhưng bằng mọi giá anh phải đem về cho Quyên Phong.

Quyên Phong là thống lĩnh một gia tộc sát thủ mà lại đích thân đến đất nước này, chứng tỏ USB đó cực kì quan trọng với cô. Hơn nữa chính nó đã đem cô đến bên đời anh, nó chính là định mệnh để cô và anh gặp nhau.

BĂNG.

Từ phía sau lưng kẻ cầm USB, Nam Cung Thần nhả ra viên đạn kết liễu đời hắn, sau đó anh lập tức lục lại USB, cuối cùng cũng cầm được USB trong tay, Nam Cung Thần mỉm cười. Đột nhiên lúc này một tiếng nổ nữa lại vang lên, tiếng bom nổ lại tiếp tục kích thích não anh nhớ lại, tại sao lại là tiếng bom chứ? Anh và nó có liên quan gì mà cứ hề nghe tiếng bom là đầu anh lại đau như bị ai đó đánh xuống, như thể có những sợi kẽm gai đang trói chặt lấy bộ não anh.

Chính vì cơn đau choáng váng đến không đứng dậy nổi, Nam Cung Thần không hề biết được anh đã nằm trong tầm ngắm của vài tên sát thủ bên địch.

BĂNG BĂNG BĂNG

Một tràng súng từ nhiều nơi vang lên khiến Nam Cung Thần đau dữ dội hơn nữa. Từng hình ảnh một trận về trong đầu, kéo cả ý thức của anh nhập về quá khứ.

"Chỉ là một con bé 8 tuổi, là Nhược Quyên Phong hay Tần Quyên Phong, cứ giết sạch".

"Lão đại".

"Lão đại".

Trong lòng anh một tiếng rên khe khẽ phát ra cùng hơi ấm và cơn đau nhói ở vai kéo Nam Cung Thần trở về. Từ khi nào Quyên Phong đã nằm ở trên anh, máu từ vai cô ứa ra khiến Nam Cung Thần tỉnh táo hẳn lại, anh hốt hoảng nhìn lên vai cô, một viên đạn đã sượt qua đó, vết thương không nặng lắm nhưng để lâu chắc chắn sẽ mất máu dẫn đến nguy hiểm.

Nam Cung Thần nhìn Quyên Phong rồi đưa mắt nhìn những cái xác gần đó, chắc chắn lúc đó anh đã nằm trong tầm súng của nhiều người, mà Quyên Phong trong khoảng thời gian ấy chỉ xử lý được gần hết, còn một người nữa cô không thể bắn kịp đành cắn răng lấy thân mình đỡ đạn cho anh.

- Tiểu Phong, em không sao chứ? - Nam Cung Thần ôm lấy Quyên Phong, nép sát người vào thân chiếc ô tô.

- Không sao, có điều vết thương ở tay phải, sẽ không cầm súng được nữa, mà em thì khó có thể nhắm chuẩn được bằng tay trái - Quyên Phong thờ dốt, dù vết thương rất đau nhưng nhìn thấy Nam Cung Thần bình yên, cô rất vui, một nỗi niềm hạnh phúc dâng lên trong lòng khó tả.

- Anh lấy được USB rồi, chúng ta về thôi - Nam Cung Thần toan đứng dậy thì vai trái đau nhói làm anh kêu lên, lúc này mới phát hiện ra vai trái của anh đã ăn một viên đạn.

- Tại sao? Em nhớ là... - Quyên Phong khẽ run rẩy, đôi mắt long lanh như sắp khóc, đôi môi run run. Cô nhớ cô đã tính toán cả rồi mà, làm sao anh có thể bị thương như thế chứ?

- Không sao đâu, chỉ cần khi trở về em chăm sóc anh là được - Nam Cung Thần đưa tay mân mê chiếc cằm V-line của cô mỉm cười dịu dàng như nắng ban mai trong chiến trường đầm máu đen tối này.

- Ừ, chúng ta về thôi - Quyên Phong đặt tay lên bàn tay đang áp vào má mình, mỉm cười ngọt ngào.

Lúc này, chiếc nhẫn của Quyên Phong áp vào mắt Nam Cung Thần khiến đầu anh lại tiếp tục cơn đau. Chiếc nhẫn, bom nổ, Quyên Phong, cả 3 thứ này chính là tác nhân mạnh mẽ nhất câu dẫn kí ức đã mất của anh trở về.

- Thần, anh sao vậy? - Quyên Phong hét hoảng lao đến vỗ vỗ vào má anh.

- Không sao, chúng ta đi thôi - Nam Cung Thần ngồi dậy, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh.

Đạn vẫn còn bay loạn xạ trong không gian.

- Lão đại, cô không sao chứ? - Một thuộc hạ của Quyên Phong chạy đến lo lắng hỏi Quyên Phong.

Cô đang lo lắng cho Nam Cung Thần nên chỉ gạt đầu cho có lệ, hoàn toàn không để ý nhiều.

Đột nhiên Nam Cung Thần dùng lực đẩy cô ra.

BẦNG BẦNG BẦNG

Máu văng lên bắn vào mặt Quyên Phong, máu văng lên nhuộm đỏ chiếc váy trắng mà anh đã buộc cô phải mặc.

Quyên Phong như chết lặng nhìn Nam Cung Thần gục xuống. Trái tim cô như dường như cũng bị bắn 2 viên đạn như anh.

- Không, không, không - Quyên Phong run rẩy chạy đến đỡ lấy Nam Cung Thần, sau đó nhìn sang tên thuộc hạ vừa phản chủ tính ám sát cô.

- Em từng nói với anh, thuộc hạ của em luôn kêu em là ngài - Nam Cung Thần yếu ớt lên tiếng, máu chảy ra loang lổ trên chiếc váy trắng của cô, ướt đầm một mảng lớn.

Phải, tên đó là đối thủ, sau khi hấn giết xong một thuộc hạ của cô thì thay y phục của thuộc hạ đó và đến gần Quyên Phong. Do cô lúc này quá tập trung lo lắng cho anh công thêm thuộc hạ Tần gia có qua nhiều nên hoàn toàn không nhận ra.

Lại một tiếng nổ ầm trời vang lên, đỉnh tai nhức óc. Nhưng lần này Nam Cung Thần không còn thấy đau nữa, tựa như những chiếc kềm gai bao lâu nay quấn lấy não anh đã được tháo ra, chuỗi kí ức đã ngủ say kia cuối cùng cũng thức tỉnh.

Định mệnh ngang trái bấy lâu nay ngủ quên cuối cùng cũng dậy rồi.

Long Thần.

Một giọt nước mắt lăn dài trên má anh.

Máu và nước mắt, lần quá khứ và tương lai của anh đều ngập trong đó.

Tay anh run run nắm lấy tay cô gái ấy. Sao mà cay đắng đến thế.

Nam Cung Thần và Hàn Quyên Phong, giả như mãi mãi chỉ có hai cái tên này thì anh đã không đau đớn đến mức này, nó thậm chí còn đau hơn cả 3 viên đạn đang gym vào cơ thể anh.

Nam Cung Thần và Tần Quyên Phong chỉ là mộng ảo, thức tế phù phàng tồn tại chính là Long Thần và Tần Quyên Phong.

Trong thế giới của hắc đạo có một câu nói thế này: Một lời huyết thề đã được khắc sâu vào xương tủy, đó là trong thế giới này, có Long Thần sẽ không

có Tần Quyên Phong. Cô sống thì hần phải chết, hần sống thì cô chết, không ngừng truy diệt nhau, vĩnh hằng cũng không thể cùng nhau tồn tại.

Có lẽ câu nói đó trong giờ khắc này đã ứng nghiệm. Chỉ một lát nữa thôi, cô sống và anh chết, một mối hận thù chia cắt hai đầu âm dương cách biệt.

Nhưng nếu sẽ ra sao nếu anh không chết. Long Thần khẽ cười, nếu định mệnh cho anh chết, anh sẽ không chút ai oán. Nhưng nếu chẳng may mang tên định mệnh đó để anh sống, anh chắc chắn sẽ không buông tay Quyên Phong, bất chấp rằng anh là Long Thần.

Bởi vì sau tất cả những tội lỗi anh đã gây ra cho cô, anh chỉ còn hai lý lẽ cho cuộc đời của một sát thủ với đôi tay vấy máu tanh này, một là sống bên cô, hai là chết để chuộc tội.

- Tiểu Phong, thời gian bên em là khoảng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời anh, nếu tất cả có thể quay lại, anh vẫn sẽ chọn yêu em, dù rằng đó là điều cay đắng nhất trong cuộc đời này.

Nam Cung Thần mỉm cười, đôi tay buông lơi.

Trái tim Quyên Phong dường như cũng buông lơi.

Cảm giác này, 10 năm rồi Quyên Phong mới trải lại. Loại cảm giác sợ hãi tột cùng, đau đớn tột cùng này, Quyên Phong cứ ngỡ đời này kiếp này sẽ không còn bất cứ ai có thể khiến cô để tâm quá nhiều, cứ ngỡ trái tim cô đã chết. Đúng, nó đã chết. Nhưng chính Nam Cung Thần đã lôi nó ra khỏi quan tài giá lạnh mà sưởi ấm nó, đã làm cho nó một lần nữa đập nên nhịp đập của một con người. Nếu anh chết, thì lần này trái tim đó sẽ theo anh vào nơi hăm mộ, vĩnh viễn chết lặng.

- Lão đại, lão đại - Lúc này Tần gia đã dọn dẹp xong mọi thứ, họ vây lấy cô xem cô có bị thương không, nhưng chỉ thấy tấm lưng cô run lên.

Quyên Phong quay mặt lại, hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt đờ đẫn vô hồn, thấm vào chiếc váy trắng đã nhuộm đỏ.

- Cứu với, làm ơn cứu anh ấy với.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Đêm đã tàn, sao lặn. Nhưng vì cơn mưa sớm nên ánh dương không chiếu toả như hằng ngày, đường chân trời phía đông ngày mưa chỉ có một vệt ánh sáng nhỏ le lói lên trong bầu trời màu xám xịt.

Bên ngoài cửa sổ, mưa theo gió đập lên cửa sổ bằng kính.

Mưa tầm tã, xối xả, mưa miên man miên man rơi thấm lạnh cõi lòng ai.

Nam Cung Thần vẫn ở trong phòng cấp cứu, từ lúc 2h sáng đến giờ vẫn chưa ai bước ra thông báo một tiếng về tình hình của anh cho Quyên Phong nghe. Cô cũng chẳng sốt sắn đi qua đi lại gõ cửa hỏi xem thế nào, chỉ im lặng ngồi ở đây ghế đợi, đôi mắt nhìn xuống mặt sàn bệnh viện mà ngỡ như là nhìn ra xa xăm vạn dặm.

Quyên Phong đã ngồi như thế, ngồi suốt từ nửa đêm qua. Mặc dù bình thường cô vốn im lặng vô hồn như thế, nhưng trong thời khắc này, mọi người xung quanh ai nấy đều nhận ra điểm khác biệt ở cô so với dáng vẻ hằng ngày.

Đôi mắt ấy, hững hờ, bàng hoàng, lại nhuốm một vẻ đau thương tốt cùng dù nó trông thật tĩnh lặng.

- Lão đại, trời sắp sáng rồi, ngài nên về nghỉ ngơi đi, ở đây chúng tôi sẽ lo, cậu ấy sẽ không sao đâu .

Thiên Long thấy thế thì buông tiếng thở dài bước đến gần Quyên Phong khuyên bảo. Đi theo Quyên Phong chỉ mới được hai năm nhưng qua nhiều lần vào sinh ra tử, anh cũng phần nào hiểu được Quyên Phong. Cô ấy rất kiên cường, cũng rất yếu đuối, nhưng dù là yếu đuối hay kiên cường đang ngự trị trong con người của cô ấy thì cô ấy cũng sẽ xây dựng cho mình vẻ bề ngoài mạnh mẽ băng lãnh. Nhưng hôm nay đây, cô ấy ngồi đó, ánh mắt phẳng lặng yên tĩnh như mặt hồ thu, nhưng sắc màu xám khói trong đôi mắt ấy lại miên man, xám xịt, nặng trĩu và lạnh lẽo như bầu trời mưa ngoài kia. Anh cũng hiểu trải qua bao lần chứng kiến những người xung quanh mình ra đi, trái tim Quyên Phong cũng bấy nhiêu lần tan nát như bị dao đâm. Nên cô đâu còn như mọi người bình thường, gào thét khóc lóc mà trách than số phận nữa.

Cho nên, cô chỉ đơn giản là chết lặng không cất lên một lời, dù chỉ là một cái nhép môi.

- Tôi không thể đi, Thần từng nói, tôi là năng lượng của cậu ấy, mỗi lần ở gần tôi cậu ấy sẽ mạnh mẽ đến bất bại, đúng vậy, chỉ cần tôi ở bên, cậu ấy sẽ bất bại, vì tôi, cậu ấy sẽ bất bại - Cuối cùng Quyên Phong cũng lên tiếng, cô nói với Thiên Long, nói với mọi người, lại như nói với chính mình.

Đột nhiên lúc này, hàng mi dài khẽ chớp, đôi mắt ấy ánh lên như một tia sáng chiếu vào mặt hồ khiến mặt nước óng ánh, đôi môi cô hơi run, sau đó cô đứng dậy, loạng choạng bước đến rồi xông vào phòng cấp cứu.

Bên trong mùi thuốc bốc lên nồng nặc, lại có chút mùi tanh của máu, xung quanh tối thui, chỉ có nơi các bác sĩ đang làm việc được chiếu sáng bằng đèn chụp. Thấy Quyên Phong bước đến, họ có chút run rẩy, bởi phần nào họ cũng hiểu cô gái này nhất định có một quyền lực rất lớn mới có thể ngang nhiên đưa một người bị trúng đạn đến bệnh viện mà chẳng buồn quan tâm đến giới an ninh sẽ tra hỏi.

- Cứ kệ cô ấy, các người làm việc đi, nếu cứu sống được cậu ta thì mỗi người ở đây sẽ được trả gấp 10 lần tiền lương mỗi tháng trong suốt 2 năm, cái bệnh viện này cũng sẽ được đầu tư trở thành bệnh viện phát triển nhất nước - Thiên Long bước đến đỡ lấy Quyên Phong, lấy trang phục phòng cấp cứu mặc vào cho cô, đồng thời khích lệ tinh thần của cánh bác sĩ để họ an tâm làm việc.

Quyên Phong nhìn máu thấm đầy ở bông, máu chảy ra ướt cảgrap giường thì không khỏi run rẩy choáng váng mà niulấy cánh tay Thiên Long. Suốt 10 năm trời làm sát thủ, giết không biết bao nhiêu người, tắm máu của biết bao nhiêu kẻ, đây là lần đầu tiên cô thấy sợ máu đến thế. Sắc đỏ trên nền trắng ấy sao mà chói mắt đến thế, sao mà như một con dao đâm không ngừng đâm lấy trái tim cô như thế, hết nhát này lại đến nhát khác, mỗi một nhát đều đâm thật sâu vào nơi yếu đuối nhất trong lòng cô. Nước mắt cô không rơi, nhưng trái tim như ứa máu, đau đến từng nhịp thở.

Sau đó, bác sĩ nói đã có thể giữ được mạng, nhưng có tỉnh lại được hay không thì còn nhờ ý chí của cậu ta, mà các bác sĩ có ý nhấn mạnh hơn là kêu họ nên cầu nguyện cùng Chúa. Cuối cùng sau khi Quyên Phong với đôi mắt băng lãnh mất hồn dí hòng súng vào trán một bác sĩ trong số đó, họ mới sợ hãi sửa lại rằng sức khỏe của Nam Cung Thần rất tốt, chỉ cần cô cho cậu ta chút ý chí thì sẽ mau tỉnh lại.

Thế là Quyên Phong cứ luôn túc trực ở bệnh viện. Sắc mặt cô tiêu tụy thấy rõ, dù rằng cô vẫn cố gắng ăn uống, cô cũng rất cố gắng dùng thuốc ngủ để vô giấc. Cô nói với Vô Tâm rằng nếu Nam Cung Thần tỉnh dậy mà thấy cô tiêu tụy chắc chắn sẽ trách cô là đồ trẻ con không biết tự chăm sóc mình.

Ngày trước cô rất ghét mặc váy trắng, nhưng mỗi khi đến thăm Nam Cung Thần, cô đều vận một chiếc váy maxi màu trắng dài vì anh từng nói rằng anh muốn thấy cô mặc váy trắng, đặc biệt là váy trắng có dấu, tất nhiên chú rể là anh rồi.

Lại một ngày nữa trôi qua, Quyên Phong lại gục đầu bên giường Nam Cung Thần, đôi môi rúc vào gần tai anh, bàn tay trắng của cô nắm lấy tay anh, nhẹ nhàng thủ thỉ:

- Chẳng phải cậu nói mỗi lần bên tôi thì sẽ như tràn đầy năng lượng sao? Chỉ cần tôi ở bên cậu sẽ là bất bại sao? Vậy thì mở mắt ra nhìn tôi đi, về với tôi đi, hãy cho tôi thấy cậu bất bại thế nào đi, chẳng phải cậu nói sẽ bảo vệ tôi sao? Vậy bây giờ nằm đó là thế nào hả? - Quyên Phong thủ thi bên tai Nam Cung Thần, giọng cô thanh như chuông gió, mong manh và vắng vắng trong không gian dù tiếng người đã tắt.

Lần đầu gặp nhau ở ngọn đồi ngoại ô, anh nói: "Người dân ở đây đều nói trên ngọn đồi này nguy hiểm, nhưng tôi cảm thấy ở đây rất thoải mái, cô cũng thấy giống tôi à?"

Cô hung hăng muốn lấy mạng anh bằng 2 từ "muốn chết", anh nở nụ cười tươi rồi siết lấy tay cô, anh nói: "Tay cô chảy máu, cần được băng lại".

Động tác băng bó của anh vụng về vô cùng, nhìn thấy chỉ càng bức thêm bức, nhưng hàng mi cong cong đa tình vẫn cười với cô dấu cho cô nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Lần đầu tiên cô khen lòng ngực anh ấm áp, anh nói: "Ồ biết tại sao không? Vì nó chưa đầy lửa giận của tôi đấy?". Lần thứ hai cô khen, anh nói: "Vì nếu tôi không ấm em sẽ bị lạnh, nên buộc phải tiến hoá để đáp ứng nhu cầu của em".

Anh nói: "Hình như lúc nào cô cũng muốn tránh mặt tôi nhỉ? Nhưng không sao, dù cô có đi đến bất cứ nơi đâu, tôi cũng sẽ bám theo cô cả đời. Dù cô có lẩn tránh trong bóng đêm u tối, tôi cũng sẵn sàng hòa làm một với màn đêm để bám theo cô".

Lúc này Quyên Phong mới chợt nhận ra giữa họ lại có nhiều kỉ ức đẹp như vậy, có điều trong chuỗi kỉ ức đó, lúc nào anh cũng hết mực ấm áp với cô, lo lắng cho cô, động viên cô, chăm sóc che chở cô. Còn cô, từ đầu đến cuối đều lạnh mặt với anh.

Cũng chính lúc này, Quyên Phong mới hiểu được tại sao Nam Cung Thần cứ muốn lo cho cô, cứ muốn bảo vệ muốn cô bình an. Bởi vì nếu đối phương không vui về bình an, thì lòng của mình sẽ rất đau, rất rất đau.

Đau vì người ta, đau vì một chữ tình.

Cô nhớ có một lần cô muốn ăn mì gói do đích thân anh nói, nhưng lần đó không như mọi lần trước, sau khi cô nói xong, anh nhìn cô cười gian, anh đã nói: "Kêu tôi là Anh đi, tôi sẽ làm mọi thứ cho em, hái sao trên trời cho em, mang cả thiên đàng xuống mặt đất cho em cũng được".

"Tiểu Phong, em hiểu biết rộng rãi như vậy, đi qua rất nhiều nơi, nếm trải nhiều thứ, vậy em có biết hạnh phúc ở đâu không?" Anh đã từng hỏi cô như thế khi hai người cùng ngồi ngoài ban công hưởng gió đêm ngắm sao.

"Ở một nơi nào đó xa xăm, mà hẳn là tôi không thể chạm đến" Quyên Phong lúc đó nhìn những ngôi sao xa xăm, rừ mi đáp.

Đột nhiên lúc này một vòng tay ôm lấy cô, bàn tay rộng lớn đặt lên mái tóc cô: "Hạnh phúc vẫn luôn ở cạnh em, và em đang chạm vào nó đây".

Giot nước mắt lăn xuống khoé mi, nhỏ xuống bên tai Nam Cung Thần:

- Phải đấy, anh là hạnh phúc của em, anh nói hạnh phúc mang tên anh sẽ luôn bên em mà, nếu anh đi rồi, em sẽ, em sẽ..- Giọng cô vẫn êm nhẹ như thế, không có tiếng nấc nghẹn ngào, vẫn mang một âm điệu đều đều và một sắc thái vô cảm. Cô hơi kéo dài âm đuôi, như thể muốn suy nghĩ xem, cuối cùng lại một giọt nước mắt nữa rơi xuống, tiếng cô bắt lực buông ra:

- Nếu anh chết thì em cũng không biết phải làm gì cả. Anh nói đúng, không ai chết vì thiếu ai cả, nhưng khi thiếu đi người đó thì sẽ không còn là cuộc sống nữa, mà chỉ là tồn tại, tồn tại trong một thế giới vô vị vô sắc, tồn tại mà không biết làm gì, cũng chẳng biết đi đâu.

Quyên Phong không hiểu sao hôm nay mình nói nhiều đến vậy, dường như bao nhiêu tâm tư của cô giấu trong lòng, cô đều muốn cho anh nghe cả, nhưng liệu rằng anh có nghe được hay không? Nếu nghe tại sao vẫn cứ hồ hững ngơ mãi thế. Anh có biết cô mong nhìn thấy đôi mắt xanh lá ấy nhìn cô mỉm cười thế nào không? Có hiểu cô mong nghe được hai tiếng "tiểu Phong" từ đôi môi của anh thế nào không? Có hiểu cô muốn được "hạnh phúc" của cô ôm vào lòng thế nào không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

"Tôi không phải sát thủ hàng hiệu như em, không thần thánh không siêu nhân, nhưng chỉ cần là vì em, tôi sẽ bắt bại".

Long Thần không biết mình đã chìm vào vô thức bao lâu cho đến khi có một giọng nói thanh mảnh ập vào tâm trí gọi anh dậy. Giọng nói ấy vang lên không ngừng trong tâm trí, mỗi một từ một chữ đều như một khúc câu hồn không ngừng kéo anh ra khỏi chỗ bóng tối đặc quánh trôi buộc lấy cả người anh.

Tại sao anh lại ở nơi này? Nơi này rất tối tăm và đầy đau đớn, nhưng anh không hề thấy sợ vì điều đó, vì từ lúc hạ tay lấy đi sinh mạng đầu tiên trong cuộc đời sát thủ của mình, anh đã hoàn toàn mất hết mọi cảm xúc bao gồm cả sợ hãi rồi. Anh không vui, cũng không buồn, không sợ hãi cũng chẳng thấy bình an, nếu còn lại chút xúc cảm gì trong anh thì đó là sự ngao mạn, chán chường và dĩ nhiên là tính độc chiếm của bậc đế vương tham lam. Thuộc hạ của anh đều nói rằng tế bào cảm xúc của anh đã bị liệt hoặc cũng có thể đã chết luôn rồi mặc dù anh vẫn cười nói một cách giáo hoạt. Tính đến tuổi 24, không biết bao nhiêu bóng hồng xinh đẹp hàng người mẫu thế giới đã vấp đến chân anh, nhưng chưa bao giờ anh động vào họ, kể cả khiến họ trở thành một công cụ trên giường anh cũng không có nổi một chút hứng thú, việc này không biết có phải giới tính anh có vấn đề không nữa. Nhưng thật sự nó quá chán ngán.

Tuy nhiên, thế giới quan mang một sắc xám xịt của sự ảm đạm, lười nhát và chán chường ấy đã dần dần tiêu biến khi Tần Quyên Phong xuất hiện, anh và cô, khá giống nhau, ít hay nhiều, có lẽ thế.

Nhưng không như cô gái mang tên Tần Quyên Phong có động lực trả thù vẫn ngày đêm nỗ lực gánh vác tất cả, Long Thần lại ngược lại. Lúc sinh ra chưa cần động tay đã có được cả một cơ ngơi kếch xù đời anh thừa kế. Anh thật sự mà nói, hoàn toàn không có bất cứ động lực mạnh mẽ nào để trở thành một sát thủ ngoài việc gia đình anh có rất nhiều kẻ thù, mà anh chính là đối tượng rất thích hợp để những kẻ đó trút thù lên đầu, vì thế nên anh trở thành sát thủ, để sống sót, chỉ thế không hơn. Vốn đã có sẵn một cơ ngơi như thế cho nên trong công việc của mình, Long Thần chưa bao giờ cố gắng hết sức lực, vắt hết chất xám ra để suy nghĩ. Thế nên lần ở đám tang nhà họ Hà, cũng không có gì quá ngạc nhiên khi anh thua Quyên Phong trận đó cả, nếu không muốn nói rằng có thể sống sót trong trận đó là một chiến tích khá thú vị dành cho tính cách kiêu ngạo của Long Thần.

Nhưng đó là tất cả cảm nhận của Long Thần lúc trước, trước khi anh mất ký ức và trở thành Nam Cung Thần. Còn bây giờ, ở nơi này chỉ còn lại những thống khổ vằn vặc đến mức anh cảm thấy không còn bất cứ tư cách nào nhìn vào đôi mắt màu xám của cô nữa. Nó chính là chỗ bóng tối mịt mù, đặc quánh đang kéo lấy anh vào chốn địa ngục mình nên thuộc về.

Anh đã nghĩ mình nên chết đi, nhưng rồi giọng nói ấy đã gọi anh. Chất giọng thanh như phong linh trong gió, hề mỗi lần cất lên là khiến con người ta cảm thấy thoải mái như đang đứng giữa một cánh đồng đầy ắp gió và những bông hoa bồ công anh lay.

Anh đã nói, anh không giờ bỏ cô một mình, tại sao giờ này lại nằm đây và để cô một mình bất lực gọi tên anh. Không như anh chẳng biết sợ gì ngoài mắt cô, Quyên Phong lại sợ rất nhiều thứ, mặc dù cô luôn tỏ ra chẳng sợ gì. Vậy nên cô gái đó rất cần một người ở bên cô, và người đó là anh, không ai khác, chỉ anh là đủ.

Phải, chỉ mình anh thôi, không cần Hắc Long, không cần thuộc hạ, không cần Tần gia, không cần quá khứ. Chỉ anh.

Những bóng tối của sự thống khổ tự trách kia dần dần nhạt dần rồi biến mất.

Đôi mắt xanh lá hào hoa đa tình hé ra. Do ngủ quá lâu mà mắt cảm với ánh sáng, khẽ nhắm lại, rồi từ từ mới mở hẳn ra. Và dĩ nhiên, ánh mắt đó dù thấy cả thế giới, cũng chỉ nhìn về một người.

Cô ấy đang gục đầu trên giường, có lẽ do mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, mái tóc dài đen mượt như hút mọi thứ vào cái màn đêm ấy, làn da trắng như men, rèm mi dài rộp, cong vút, và một đôi môi son yêu kiều.

Nam Cung Thần ngày trước đối với cô gái này, yêu nhiều chiếm ít, nhưng Long Thần lúc này, yêu và chiếm là ngang nhau. Phải, đây là người mà anh muốn chiếm lấy nhất, và sẽ độc chiếm bởi vì anh còn sống, và anh sẽ không thể sống thiếu cô.

Mang em ra khỏi Tần gia, mang em ra khỏi thù hận, độc chiếm toàn bộ những gì thuộc về em.

Dĩ nhiên là một sát thủ lão luyện kì cựu, Quyên Phong dù có đang ngủ cũng có thể phát hiện ra động tĩnh xung quanh. Cô sững sốt ngẩng đầu lên, đôi mắt xám khói mờ mông như màn mưa, u buồn như bầu trời lúc chạng vạng nhìn anh đầy vẻ tuyệt vọng, hai hàng nước mắt cô chảy dài, nhưng khuôn mặt vẫn không có lấy một biểu cảm gì nhăn nhó, như thể những giọt nước đang chảy dài kia chỉ là nước mưa buông quơ thế nào lại rơi vào bờ má hồng.

- Tiểu Phong - Anh khẽ gọi, bất chấp cả cổ họng anh khô khốc và đau rát.

- Tôi đã nghĩ, nếu cậu chết đi, hẳn là sau này tôi sẽ thành một sát thủ vô tình lắm, vì...cậu chết, trái tim, cảm xúc của tôi cũng chết theo - Cô cất giọng nói, âm bản cao vút tương như có tiếng chuông gió gõ đầu đây, vang vang trong không gian đầm một màu mặt ong của chạng vạng.

- Vì định mệnh nói rằng, em là của anh.

Hoặc định mệnh không nói thế thì cũng chẳng ai có thể thay đổi được, vì đó là điều mà Long Thần này muốn.

Ánh mặt trời khuất dần nơi đường chân trời. Bóng tối đang dần lan ra, nuốt chửng ánh sáng, phủ tất cả trong một màu đen mịt mù không thể phân biệt rõ đâu là đen đâu là trắng.

Màn đêm đang kéo dài xuống, mang theo những cơn ác mộng kéo dài triền miên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Đèn chùm pha lê treo trần phát ra ánh sáng lung linh, chiếu rọi lên căn phòng với các vật dụng cổ điển mà sang trọng được bày trí cách tỉ mỉ, dẹt ra bầu không khí xa hoa diễm lệ.

Một cô gái ngồi ở đầu chiếc bàn hình chữ nhật - vị trí của người dẫn đầu, mái tóc đen như màn đêm tùy tiện buông xuống vai, đôi mắt xám khói mờ hoặc ám ảnh người nhìn, chân gác chéo, tà váy lụa dài thướt tha khẽ lay khi cô đổi chân gác.

- Lão đại, người chắc là muốn ở lại? - Hoàng Long cau mày hỏi.

- Ta không nghĩ là mình có thói quen thay đổi quyết định - Quyên Phong nâng ly rượu Whisky thuộc hàng đắt nhất thế giới lên nhấp một ngụm, sau đó khẽ khép mắt lại cảm nhận vị rượu trong khoang miệng.

Trước mặt họ lúc này hoàn toàn không thấy bóng dáng của cô gái mặc váy trắng với gương mặt hốc hác lụy tình hằng ngày chạy đến bệnh viện chăm trực bên Nam Cung Thần, mà chỉ có một người phụ nữ trải đời mê mị với ánh mắt sâu không thấy đáy.

- Tần gia không thể thiếu Ngài - Thiên Long cũng lên tiếng, ánh mắt cố tránh đi hàng mi dài quyền rũ đang khép hờ của Quyên Phong.

- Trước khi ta đến, Tần gia chỉ nằm ở vị trí số 5, bây giờ đã là gia tộc mạnh nhất, bao nhiêu đó còn chưa đủ? Mà ta cũng không nói sẽ bỏ mặc Tần gia, hơn nữa Hắc Long cũng không thua ta ở điểm nào - Quyên Phong từ tốn nói, giọng nói dưới đáy thay đổi chất giọng có âm bản hơi trầm và lạnh.

Thế là cuộc họp khẩn kết thúc.

Bước ra khỏi phòng họp, Vô Tâm có chút trút được gánh nặng mà thở dài, lão đại lúc nào cũng thế, hễ cứ ngồi lên bàn họp là y như rằng biến thành con người khác. Trải đời nhưng lại có nét lười nhác, bất cần nhưng lại không quá bàng quang, yêu kiều nhưng lại không yếu đuối, ma mị và quyến rũ, đó là tất cả những từ ngữ mà Vô Tâm có thể phác họa bộ dạng của chủ nhân khi cầm tách rượu ngồi vào vị trí chủ phòng họp.

Phía trước, Hoàng Long và Thiên Long đứng lại nói chuyện mà theo Vô Tâm nghĩ thì cũng là những ý kiến vây quanh việc Quyên Phong quyết định không về trụ sở chính mà thôi.

- Các anh không nghĩ mình quá ích kỉ khi ngăn cản lão đại à? - Vô Tâm chen chân bước đến, đôi mắt không hài lòng nhìn hai chàng trai.

- Em thì hiểu cái gì chứ? Lão đại của chúng ta là thiên tài ngàn năm có một, nếu không có ngài ấy thì Tần gia phải làm sao? Bọn anh cũng đang nghĩ cho lợi ích chung mà thôi - Hoàng Long đáp lại.

- Ý anh là Lão đại ích kỉ khi theo đuổi hạnh phúc của chính mình? - Vô Tâm thẳng thừng nói, là một cô gái tuổi 17, chỉ thua lão đại có một tuổi, Vô Tâm tin chắc phần nào mình hiểu cảm giác của ngài, ít nhất là cô bé cũng biết thế nào là yêu:

- Các anh chỉ biết lão đại là thiên tài ngàn năm có một, là sát thủ kì cựu hàng top, là một thủ lĩnh kim tham mưu tài năng, nhưng hình như các anh quên mất cái chính yếu nhất là ngài ấy là một cô gái. Mãnh mẽ đến đâu, kiên cường đến mấy ngài ấy cũng chỉ là một cô gái, ngài ấy cũng có những lúc yếu đuối mệt mỏi cần tựa vào một bờ vai. Anh nói ngài ấy ích kỉ khi bỏ lại Tần gia? Ích kỉ á? Suốt 10 năm ngài ấy tận độ tuổi mơ mộng thiếu nữ đẹp nhất cuộc đời mình trong máu, biết bao nhiêu lần suýt mất mạng. Tần gia đến hôm nay đã có cơ ngơi vững chắc tất cả đều nhờ ngài ấy, chẳng lẽ ngài ấy đã xây dựng đến thế rồi, chúng ta không thể tiếp quản bảo vệ được sao? Nói ra là em cảm thấy các anh thật không biết xấu hổ, đường đường là những người đàn ông làm nghề sát thủ, vậy mà lại chỉ biết trong ngóng vào một cô gái. Thật là, tóm lại, lão đại đã đau khổ đủ rồi, làm ơn cho ngài ấy được một lần sống một cuộc sống hạnh phúc mà một cô gái tài sắc như ngài ấy đáng phải có đi, và, ngưng khiển trách ngài ấy khi các anh đây không hiểu được thế nào là yêu.

Nói một tràng dài xong, Vô Tâm chẳng buồn nghe lời phản hồi của những chàng trai, thân ảnh như một chú chim vỗ cánh bay đi mất.

- Tôi không nghĩ họ sẽ để em ở lại, đúng không? - Nam Cung Thần ngồi trên ghế sofa, đã gần một tháng trôi qua vết thương của anh cũng phục hồi dần và hiện tại không còn gì đáng trở ngại nữa.

- Phải - Quyên Phong đáp, cô ngồi sát bên Nam Cung Thần, tay ôm cái gối, ánh mắt có chút mệt mỏi.

- Anh không muốn xa em đâu - Nam Cung Thần quay sang, đưa ánh mắt xanh rung rung nhìn cô, bộ dạng như đứa trẻ của anh không khỏi khiến Quyên Phong bật cười, những ngón tay thon dài nhẹ khuôn mặt anh.

- Lỡ tôi đi thật thì sao? - Quyên Phong chớp hàng mi rợp nhìn anh, ánh mắt buồn đọng chút niềm hạnh phúc.

Lập tức một vòng tay ôm chặt lấy cô, ép cô vào lòng:

- Tôi sẽ bám dính em thế này.

Quyên Phong lại lần nữa không nhận được cười, tiếng cười nhẹ mà trong như con gió thoảng qua vào buổi ráng chiều có ánh hoàng hôn nhuộm vàng một góc trời.

Quyên Phong không hề đẩy dựa thoát khỏi vòng tay ấy, ngược lại còn an phận tựa vào vòm ngực rộng, bàn tay ôm lấy cánh tay mạnh mẽ của anh.

- Họ cho rằng tôi bỏ mặt họ, không có tôi thì Tần gia sẽ không ổn, không biết là họ quá coi trọng tôi hay coi thường Hắc Long nữa, đúng là Hắc Long có vẻ mờ nhạt hơn tôi rất nhiều, nhưng cậu ấy không hề thua kém, hay thậm chí là giỏi hơn cả tôi nữa, cho nên giao Tần gia cho cậu ấy, tôi rất yên tâm.

Hắc Long? Nam Cung Thần thoáng trầm mặt. Có thể nói trong tổng thể Tần gia, Hắc Long chính là kẻ biết nhiều thông tin về Long Thần nhất, bao gồm cả khuôn mặt thật lúc này của anh. Bằng mọi cách, anh phải tránh xa tên đó ra, hoặc thậm chí nên nghĩ cách thủ tiêu hẳn luôn, vì hẳn quá có sức uy hiếp với tình yêu của anh.

- Nơi đó là gia đình của em, hẳn là em rất yêu thương họ - Dĩ nhiên Nam Cung Thần không thể trầm mặt hay để lộ hơi thở và ánh mắt của sự đề phòng trước mặt một cô gái quá nhạy bén như Quyên Phong.

- Ban đầu tôi chỉ lợi dụng họ để trả thù mà thôi, nhưng qua nhiều lần sinh tử thì họ như trở thành anh em tay chân. Tôi đã nghĩ, trong thế giới quá hỗn tạp này, bao dung bằng với tự sát, nên những thứ tốt nhất chỉ nên dành cho bản thân và những người mình yêu thương là đủ, còn lại những kẻ khác thì để họ tự sinh tự diệt.

Nam Cung Thần vén những sợi tóc đen xoà xuống trán cô qua một bên cười cười. Phải, trong thế giới hỗn tạp này, chỉ cần giành những gì tốt nhất cho bản thân và những người mình yêu nhất là được, những kẻ còn lại sống chết thế nào không quan trọng. Cũng như trong chuyện này, chỉ cần tôi và em hạnh phúc là đủ, những kẻ cản đường khác, thì nên chết đi.

- Vậy Hắc Long gì đó, sẽ nghe em chứ?

- Hắc Long luôn tôn trọng quyết định của tôi, nhưng đối với những vấn đề liên quan đến việc tôi rời xa cậu ấy thì thường cậu ấy không ưng ý lắm, như lần em đến đây cũng vậy - Quyên Phong rất thật thà nói, vì căn bản thì việc này nói ra cũng không mất mát gì.

- Có vẻ như đó không còn là tình cảm dành cho cô chủ đâu - Nam Cung Thần vô thức siết chặt hơn vòng tay đang ôm cô.

- Vô Tâm cũng nói như vậy, nhưng sao cũng được, miễn là Hắc Long không ghét bỏ tôi là được, bởi vì cậu ấy là một người rất quan trọng với tôi, phải, dù cả thế giới bỏ mặc tôi, cậu ấy cũng sẽ bên tôi.

Mắt Nam Cung Thần loé lên tia lạnh, song nhanh chóng dập tắt trước khi Quyên Phong kịp phát hiện ra.

Theo như Quyên Phong nói thì lần cô đến Việt Nam, Hắc Long đã cố ngăn cản cô, nếu như lần đó ngăn cản thành công, có lẽ anh và cô sẽ không bao giờ có thể gặp nhau. Nếu lần này hấn ta lại ngăn cản...

Hắc Long, chính là kẻ cản đường lớn nhất của Long Thần.

Nhưng lần đó hấn đã thất bại, thì lần này, tuyệt đối cũng sẽ không có thành công. Bởi lần này, đối thủ của hấn là Long Thần và cả Long gia.

Quyên Phong đã quay về nhà riêng của cô ấy, còn Nam Cung Thần thì ở lại biệt thự của mình để hoàn thành ít công việc mà mẹ anh giao phó.

Hẳn nhiên, mớ công việc đó cũng chẳng tốn mất bao nhiêu giờ đồng hồ với một người đã có quá nhiều kinh nghiệm kinh doanh của anh vì trong giới bạch đạo, Long gia tồn tại trong cái vỏ bọc là một tập đoàn tài phiệt do đích thân Long Thần làm CEO chỉ đạo.

Cầm điện thoại lên ấn một dãy số quen thuộc mà anh đã quên trong một thời gian tương đối dài. Chỉ sau vài tiếng "tút tut", đầu dây bên kia nhanh chóng nghe máy, bởi y biết, những kẻ có thể biết được số thuê bao này đều là những người dù bận cái gì cũng phải nghênh đón:

- Tôi là Tiêu Hùng, cho hỏi ngài là?

Trong ánh đèn chùm pha lê óng ánh như sao, chàng trai, không, đó không còn là chàng trai tuổi 17 Nam Cung Thần nữa, mà là người đàn ông tuổi 24 tên Long Thần. Thân ảnh cao ráo trong chiếc áo sơ mi đen vũng trãi đứng trước vách tường kính nhìn lên bầu trời mờ mịt vài ánh sao, tay trái nhấc vào túi quần, mái tóc được vuốt keo ngược ra phía sau, cất lên chất giọng kiêu ngạo:

- Đã lâu không gặp, hấn là cậu chưa quên được lão đại của cậu đâu nhỉ?

- Lão đại, giọng nói này, cái lối nói chuyện này đúng là ngài rồi? Ngài đang ở đâu? Tôi sẽ lập tức đến rước Ngài về.

- Không đâu, tôi chưa về được - Ánh mắt xanh mị hoặc thu hút tràn ánh cười giễu cợt: - Tôi còn bận chờ đón thêm một người nữa về.

- Là vị khách quý nào đây? - Tiêu Hùng bật cười, với cái ngữ điệu ngạo mạn này thì hẳn Long Thần chắc chắn đã ổn rồi, và có lẽ còn tìm được niềm vui gì nữa rồi đấy chứ.

- Phu nhân của Long gia, vợ tôi - Nụ cười trên cánh môi vẽ ra, nếu có cô gái nào đứng đây, chắc chắn sẽ bị nụ cười ấy làm cho hồn siêu phách lạc,

- Này này, đừng đùa tôi chứ Long lão gia, cái loại sinh vật tê liệt trước phụ nữ như cậu mà biết yêu á? Mà cô gái nào xúi quẩy, à là may mắn rơi vào mắt xanh của ngài vậy?

- Cậu còn nhớ phương châm sống của tôi không?

- Nhớ, là "sống thì phải sống trên đầu người khác", mà có liên quan gì đâu - Tiêu Hùng nói chuyện rất thoải mái, bởi giữa họ không những chỉ có mối quan hệ chủ - tớ, mà còn là anh em bè bạn, và là tri kỉ.

Nụ cười trên môi người đàn ông sâu hơn, ánh mắt xanh đa tình giả hoạt:

- Phải, bây giờ tôi sẽ thêm vào một vế nữa, hoàn chỉnh thì là: Long Thần này, sống, thì phải sống trên đầu người khác. Lấy vợ, thì phải lấy Tàn Quyên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

- Tôi tuyệt đối không đồng ý để ngài ở lại đó - Hắc Long trên màn hình rộng lớn đưa ánh mắt kiên quyết hết mực nhìn Quyên Phong. Và dựa theo thái độ này, nếu cô còn cố chấp ở lại Hắc Long sẽ chẳng ngại ngần gì mà ngồi lên trực thăng để qua đây đón cô.

- Chẳng lẽ cậu cũng như họ, không thể bảo vệ Tàn gia khi không có ta - Quyên Phong tì khuỷa tay lên thành ghế, nghiêng đầu tựa vào bàn tay đưa lên, khuôn mặt tuy không biểu hiện cảm xúc gì nhưng rõ là có vẻ khó chịu.

- Hình như ngài quên mất ngài là ai rồi. Lão đại, ngài là Tàn Quyên Phong, ngài thậm chí còn không đếm nổi số kẻ thù của mình, ở lại đó là quá nguy hiểm cho ngài, và thậm chí là cả tên nhóc kia nữa - Hắc Long thờ dài nói.

Quả nhiên thông tin của Hắc Long nhanh thật, và quả nhiên Hắc Long lúc nào cũng là người duy nhất biết cách thuyết phục cô. Bởi vì anh là người rõ cô nhất trên đời. Câu nói đó còn có nghĩa rằng nếu cô không quay về, Tần gia chắc chắn sẽ lấy tính mạng Nam Cung Thần ra uy hiếp cô. Đúng vậy, Quyên Phong hiểu rõ mà, Tần gia luôn ưu tiên cho lợi ích chung hơn là mệnh lệnh của cô.

Nghe đến an toàn của Nam Cung Thần, Quyên Phong không khỏi cau mày. Quả đúng như Hắc Long nói, Quyên Phong có quá nhiều kẻ thù, cô lúc nào cũng cần phải được bao bọc trong trụ sở của Tần gia như nãi nầm trong vỏ nãi vậy. Tất nhiên cô đã suy nghĩ về vấn đề này khi quyết định ở lại nhưng cô lại nưnng hóa ra vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo lắm.

Đúng vậy, cô không thể để Nam Cung Thần vướng vào tội lỗi của cô được.

Tim Quyên Phong khẽ nhói đến mức cô chỉ muốn buông tiếng thở dài. Nhưng cô vẫn nuốt nỗi đau ấy vào như nuốt lần trước. Có thể đối với cô gái khác sẽ trả lời Hắc Long rằng mình cần thời gian suy nghĩ, nhưng Quyên Phong thì khác, cô đã quen với cách làm việc dứt khoát rồi. Nên Quyên Phong chỉ khẽ khép mắt lại, cố gắng không thể hiện nỗi đau ra bên ngoài, mà để cho nó thấm vào trong từng mạch máu.

Phải, đau đớn đi, đau đớn để cô nhớ ra rằng cô và anh vốn không cùng một thế giới.

Vừa bước ra khỏi căn phòng, Nam Cung Thần đã đứng đó từ khi nào. Ánh mắt xanh chứa một nỗi đau cố giấu, như cô lúc này.

- Em sẽ đi sao? Chỉ vì Hắc Long?

Không quá khó để Quyên Phong nhận ra anh đang tức giận.

- Hắc Long nói đúng, cậu và tôi, không cùng một thế giới, hãy coi như chưa từng quen biết mà trở về nơi mình thuộc về đi - Quyên Phong một mội đáp, cố tránh đi ánh mắt của Nam Cung Thần mà bỏ đi.

Nhưng cánh tay anh vẫn níu cô lại, ép cô vào tường, anh khẽ hít một hơi như cố gắng làm giảm đi cơn đau trong ngực mình, ánh mắt nhìn thẳng vào cô:

- Tôi đã nói rất rõ rằng tôi không bận tâm về điều đó rồi mà.

- Nhưng tôi thì bận tâm - Quyên Phong kiên quyết xoắn lại, lần này, cô ngênhng đón lấy ánh mắt của anh: - Chuyện tôi đã quyết, sẽ không ai thay đổi được. Còn anh, hãy về kết hôn với Hạ tiểu thư đi.

Nam Cung Thần nhìn cô, đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Cô nói đúng đấy, mẹ anh đang tìm cách liên hôn kinh tế cho anh với tập đoàn nhà họ Hạ.

Thấy đã đẩy được Nam Cung Thần vào thế bí, Quyên Phong hất tay anh ra. Nhưng một lần nữa, bàn tay mạnh mẽ của anh vẫn siết lấy bắp tay của cô:

- Em biết là anh chỉ yêu em mà.

Quyên Phong ngược mắt nhìn anh, đôi mắt xám khói của cô vốn đã lạnh bầm sinh giờ lại càng băng lãnh hơn, tựa như một con dao đâm vào tim anh:

- Yêu thì sao? Không yêu thì sao? Chúng ta không thể bên nhau.

Đau! Quyên Phong thật sự đau đến nghẹt thở khi nói ra câu đó. Thật may mắn rằng việc giỏi nhất mà cô có thể làm trước giờ chính là chịu đựng đau đớn.

Đôi môi ấy khẽ gần sát Quyên Phong, ánh mắt xanh nhìn chăm chăm vào mắt cô hi vọng cô có thể thấu hiểu cảm giác của anh lúc này. Nhưng Quyên Phong vẫn mạnh mẽ như thế, cô né đi nụ hôn của anh.

- Rốt cục tìm em được tạc từ loại băng nào vậy? - Nam Cung Thần chưa xót cười, sau đó anh gạt gù như thể chấp nhận nó là một sự thật phải chấp nhận:

- Khi nào em đi?

- Mai - Quyên Phong đáp gọn.

Nam Cung Thần gật đầu, sau đó từ từ buông tay cô ra rồi quay lưng đi, đôi mắt anh đã không nhìn về phía cô mà nói:

- Tám giờ sáng ngày mai tôi sẽ tổ chức lễ đính hôn, tôi đợi em đến ngăn cản. Nếu em không đến, thì tất cả sẽ như em muốn: chúng ta từ nay đường ai nấy đi.

Sau đó thân ảnh cao lớn nhanh chóng đi về nhà xe và phóng xe đi mất.

Lúc này, lớp nguy trang kiên cường của Quyên Phong hoàn toàn biến mất, sức lực của cô dường như đã theo gót anh đi mất, cô gục xuống, lưng tựa vào vách tường lạnh, trán gục xuống đầu gối. Cô không khóc, nhưng những cơn nhói đau thỉnh thoảng trong lồng ngực còn đau hơn cả nước mắt.

Tại bãi đất trống, có một mỹ nhân trang điểm lộng lẫy đứng đó. Chiếc váy dài lết đất phủ voan như váy cô dâu màu đen huyền, mái tóc đen búi lên theo kiểu cô dâu, phần sau đầu cài một chiếc khăn voan màu đen, đôi mắt xám lạnh lẽo mà u sầu như bầu trời ngày mưa.

- Lão đại, ngài đi đi, Hắc Long có trách phạt gì em nhất định sẽ nói là em đòi ngài đi - Vô Tâm đứng cạnh đó lo lắng nhìn Quyên Phong, cô bé hiểu, hiểu rất rõ thế nào là nỗi đau vì một chữ tình.

- Ta không sao, trực thăng cũng sắp đến rồi - Quyên Phong hồ hững đáp, đôi mắt cô nhìn về phía chân trời vô định nhưng dường như trong mắt lại chẳng thấy gì.

Tay Quyên Phong siết lấy chiếc điện thoại cấp mà anh mua cho cô. Đồng hồ trong điện thoại đã điểm đến 07:57 phút. Có lẽ, mọi thứ sắp kết thúc rồi.

Đột nhiên lúc này, điện thoại run lên báo có tin nhắn đến. Tay Quyên Phong khẽ run, đôi mắt cuối cùng cũng có hồn hơn một chút. Cô cầm điện thoại lên tầm mắt, sau đó lại buông xuống.

Số điện thoại này chỉ có mình Nam Cung Thần biết, không phải anh thì còn ai.

Quyên Phong rất muốn xem, nhưng lại sợ sau khi xem rồi sẽ không thể đi được nữa.

Cầm lên rồi buông xuống không biết bao nhiêu lần trong một phút, đến khi đồng hồ nhảy đến phút thứ 58, Quyên Phong cũng run run nhấn vào chữ đọc.

"VỢ CỦA TÔI, MÃI MÃI CHỈ CÓ TÀN QUYÊN PHONG".

Quyên Phong khép mắt lại, cổ nuốt đi những giọt nước mắt chuẩn bị tràn mi. Thật là, cứ hễ ở bên anh là cô lại yếu đuối hẳn ra, chỉ cần là chuyện liên quan đến anh, cô lại xử lí vụng về hết biết.

Những lúc cô vụng về như thế, anh đều đến xử lí giúp cô. Những lúc cô yếu đuối nhất, anh đã ôm lấy cô.

Rõ ràng họ yêu nhau, họ rất yêu nhau mà, tại sao yêu nhau lại không thể ở bên nhau.

Anh từng nói, đúng là từ khi bên cô anh thường hay gặp rắc rối hơn trước, nhưng dù là gì đi chăng nữa, chỉ cần được ở bên cô, anh sẽ can tâm tình nguyện mà đón nhận tất cả.

Tại sao vậy?

Tại sao cả hai phải cùng gánh chịu nỗi đau này.

Hai bàn tay Quyên Phong siết chặt. Đau, chữ này cô nếm đủ rồi, không muốn trải thêm nữa.

An nguy tính mạng? Mười tám năm nay Quyên Phong đã phải trải qua biết bao nhiêu đêm dài như cả một năm trời. Mười tám năm sống của cô tuy ít nhưng đối với cô nó là những nỗi đau triền miên dài hàng thế kỉ, Chẳng hiểu sao Quyên Phong lại cảm thấy cô sống quá đủ rồi, giờ có chết đi thì cũng chẳng có gì đáng để gọi là nuối tiếc. Vậy thì tại sao, tại sao lại sợ nguy hiểm mà rời xa anh.

Quyên Phong tin rằng Nam Cung Thần cũng yêu cô nhiều, thậm chí là nhiều hơn cô yêu anh. Chắc chắn anh cũng sẽ nghĩ như thế, anh chắc chắn thà là chết sớm còn hơn phải xa cô phải không?

Nếu cả hai đều chấp nhận như thế, thì cần gì phải xa nhau nhỉ?

- Nói với Hắc Long, ta xin lỗi.

Lời vừa dứt, hai bàn tay trắng ngần nâng chân váy đen chạy ra khỏi bãi đất trống, chân váy dài như nước quét lên mặt đường trơn nhựa xanh, tấm khăn voan bay trong gió như dệt ra màn đêm giữa bình minh.

- Báo cáo lão đại, phu nhân đã rời khỏi địa điểm trực thăng đón rồi ạ.

Nam Cung Thần thoại bộ lễ phục chú rể mỉm cười hài lòng đứng giữa nhà thờ được trang hoàng lộng lẫy, nơi đó không hề có bất kì ai cả, chỉ có duy nhất một mình anh và hoa hồng khắp nơi.

Bước đến gần cánh cổng cao lớn khép chặt lại của nhà thờ, đôi mắt xanh lá lấp lánh nụ cười hạnh phúc:

- Về với anh thôi vợ yêu.

Cùng lúc đó, Hắc Long đang ngồi trên trực thăng nôn nóng nhận được thông tin mà thuộc hạ mình phái đi điều tra về chàng trai mà Quyên Phong yêu. Vốn dĩ anh không tính đến Việt Nam, đến cả chuyến máy bay đón Quyên Phong anh cũng không lên. Nhưng sau đó nhớ lại thái độ của Quyên Phong lại có chút không yên tâm, cuối cùng là điều một chiếc trực thăng khác âm thầm chờ mình qua bên Việt Nam.

Mà quả thật như anh dự đoán, Quyên Phong đã không leo lên trực thăng, cũng may anh xuất phát sớm nên cũng sắp đến thành phố Hồ Chí Minh rồi, anh sẽ có thể kịp ngăn cản cô vì yêu mà làm chuyện ngu ngốc.

Lúc này chiếc laptop của anh sáng đèn lên báo hiệu thông tin đã về. Hắc Long có chút khần trương xem là ai mà có thể khiến Quyên Phong yêu đến vậy. Nếu là một chàng trai tốt, anh sẽ không ngăn cản Quyên Phong dù anh yêu cô, vì anh hiểu cô đau đủ rồi, nên hãy để nửa đời còn lại của cô được hạnh phúc.

Đúng vậy, chỉ cần Quyên Phong hạnh phúc bình an, anh không quan tâm bản thân mình ra sao.

Nhưng, trái tim Hắc Long như có hàng chục viên đạn xuyên qua khi hình ảnh người đàn ông đó ập vào mắt anh. Bàn tay anh run run, sau đó siết chặt, đôi mắt đen chưa bao giờ cảm phần hơn. Lập tức anh ra lệnh cho bọn Hoàng Long, Vô Tâm đã lên trực thăng được một lúc, hân giọng từng chữ:

- Lập tức quay lại đưa Quyên Phong về, đưa cô ấy ra khỏi tay Long Thần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Ngày hôm nay dường như có chút gì đó u ám, mặt dù đã hơn 8 giờ sáng nhưng mặt trời vẫn chìm trong lớp mây màu xám, gió hiu hắt thổi bay tà váy ai. Một cơn mưa nhỏ sẽ đến, có lẽ vậy.

Quyên Phong bước ra khỏi chiếc xe đen, cô đóng cửa xe lại, cả cơ thể khựng lại như còn đang phân vân. Ngược mắt nhìn lên nhà thờ lớn nhất nhì thành phố được Nam Cung Thần bao trọn trong khoảng thời gian ngắn để cử hành lễ đính hôn hoành tráng theo kiểu Tây Phương mà bàn tay Quyên Phong khẽ siết lấy chân váy phù voan.

Nhắm mắt lại, Quyên Phong hít đầy phổi mình một ngụm không khí lớn. Sau đó đôi mắt xám mở ra, hai tay cô nâng váy, tấm khăn voan bay phất lên, đuôi váy quét lên những bậc thang dài dẫn lên nhà thờ.

Quyên Phong biết mình đã bỏ mọi thứ lại sau lưng, đúng và sai, lúc này cô không cần biết nữa, cô chỉ biết cô muốn ở bên cạnh chàng trai đó. Cảm giác yêu nhau mà không được ở bên nhau nó thống khổ lắm, vậy thì cô và anh chẳng có lý do gì để đẩy dọ nhau. Quyên Phong trước giờ chỉ tin vào hòng sung và khả năng, không tin vào định mệnh, nhưng việc anh và cô gặp nhau có lẽ chính là định mệnh, nếu cô nghe lời Hắc Long thì sẽ không gặp anh, nếu cô không đến Việt Nam thì đã không gặp anh. Là định mệnh đã đưa họ đến với nhau. Nếu định mệnh đã chúc phúc họ như thế thì còn lý do gì có thể cản đường họ được nữa.

"KẾT KẾT"

Cánh cửa đồ sộ của nhà thờ bị Quyên Phong đẩy ra, mặc dù thể chất cô tốt chạy như thê cũng không mệt, nhưng chẳng hiểu sao lòng ngực cô lại nhấp nhô thờ gấp. Rõ là bất cứ tình huống nguy hiểm nào cũng đã từng trải nhưng giây phút này hai tay cô lại siết chặt thành nắm đấm, cô đang căng thẳng. Tại sao vậy? Rõ ràng khi đối mặt với cái chết cô vẫn hờ hững không mấy may có chút cảm xúc gì mà.

Bên trong chẳng có một ai, chỉ có cánh hoa hồng bay bay trong gió, mặt sàn như trải thảm bằng cánh hoa.

Tìm Quyên Phong khẽ nhói lên, khung cảnh hoành tráng thế này, hoa nhiều thế này hẳn là đã được chuẩn bị chu đáo lắm. Nhưng tại sao lại không có ai? Chẳng lẽ, mọi thứ đã kết thúc, Nam Cung Thần đã đính hôn xong và tất cả mọi người đều ra về rồi?

Hai cánh tay Quyên Phong buông lỏng, ánh mắt cô ngược lên nhìn trần nhà chạm trổ hoa văn cổ như cố cho những giọt nước mắt chảy ngược vào trong:

- Đồ nói dối, cậu không chờ được phải không?

- Tại sao không? Chỉ cần là em, bao lâu anh cũng đợi - Giọng nam trầm ấm bắt chợt vang lên khiến Quyên Phong ngây người, đôi mắt cô long lanh như có nước nhìn về phía chàng trai từ bao giờ đã xuất hiện trước mặt cô.

Chàng trai đó mặc rằn phục đen, bộ vest chủ rằn theo phong cách Italia tôn lên dáng người cao lớn chuẩn như siêu mẫu, mái tóc được vuốt ngược về phía sau, ánh mắt xanh đa tình nở nụ cười tươi như lá cây vào buổi sớm bình minh.

- Không phải tổ chức lễ đính hôn sao? - Quyên Phong hỏi, cô hơi cuối đầu có vẻ ngại ngùng, ngại vì cái bộ dạng bây giờ của cô, ngại vì hành động cô "chơi mạnh" mặc cả váy cưới đen có ý định cướp rằn mà đến tận đây.

- Anh nói rồi, vợ anh chỉ có thể là Tần Quyên Phong, lễ đường này là dành cho Tần Quyên Phong, chủ rằn đang chờ đợi Tần Quyên Phong, trái tim nơi lồng ngực này dành cho Tần Quyên Phong, mọi thứ của anh đều cho Tần Quyên Phong. Ngoài Tần Quyên Phong ra, ai cũng không thêm - Ánh mắt Nam Cung Thần vẫn nhìn Quyên Phong đầy sự hạnh phúc, anh từ từ bước đến, sau đó bỗng dừng quỳ một chân xuống trước mặt cô, đưa lên một chiếc nhẫn đính viên kim cương đồ được gọt theo hình hoa bi ngân.

Kim cương đỏ là một trong những loại kim cương đắt nhất thế giới, trên toàn thế giới chỉ có khoảng 20 - 30 viên tồn tại.

Nhưng tại sao lại là hoa bỉ ngạn? Loài hoa này mang ý nghĩa xấu, là sự chia lìa, cái chết, bị thương, hoàn toàn không có ý nghĩa tốt đẹp. Tất nhiên Quyên Phong không tin vào truyền thuyết hay ý nghĩa gì đó và cô tin Nam Cung Thần cũng vậy. Chỉ là cô thắc mắc tại sao lại là hoa bỉ ngạn thôi.

A! Nhưng tại sao lại đờ người suy nghĩ về vấn đề đó vào lúc người ta đang cầu hôn mình chứ.

- Em từng nói với anh, em thích nhất là hoa bỉ ngạn, tuy nó có ý nghĩa là về đẹp của cái chết, song cái chết mới là vĩnh hằng. Cũng giống như tình yêu của anh đối với em vậy, vĩnh viễn như cái chết - Nam Cung Thần giải thích, đôi mắt vẫn không rời khỏi Quyên Phong, hôm nay cô rất đẹp, đầu cho cô mặc váy cưới màu đen.

Có thể nói, đây là lời tỏ tình có một không hai trên thế giới.

Nếu như đây là một cô gái bình thường, hẳn sẽ tát vào mặt Nam Cung Thần một cái rồi bỏ về luôn. Nhưng đây là Tần Quyên Phong, cô gái đã lớn lên trong máu và màn đêm. Phải, người sống có thể bệnh tật, ốm đau rồi chết, nhưng người chết thì mãi mãi là người chết, chỉ có duy nhất một trạng thái là đã chết. Nói ra câu đó, Nam Cung Thần đã khẳng định rằng tình cảm của anh đối với cô là vĩnh viễn không thay đổi.

Bàn tay Quyên Phong phải của Quyên Phong run run đưa ra. Phải đưa tay nào ra nhỉ? Cô không biết gì cả. Xem nào, tay trái cô bận đeo nhẫn gia huy của Tần gia rồi, vậy thì tay phải vậy.

- Anh biết em thuận súng tay phải, nhưng nhẫn cưới đeo tay trái vợ à - Nam Cung Thần bật cười trước sự ngây thơ của Quyên Phong, tay anh chủ động bắt lấy tay trái của Quyên Phong, tháo chiếc nhẫn của Tần gia ra đeo qua bên tay phải.

Chiếc nhẫn từ từ xò vào, đã đến giữa ngón tay.

ĐOÀNG.

Quyên Phong giật nảy mình quay người lại, chiếc nhẫn theo động tác của cô mà rơi xuống, lăn lóc dưới đất phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

Mà Nam Cung Thần lúc này lập tức lao đến ôm chặt lấy cô, hơi thở anh gấp gáp, thậm chí cô có thể cảm nhận rõ trái tim anh đang đập rất nhanh trong lồng ngực.

Quyên Phong sửng người, không phải vì thái độ bất ngờ hay tiếng súng kia, mà là mũi tiêm đang bơm vào bắp tay trái của cô.

- Anh không thể sống thiếu em được, Quyên Phong, anh không thể sống mà thiếu em.

Liều thuốc rất nhanh theo đường máu chạy khắp cơ thể Quyên Phong, dựa vào tác dụng ngay tức thì khiến cơ thể cô không còn chút sức lực và cảm thấy buồn ngủ cô liền biết Nam Cung Thần đã tiêm một liều thuốc mê cho cô, nhưng vì cơ thể cô khác người và sức chịu đựng cũng hơn người nên không ngất đi mà chỉ choáng váng gục vào lòng anh.

Một chàng trai khác xuất hiện nhặt chiếc nhẫn rơi xuống bước đến cúi mình hai tay dâng lên cho Nam Cung Thần.

Quyên Phong biết gã đó, hẳn chính là Tiêu Hùng.

Tiêu Hùng là một người rất có quyền lực trong xã hội đen, kẻ duy nhất có thể khiến y cuối đầu chỉ có một: Long Thần.

Quyên Phong như chết lặng.

Khẽ hôn lên vàng trán nhỏ, Nam Cung Thần, không, là Long Thần mỉm cười chua xót, anh nâng tay trái cô lên, đeo chiếc nhẫn vào ngón tay áp út của cô một cách cường ép:

- Em chỉ có thể là của anh.

Lúc này tiếng súng lại vang lên dày hơn. Mà thuộc hạ của Long gia đã đến từ khi nào vậy xung quanh anh, trên tay đều đã trang bị súng đạn đầy đủ:

Lão đại, trực thăng đến rồi - Tiêu Hùng cung kính đáp, đôi mắt thậm chí không dám nhìn vào Quyên Phong.

Oan nghiệt, thật sự là một mối tình oan nghiệt.

Mà lúc này cánh cửa to lớn của nhà thờ bị Hắc Long một cước đạp tung, mây kiếm mắt phượng đầy sự căm hận nhìn vào Long Thần, bàn tay cầm súng giạn đến nỗi gần chĩa khẩu súng về phía Long Thần:

- Trả cô ấy đây, Long Thần - Hắc Long quát lên nhưng vẫn không xả súng.

Quyên Phong hoàn toàn chết lặng, cô để mặc cho Long Thần bế lên, nhưng khi nghe giọng nói đó mắt cô lại khẽ chớp, giọng nói hoàn toàn trống rỗng vô hồn:

- Mệnh lệnh: rút về.

Vô Tâm đứng gần đó khẽ bịt miệng để ngăn tiếng khóc của mình, cô bé không ngừng lắc đầu:

- Tại sao? Tại sao lại thế này?

Hai bên dùng những ánh mắt sắc lạnh nhìn nhau, những họng súng đã lên đạn hướng về nhau. Cứ đà này chắc chắn sẽ đổ máu.

- Tôi sẽ chỉ về khi cô chủ cũng về - Hắc Long kiên quyết nhìn về phía Quyên Phong, nhìn đôi mắt vô hồn và cơ thể như chết lạng của cô mà lòng anh thất lại từng cơn.

- Ta sẽ về, còn bây giờ thì RÚT VỀ ngay, đó là lệnh - Lần này Quyên Phong quát lên, giọng điệu băng lãnh khiến thuộc hạ Tần gia chỉ biết nén hờn mà thủ súng về.

Thất thế Long Thần đưa khuôn mặt ngạo mạn mà lãnh lẽo về phía Hắc Long, mở miệng ra lệnh cho thuộc hạ của mình:

- Để họ đi.

- Lão đại, đây đều là những kẻ cầm đầu, nếu chúng ta..

- Tôi nói để họ đi - Long Thần không gằn lên, nhưng câu nói ấy nặng như núi, tuyệt đối đến mức thuộc hạ của anh dù bất cam cũng phải thu súng về.

Những thuộc hạ của Tần gia hôm nay đều là anh em chí cốt của Quyên Phong nên dĩ nhiên cô không muốn họ gặp nguy hiểm. Long Thần rất hiểu Quyên Phong, nếu anh không làm vậy cô cũng sẽ lấy cái lưỡi trong miệng ra để ép anh phải làm vậy, cô không còn sức, nhưng cô có thể cắn lưỡi. Hơn nữa, nếu để những người này chết Long Thần không dám tưởng tượng Quyên Phong sẽ hận anh đến mức nào nữa.

Khoảnh khắc Long Thần bế Quyên Phong rời đi, dù là thuộc hạ của Tần gia hay Long gia cũng đều lắc đầu bất lực.

Định mệnh oan trái đã bắt đầu xuống tay rồi.

Tình yêu ấy như một bản nhạc u uất vang lên khơi mào cho những bi kịch đổ máu kéo dài.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Long Thần bước chân vào căn phòng rộng lớn, ập vào mắt anh là những mảnh vải voan bị xé nát nằm vất vưởng khắp nơi trên sàn nhà, bên tai anh tiếng vải bị xé toạt vẫn vang lên không dứt.

Nơi chiếc giường king size, tấm lưng nhỏ bé ấy đang run lên, hai tay không ngừng xé nát chân váy cưới dài, xé đến mức hai bàn tay đỏ rần lên nhưng vẫn không chịu ngưng lại.

- Quần áo và thức ăn anh để ở đây.

Long Thần đặt hai chiếc khay xuống, ánh mắt anh đau xót nhìn về phía Quyên Phong. Từ lúc mang cô về đã là một ngày vậy mà cô vẫn không ăn uống gì, cứ ngồi thẫn thờ như thế nhìn ra ngoài cửa sổ, đến mấy tiếng gần đây mới bắt đầu xé váy. Tất nhiên cô đã được tiêm dịch khiến cơ thể yếu ớt hơn và những món vũ khí trên người cô cũng đã bị lột sạch xuống.

Anh hiểu, cô hận anh rất nhiều. Nếu anh không giết ba ruột và anh trai song sinh của cô thì có lẽ cô đã vĩnh viễn không biết đến giới hắc đạo. Là anh đã giết chết gia đình ba mẹ nuôi cũng là chủ và di ruột của cô, anh đã truy sát đến 3 đời nhà cô cho thỏa mãn lòng tự tôn của một kẻ thống trị hắc đạo. Là anh đã phái người đến dụ dỗ Từ Tâm nhằm moi thông tin tìm cơ hội ám sát cô, từ đó gián tiếp khiến cô chịu cuộc thí nghiệm mất cả khả năng đăng nhiệt của một con người. Tất cả những đau khổ của cô, tất cả đều do anh.

- Cút, cút khỏi mắt tôi - Quyên Phong loạn choạng bước đến trước mặt Long Thần, đôi mắt cô căm phẫn nhìn anh như thể chỉ cần có một khẩu súng ở đây cô sẽ giết anh ngay tức khắc.

- Em hận tôi đến thế? Tôi biết là tôi sai nhưng tiểu Phong, lúc đó và bây giờ khác nhau, chúng ta không thể bỏ qua tất cả mà bên nhau sao? Chúng ta yêu nhau, tại sao phải đâm vật nhau như vậy - Long Thần buộc miệng nói, dẫu cho anh thừa biết câu trả lời.

Ánh mắt xanh của anh tuyệt vọng nhìn cô, đôi mắt đầy vẻ đau đớn chua chát.

- Yêu thì sao? Không yêu thì sao? - Hai hàng nước mắt của Quyên Phong chảy dài, cô ngẩng đầu cười như điên dại:

- Mạng sống của ba và em trai ruột, mạng của chú dì, mạng của hai anh họ, mạng của 3 đời gia đình nhà họ Nhựt và 3 đời nhà mẹ tôi, mạng của hàng chục hàng trăm anh em Tàn gia của tôi, biết bao viên đạn nhát dao trên cơ thể tôi, đến cả cuộc đời một con người cũng không ra, bao nhiêu đau khổ chất chồng, máu và nước mắt trong 10 năm qua, chỗ nào không phải là anh yêu thương ban cho tôi? Anh nói bỏ qua rồi bên nhau? Đừng có chọc tôi cười. Tôi và anh, chỉ có sống và chết, đời đời kiếp kiếp tôi cũng không bao giờ muốn cùng anh chung một thế giới.

Long Thần khẽ nhắm mắt nuốt con đau đến nghẹn bứ cổ họng. Thì ra, cô hận anh đến thế. Hận đến mức dù đã trót trao trái tim cho anh mà vẫn muốn cùng anh sống chết một trận.

Long Thần khẽ nhếch môi cười yếu ớt, anh móc từ trong túi ra một cây súng đưa cho cô, ngón trỏ anh chỉ chỉ vào trán mình:

- Nào, em hận tôi lắm mà, giết tôi đi.

Quyên Phong tay chân run rẩy cầm lấy khẩu súng, kể cả khi lần đầu giết người tay cô cũng không hề run như lúc này. Nước mắt men theo bờ má nhỏ xuống cây súng đen.

- Em sợ cái gì? Chẳng phải trong vòng ba năm em lên nắm quyền đã không ít lần khiến tôi rơi vào nguy hiểm sao? Chẳng phải ở Ý em đã làm rất tốt sao? Dù em có hận tôi thế nào, tôi cũng nói cho em hay rằng thà là tôi chết đi, nếu không tôi sẽ mãi mãi chiếm giữ em như thế này đây. Nào, muốn thoát khỏi đây, muốn giết kẻ thù của em thì bắn tôi đi - Long Thần cầm lấy tay Quyên Phong để họng súng chĩa vào trán anh, anh quát lên: - Giết tôi đi!

CÁCH

Cây súng rơi xuống sàn nhà trải thảm nhung, Quyên Phong cũng gục xuống, cả cuộc đời này dường như chưa bao giờ cô yếu đuối đến mức này. Tiếng cô khóc nức lên nghẹn ngào như mũi dao không ngừng chích vào tim anh.

- Tôi không thể - Cô lắc đầu, mu bàn tay cố quệt đi nước mắt: - Tôi không thể giết anh, kể cả khi tôi hận anh như vậy nhưng tôi vẫn không thể giết anh.

Long Thần khụy chân xuống kéo cô vào lòng, nước mắt anh nhỏ xuống bờ vai trắng ngần. Khóc? Có phải yếu đuối lắm không? Từ trước đến giờ thậm chí đã bao lần vào sinh ra tử, chứng kiến những đồng đội người thân gục xuống anh cũng chưa từng khóc. Nhưng hôm nay, trước định mệnh ai oán này Long Thần anh cũng chỉ biết buông xuôi mà rơi nước mắt. Trái tim anh đã bị phủ đầy chai sạn với nỗi đau từ lâu, nhưng nó lại rất yếu đuối trước cô gái này.

- Tàn gia sẽ thay tôi giết anh - Quyên Phong không đẩy Long Thần ra, cô run rẩy trong vòng tay anh, cố gắng nén tiếng khóc yếu đuối kia.

- Tôi luôn sẵn lòng chết trong tay em, chỉ có em mới có quyền lấy đi mạng sống của Long Thần này - Long Thần hôn lên trán Quyên Phong, sau đó anh lau đi những giọt nước mắt, khôi phục bộ dạng cao ngạo.

- Giữ gìn sức khỏe thì mới thoát khỏi đây được.

Nói xong anh chỉnh lại bộ Vest đen, sải chân bước ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại một mình Quyên Phong co mình quệt nước mắt. Rất nhanh cô cũng khôi phục lại vẻ lạnh lùng như thường, tiến đến thay quần áo và ăn thức ăn cách bình thường như chẳng có gì xảy ra.

- Lão đại, ngài muốn thế nào đây? - Tiêu Hùng ngồi trước mặt Long Thần thờ dãi nói.

Châm đốt điều thuốc, rít lấy một hơi dài rồi phả ra làn khói mờ ảo. Đôi mắt Long Thần khép lại:

- Không thể thế này mãi được. Tôi muốn tiêu diệt Tàn gia.

Tiêu Hùng đang tính hóp một ngụm Whisky thì khựng lại, ánh mắt hiếu kì nhìn Long Thần:

- Diệt Tàn gia thì có thể giảm bớt thù hận à? Anh đang nghĩ gì vậy?

- Bởi vì Tàn gia là đích về của cô ấy, nếu như không còn nơi để về, cô ấy sẽ không phấn đấu bỏ đi nữa. Tôi rất hiểu Quyên Phong, cô ấy rất yêu thương Tàn gia, sau khi giết tôi lần đó cô ấy vẫn ở lại đó là vì muốn Tàn gia có một vị thế dù mưa gió thế nào cũng không lay được. Nếu bây giờ tôi mang Tàn gia ra uy hiếp cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ mềm lòng thôi.

Tiêu Hùng thờ dãi lần nữa:

- Anh điên rồi.

- Phải, tôi yêu cô ấy đến điên rồi - Long Thần nhếch môi tựa đầu vào ghế:

- Tôi đã nói rồi, tôi từ lâu đã không có hứng thú gì với cuộc sống này nữa, từ khi gặp cô ấy, tôi đã quyết tâm rất rõ ràng, sống thì phải có được cô ấy, nếu không thì chỉ bằng chết đi cho nhẹ đời.

Tiêu Hùng biết, chuyện mà Long Thần muốn, có trời sập cũng không ngăn được, anh muốn tiêu diệt Tần gia, e là lần này sẽ không hờ hợt chơi đùa như trước nữa. Gã nhấp nốt chỗ Whisky trong cốc rồi chỉ biết lắc đầu trước tình yêu điên cuồng chiếm hữu của một sát thủ hàng đầu thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Ngày đã tàn từ khi nào Quyên Phong không biết, cô chỉ biết lúc cô mở mắt ra thì ánh trắng bạc đã lên, cô độc treo trên cành cây nơi khung cửa sổ, chiếu ra ánh sáng nhạt nhòa trong đêm.

Long Thần đã đứng đó từ lúc nào. Anh vận vest đen nhưng áo khoác đã quăng mất nơi nào, chỉ còn lại quần tây thẳng thớm và chiếc áo sơ mi xộc xệch đã bung hết 2 cúc đầu, chiếc caravat bung ra, nút thắt có lẽ do bị kéo giật mà méo mó, mái tóc anh bù xù, đôi mắt xanh mờ mịt cùng đôi môi nhếch lên nụ cười mỉa hoặc.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng yếu ớt từ ánh trăng rọi vào. Nếu không phải đôi mắt Quyên Phong nhìn được trong tối chắc có lẽ cũng không thấy được bộ dạng thảm hại của Long Thần lúc bây giờ.

Mùi rượu nồng nặc trên người anh cho cô biết anh say rồi.

Quyên Phong đưa mắt nhìn Long Thần, ánh mắt cô vẫn phẳng lặng như mặt hồ thu. Chẳng biết là cô nghĩ gì, đôi chân buông xuống giường chậm rãi đi về phía anh, cất giọng hỏi nhẹ nhàng:

- Sao lại uống nhiều như vậy?

Đôi tay chỉ biết cảm sùng của cô vung về tháo caravat cho anh, lồng ngực nóng rực ấy khiến những ngón tay cô khẽ run nhưng vẫn cứng đầu để yên tháo ra cho anh.

- Tôi say tình, không say rượu.

Long Thần chớp lấy cổ tay Quyên Phong, đôi môi anh nhẹ hôn lên những đầu ngón tay đang run rẩy cổ đầu, hơi thở phả ra mùi rượu khiến Quyên Phong cũng muốn say theo, cô muốn giật tay lại nhưng chẳng hiểu sao vẫn để yên đó.

Long Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp mà anh nhưng nhớ đêm ngày, làn da cô trắng muốt dưới ánh trăng, cánh môi đỏ mĩ miều mấp máy như nói gì đó nhưng thôi, đôi mắt xám khói mê hoặc như cuốn cả trái tim anh vào đó.

- Không phải mấy ngày trước em luôn cự tuyệt tôi sao? Hôm nay bị gì vậy? - Long Thần nhếch môi cười, cả người loạng choạng như thể đứng không yên.

Quyên Phong không biết nói gì, chỉ im lặng cắn môi. Cô biết trái tim mình đang đau, nó đau vì người cô yêu đang rất đau. Đúng vậy, yêu một người mà người đó cứ đau khổ thì bản thân cũng không vui về gì.

- Hay là em đang muốn lấy lòng tôi để có thể thoát ra khỏi đây? - Long Thần đưa tay bắt lấy chiếc cằm nhỏ nâng lên, đôi mắt anh chăm chú nhìn vào đôi môi căng mọng của cô.

Cái bộ dạng phong lưu là lớn lúc này của anh làm Quyên Phong phát bực.

Long Thần thấy cô không trả lời liền bước lên một bước, cơ thể ép sát khiến Quyên Phong vội lùi lại nhưng cánh tay ấy nhanh nhẹn vòng ra sau lưng cô kéo sát lại. Hai tay cô chống lên ngực anh, né đi đôi mắt xanh thiêu đốt người nhìn kia.

- Sao em không phản kháng vậy? Thuộc tôi tiêm cho em hết tác dụng lâu rồi mà - Long Thần khẽ cười, bàn tay sau lưng Quyên Phong chạy loạn vuốt ve, đôi môi ghé sát vào tai cô, khẽ cắn:

- Hay là em không nhớ xa tôi?

Quyên Phong sợ hãi giẫy người ra, cô sợ, cô sợ mình sẽ không thể kiểm soát trước người đàn ông ấy. Nhưng Quyên Phong không thiêng về lực đạo nên lập tức cô lại bị vòng tay ấy kéo về.

- Anh muốn gì đây? - Quyên Phong cất tiếng hỏi, lòng cô lúc này loạn lên, bao nhiêu kí ức ủa về, kí ức đầm máu của gia đình cô, và có cả kí ức đẹp đẽ mà cô và anh đã có.

Yêu và hận từng bước dày xéo trái tim cô.

- Muốn em - Anh trả lời, đôi tay ôm cô lại chặt hơn: - Tiểu Phong, yêu anh không?

Quyên Phong cắn môi ngăn nước mắt, lúc nào cũng thế, cứ hễ ở bên anh là cô lại yếu đuối ra mặt.

Yêu anh không?

Quyên Phong gục đầu vào vai anh, cảm nhận nhịp đập mạnh mẽ từ anh, cảm nhận cơ thể ấm đến nóng, cảm nhận vòng tay mạnh mẽ siết lấy như sợ cô rời xa anh.

- Yêu.

Hai tay Quyên Phong vòng lấy ôm lấy tấm lưng anh, từng ngón tay ấy run rẩy như lòng cô lúc này.

Dây áo trượt xuống bờ vai, một nụ hôn nhẹ đặt lên cổ Quyên Phong, bàn tay ấy nâng cằm cô lên, ghé môi lại, tay kia nhéc vào tay cô một sợi dây chuyền:

- Tự do cho em, em cho tôi.

Quyên Phong ngây người.

Nụ hôn ấy là nụ hôn dịu dàng từ trước đến giờ cô có. Đôi môi ấy mơn mề môi cô triền miên không dứt. Mía mai thay là Quyên Phong không hề chống cự, đôi tay cô vòng qua cổ anh, lần xuống từng cúc áo.

Có phải là cô say men rượu trong hơi thở anh? Hay vì câu nói "tự do cho em, em cho tôi"? Quyên Phong không biết, cô chỉ biết rằng ít nhất một lần, một lần này nữa thôi hãy để cô yếu lòng mà bên anh.

Ánh trăng bên trời vẫn cô độc treo nơi ấy, dẹt ra ánh sáng nhạt lặng lẽ chiếu vào chiếc váy trắng nằm im lìm trên sàn nhà, cạnh đó sợi dây chuyền hình mặt chim đại bàng lạnh lẽo ánh lên trong đêm.

Quyên Phong mơ màng mở mắt, trời vẫn chưa sáng. Đôi tay cô mơn mề mảy, mát và môi anh. Nước mắt khẽ lăn trên mi, cô vội lau đi, sau cùng cô đặt một nụ hôn nhẹ lên môi anh rồi kéo tay anh ra và ngồi dậy mặc quần áo vào. Cầm lấy mặt dây chuyền tượng trưng cho Long gia, đôi mắt cô khẽ khép lại, hít một hơi thở dài như nuốt nỗi đau vào tận xương tủy.

Chỉ cần cầm mặt dây chuyền này linh gác của Long gia sẽ không ai ngăn cản cô cả.

- Tiểu Phong, em yêu anh phải không?

Quyên Phong không hề giật mình, cô thừa biết anh vờ ngủ. Cô không quay lại nhìn anh, lòng bàn tay siết chặt lấy sợi dây chuyền, khẽ nói:

- Em yêu anh.

Long Thần nằm đó nhìn theo bóng lưng xa dần của cô mà lòng đau nhói nhưng vẫn không kéo cô về. Phải, anh sẽ không kéo cô về, sẽ không cưỡng ép cô nữa, mà sẽ để cô tự đến bên anh.

Rất nhanh thôi, sẽ không còn gì ngăn trở đôi ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Năm 2026, học viện công nghệ Massachusetts.

Hôm nay trường có mời một người thành đạt bậc nhất hàng thế giới về thuyết giảng về kỹ năng sống.

Ở trên bục cao của giảng đường đại học tốt nhất thế giới, một chàng trai trẻ tuổi đang thao thao bất tuyệt, ở dưới hội trường chật kín chỗ, những đôi mắt chăm chú nhìn lên bục giảng, chú ý đến mức không có tiếng nói chuyện nào phát ra.

- Bài nói chuyện của tôi đến đây là kết thúc, cảm ơn các bạn đã lắng nghe.

Chàng trai mỉm cười gật đầu chào, song cả hội trường phải ngơ ngẩn một lúc mới vỗ tay nhiệt liệt.

- Anh ấy đẹp trai quá, lại còn thành đạt nữa - Nữ sinh A nói.

- Đúng vậy, anh ấy là còn lại đây, Á và Âu luôn cơ .

- Anh ấy là William Thần đấy, là CEO của tập đoàn Gragon phát triển bậc nhất nhé, sinh viên trường ta tốt nghiệp đều mong được làm việc tại Gragon đấy.

Những lời bàn tán tích cực phút chốc vang cả học viện.

Băng Tâm khuôn mặt lạnh tanh chẳng mấy may quan tâm, ừ thì cũng giỏi thật đấy, đẹp trai thật đấy nhưng với một cô gái tài sắc vẹn toàn lại còn từ nhỏ đã tiếp xúc với hàng thiên tài như Tần Quyên Phong, Hắc Long, ... thì chẳng có gì quá nổi trội, không đáng để cô phải phát cuồng như những nữ sinh kia.

Chồng tài liệu nghiên cứu về khoa học máy tính khá cao nhưng Băng Tâm vốn có tố chất nhạy bén của một sát thủ nên cũng không phải là vấn đề gì quá khó cho việc di chuyển lúc của cô. Mà đột nhiên lúc này có vài nam sinh đùa giỡn không biết thế nào lại va vào cô, Băng Tâm tất nhiên không tặc đến mức ngã nhào ra, cô nhanh chóng lách người qua nhưng chồng sách quá cao kia lại bị dao động, có lẽ rớt xuống là cái chắc.

Bỗng dưng lúc này, một đôi tay to lớn vững chắc vươn đến. Bàn tay phải từ dưới đỡ lên, tình cờ áp vào bàn tay Băng Tâm, còn tay trái người đó nhanh chóng đỡ lấy chồng sách cao sắp đổ xuống kia rồi ôm chúng ra.

Khoảng khắc chồng sách cao che cả tầm mắt của Băng Tâm được lấy ra cũng chính là lúc cô thấy được khuôn mặt của chàng trai đó. Anh ta còn rất trẻ, chỉ khoảng 25 là cùng, mái tóc đen óng của người châu Á kết hợp với cặp mắt xanh lá của người châu Âu khiến anh ta trong vô cùng thu hút. Lúc này anh ta đứng xa trên bục giảng đã đẹp, lúc này kẻ sát với Băng Tâm khiến một đứa trẻ lớn lên trong Hắc đạo vốn EQ đã bị hạ thấp phải thẹn thùng mà né đi, khuôn mặt vốn trắng nay hồng lên tuyệt phần xinh đẹp.

- Em không sao chứ? - Long Thần nhìn vào khuôn mặt đỏ của cô gái trước mặt có hơi ngạc nhiên, sau đó mỉm cười lịch thiệp hỏi.

- Không sao - Băng Tâm hơi giật mình khi phát hiện mình bị khuôn mặt đó mê hoặc đến quên nói lời cảm ơn, cô vội cúi đầu: - Cảm ơn anh.

- Một cô gái không thích hợp mang nhiều thế này đâu, em nên nhờ bạn giúp đỡ thì hơn - Long Thần vẫn không có ý định trả chồng tài liệu cho cô.

- Không có bạn - Băng Tâm cắn môi nói sau đó lại muốn cắn vào lưỡi mình, tại sao cô lại mất bình tĩnh trước chàng trai này quá vậy. Không, mọi cô gái đều bị anh ta thu hút nhưng Băng Tâm vốn đầu giống họ. Mà khoan, anh ta nói một cô gái không thích hợp mang nhiều à? Phút chốc lòng Băng Tâm hơi se lại, lâu rồi không ai xem cô là một cô gái chân yếu tay mềm cần được nâng niu cả.

- Vậy tôi giúp em nhé - Long Thần cười, nụ cười ấy làm tim Băng Tâm lại càng thêm lồi nhịp.

- Em đang về kí túc xá, không tiện..đi cùng - Băng Tâm bỗng dưng cảm thấy hơi hận vô cùng, lẽ ra cô nên nói là vào thư viện như vậy thì sẽ cùng được sánh bước cùng anh rồi.

Long Thần gật đầu, sau đó bỗng dưng ôm chồng sách đưa cho người trợ lí cạnh đó rồi cởi áo khoác vest ra. Hai tay anh ban rộng áo khoác cho trợ lí nhét chồng sách vào rồi chỉnh chỉnh thế nào đó mấy mươi giây sau cái áo hoàn toàn biến thành cái giỏ xách và những quyển sách đã nằm gọn trong đó chỉ cần xách lên là xong.

- Một cô gái thì không nên một mình như vậy - Long Thần mỉm cười rồi bỏ đi để lại bóng hình ngơ ngẩn đứng ngóng theo của Băng Tâm, đôi tay cô siết nhẹ chiếc áo khoác hàng hiệu và trên môi lần đầu tiên vẽ ra nụ cười ấm áp.

Vào trong xe người trợ lí mới nhìn về phía Long Thần đầy nghi hoặc:

- Tôi không nghĩ ngài không biết đó là Băng Tâm thuộc Tần gia.

- Biết mới làm vậy mà - Long Thần nhếch mép, chỉ vài câu thôi đã "đổ" rồi à? Đúng là nhàm chán quá thể, đúng là chỉ có vợ anh Tần Quyên Phong là khiến anh thích nhất: - Cô ta sẽ trả lại áo cho tôi và rồi sẽ bắt đầu những dây dưa khác nữa đấy.

- Có lẽ ngài còn để quên Card Visit trong túi áo nhĩ? - người trợ lí lắc đầu chào thua.

Tiêu Hùng ngồi lái xe trên đó có chút ớn lạnh. Long Thần chỉ vì để có được Tần Quyên Phong mà lần này thực sự không từ bất kì thủ đoạn nào rồi.

Đã hơn một tháng trôi qua kể từ ngày Quyên Phong trở về từ tay Long Thần. Dường như không giống như người đã vướng vào một cuộc tình oan trái kiểu như đau khổ, thất thần hay bỏ ăn bỏ ngủ. Cô vẫn lạnh lùng điềm tĩnh như trước, hằng ngày vẫn giải quyết công việc và ăn uống đúng giờ, đó là tất cả những thuộc hạ của cô thấy, nhưng Hắc Long hiểu cô vốn không ớn ti nào, chỉ là cô quá giỏi trong việc giấu đi cảm xúc của mình mà thôi.

Lúc Hắc Long bước vào lòng, Quyên Phong đang hút thuốc, việc đó làm anh thực sự cảm thấy rất giận nhưng vẫn kiềm lại không nói gì.

Hai chân Quyên Phong gác chéo, cổ cô ngửa ra tựa vào thành ghế, đôi môi đỏ hơi hé, làn khói mờ hồ phả ra từ cánh môi mọng, qua làn khói dày, đôi mắt cô như ảo ảnh trong sương, vô cùng yêu mị.

- Ngài bắt đầu hút thuốc từ khi nào vậy?

- Ngày trước khi làm nhiệm vụ giả làm gái điếm - Quyên Phong khép hàng mi dài lại, điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay ửng đỏ.

- Đó là nhiệm vụ, ngoài đó ra ngài chưa bao giờ hút - Hắc Long nhún giọng.

- Đừng có ngăn cản bất cứ ai hút thuốc nếu không cảm nhận được làn khói mà họ phả ra - Quyên Phong đáp lại, sau đó cũng ngoan ngoan ấn đầu điếu thuốc vào li rượu uống sấp cạn, nhanh chóng khôi phục lại khuôn mặt lạnh lùng tiếp tục giải quyết công việc.

Hắc Long khẽ thở dài mang bữa trưa lại bàn cho Quyên Phong nhìn cô đầy lo lắng:

- Ngài gầy hẳn đi, dạo này ăn uống còn hay nôn tháo nôn ỉa nữa.

Quyên Phong không nói gì chỉ đưa tay đón lấy ly sữa, vừa nhấp một ngụm thì cơn chóng mặt buồn nôn khiến ly sữa trên tay rớt xuống, cô vội đứng dậy chạy vào WC gần đó nôn hết chỗ rượu vừa uống ra.

Hắc Long bên ngoài đôi mày cau chặt. Làm ơn hãy nói dự cảm của anh là sai đi.

Quyên Phong loạng choạng bước ra, cô yếu đến mức phải vịn tường bước đến, song cũng không trụ được lâu vì vừa mới bước đến trước mặt Hắc Long thì cô hoàn toàn ngất xỉu.

Bác sĩ chuyên phụ trách tình hình sức khỏe của Quyên Phong khẽ lắc đầu sau khi khám xong, nhưng với thân phận của Quyên Phong ông cũng không dám la mắng:

- Ngài ấy có thai rồi.

Hắc Long hoàn toàn đứng hình, trong đầu dường như có tiếng nổ lớn. Hai tay anh tóm lấy áo ông bác sĩ:

- Ông nên biết cái giá khi đùa lố đấy.

- Bỏ ông ấy ra đi Hắc Long - Quyên Phong lên tiếng, khuôn mặt cô vẫn đứng đung như thường, cô cũng không cố gắng ngồi dậy mà ngoan ngoãn nằm im đó, cánh tay đặt lên bụng mình.

- Quyên Phong, em biết chuyện gì đang xảy ra không vậy? - Hắc Long tiến lại giường, nghĩ đến Long Thần hai tay anh siết chặt, anh giận không phải vì những gì đã xảy ra giữa họ, mà là vì Quyên Phong căn bản không thể có con được, cơ thể cô từ lúc bị thí nghiệm đã được coi là đột biến rồi.

- Tôi cũng nghĩ ngài nên phá đứa bé đi - Bác sĩ thờ dài nói.

Quyên Phong nhìn lên trần nhà cao, cơ thể cô trước giờ vốn khác người, kinh nguyệt thậm chí cũng không đều vậy mà chỉ một đêm lại có thai. Định mệnh sao mà treu người như thế. Yêu kẻ thù thì thôi đi, bây giờ còn mạng con của kẻ thù.

Bàn tay Quyên Phong hơi nhán bụng, cảm thấy đau đau dù đó chỉ là cái nhán nhẹ. Có lẽ sinh mạng bên trong đó rất nhỏ bé.

- Tôi sẽ sinh ra đứa bé này.

Cả hai người trong phòng đều sửng sốt.

Hắc Long bắt lấy bàn tay đang đặt ở bụng của cô lên, siết lấy như muốn cô hiểu ý anh:

- Tính mạng của em sẽ nguy hiểm em biết không? Còn chưa kể đứa trẻ này có thể là quái thai, em phải bỏ nó đi.

Quyên Phong giật tay ra, lại tiếp tục đặt lên bụng, mỉm cười chua chát, tay còn lại giờ lên trước tầm mắt:

- Thật ra tôi rất ghét giết người, nhưng đời cứ ép tôi phải làm thế, thỉnh thoảng tôi nghĩ chỉ cần tôi báo thù xong tôi sẵn sàng chết để đền mạng cho những người bị tôi giết, đôi tay này đã vấy máu nhiều người lắm rồi, làm ơn đừng để nó vấy máu con của tôi nữa. Bây giờ là năm 2026, tôi tin y học có thể giúp tôi. Làm ơn, Hắc Long, trước giờ tôi chưa từng xin anh nhưng lần này làm ơn giúp tôi bảo vệ nó nhé, đứa trẻ này chẳng có tội lỗi gì cả, nó phải được sống trong một thế giới hạnh phúc mà cha mẹ nó chưa từng có được.

Trong căn phòng họp cấp cao của Tần gia, Quyên Phong vận váy đen dài và áo khoác lông thú đen kín đáo, cô đứng bên cạnh Hắc Long, cơ thể gầy

nhom xanh xao thấy rõ, giọng cô vang lên yếu như tiếng chuông gió:

- Sức khỏe của tôi đang tệ dần đi, nên chức vị đứng đầu này tôi giao lại cho Hắc Long, hi vọng mọi người vẫn đoàn kết giúp đỡ nhau như những lúc chúng ta đã cùng vào sinh ra tử với nhau.

Quyên Phong không dùng từ "ta" nữa mà dùng từ "tôi" khiến ai nấy đều bùi ngùi không nở xa rời. Với họ, Quyên Phong vừa là lão đại, vừa là anh em cùng sống cùng chết, có người đã sát cánh cùng cô 10 năm, có người chỉ 2-3 năm, xong ai cũng biết Quyên Phong tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng thật ra cô luôn sống cho Tần gia, hết lòng chèo chống gánh vác bảo vệ họ.

Quyên Phong nhận chiếc nhẫn gia huy từ một thuộc hạ dâng lên, cô nhìn Hắc Long cười nhẹ, nụ cười ấy thanh thản như một người đã vứt bỏ thù hận mà làm lại cuộc đời. Sau đó cô đeo nhẫn cho Hắc Long, nói vài câu rồi nhanh chóng rời đi.

Bước đến chiếc Limousine, Mr. Trần và Trần Mỹ Linh - con gái Mr. Trần được Quyên Phong cứu lần đó đang ngồi đợi cô. Thấy cô đến, Mỹ Linh vội đưa tay đỡ Quyên Phong vào xe, nhẹ giọng nói đầy lo lắng:

- Em nên cẩn thận một chút, em yếu quá.

- Vâng, em sẽ cẩn thận mà chị - Quyên Phong cười đáp lại, đưa tay kéo chân váy dài rồi bước lên xe.

Mr. Trần nhìn nụ cười ấy mà lòng cảm thấy nhẹ nhõm. Cuối cùng con bé cũng có thể vứt bỏ thù hận thanh thản mà sống rồi. Quyên Phong và cả đứa con trong bụng của con bé, ông sẽ dốc cả tính mạng này để bảo vệ.

Quyên Phong ngồi trên xe, tay vuốt cái bụng đã hơi nhô lên của mình, ánh mắt bình yên nhìn ra cảnh vật bên đường.

Con à, mẹ bây giờ không quan tâm thù hận gì nữa, mẹ con mình sẽ đi đến một nơi bình yên. Còn về ba con, mẹ rất yêu ba nhưng lại không thể ở bên anh ấy. Con có trách mẹ vì đã để con không có ba không? Mẹ xin lỗi con, nhưng giữa ba và mẹ có quá nhiều ngăn trở, mẹ mà đến với ba không những lòng mẹ không cho phép mà cả chú Hắc Long cũng sẽ không cho phép, Tần gia sẽ bắt chấp mà cướp mẹ về, chiến tranh đẫm máu sẽ nổ ra. Nên mẹ đành hi sinh hạnh phúc của con để con làm đứa trẻ không có cha. Nhưng con đừng lo, mẹ sẽ bù đắp cho con mà. Mẹ yêu con, mẹ sẽ cho con cuộc sống bình yên hạnh phúc nhất. Con rồi sẽ lớn lên, con sẽ không như ba và mẹ, luôn ám ảnh bởi thù hận. Xem nào, con sẽ có mái tóc đen óng như ba và mẹ, con sẽ thông minh như ba, có nụ cười đẹp như ba và cũng chung tình đến ngu ngốc hết như ba con, phải không?

Tác giả: Kết vậy đó, Long Thần đến với Băng Tâm, còn Quyên Phong mang con đi ở ẩn vậy luôn, HE không ai chết, không còn tiếp đầu nha :)))

Rose đùa đây ^o^ ^o^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Thời gian cứ thế âm thầm trôi qua, một tháng, hai tháng, phút chốc đã chín tháng trôi qua. Tháng một năm 2027, bão tuyết lớn kéo đến phủ cả đất trời trong một sắc trắng tinh lạnh lẽo, tuyết phủ đặc trên những mái hiên, hàng cây và trắng xóa mặt đường.

Băng Tâm ngồi trong căn phòng có lò sưởi nhưng lòng cô vẫn lạnh lẽo. Cô hiểu William Thần có lẽ không yêu cô, anh chỉ xem cô như một đứa em gái mà thôi. Nhưng tại sao cô lại yêu anh như thế, có phải vì anh đã ở bên cô khi cô buồn, đã xoa đầu cô mà bảo không sao khi cô lo lắng, đã cho cô mượn vai gục vào khi mệt mỏi. Thế nhưng, anh chưa bao giờ hôn cô hay nắm tay cô ở chốn đông người. Băng Tâm tự hỏi cô có điểm nào không vừa mắt với anh. Tuy sinh đôi với Vô Tâm, có cùng khuôn mặt y đúc nhưng khác với Vô Tâm có vẻ ngoài trong sáng ngây thơ thì Băng Tâm sắc sảo quynh rũ hơn nhiều. Đôi mày cong cong, đôi môi đỏ mọng cùng cặp mắt nâu hút hồn. Vậy mà vì sao anh lại không yêu cô?

Lúc này ngoài cửa có tiếng chuông báo hiệu anh đã đến, Băng Tâm cũng không hiểu vì sao mình lại gọi anh đến cũng càng không hiểu làm sao mà mình có thể dày mặt gọi anh đến một khách sạn giữa tối như thế. Cô không hiểu, cô chỉ biết rằng cô yêu chàng trai đó. Bây giờ anh chưa yêu cô cũng không sao, cô hoàn hảo như thế, thông minh xinh đẹp, là hoa khôi của một học viện hàng đầu thế giới, rồi anh sẽ yêu cô thôi.

Tiếng chuông ngoài cửa vẫn vang lên, Băng Tâm một lần nữa nhìn mình trong tấm gương. Cô vận một chiếc váy đen mỏng cổ trái tim, bờ ngực mập mạp ẩn hiện càng quynh rũ hơn là phơi bày hẳn ra, chiếc váy dài đến ngang đùi với cặp chân dài trắng nõn, mái tóc đen xõa xuống, cánh môi thoa chút son, đôi mọng mĩ miều cùng với đôi mắt nâu mê hoặc gợi tình, cô không tin với bộ dạng này có người đàn ông nào có thể cưỡng lại được.

Long Thần cũng không mấy ngạc nhiên khi thấy bộ dạng như vậy, đúng là quynh rũ thật nhưng còn khuya mới bằng vợ anh. Song, anh vẫn vờ ngo ngẩn để Băng Tâm nắm tay kéo vào phòng.

- Em có vấn đề gì sao? - Long Thần lắc lắc ly rượu Băng Tâm vừa đưa cho mình hỏi.
- Chúng ta đã gặp nhau hơn 8 tháng, trong tám tháng đó anh đã giúp đỡ em rất nhiều - Băng Tâm khẽ nhấp một ngụm.
- Anh không nghĩ mình làm gì quá nhiều đâu.
- Không, mỗi lần anh xuất hiện, em đều cảm thấy rất vui vẻ.

Long Thần hơi nhếch môi, song cái nhếch đó tắt quá nhanh khiến Băng Tâm e thẹn cuối đầu không hề thấy.

- Em yêu anh - Băng Tâm buông ly rượu xuống, hai gò má ửng hồng lên, ánh mắt rụt rè nhìn vào Long Thần.
- Bộ dạng cô lúc này thật sự như một đóa hoa mới nở vô cùng mê hoặc đến nỗi ai nhìn vào cũng muốn hái đi.
- Anh xin lỗi - Long Thần buông ly rượu ra, cất gót quay đi.

Nhưng anh biết...

Vòng tay ấy từ phía sau ôm lấy eo anh run nhẹ siết lấy.

- Em có điểm nào không xứng với anh? - Giọng nói ấy nắc nhen nghẹn ngào.

Hai tay Long Thần đặt lên đôi bàn tay ôm mình, khẽ nói:

- Băng Tâm, anh là thuộc hạ của Long Thần, anh không thể.

Băng Tâm sửng người, đôi tay ôm ngang eo anh cũng run rẩy. Nhưng sau đó vẫn ôm chặt hơn.

- Em không quan tâm.

- Nhưng anh thì quan tâm, em biết Tử Tâm và cái kết của cô ấy mà đúng không? Anh không muốn em giống như vậy - Long Thần nhếch môi, đôi mắt xanh lá ngao mạn nhìn về phía cánh cửa: - Nếu như hai gia tộc đó không đấu đá nhau nữa, chúng ta đã có thể...

- Không đấu đá sao? Không thể đâu, lão đại của em rất hận Long Thần, sẽ không ngưng đâu - Băng Tâm lắc đầu, nước mắt lại ứa ra, nói như vậy là anh có yêu cô, là do yêu cô nên mới không đến bên cô vì lo cho sự an toàn của cô, cô không muốn phải bị mối thù không liên quan đến mình chia cắt tình cảm này đâu.

- Nếu một trong hai bên chiến thắng, trận chiến sẽ dừng lại - Nụ cười trong mắt Long Thần càng thêm sâu.

- Ai sẽ thua? - Băng Tâm tất nhiên không phải kẻ ngốc, cô hiểu ý anh.

- Em nói lão đại của em rất hận Long gia, nếu Long gia thua, cô ta sẽ giết sạch Long gia, anh cũng không thể sống.

- Nếu Tàn gia thua... - Môi Băng Tâm run rẩy, cô không dám nghĩ tiếp.

- Anh rất thân với Long Thần, anh biết hẳn không hận gì Tàn gia cả, chỉ là muốn chinh phục Tàn gia để gom hết quyền lực vào tay mình mà thôi, nếu Long gia thắng, sẽ không ai phải chết hết.

Bàn tay Băng Tâm buông lơi nhưng nhanh chóng bị Long Thần cầm lấy, giọng anh hơi gắt lên như thể mình chán nản một mối rồi:

- Lần đầu tiên gặp em anh đã biết em là ai, anh có biết ba mẹ em, Băng Tâm, em biết vì sao ba mẹ em chết không? Chính là do cuộc chiến của hai họ Long - Tàn, gia đình em dưới kế hoạch của Tàn Quyên Phong mà vô tình trở thành mồi nhử, gia đình anh cũng thế, anh mệt mỏi với cuộc chiến này lắm rồi. Đợi khi nó kết thúc, anh sẽ đưa em đi về một nơi bình yên không có súng đạn máu me, tại đó em sẽ được hạnh phúc.

Băng Tâm mở tròn mắt như không dám tin nhưng cô tin Willam Thần sẽ không nói dối cô đâu. Ba mẹ cô chết vì cuộc chiến giữa hai họ Long - Tàn sao? Vậy mà Tàn Quyên Phong lại không nói cho cô nghe, như thế không phải do Tàn Quyên Phong gián tiếp gây ra cái chết của họ hay sao?

Gục vào vai Long Thần, Băng Tâm khóc nức nở, thì ra kẻ thù giết ba mẹ cô bấy lâu nay chính là kẻ mà cô tôn thờ phục vụ. Sao có thể? Sao có thể treu người như thế?

Tàn Quyên Phong và cả Tàn gia, Băng Tâm nghĩ mình biết nghe theo lời ai rồi.

Đó là cơn đau kinh khủng nhất mà Quyên Phong trải, nó đau đến mức mồ hôi trên người cô tuôn ra ướt đẫm, hai tay gắt gao bấu vào giường, nghiến răng không bật ra tiếng kêu để tránh lãng phí sức lực cho những khoản không cần thiết, máu tuôn ra ướt chân và ướt cả tấm drap trắng bên dưới.

Trải qua chín tháng điều trị, cơ thể Quyên Phong trở nên rất yếu, yếu đến chỉ còn chưa đến 40kg, có thể nói sống đến được thời khắc này chính là nhờ ý chí quá đồi kiên cường của cô đã tạo ra kì tích. Song cũng chính vì quá yếu mà cô nhanh chóng ngất đi.

Quyên Phong không nhớ mình ngủ bao lâu, chỉ biết sau khi tỉnh dậy toàn thân cô đều rã rời, mệt đến mức nhích một ngón tay thôi cũng là một việc gì đó quá khó để có thể làm được. Quanh tai cô có tiếng máy móc chạy rất nhẹ nhàng, những cảm nhận hơi hột từ bộ phận xúc giác cũng mệt mỏi cho cô biết trên người cô đang gắn rất nhiều máy móc. Xem ra cô chưa chết nhưng tình hình cực kì tệ, cô như thế này chắc đứa bé không sao đâu nhỉ? Trước khi cô đau bụng nó được chuẩn đoán rất khỏe mạnh mà.

- Quyên Phong, em ổn chứ? - Giọng của Mỹ Linh vang lên bên tai cô nhưng không phải là giọng nói tự nhiên, có lẽ cô đang nằm trong phòng vô trùng cách li nên chị ấy nói qua bộ đàm.

- À quên có lẽ em không nói được nhỉ? Em đang ở trong phòng vô trùng đấy Quyên Phong, tình trạng của em bây giờ tệ lắm, vẫn chưa qua được nguy hiểm đâu, em cố lên nhé.

Quyên Phong bắt lực nằm im, cổ họng cô rất đau không thể nói chuyện được, đành bắt lực nằm im hi vọng Mỹ Linh sẽ nói đúng điều cô muốn nghe. Quyên Phong chỉ muốn biết con của cô thế nào thôi.

- Đứa bé khỏe lắm Quyên Phong, nó là con trai như chuẩn đoán luôn, nặng đến 3500 gram, khóc to nhất cái bệnh viện luôn á. Nó có đôi mắt màu xám khói giống em, nhưng đôi mắt thẳng bé không buồn như em đâu, nó cứ tươi mon mon như lá cây vậy, lớn lên chắc đẹp trai lắm đây.

Dù mệt đến muốn chết đi nhưng đôi môi khô ráp của Quyên Phong vẫn vẽ ra nụ cười xinh đẹp. Cô tự hứa với lòng phải nhanh chóng bình phục thoát ra khỏi đây để gặp bé con mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Là Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Con bão tuyết đã ngưng nhưng vẫn còn những đợt tuyết nhỏ kéo dài, mặt hồ bị đóng băng đặc, tuyết phủ trắng xóa sân luyện tập rộng lớn, tuyết lát phát rơi theo chiều gió, lạnh buốt đôi bàn tay của Vô Tâm khiến cô bé đưa tay lên môi thổi phủ phủ. Bất chợt có một bàn tay rộng lớn ấm áp nắm lấy tay cô bé, ủ ấm một chút rồi chu đáo đeo găng tay vào cho cô.

- Lạnh như vậy em ra ngoài này làm gì không biết - Hoàng Long nắm tay kéo Vô Tâm vào trong nhà, cô bé cũng ngoan ngoãn để anh kéo đi.

- Chỉ là tuyết đẹp nên tâm trạng chút thôi ấy mà.

Bước vào trong khu biệt thự trang bị hệ thống sưởi cao cấp, Vô Tâm vẫn nuối tiếc dán mắt ra ngoài khung cảnh trắng xóa bên ngoài bức tường kính, trông cô như một chú chim bị giam cầm muốn vươn đôi cánh bay đi.

Hoàng Long dịu dàng vòng tay ôm cô từ phía sau, cảm anh tựa lên vai cô.

- Lạnh à? Anh ủ ấm giúp em nhé.

- Trong này nhiệt độ 25 độ mà - Vô Tâm mỉm cười, hai tay cô nắm lấy đôi tay đặt ở bụng cô và ấn tay anh vào đó.

- Anh nghe tiếng con chúng ta đạp không?

Hoàng Long suýt nữa đã nhảy cẫng lên nhưng nhớ đến thai phụ không nên chịu lực mạnh thế là dịu dàng mỉm cười:

- Chúa ơi, em chưa 18 và anh nghĩ rằng mình sắp đi bóc lịch rồi.

- Anh nên chịu trách nhiệm cả đời đi, bóc lịch vài năm là quá nhẹ đấy.

Tiếng cười hạnh phúc rôm rả vang lên.

- Hoàng Long, chúng ta đừng ở trong xã hội đen nữa được không?

Tiếng nói nhẹ nhàng vang lên khiến Hoàng Long sửng gười.

- Em không muốn phải sống trong những ngày tháng lo lắng anh có về sau mỗi lần làm nhiệm vụ hay không nữa. Anh là một IT đẳng cấp quốc tế, anh có thể tự kiếm việc cho riêng mình, còn em, em giỏi nội trợ và làm đẹp, em có thể mở tiệm làm bánh hay Spa chẳng hạn, chúng ta sẽ cùng con sống một

cuộc sống bình yên anh nhé.

Hoàng Long khép mắt tựa đầu vào bờ vai mềm, vòng tay ôm cô nhẹ nhàng triu mến:

- Được, dù sao bây giờ Tần gia cũng không có sóng gió gì nữa, anh sẽ chăm lo cho em và con. Anh sẽ nói Hắc Long một tiếng, anh tin anh ấy sẽ giúp đỡ chúng ta hết lòng.

Sau đó hai người nói với nhau ít câu rồi Hoàng Long quay đi để chuẩn bị cho tương lai của hai người, chỉ có Vô Tâm đứng đó, đôi mày cô bé cau lại. Đúng là Tần gia và cả Hắc Đạo đạo này không có biến gì, nhưng sao cô bé cứ cảm thấy cái vẻ bình yên nó cứ giả tạo làm sao ấy, như thể cái bình yên này là sự chuẩn bị cho một con sóng thần ập đến.

Khẽ thở dài, có lẽ cô bé nghĩ nhiều thôi, người ta thường nói thai phụ hay mất cảm quá mức mà.

Tuyết vẫn rơi ngoài trời, bầu trời phủ một màu tối đặc u uất khác thường. Nó làm những người nhạy cảm nhìn vào liền cảm thấy sợ hãi như một điềm không lành như báo trước một chuyện gì đó khủng khiếp sắp xảy ra.

- Ấy cha, còn mặc cả đầm bầu cơ, hạnh phúc quá nhỉ tiểu Vô Tâm - Chú One bước đến mỉm cười trêu ghẹo Vô Tâm khiến cô bé đỏ mặt mỉm cười e thẹn.

- Cảm ơn chú ạ.

- Đưa đi là đúng đấy, ngày xưa chú cứ cố chấp, kết quả... Hãy bảo vệ nó nhé, đứa bé này chắc chắn sẽ thông minh như ba nó và dễ thương y như mẹ vậy, nó sẽ khỏe mạnh lắm cho mà xem, ha ha - Chú One là một sát thủ lâu năm ở Tần gia, vợ con chú đều chết sạch dưới tay Long gia nên chú cực kì thích trẻ nhỏ, chỉ tiêu của chú là không giết phụ nữ và trẻ con đấy.

Lúc này Hoàng Long bước đến mỉm cười nắm tay Vô Tâm từ biệt chú One rồi hai người hạnh phúc cùng nhau bước đi đến tương lai màu hồng của họ. Nhưng bỗng dưng lúc này Hoàng Long hơi cau mày nhìn lên chiếc camera trên trần nhà.

- Sao vậy anh? - Vô Tâm hỏi, không hiểu sao cảm giác bất an vẫn cứ trườn lấy tâm trí cô mãi không thôi.

- Kì lạ, tại sao camera lại đổi hướng? Camera ở đây hành lang này tuyệt đối không bao giờ đổi hướng đâu - Hoàng Long siết chặt tay, cái đầu với IQ vượt mức trung bình của anh nói cho anh biết chắc chắn có gì đó không ổn đã xảy ra.

- Chẳng lẽ là bị hack? - Vô Tâm mở môi nói, sau đó giật mình hoảng hốt. Hệ thống an ninh máy tính của Tần gia bị hack sao? Đừng có đùa, tường lửa bảo vệ của họ là do những bộ não bậc nhất thế giới tạo ra đấy, suốt mấy năm nay chưa bao có kẻ nào có thể hack vào được.

Nếu hack vào được chứng tỏ đối thủ không phải là dạng dễ chơi đâu. Cả gan dám hack vào Tần gia và hack thành công thì đối thủ cực kì cực kì mạnh. Rốt cục là thế lực nào mà đáng sợ đến thế.

Hoàng Long gọi với chú One lại, sau đó đẩy nhẹ Vô Tâm lại gần chú, giọng điệu anh chưa bao giờ nghiêm túc hơn:

- Chú One, cháu nhờ chú, làm ơn bảo vệ cho Vô Tâm an toàn giúp cháu, đồng thời phát động mọi người nâng cao cảnh giác.

Nói xong Hoàng Long đưa tay đặt lên bụng Vô Tâm, hôn nhẹ lên trán cô bé:

- Anh hứa sẽ về với em và con, em cũng hứa là hai mẹ con phải an toàn đấy.

Nói xong anh quay đi, vội vàng đến mức Vô Tâm không kịp phản ứng mà ngăn lại, chỉ biết bóng lưng ấy mờ dần trong làn nước mắt, phút chốc chỉ còn bàn tay cô lên nắm lấy khoảng không trước mặt.

- Mạng điện thoại bị cắt rồi, chết tiệt, chúng ta phải đi mau thôi Vô Tâm - Chú One cố giữ khuôn mặt bình tĩnh nắm cổ tay Vô Tâm kéo đi. Sát cánh bên Tần gia bao nhiêu năm nay nhưng đây là lần đầu tiên mọi chuyện lại tệ đến mức này.

Bỗng dưng lúc này chú One khẽ lạnh người. Tại sao lại trùng hợp đến thế, dạo này có vài cuộc tranh chấp đã diễn ra và phần lớn nhân lực đã được điều đi giải quyết. Có thể nói hiện tại tại trụ sở này chỉ còn lại mấy chục người, hôm nay thậm chí cả Hắc Long cũng không có ở đây. Cứ như bọn chúng biết trước vậy, thậm chí còn hack được vào hệ thống, chẳng lẽ, không, là chắc chắn, chắc chắn có nội gián và tên nội gián này giữ một chức vị không hề nhỏ trong nội bộ Tần gia.

Là ai mà có thể khốn nạn như thế chứ?

Mặc kệ đi, ông hiểu rằng việc của ông lúc này là phải bảo vệ cho mẹ con Vô Tâm, cứ coi như sát thủ phạm tội thì phải chết đi thì Vô Tâm không lí do gì để chết cả, con bé thậm chí còn chưa từng giết ai. Dù hi sinh cả cái mạng này, ông cũng nhất định bảo vệ mẹ con cô bé chu toàn.

Lúc này bước đến ngã rẽ, tiếng bước chân nhẹ nhàng nhưng vẫn không qua được đôi tai của một sát thủ đã có đến mấy chục năm kinh nghiệm. Chú One khẽ khép mắt, thôi thì một sát thủ sống đến 40 tuổi cũng đã là quá lâu rồi, nên để thế hệ trẻ sống thì hơn.

- Chú sẽ đánh lạc hướng bọn chúng, cháu chạy đi nhé, gửi lời chúc sức khỏe đến đứa bé dùm chú nha, tiếc là không nghe được nó kêu ông rồi.

Hai hàng nước mắt Vô Tâm khẽ rơi nhưng cô bé vẫn quay lưng chạy đi. Sống trong hắc đạo đã lâu, cô bé hiểu cái kiểu bịn rịn chỉ thêm phí thời gian và sự hy sinh. Cứ coi như là cô ích kỉ đi vì chết 1 vẫn hơn chết 3, và cô sẽ bảo vệ đứa con này bằng mọi giá.

Tiếng súng vang lên dưới ống giảm thanh cũng không to lắm nhưng nó mồn một bên tai Vô Tâm, cô thậm chí còn cảm thấy mùi thuốc súng đang bủa vào phổi cô, khiến cô nghẹt thở. Tại sao lại như thế? Là kẻ khốn nào lại quay ra phản bội gia đình Tàn gia, Tàn gia trước giờ luôn đối xử với mọi người rất tốt, lão đại Quyên Phong luôn luôn gánh vác cheo chống để bảo vệ mọi người, đến lão đại Hắc Long cũng nỗ lực bảo vệ tất cả. Vậy mà thằng khốn nào lại quay ra phản bội Tàn gia chứ?

Qua màn nước mắt, Vô Tâm chết đứng trước thân ảnh cao ráo của chàng trai đó. Cơ thể cao ráo ấy cô biết, khuôn mặt ấy cô biết, chỉ là cặp súng trên tay anh ta cô không biết, đôi môi mỉm cười mê hoặc và đôi mắt vui vẻ kiêu ngạo ấy cô không biết.

Vô Tâm run rẩy đến mức suýt ngã quy xuống nhưng Long Thần nhanh chóng kéo cô lại, nhẹ nhàng đẩy cô đến bên cạnh một thuộc hạ:

- Thai phụ đấy, cẩn thận nhé! - lời nói đó rất dịu dàng, không hề chứa đầy vẻ băng lãnh như Quyên Phong, nhưng lọt vào tai ai cũng như một ma vương đang răn đe thuộc hạ, hoặc thậm chí còn đáng sợ hơn thế.

- Làm ơn, tha cho con tôi - Nếu chỉ có một mình, Vô Tâm chắc chắn sẽ liều sống chết lao đến hay cắn lưỡi chết để giữ gìn danh dự, nhưng bây giờ cô bé còn có đứa con trong bụng mình, cô bé không thể chết.

- Tôi sẽ không giết em đâu, em từng giúp tôi đến với tiểu Phong mà, chỉ cần em ngoan ngoãn đi cùng tôi đón tiểu Phong về thì sẽ không có chuyện gì đâu, tiểu Phong thích trẻ con lắm, chắc chắn rất muốn nghe con em gọi hai tiếng "cô ơi" đó - Đôi mắt xanh lá nở nụ cười tươi như những chiếc lá đón ánh bình minh, thậm chí bàn tay to lớn của anh ta còn xoa xoa cái bụng vẫn chưa đầy của Vô Tâm.

Nhưng kể cả khi anh ta khoác lên mình dáng vẻ đó, Vô Tâm vẫn sợ đến đứng không nổi. Trong giới hắc đạo đã lưu truyền từ lâu, Long Thần luôn mỉm cười, lúc giết người cũng mỉm cười nói những lời rất đối vô tư. Nhưng lần này, ai cũng ón lạnh đến không đứng nổi trước nụ cười của anh ta.

Khi Long Thần quay lưng đi, Vô Tâm run rẩy quay đầu lại, sau đó cô phải cắn nát môi để không bật ra tiếng thét.

Phía ngã rẽ đó một cánh tay đầm máu lộ ra và trên tay có đeo nhẫn tượng trưng cho thành viên của Tàn gia.

Chú One.

Máu tự đôi môi bị cắn nát của Vô Tâm men xuống cằm, đôi mắt cô sợ đến chẳng còn khóc nổi nữa, phía trước tầm mắt của cô, bóng lưng ấy vẫn ung dung bước đi, anh ta bước đến đâu, máu văng đến đâu, từng người từng người cô từng sát cánh lần lượt ngã xuống. Bao từ Vô Tâm quặng lên khiến cô ho như sắp nôn ra, Long Thần nghiêng đầu nhìn lại, đôi mắt xanh hơi tròn lại tỏ vẻ ngạc nhiên sau đó lại cười như hiểu ra gì đó:

- Đúng là thai phụ không nên xem phim kinh dị nhỉ? Bịt mắt em ấy lại đi.

Vô Tâm chẳng nhìn thấy gì nữa, chỉ có tiếng súng vẫn vang lên bên tai cùng giọng nói trầm ấm ấy vang lên:

- Tiểu Phong, em ở đâu vậy, anh đến đưa em về nhà đây.

Vô Tâm chỉ biết run rẩy. Long Thần, hắc, yêu lão đại đến ám ảnh, đến điên đại rồi.

Làn khói từ hai cây súng vẫn cứ bốc lên, đạn nhả đều lẫn lốc dưới mặt sàn lạnh ngắt.

Hắc Long vừa mới về.

Quyên Phong sinh mổ, vết thương tới nay mặc dù chưa lành nhưng đã tiêu chỉ, vẫn chưa tự mình đi lại được và vẫn chưa được xem là hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm đến tính mạng nhưng tương đối đã khá hơn, ít nhất cố gắng một chút cô vẫn bế được con trai mình trên tay được mấy mươi phút.

Đứa bé nằm trong vòng tay Quyên Phong có đôi mắt y hệt cô, to tròn long lanh, chỉ khác cô ở chỗ đôi mắt cô biết buồn, còn nó thì biết cười, điểm này y hệt Long Thần. Mỗi khi Quyên Phong bế nó, nó đều mở to đôi mắt nhìn cô, sau đó cái miệng bé tí khẽ cười phát ra âm thanh nhẹ nhàng vô cùng dễ thương, cũng không sao tả hết.

- Trời ơi, cái môi mông này, đôi mắt đa tình này, sau này biết bao nhiêu cô chết mê chết mệt đây hà nhóc con? - Mỹ Linh chọc chọc ngón tay vào bờ má mềm mại cười hạnh phúc, sau đó ra ý bảo Quyên Phong nên nghỉ ngơi để chị mang đứa bé sang phòng nghỉ cho các cô y tá kiểm tra sức khỏe cho bé.

Mỹ Linh vừa rời đi thì một thuộc hạ trung thành tin nhiệm ẩn dưới vai trò bác sĩ túc trực bên cô bước đến, đôi mày anh ta khẽ cau lại, sau đó vẫn ghé vào tai Quyên Phong:

- Cô chủ, hình như ở Tàn gia có chuyện rồi.

Quyên Phong tựa người trên thành giường chống cao hơi cau mày, sau đó thấy cửa phòng đã được khóa lại mới cầm lấy cái Ipad thuộc hạ vừa đưa.

Thậm chí kể cả khi cô đã rời khỏi Tần gia nhưng cô không tài nào an tâm được, không phải vì cô không tin vào năng lực của Hắc Long mà là vì cô không tin Long Thần sẽ dễ dàng từ bỏ đến thế. Tất nhiên cô không can thiệp nhiều, chỉ ngấm ngấm giám sát hệ thống an ninh máy tính trong trụ sở mà thôi, vì chỉ cần nơi đó an toàn thì mọi thứ đều tốt cả.

Quyên Phong cau mày nhìn vào những dữ liệu chạy điên cuồng làm cô chóng mặt hoa mắt nhưng vẫn cô bắt kịp mà cau mày. Cô biết, cô biết anh sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy. Nhưng trớ trêu thật đấy, đến lúc nào không đến lại đến ngay lúc này.

Đưa Ipad cho thuộc hạ cầm, đôi mắt Quyên Phong khẽ khép lại, môi vẽ ra nụ cười nhạt, tay cô đặt lên mắt rồi từ từ buông ra.

Đôi mắt vui vẻ bình thản mấy ngày nay lại quay về vẻ lạnh lùng băng lãnh như Tần Quyên Phong ngày nào.

Long Thần, mối hận thù 10 năm dây dưa không dứt cùng đoạn tình cảm sai trái kia sẽ kết thúc vào hôm nay.

Tháo dây truyền dịch ra, Quyên Phong buông chân xuống giường, khi cô đứng dậy hai chân không thôi run rẩy nhưng cô vẫn cố đứng, chậm rãi lết đôi chân đi qua chiếc tủ bị khóa chặt đến chỗ ai biết trong đó có gì cách giường nằm không xa, cô lấy ra một kim tiêm rồi nhanh chóng đẩy mũi tiêm vào cơ thể.

Thuốc làm phổi Quyên Phong như nghẹt lại, cô loạng choạng ngã vào đôi tay của thuộc hạ vurun ra đỡ. Anh ta nhìn cô đầy vẻ hoảng hốt:

- Cô chủ, cô điên rồi.

Ổng tiêm lẫn lóc trên sàn nhà, đôi tay Quyên Phong nhẹ đẩy cánh tay kia ra rồi tự mình đứng dậy. Cô loay hoay lấy trong tủ ra một bộ váy đen dài cùng chiếc áo khoác lông thú dày dặn và vài dụng cụ trang điểm. Chỉ sau vài phút, cô gái hốc hác đến bước đi cũng không nổi lúc này hoàn toàn trở thành người phụ nữ vững chải không gì có thể lay chuyển được bước đi.

Chiếc váy đen vài chấm gót cùng áo khoác lông hoàn toàn che đi cơ thể gầy guộc của cô, lớp trang điểm dày hoàn toàn che đi vẻ hốc hác của cô.

Và liều thuốc kích thích kia - thứ tương tự như những vận động viên chơi xấu hay dùng để tăng sức lực cho cơ thể nhằm vượt qua giới hạn của chính mình khiến Quyên Phong phần nào cảm thấy khỏe hơn, dấu cho cô biết cô sẽ trả một cái giá vô cùng đắt cho việc sử dụng nó trong tình trạng cơ thể lúc này.

Cuối cùng cô lấy trong tủ mình một con dao và một khẩu súng.

- Cô chủ, làm ơn dừng lại đi, cô bây giờ một cái quẹt dao, một cú ngã cũng đủ lấy mạng cô rồi cô biết không? Tôi sẽ gọi bác sĩ đến để bài xích thuốc kích thích ra khỏi người cô - Người thuộc hạ trung thành với mặt danh Dark bước ra trước mặt căn Quyên Phong lại, bây giờ mà để cô đi thì chỉ có duy nhất một con đường chết mà thôi. Chỉ sợ cô sẽ chết trước khi cô đến được trụ sở của Tần gia luôn chứ đừng có đùa giỡn như thế.

- Cậu là thuộc hạ ngấm trung thành nhất của tôi, cậu hiểu tôi không thua gì Hắc Long, đâu cần làm chuyện thừa thãi - Quyên Phong khẽ cười, nụ cười ấy mong manh như vật nặng chiều sắp bị bóng đêm nuốt đi.

Cô cúi vào tay Dark một cái thè tín dụng, đôi mắt xám tuyệt đẹp nhìn anh:

- Ước mơ của anh là mở một tiệm bánh phải không? Hãy thực hiện nó đi, tôi cá là con trai tôi sẽ thích đồ ngọt như ba nó cho xem.

Dark khựng người, phải, anh hiểu Quyên Phong, những gì cô muốn làm, cô tuyệt đối sẽ làm đến cùng.

Cả hai cùng sánh bước đến phòng trẻ sơ sinh đặc biệt dành cho riêng con trai cô. Quyên Phong không bước vào trong, cô chỉ đứng bên ngoài cách lớp kính dày mà đặt tay lên đó như thể đang mân mê khuôn mặt đứa con trai yêu dấu của cô, giọng cô vang lên, nhẹ như cách người mẹ khuyên bảo con mình:

- Con sẽ tên là Đạt Lăng, Đạt trong đạt được, Lăng trong lăng quên, với cái tên này mẹ hi vọng con sẽ không như ba mẹ, sẽ không bị ám ảnh bởi hận thù toan tính, con sẽ có cuộc sống yên bình vô tư và ngập tràn hạnh phúc, sẽ quên đi những buồn đau và chỉ nhớ những thứ vui vẻ thôi con nhé.

Quyên Phong nói xong lưu luyến nhìn đứa trẻ đang say giấc nồng trong nôi mà mỉm cười rồi nhất quyết rời đi, đôi mắt nhuốm đầy vẻ hồ hững. Đột nhiên lúc này bước chân cô hơi dừng lại, cô không quay đầu nhưng giọng nói vẫn rõ ràng rành mạch:

- Nó mang họ Long, Long Đạt Lăng.

Dark mở to đôi mắt nhìn bóng dáng áo đen khuất dần. Giây phút cô nói ra câu đó, với tư cách là một người hiểu cô, Dark đã hiểu con đường mà cô chọn để đi rồi. Hai chân anh quỵ xuống nền nhà, đôi mắt đỏ ngầu trông theo đến khi bóng dáng ấy hoàn toàn mất hút.

- Vâng, thưa ngài.

Chương 50: Vạt Nắng Hoàng Hôn Nơi Ngọn Đồi Bò Công Anh Lộng Gió

Rose: Chap cuối cùng, mọi người hãy mở một bài hát buồn nhất bạn biết rồi vừa nghe vừa đọc chap này nhé ^^

"Thật ra Long Thần rất đáng thương.

Mẹ cậu ta chỉ là người phụ nữ bình thường vô tình bị kéo vào âm mưu của bố cậu ta rồi có thai, bà ấy đã mang Long Thần đi trốn được 6 năm, đến năm cậu ta 6 tuổi thì bị mang về Long gia, mẹ cậu ấy bị giết bởi tay người tình của bố cậu ta ngay trước mắt Long Thần. Sau đó Long Thần đã phải sống trong sự ám sát của mẹ kế, tất nhiên người đàn bà đó không giết cậu ta nhưng cứ cầm dao súng gây ra những thương tích lên người cậu ấy rồi nở nụ cười man rợ, đó là một cách gây ám ảnh tâm trí để đào tạo cậu ta trở thành một sát thủ ngay từ bé, có lẽ chính nụ cười man rợ của bà ta khiến Long Thần sau này đều cười khi giết người.

Long Thần từ nhỏ đã nhút nhát nhưng vẫn vui vẻ, việc sống trong hoàn cảnh xung quanh chỉ toàn là tội phạm và những cuộc vui đùa bằng dao súng của mẹ kế đã gây ra cho cậu ta một nỗi ám ảnh, kiểu như loại tâm lý mà những tên giết người hàng loạt mắc phải, hay cũng có thể là thái nhân cách loại nhẹ, có lẽ - một loại người không có khái niệm tốt cho cộng đồng, không có quan điểm về đạo đức, có thể nói dối không đôi sắc mặt, thậm chí giết người và đưa người khác vào vòng nguy hiểm chỉ vì họ thích, tóm lại cậu ta hoàn toàn trở thành kẻ máu lạnh bị ám ảnh bởi cái chết. Đầu tiên cậu ta giết là người mẹ kế đã hành hạ mình. Tiếp sau đó là bất cứ ai mà cậu ta thấy hứng thú đều thành mục tiêu, cậu ta đã nói rằng tiếng gào thét xin tha của bọn chúng khiến cậu ta cảm thấy thoải mái. Cho đến khi cậu ta lấy đi nửa cái mạng của bố mình thì bị bắt vào bệnh viện tâm thần và điều trị ở đó suốt 4 năm trời.

Sau 4 năm chôn mình trong trại tâm thần đặc cách của Long gia, Long Thần có vẻ khá hơn. Cậu không cuồng sát và bị ám ảnh bởi những tiếng gào thét xin tha và máu me nữa, nhưng cậu vẫn chẳng cảm nhận được gì. Cái gọi là cảm xúc thông thường của một con người như mặc cảm tội lỗi sau khi giết người, đau khổ hay stress cậu ta chẳng bao giờ hiểu nổi. Thứ duy nhất làm cậu ta sáng khoái là chiến thắng được kẻ thù của mình, nhưng với thể lực sẵn có của Long gia, cậu ta quá dễ dàng dành chiến thắng. Dần dần cậu ta thành ra chán nản và thậm chí có lần đã thử tự sát xem có gì vui không.

Tần Quyên Phong, cô cũng là đứa trẻ bị bắt buộc lớn lên trong xã hội đen, cô cũng hiểu độ cay nghiệt của nó mà đúng không? Xã hội đen chưa bao giờ có màu hồng như các bộ phim truyền hắc bang cho thiếu nữ, nó là một màu đen đặc quánh của tội lỗi, trong đó có kẻ giết người vì tiền, lại có kẻ giết người vì đam mê bệnh hoạn, nơi đó là tụ tập của những kẻ không còn lương tâm, mà cho dù có lương tâm đi nữa thì khi bị dồn đến đường cùng cũng phải vứt sạch đi mà cầm súng lên để sinh tồn. Tôi nghĩ cô giết người là để sống chứ hoàn toàn không phải vì đam mê, nếu vậy chắc hẳn cô cũng bị cảm xúc dằn vặt thì thoảng đúng không, ắt hẳn ít nhất cô cũng từng cần vài viên thuốc loạn thần khi đêm về kéo theo những cơn ám ảnh triền miên không dứt, Long Thần cũng có, nó bắt đầu khi có sự xuất hiện của cô, có lẽ cậu ấy thấy được hình ảnh trong quá khứ của mình nơi cô, một cậu bé tội nghiệp bị kéo vào xã hội đen.

Xã hội đen là nơi giải quyết mâu thuẫn bằng luật rừng chứ không phải luật pháp. Bước chân vào cái thế giới giết hoặc bị giết đó có rất nhiều lý do, cũng có thể là vì tiền, đam mê cuồng sát, hay cũng có thể bị kéo vào. Cô và Long Thần y hệt nhau, đều không thể lựa chọn con đường mà mình muốn đi, có lẽ chính vì lý do đó mà hai người luôn thu hút lẫn nhau, nói nghe cũng kì lạ nhỉ, nhưng trong thế giới ngầm này luôn có những kẻ kì lạ mà, mấy ai trong đám sát thủ có suy nghĩ giống người đầu.

Cô là người duy nhất khiến cậu ta dẹp quách cái ý nghĩ tự sát xem có gì vui sang một bên, mỗi khi có vấn đề gì liên quan đến tên cô, cậu ta vui vẻ hẳn ra như lúc cậu ta giết người vậy, tôi nghĩ cậu ta đã bị ám ảnh bởi cô kể cả khi chưa yêu cô, kiểu như trong hắc đạo chẳng ai có đủ tài năng sánh ngang với cậu ta ngoài cô, hơn nữa chỉ tiêu của Long Thần khi giết ai đó là truy sát tận gốc và cô là người duy nhất thoát được mà sống sót để đấu với cậu, có lẽ cậu ta bị ám ảnh vì điều đó. Cô là một món đồ chơi xa xỉ mà cậu ta luôn muốn có được, nhưng đó là lúc trước khi bị mất trí nhớ.

Còn bây giờ, tâm lý của cậu ta không còn man dại như trước, thay vào đó nó chứa ngập cô. Ngày trước ai sống chết thế nào cậu ta chẳng quan tâm, miễn là cậu ta cảm thấy thú vị là được, còn bây giờ cũng như vậy, khác một chút là ai sống chết cậu ta mặc kệ, miễn là cậu ta được bên cô.

Nghe rất dã man nhưng nhìn ở một góc độ khác tôi lại cảm thấy nó cũng đáng để lấy nước mắt vài người nhạy cảm đấy, cả cô và Long Thần không hề có lỗi bao nhiêu ở góc nhìn đó, muốn trách chỉ trách xã hội đen này quá cay nghiệt đã phá nát hai tâm hồn non nớt đáng lẽ ra phải có cuộc sống hạnh phúc.

Nếu như cô và Long Thần gặp nhau ở một thế giới khác mà không phải xã hội đen, ở hai thân phận khác mà không phải là Tần Quyên Phong và Long Thần, tôi nghĩ hai người sẽ hạnh phúc lắm nhỉ? Như cách mà Hàn Quyên Phong và Nam Cung Thần đã từng ấy.

Nhưng làm gì có nếu như phải không?

Vì đây là xã hội đen, cái thế giới chết tiệt chỉ có màu đen của màn đêm tội lỗi, màu khói của con nhả đạn điên cuồng và những liều thuốc, màu sắc sỡ của những con phe ma túy, màu của máu khi một sinh mạng ra đi, màu sắc trong suốt của những linh hồn lãng vãng vất vưởng không chốn nương thân.

Cả cô và Long Thần, đều là những con rối đáng thương trong sân kịch của thế giới ngầm mà thôi".

Đó là những gì Tiêu Hùng đã nói với Quyên Phong lúc cô bị giam ở biệt thự của Long Thần, đột nhiên lúc này không hiểu sao cô lại nhớ đến nó. Đôi mắt Quyên Phong đượm buồn nhưng môi cô vẫn cười. Cô chẳng hiểu gì cả, cô không hiểu xã hội đen là gì, tiền là gì, quyền là gì, thù hận là gì mà cả cuộc đời cô phải điên cuồng lao vào đó như con thiêu thân, cô cũng không hiểu được nụ cười của mình lúc này nữa rồi.

Bụng Quyên Phong quặng lên, cô nôn ra ngụm máu lớn, máu văng lên váy đen nên người nhìn vào cũng chỉ nghĩ là váy bị ướt, tay chân run rẩy kịch liệt, phần ghế ngồi trong xe ướt đầm máu do xuất huyết sau khi sinh - nguyên nhân gây tử vong hàng đầu của sản phụ. Có lẽ trạng thái bây giờ của cô là do sốc thuốc, dù sao cơ thể cô rất yếu nên việc sốc do tiêm thuốc kích thích cũng không phải gì lạ lùng.

Quyên Phong trước giờ chưa từng sợ bị thương nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bình thân đến mức này, bình thân như chẳng còn vương bận gì bám dính trên đôi vai cô nữa.

Hít lấy hơi thở đầy. Quyên Phong cầm Ipad chuyên dụng của cô bước ra khỏi xe, bộ váy đen phủ kín cơ thể ướt đầm, mái tóc đen như màn đêm khẽ bay trong gió lạnh. Cô đập lên tuyết bước đi, chiếc váy ướt để lại những vệt máu đỏ chói kéo dài trên nền tuyết trắng.

Tại sao một sát thủ lại thích mặc đồ màu đen, không phải vì nhìn nó huyền bí đâu, mà là vì nó dễ ẩn mình trong đêm, và cũng là vì máu có văng lên màu đen cũng không thấy được, chỉ cảm thấy như quần áo bị ướt thôi.

Long Thần, em đến đây, đêm nay chúng ta cùng kết thúc mọi ân oán ở đây nhé, giữa Long gia và Tần gia, giữa Hàn Quyên Phong và Nam Cung Thần, giữa Tần Quyên Phong và Long Thần.

- Lão đại, toàn bộ camera đã được chúng ta kiểm soát nhưng vẫn không thấy bóng dáng phu nhân đâu cả - thuộc hạ của Long Thần cuối đầu báo lại.

Long Thần hơi nghiêng đầu, hống súng chống lên môi suy nghĩ, sau đó ánh mắt chuyển qua Vô Tâm khiến cô bé sợ bắn người:

- Tiểu Phong đâu?

- Tôi không biết, cô chủ nhường lại vị trí lão đại cho Hắc Long rồi bỏ đi biệt tăm mấy tháng nay rồi, ngoài lão đại Hắc Long ra không ai biết tung tích của cô ấy cả.

Long Thần cũng không hỏi thêm, anh nhấc hai khẩu súng vào hai bên túi, sau đó đón lấy chiếc laptop từ tay một thuộc hạ, đôi môi vẽ lên nụ cười đậm tuyệt mỹ:

- Có người can thiệp vào hệ thống từ bên ngoài sao? Bị hacker của tôi kiểm soát rồi mà vẫn vào được cơ đấy, lại còn không bị họ phát hiện ra nữa, tiểu Phong, ngoài cái đầu thần thánh cộng thêm việc quen thuộc hệ thống Tần gia của em ra thì còn ai có thể hả?

Nói xong Long Thần đưa lại laptop cho thuộc hạ rồi đưa tay kéo Vô Tâm đến trước một camera được gắn trong phòng làm việc của Quyên Phong, hống súng lạnh giá vào trán Vô Tâm khiến cô bé đứng hình, hai hàng nước mắt chảy dài, đôi môi run rẩy không nói được lời nào.

Đôi mắt Long Thần hướng lên camera, nở nụ cười vui vẻ như biết chắc Quyên Phong sẽ thấy:

- Em sẽ đến mà phải không? 9 tháng 15 ngày 22 tiếng 17 phút 40 giây xa em, anh đã phải sống như trong địa ngục đây em biết không?

Tiếng bước chân vang lên, Long Thần nhếch mép nhìn Hoàng Long đang bị giải đến còn Vô Tâm thì gào thét lên không ngừng chửi rủa mãi cho đến khi tiếng súng từ tay Long Thần vang lên khiến cô bé hoàn toàn câm họng.

Long Thần thu khẩu súng về, thở dài phiền nhiễu:

- Tôi không thích phung phí đạn nên chưa từng có việc bắn hụt hay lấy đạn ra hù dọa chơi đâu.

Hoàng Long gục xuống, máu từ cánh tay anh bết ra thấm đẫm chiếc áo sơ mi trắng, anh nén đau, nén cả nỗi nhục nhã mà cúi đầu:

- Xin hãy tha cho mẹ con cô ấy.

Vô Tâm nhìn thấy cảnh đó nghiêng răng cắn môi, hai bàn tay cô siết chặt, lòng dâng lên cảm giác thù hận ngập tràn. Hoàng Long thiêng về lĩnh vực máy tính nên thân thủ của anh không phải thuộc dạng siêu phẩm, nhưng bù lại anh rất thông minh lại có thêm lợi thế sân nhà, làm sao có thể bị bắt được. Là tên nội gián khốn nạn đó, chính hắn cung cấp đầy đủ thông tin từng người, từng góc ngách của Tần gia mới khiến cục diện ra đến nông nỗi này. Vô Tâm thế, cô mà còn sống sau vụ này cô sẽ chính tay giết chết kẻ phản bội đó để trả thù cho chú One và hàng chục mạng Tần gia đã bị đánh úp mà chết.

- Vô Tâm không đáng chết vì cô bé không ngăn cản chúng ta nhưng tên này thì anh không dám chắc lắm. Đến nhanh đi tiểu Phong, anh không thể chờ thêm một giây nào để gặp em nữa đâu, anh vẫn sẽ đứng yên ở đây đợi em đến.

Trong Ipad tiếng của Long Thần vang lên như nhát dao cứa vào tim Quyên Phong. Cô bước đi được hai ba bước lại ngã ập xuống một lần, chiếc váy ướt nhẹp quệt ướt tẩm thấm đỏ trải sàn. Cô vẫn cố bám tường bước đi, hai chân như cộng bún run lẩy bẩy, đôi mắt mờ mông cổ lắc đầu trấn tĩnh, máu vẫn cứ men theo chân chảy xuống.

Không ổn rồi, liều thuốc này không đủ, nhưng không sao cả vì phía trước là phòng y tế của Tần gia, cô có thể dễ dàng lấy thuốc kích thích từ đó.

Lại một liều nữa tiêm vào, hai mắt Quyên Phong đỏ ngầu lên, cả người lạnh ngắt, cô lại nôn ra máu, bên dưới váy vẫn xuất huyết và vết may do mổ vì những cú ngã mà rách ra, nhưng cô chẳng cảm thấy đau nữa, con số thuốc làm mọi tế bào cảm giác của cô tê liệt dần. Lúc này thì Quyên Phong đã xác định được cái giá mình phải trả cho kế hoạch này là gì rồi.

Nếu không phải cô là một sát thủ từng vào sinh ra tử nhiều lần có lẽ đã bỏ mạng từ lâu vì những cơn đau quặn quại trên cơ thể lúc này rồi. Nhưng may mắn thay cô là một sát thủ, nỗi đau nào cô cũng đã từng trải qua nên sức chịu đựng của cô cao hơn bất kì ai và ý chí cô lúc này cũng mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Cô sẽ đến được chỗ anh, và kết thúc mọi chuyện trong một viên đạn.

Những mạng người mà cô đã lấy, những tội nghiệt mà cô đã gây ra, cô sẽ lấy máu của mình để rửa cho sạch.

Đột nhiên lúc này có tiếng bước chân chạy đến, Băng Tâm quát lên đầy phẫn nộ:

- Đó là em gái của em, anh thả nó ra được không?

Cả Vô Tâm và Hoàng Long đều sững sờ chết cứng, đôi mắt họ nhìn vào Băng Tâm với vẻ không thể tin được. Vô Tâm có cảm giác như tim mình vừa bị một viên đạn xuyên qua, nát bầy.

- Quên nói với em nữa Vô Tâm, nguyên nhân anh không giết em là vì chị em đã giúp anh rất nhiều, từ cách thức xâm nhập an ninh máy tính, tình hình Tần gia, sát thủ trong Tần gia, bản đồ Tần gia chị em đều cung cấp cho anh rất tốt.

Vô Tâm lắc đầu, nước mắt giàn giụa như không dám tin:

- Không thể nào, tại sao, tại sao? Chẳng phải Tần gia đã nuôi chúng ta lớn, đã bảo vệ chúng ta rất tốt hay sao? Tại sao chị có thể làm vậy?

Băng Tâm quay lại nhìn Vô Tâm, đôi mắt cô căm phẫn giọng nói hằn lên đầy thù hận:

- Là cô ta đã hại gia đình chúng ta, chị làm như vậy đã là quá nhân từ rồi.

Tiếng Long Thần bật cười vang lên.

Vô Tâm ngây người, cô bé hiểu rồi, người ta nói con gái khi yêu sẽ rất ngu ngốc, lúc nào cũng tin những lời nói của người yêu vô điều kiện. Cô bé chỉ biết xót xa khóc nức lên:

- Chị tin hẳn ta? Chỉ vì câu nói đó mà chị đẩy mọi thứ vào cảnh này sao? Chị à, cô chủ không nói cho chị nghe nguyên nhân bố mẹ chúng ta chết là vì cô chủ biết chị là người nóng nảy dễ bị thù hận che mắt, sợ chị sẽ bất chấp mạng sống mà đến Long gia báo thù, bởi vì kẻ giết gia đình chúng ta là hẳn - Vô Tâm hét lên, tiếng khóc tức tử: - Là Long Thần, là hẳn đã giết gia đình chúng ta, sao chị có thể ngu ngốc như thế? Là cô chủ cứu chúng ta chị ạ. Cô ấy biết Long Thần trước giờ luôn diệt cô tận gốc, cô ấy cảm thấy chúng ta giống cô ấy nên mới phá lệ nhận nữ vào Tần gia, suốt bao nhiêu năm nuôi chúng ta lớn mà chưa từng đòi chúng ta làm việc bán mạng cho cô ấy, chúng ta sống được đến hôm nay tất cả đều là nhờ vào cô chủ.

Băng Tâm ngây người, bỗng dưng lúc này một vòng tay ôm lấy cô, giọng nói yêu nghiệt ấy thủ thi bên tai cô:

- Anh chỉ tạo chút tình huống thôi, không ngờ em tin thật đấy. Cảm ơn sự hợp tác của em.

Nói xong Long Thần đẩy mạnh Băng Tâm ra như thể chạm vào cô làm anh cảm thấy ghê tởm. Băng Tâm ngã mạnh xuống đất, trán cô đập vào sàn nhà ri ri máu, đôi mắt đỏ đẫn như không dám tin. Sau đó như sực nhớ ra chuyện gì, cô móc trong túi tìm khẩu súng thì chợt khựng người.

Thì ra cô ôm khi nãy chính là cách Long Thần dò tìm vị trí dấu vũ khí trên người Băng Tâm và nhanh chóng cướp nó đi.

- Một con chó phản chủ như cô thật đáng kinh tởm - Long Thần tươi cười hướng cây súng vừa cướp được từ Băng Tâm về phía Hoàng Long: - Giết cô thì quá nhẹ nhàng rồi, phải để cô cảm nhận cảm giác người yêu thương hận mình là như thế nào.

- Long Thần, xin anh, tôi xin anh - Vô Tâm muốn chạy đến nhưng bị hai tên thuộc hạ giữ lại, một trong chúng dí họng súng vào bụng cô đe dọa.

- Anh nói rồi Vô Tâm, ân oán với anh rất rõ ràng, anh sẽ không giết em đâu, nhưng em sẽ trở thành người phụ nữ goá chồng, con của em sẽ không có cha. Tất cả là vì người chị song sinh của em tặng cho em đấy.

Long Thần nói xong liền dứt khoát ấn cò, đôi môi vẫn kéo lên nụ cười mỉa quý.

BĂNG.

- KHÔNGGGG - Vô Tâm gào lên, tiếng khóc của cô bị tiếng súng nuốt mất.

Băng Tâm ngã xuống, viên đạn gym vào ngực hoàn toàn không thể cứu vãn nổi nữa, toàn thân cô gục xuống, đôi tay cô vươn lên về phía khuôn mặt đang nở nụ cười đã từng khiến cô lạc nhịp tim, siết chặt lại, khoé môi trong lúc này lại câu lên nụ cười mỉa mai xinh đẹp:

- Anh sẽ phải trả giá.

Đôi tay buông lơi trong sự lạng lạng, Vô Tâm hoàn toàn ngất lịm trong vòng tay của hai tên thuộc hạ. Chỉ có Hoàng Long là có vẻ kích động đến hết nhin nổi rồi, có lẽ nếu không phải người con gái anh yêu đang trong tay chúng thì anh đã sống chết lao đến.

Vô Tâm đã đỡ đạn cho Hoàng Long vì dù có thế nào Vô Tâm cũng là đứa em gái cô yêu nhất.

Cùng lúc đó nhiều thành viên khác của Tần gia bị bắt sống cũng áp giải đến, căn phòng làm việc của Quyên Phong hằng ngày chính thức trở thành ngục tù đẫm máu.

Trên sàn nhà, Băng Tâm đã chết, máu chảy ra lênh láng đỏ thẫm.

- Dừng lại đi, Long Thần.

Có tiếng bước chân bước đến, giọng nói nhẹ tênh ấy vang lên không khỏi cho người ta có cảm giác một cơn gió nhỏ lạnh buốt vừa thổi qua.

Chiếc váy đen xoè dài đến lết đất, phần trên che kín bằng chiếc áo lông thú dày, mái tóc tùy tiện buông xuống, đen như hút người đối diện vào. Đôi mắt xám khói u sầu mà lạnh lùng, cánh đôi son đỏ màu rượu rực rỡ trên làn da trắng tuyết.

Nữ hoàng của màn đêm đến rồi.

Long Thần nhìn Quyên Phong, đôi mắt anh đông đầy yêu thương và hạnh phúc, nhanh chóng đẹp hai khẩu súng vào túi, anh bước đến cạnh Quyên Phong:

- Anh nhớ em lắm.

Quyên Phong nhìn chàng trai ma vương trong lột thiên thần trước mắt, người mà cô yêu hết lòng, cũng hận đến xương tủy mà trái tim như bị ai bóp nghẹt. Từng nhịp đập tái tê nơi lồng ngực đã quá mỗi mòn khắc khoải.

Tay phải Quyên Phong cầm lên con dao găm ẩn vào ngực mình, mắt nhìn về phía Long Thần, cất giọng nói:

- Thả họ ra hoặc em sẽ chết trước mặt anh.

Bước chân Long Thần khựng lại, con người rất sợ chết nhưng mức độ sợ hãi với cái chết của một sát thủ không cao lắm đâu, huống gì là Quyên Phong người đã bước đến tận cùng của đau đớn thống khổ lại càng không sợ.

- Tiểu Phong của anh, thả họ ra em sẽ về với anh đúng không?

Đôi mắt anh nhìn về cô đầy vẻ trông ngóng như một đứa trẻ đòi mẹ mình hứa, chỉ cần được hứa thôi, chẳng quan tâm có thực hiện hay không.

- Tới giờ anh còn chưa hiểu sao? Chúng ta không thể ở bên nhau được, sau chùng ấy thù hận chất chồng, em không thể Long Thần - Hai hàng nước mắt chảy dài trên khoé mi: - Buông tay đi anh, làm ơn, buông tay rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

- Ổn? - Long Thần nhìn cô như thể cô vừa phát ra từ gì đó lạ lẫm lắm, sau đó anh bật cười như điên, tay anh ôm lấy trán mình, qua những kẽ ngón tay hé ra, đôi mắt ấy vô cùng đáng sợ:

- Đối với anh, có em rất khó, nhưng buông tay em còn khó hơn. Vì em, anh sẵn sàng đứng trước họng súng để cho em mặc sức bắn tia, vì em, anh sẵn sàng đổi cái họ Long này thành họ Tần, vì em, anh sẵn sàng làm tất cả, anh chỉ xin em duy nhất một điều, xin em đừng rời xa anh.

Tim Quyên Phong đau như cắt, thù hận cô đã buông rồi, cô bây giờ không còn thù hận gì anh nữa cả, cô hiểu anh, cô hiểu nỗi sợ hãi cùng sự ám ảnh của anh. Nhưng làm sao có thể bên nhau khi mà chỉ cần cô theo anh thì Tần gia sẽ ngay lập tức đuổi đánh đến vì động vào danh dự của gia tộc nhà họ Tần, họ sẽ xem cô như nỗi nhục nhã mà giết cô, vì ngay từ đầu cô đã nói Tần gia ưu tiên cho những điều tốt cho tộc hơn là mệnh lệnh của cô. Quyên Phong hiểu Long Thần sẽ bảo vệ cô, nhưng làm ơn đi, Long - Tần, chém chém giết giết đến bao giờ nữa đây. Cô không muốn sống như thế nữa, càng không muốn con trai cô phải sống như thế.

Thái độ đó của Long Thần hoàn toàn đánh lạc hướng sự chú ý của Quyên Phong, đây là một trong những kỹ năng giúp anh có thể nói dối Quyên Phong khi anh còn là Nam Cung Thần.

BĂNG.

- ĐỪNGGGG..

Tiếng súng cùng tiếng hét xé lòng và tiếng dao rơi xuống vang lên. Sau đó không gian im lặng như chết.

Quyên Phong đứng yên ở đó, đôi mắt cô long lanh nước, nhưng cô lại mỉm cười hạnh phúc như cô dâu trong ngày cưới, trong không gian chết lặng kia

tiếng cô vang lên khe khẽ như phong linh trong gió:

- Đây là việc em hài lòng nhất mà anh làm trong suốt 10 năm qua.

Long Thần sững sờ. Gì vậy? Anh chỉ làm Quyên Phong mất tập trung rồi bắn cô một phát vào tay cầm dao thôi mà. Viên đạn kia cũng đâu phải là đạn thường, nó rất nhỏ đủ làm cô đau đớn mà buông con dao ra thôi, bên trong có tẩm ít thuốc gây suy kiệt làm cô yếu đi một chút để không phản kháng hay làm chuyện ngu ngốc gì thôi mà. Sau đó anh sẽ mang cô đi mà không lấy bất kì mạng sống nào của Tần gia. Chỉ vậy thôi mà, sao anh lại có cảm giác như mình vừa một dao đâm xuyên tim cô vậy.

Hắc Long chết đứng tại chỗ.

Quyên Phong lại phun ra ngụm máu, đôi mắt mệt mỏi của cô khép lại.

Long Thần ngậy người, lập tức lao đến ôm lấy cơ thể xuông của cô.

Cả người cô nhẹ đến mức Long Thần không dám tin, chiếc váy ướt đầm cứ tưởng nước lúc này quệt vào tay anh để lại vệt đỏ mới biết đó là máu, máu tuôn ra đến ướt váy.

Hai tay Long Thần run run kéo hờ váy cô lên tới đầu gối, lập tức đôi môi anh câm nín không nói thành lời.

Hai bắp chân trắng ngần không chỗ nào không dính máu, có chỗ máu đã khô đóng lại đặc quánh, có chỗ vẫn còn nhỏ giọt rồi chảy xuống lớp váy đen.

- Không...không...Tiểu Phong của anh, không...trả lời anh đi em..

Giọng Long Thần yếu đến mức chẳng nói thành lời, tay trái anh đỡ lấy cổ Quyên Phong, tay phải run run sờ lên mặt cô, toàn thân cô lạnh như tuyết, đôi mắt yếu ớt như vật nặng hoàng hôn cuối ngày.

Vô Tâm vừa tỉnh dậy nhìn thấy cảnh đó thì ngậy người. Lúc này cô mới nhớ đến rằng mình đã cảm thấy kì lạ vì sao Long Thần biết mọi thứ về Tần gia nhưng lại không biết Quyên Phong đã từ chức vì sức khỏe xấu, cũng nhớ đến câu nói trước lúc chết của Băng Tâm. Thì ra Băng Tâm cố ý không nói cho Long Thần biết để anh ta không e dè sức khỏe của Quyên Phong mà thẳng tay đến Tần gia, có lẽ chị đã điều tra được Long Thần và Quyên Phong yêu nhau. Đến lúc chết chị ấy cũng không nói ra vì chị hận Long Thần, chị nguyện rũa anh sẽ phải hối hận.

Hắc Long lao đến, đôi mắt anh đỏ ngầu, hai tay anh nắm lấy tay Quyên Phong, quát gọi người chạy đến phòng y tế lấy dụng cụ cấp cứu dầu cho anh biết đã quá muộn rồi, anh quay sang Long Thần, gân trên tay nổi lên như muốn giết Long Thần ngay lập tức, anh gào lên:

- Mày giết cô ấy rồi thẳng khôn, mày luôn muốn giết cô ấy, đến giờ thì thỏa mãn rồi chứ. Mày giết sạch gia đình họ hàng của cô ấy, suốt 10 năm luôn tìm cách giết cô ấy, hết lần này đến lần khác khiến cô ấy gặp nguy hiểm, ăn đạn ăn dao, nhìn đồng đội mình phải chết, đêm đến phải uống cả thuốc loạn thần, chỉ vì mày. Mày biết rõ biết cơ thể cô ấy bị đột biến vậy mà còn làm cho cô ấy có thai, cô ấy vì sinh đứa con đó ra mà chín tháng nhốt mình trong phòng vô trùng, ngày ngày nằm trên giường bệnh chịu từng mũi kim đường dao rọc lên cơ thể chỉ để đứa bé được khỏe mạnh sinh ra. Sinh được con mày ra khó khăn lắm mới giữ được nửa cái mạng vậy mà vì mày, vì mày - Hắc Long nghiêng răng: - Vì mày đến đây mà cô ấy chỉ vừa tháo chỉ còn chưa đứng được, thậm chí còn chưa qua cơn nguy hiểm đã phải tiêm mấy mũi kích thích tăng thể lực để lết đến đây ngăn mày, vết mổ rách ra, xuất huyết lại còn sốc thuốc, vậy mà mày còn bắn đạn tẩm thuốc gây suy kiệt lên cô ấy, nếu mày không bắn mà chịu buông tay thì cô ấy đã có thêm cơ hội sống sót rồi, bây giờ cô ấy đến nông nỗi này mày đã thỏa mãn chưa thẳng chó.

Mọi người có mặt ở đó đều sững sờ, thuộc hạ của Long gia thậm chí buông lời sùng trên tay, thuộc hạ Tần gia cũng chẳng buồn phản kháng nữa, tất cả đều câm lặng, chỉ có âm thanh nén tiếng khóc của Hắc Long vang lên.

Tuyết ngoài cửa sổ vẫn đang rơi, rơi như thể ông trời cũng muốn tiễn biệt ai.

Đôi môi được tô đỏ bởi máu của Quyên Phong khẽ cười, đôi mắt mệt mỏi cố mở ra, bàn tay cô buông ra khỏi tay Hắc Long, chậm rãi sờ lên khuôn mặt dường như chết cứng của Long Thần. Khi những ngón tay lạnh ngắt ấy chạm vào bờ má anh mới tỉnh dậy mà lắc đầu, nước mắt nhỏ xuống khoé mi của Quyên Phong, bàn tay còn lại cầm lấy tay cô áp lên má mình:

- Tiểu Phong, sao em không nói anh biết - Lúc này Long Thần mới sực nhớ đến lúc uy hiếp anh cô dùng dao thay vì dùng súng, thì ra, thì ra...

- Là em cố ý sắp đặt để anh giết em?

Vì tốc độ ra đòn của dao chậm hơn súng, cô đã tính toán ai cũng biết điều đó nên dĩ nhiên trong trường hợp đó ai cũng sẽ dùng súng để bắn vào tay cô. Tất nhiên vì cô cầm dao nên Long Thần mới dám làm điều đó vì dao không nhanh bằng súng, muốn đâm xuyên ngực phải đưa lên lấy lực đâm, trong thời gian đó có thể vô hiệu hoá tay cô bằng một viên đạn.

Tại sao cô có thể tàn nhẫn như thế, ép anh giết cô.

Cô đã sắp xếp cả.

Tất cả mọi người đều ngậy đại.

- Đây là cái chết...mà em chọn, anh cũng biết sát thủ luôn muốn chết trong tay người mình yêu mà - Cô vẫn mỉm cười, những ngón tay động đậy men

theo bờ má anh: - Yêu anh...và...chết trong...tay anh....cuộc đời sát thủ...của em thế là đủ rồi.

Bàn tay nắm lấy tay Quyên Phong siết chặt, tay phải của anh và tay trái cô chạm vào nhau, hơi ẩm giữa hai chiếc nhẫn cưới và đôi bàn tay vương vấn không rời:

- Hình như em quên anh từng thề sẽ theo em suốt đời, dù có qua thế giới bên kia anh cũng theo em.

Tiêu Hùng vừa bước đến nghe câu đó chỉ biết lắc đầu thờ dài. Nghiệt duyên, thật sự là nghiệt duyên.

Quyên Phong lại ho, máu trào ra, cô cười thành tiếng:

- Em từng nói...chúng ta không...bao giờ...có thể...chung thế giới...nên...anh đừng mong...chết - Tay còn lại của cô đặt tay lên vết mổ, đôi mắt khi nhắc đến con trai dịu dàng lạ thường: - Đạt Lăng, con...nếu không có anh...nó sẽ....bị ức hiếp...bị kéo vào...hắc đạo...anh...sống...bảo vệ con.

Long Thần bật cười cay đắng, nước mắt vì cái híp mí mà ứa ra lăn dài trên má, cô hay lắm, chính tay dàn dựng cho anh giết cô, sau đó bỏ lại anh một mình:

- Em khá lắm, dàn dựng cho anh giết em rồi bỏ anh lại, không chung thế giới, hôn nhân giữa người chết với người sống, anh phục em rồi đấy, nói là làm..

Giọng anh bật khóc thành tiếng, gất gao ôm lấy cô:

- Được rồi đừng buồn nữa mà em, anh chào thua em rồi, tha cho anh nha, đừng có xa anh mà em, anh xin em đấy, đánh đập anh, giết anh, sao cũng được, sao cũng được anh chiều em cả mà, chỉ xin em, anh xin em đừng xa anh mà Tiểu Phong.

- Thù hận...giữa Long.Tần...đừng thù hận...em...sẽ mang nó theo xuống...địa ngục... - Tay Quyên Phong yếu ớt kéo tay Long Thần và Hắc Long lại với nhau. Mong ước cuối cùng của cô chỉ có thể này mà thôi.

Người trong hắc đạo sống nay chết mai, Quyên Phong cũng từng tưởng tượng ra mình sẽ chết như thế nào, song cô lại chẳng ngờ thì ra cái chết không đáng sợ như cô từng nghĩ. Quyên Phong chưa bao giờ cảm thấy thanh thản hơn, cô cũng cảm nhận rõ từng nấc sinh mạng đang từ bỏ cô, toàn thân cô không còn cảm giác gì nữa, đôi mắt nặng trĩu từ từ khép lại. Trong không gian dường như có tiếng chuông gió nhẹ vang:

- Em...đã rất ..hạnh phúc khi bên anh.....em không hối hận đâu...dẫu cho có quay lại...em vẫn sẽ yêu anh...dẫu cho ..đó là điều cay đắng...nhất trên đời.

Bàn tay đang vuốt ve khuôn mặt Long Thần buông lơi, tiếng viên kim cương hình hoa bi ngan đập vào mặt sàn phát ra âm thanh thanh thoát.

Tuyết bên ngoài vẫn cứ rơi. Đoá hoa bi ngan trong bức tranh treo trên tường nở rộ, đỏ thắm một màu máu. Hoa bi ngan, hoa và lá không bao giờ có thể gặp nhau, lá chết thì hoa nở, hoa chết thì lá mọc, vĩnh viễn âm dương cách biệt.

Lúc này thiết bị y tế được mang đến, đôi mắt Long Thần sáng lên, anh lập tức dùng máy kích nhịp tim ấn lên ngực cô nhưng bất kể là ấn bao nhiêu lần, hô hấp nhân tạo bao nhiêu lần trên máy đo điện tim cũng chỉ là một đường thẳng dài chẳng còn nhịp sống.

- Long Thần, cô ấy chết rồi - Tiêu Hùng xót xa đặt tay lên vai Long Thần nhưng nhanh chóng bị anh hất ra, cả người Long Thần lúc này như chết lặng, anh quỳ ở đó ôm lấy xác Quyên Phong, đôi môi run rẩy gọi tên cô:

- Tiểu Phong, Tiểu Phong của anh.

Nhưng cô đã không thể trả lời được nữa, không còn dùng đôi mắt lạnh của mình mà cảnh cáo anh "đừng có gọi tôi là Tiểu Phong" nữa, không hung hăng bá đạo rút súng ra mà nói "tránh xa tôi ra nữa".

Tất cả đều không còn nữa.

Chú One và những người bị Long Thần bắn lúc nãy mà Vô Tâm tưởng đã chết nay khắp khiêng bước đến. Long Thần không hề giết họ, anh chỉ bắn họ bị thương bằng viên đạn tẩm thuốc mê mà thôi. Anh yêu Quyên Phong, yêu tất cả những gì thuộc về cô bao gồm cả Tần gia. Đối với anh Tần gia là nơi đã bảo vệ cô, nhờ có họ mà anh mới được gặp cô yêu cô, làm sao anh có thể nhẫn tâm giết họ để cô đau lòng chứ. Người duy nhất anh giết là Băng Tâm vì cô ta đã phản bội Quyên Phong, cô ta đáng phải chết. Ngay từ đầu Long Thần nhắm vào Hoàng Long nhưng vẫn luôn để ý đến chuyển động của Băng Tâm, đến khi thấy cô ta chạy đến bên Hoàng Long đỡ đạn mới bắn, coi như đó là cái chết nhẹ nhàng cho kẻ phản bội kinh tởm.

Chú One lắc đầu thờ dài nói:

- Chúng ta cũng có lỗi trong cái chết của cô ấy, nếu cô ấy đi theo Long Thần, chúng ta sẽ ủng hộ hay là bất chấp đến cướp cô ấy về? Chúng ta đều biết rõ mình sẽ làm gì rồi phải không, những kẻ mang thù hận như chúng ta làm gì hiểu cho ai bao giờ. Quyên Phong đã quá mệt mỏi khi Long Tần cứ đấu đá với nhau, bao nhiêu người vô tội đã bị cuốn vào cuộc chiến này rồi, cô chủ không muốn con mình phải sống trong cảnh đó nên mới lấy cái chết của mình ra để chúng ta hiểu. Nếu ngay từ đầu chúng ta dẹp thù hận qua và hiểu cho cô ấy thì đã không đến mức này. Đầu cũng là định mệnh, mà định mệnh của sát thủ thì tuyệt tình như nòng súng vậy.

Mọi người đồng loạt quỳ xuống, có kẻ không kiềm được mà bật khóc.

Long Thần chẳng hiểu bọn họ nói gì, cứ như bọn họ đang nói thứ ngôn ngữ gì đó mà anh nghe chẳng hiểu, cũng chẳng muốn hiểu. Đầu anh bây giờ chỉ

còn lại những kí ức về cô. Đâu đâu cũng là khuôn mặt cô, là những kỉ niệm mà họ đã trải qua, là giọng nói nhẹ tênh như chuông gió lay của cô.

Cô nói: "Anh cũng thích hoa bồ công anh sao?"

Cô nói: "Buông ra nếu muốn sống?"

Cô nói: "Muốn chết".

Cô nói: "Nếu ông trời cho tôi quyền lựa chọn, tôi không bao giờ muốn đi vào con đường này".

Cô nói: "Cậu hỏi tôi còn có thể tin vào thiên đàng tồn tại khi những nơi tôi đi qua chỉ toàn mất mát và đau thương đến cùng cực sao?".

Cô nói: "Tôi không thể giết anh, kể cả khi tôi hận anh như vậy nhưng tôi vẫn không thể giết anh".

Cô nói: "Em yêu anh".

Chiếc nhẫn hình hoa bỉ ngạn vẫn nở rộ đỏ thắm trên tay cô, viên kim cương cứng minh chứng cho tình yêu vĩnh cửu của hai người.

Hai tay Long Thần ướt đầm máu, khuôn mặt đỏ ửng tựa như người mất hồn, không anh không mất hồn, nó vẫn còn trong thân xác anh, nó đang gào thét, đang quặng quại trong nỗi đau khôn cùng. Anh đã mất cô gái anh yêu, mất cả thể giới, mất tất cả mọi thứ. Anh ôm lấy cơ thể Quyên Phong nhẹ tênh, có lẽ vì không còn linh hồn hẳn lên những nỗi đau và thù hận mà anh đã gây ra nữa nên cô nhẹ hẫng đi, nhẹ đến mức anh phải ôm chặt như sợ một cơn gió thổi qua sẽ cuốn cô đi mất.

Anh loạn choạng bước, chẳng may quan tâm đến tiếng khóc xung quanh, dường như thế giới này chỉ còn có mình anh và cô.

Nhìn cô ngoan ngoãn nằm trong tay anh, đầu gác vào vai anh, Long Thần mỉm cười nhẹ. Cuối cùng em cũng ngoan ngoãn nằm trong tay anh rồi, Quyên Phong, em lúc nào cũng như con gió, anh cố gắng bao nhiêu cũng không bao giờ có được em, nhưng cuối cùng anh cũng đem em về được rồi, Tiểu Phong, anh đưa em về nhà nhé. Em sẽ mãi mãi là của riêng anh, anh cũng sẽ mãi mãi là của riêng em, chúng ta là vợ chồng của nhau mãi mãi, mặc kệ rằng cuộc hôn nhân này diễn ra giữa người sống và người chết anh cũng không để tâm đâu.

- Về nhà thôi, nữ hoàng sát thủ của anh, kẻ thù của anh, Tiểu Phong của anh, vợ của anh, chúng ta về nhà thôi em.

Bốn năm sau.

Những cánh bồ công anh bay trong cơn gió lồng lộng. Nơi này là đồi bồ công anh nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau, cũng là nơi khơi mào mọi hận thù, và là nơi Quyên Phong an nghỉ suốt 4 năm.

Mùa đông ở Việt Nam không lạnh cũng không có tuyết rơi nào nê như năm nào, chỉ có những cánh bồ công anh bay trong gió như tuyết rơi từ trời xuống, những cánh bồ công anh vương trên vạt áo anh rồi nhẹ đáp lên ngôi mộ trước mặt.

Phía trước mộ của Quyên Phong, thuộc hạ Tần gia quỳ một chân xuống, cuối đầu tay đặt lên ngực như thể họ đang nghe lệnh cô, tiếng chuông gió gõ thanh thoát như tiếng nói cô năm nào.

Đứng gần đó là một người đàn ông ngoài 30, thân ảnh cao lớn trong bộ vest đen thắt caravat cao, đeo kính đen, một tay cho vào túi quần, dáng vẻ đầy nét trải đời:

- Đạo này cậu còn phải dùng thuốc không? - Hắc Long hỏi, đôi mắt anh dán vào ngôi mộ phủ đầy hoa, nói anh lo lắng cho Long Thần cũng được vì bây giờ bé Đạt Lăng cần ba chăm sóc.

Bốn năm trước Quyên Phong chết, Long Thần nếu không phải có đứa con trai Quyên Phong để lại chắc chắn đã phát điên mà tự sát. Sau đó anh tự nhốt mình vào trong bệnh viện tâm thần một năm trời, khi ra khỏi đó rồi cũng phải uống thuốc loạn thần kết hợp điều trị tại nhà dần dần. Cũng may nhờ Đạt Lăng mà có vẻ giờ đã ổn hơn rất nhiều.

- Thịnh thoảng, Đạt Lăng thằng bé là thuốc loạn thần của tôi mà - Long Thần mặc áo sơ mi trắng đứng cạnh đó, đôi mắt xanh bình thản nhìn về phía ngôi mộ: - Còn anh? Công việc của xã hội đen hẳn là vất vả lắm.

Xã hội đen bây giờ không còn chia ra hai cực Long - Tần như trước nữa mà hai gia tộc này gần như một. Tần gia do Tần Nguyệt Dạ đứng đầu, Long gia do Tiêu Hùng đứng đầu. Hai gia tộc này giờ gần bó với nhau như keo sơn, cùng nhau cai quản xã hội đen suốt mấy năm qua không có sóng gió gì, bình an như bạch đạo vậy. Tất cả những điều đó đều nhờ cái chết của Quyên Phong. Thật ra không phải tự nhiên mà cô sắp xếp cho mình Long Thần kết thúc cuộc sống của mình, bởi vì nếu cô không làm thế thì dù cho cô vì sao mà chết Long Thần cũng tuyệt đối không buông tha cho Tần gia, chỉ có để anh tự tay kết liễu cô thì mới mang đến cho anh sự dẫn dắt không trách cứ ai ngoài bản thân mình. Tất nhiên với sự tồn tại của Đạt Lăng thì dù cho anh có tự dẫn dắt mình thế nào cũng phải vượt qua mà chăm sóc kết tinh tình yêu của hai người.

Quyên Phong cô ấy đến chết vẫn tính toán chu đáo cho tất cả mọi người.

- Cũng không hẳn, nhiều khi thấy mệt nhưng lại nghĩ chúng ta có rất nhiều kẻ thù, không có quyền lực trong tay thì nguy hiểm lắm, tôi phải bảo vệ mọi

người, bao gồm cậu và Đạt Lãng. Hơn nữa lúc trước Quyên Phong luôn hi vọng hắc đạo có trật tự mà, tôi chỉ thực hiện mong ước của cô ấy thôi.

- Anh Thần, tại em về đây - Gia đình Hoàng Long bước đến mỉm cười chào hỏi rồi ra về. Hoàng Long bây giờ là tổng giám đốc của một công ty phát triển công nghệ máy tính, còn Vô Tâm thì làm bà chủ của khá nhiều Spa trên cả nước Mỹ. Con gái họ năm nay bốn tuổi cũng rất thông minh xinh đẹp. Tóm lại đó là một gia đình hết sức hạnh phúc.

- Tạm biệt Lãng Lãng, tớ sẽ lại đến thăm cậu vào một dịp nào đó nhé - Một cô bé với mái tóc nâu buộc hai chùm hướng về cậu bé đứng cạnh Long Thần vẫy tay.

- Bye bye Băng Băng, nhớ đến sớm nhé, ba tớ làm bánh ngon lắm, tớ sẽ cho cậu ăn chung khi đến - Cậu bé cũng vẫy tay cười chào, đôi mắt xám dưới hàng mi dài cong vút long lanh dưới ánh nắng chiều khiến tim ai đau nhói.

Mọi người cũng từ từ về hết, ngày đã tàn, hoàng hôn đang buông dần xuống.

Nam Cung Thần bước gần đến ngôi mộ, tay anh miết lên khuôn mặt lạnh trên đó, đầu anh cúi xuống, lớp tóc mỏng rũ che đi đôi mắt:

- Bốn năm rồi em nhỉ? Em ở thế giới bên kia đã tìm được niềm vui mới chưa, đã yêu ai khác chưa, còn anh thì chưa, anh cứ nhớ em mãi thôi. Anh nhớ anh đã uống thuốc loạn thần rồi mà chứng ám ảnh về em vẫn không thôi, lúc nào anh cũng thấy em cả, lúc ăn thấy em, lúc ngủ cũng thấy em nằm kề, thế là anh bắt đầu bỏ thuốc luôn vì lẽ đâu uống thuốc nhiều quá không thấy em nữa thì anh biết phải thế nào đây, em theo anh nhiều nơi như thế chắc là em chưa yêu ai đâu vẫn ở bên anh và con phải không? Anh khỏe lắm, anh không hút thuốc nhậu nhẹt gì đâu, anh nấu ăn cũng rất ngon, nội trợ cực kì tốt, tốt đến mức bé Lãng cực kì tự hào về anh với bạn luôn đấy nhé. Còn về bé Lãng cực cưng của chúng ta, em sai lầm khi đặt tên nó là Đạt Lãng rồi đó vì nó có một trí nhớ cực siêu phàm, thuộc ngay những gì nhìn qua một lần, khả năng ngoại ngữ khiến cả mấy thuộc hạ hàng thiên tài của em cũng đau đầu đấy, con lớn lên ở Việt Nam vậy mà có thể dùng tiếng Anh nói chuyện được với Băng Băng - con của Vô Tâm vốn lớn lên ở Mỹ, anh đưa nó đi test IQ thì liền nhận được rất nhiều học bổng hỗ trợ phát triển, tương lai có lẽ nó sẽ học vượt cấp thôi, mà có thể là bây giờ cũng được rồi, 4 tuổi mà đã đọc được cả rồi, có điều tay yếu nên viết vẫn chưa giỏi thôi, nó chơi piano cũng rất tốt, vừa rồi nó còn lấy được giải nhất cờ vua đấy, nó cái gì cũng giỏi, chỉ mới 4 tuổi mà nhà treo đầy huy chương giấy khen, anh làm ba nó nghe khen đến nhức cả đầu, chỉ có điều về là cực kì tệ, có lẽ là giống em, em mà nhìn nó về tranh con chó chắt chắt không tài nào phân biệt được đó là chó hay mèo hay heo đâu. Con không trầm cảm tí nào, nó vui vẻ lắm, cười suốt cả ngày, ở trường thì có rất nhiều bạn, thấy cô ai cũng thương nó.

Gio lại thổi lộng lộng, một giọt nước nhỏ xuống ngôi mộ, rơi trùng tấm hình cô tựa như Quyên Phong đang khóc.

- Anh xin lỗi vì năm nào cũng chỉ kể em nghe từng ấy việc - Bàn tay Long Thần nắm chặt phần mộ, tay còn lại ôm lấy khuôn mặt mình:

- Bởi vì ngoài con và những nỗi nhớ về em ra anh chẳng thể cảm nhận được bất cứ thứ gì từ cuộc sống này nữa rồi.

Đứng sau có tiếng bước chân nhỏ bé vang lên, Long Thần vuốt mặt mình quay lại nhìn cơ thể bé xíu đang ngược mắt nhìn anh:

- Minh về thôi ba, cô giáo của con nói phụ nữ thường không thích chồng con của mình về nhà muộn đâu ạ.

Dần dần hoàng hôn cũng sắp tắt, chỉ còn lại những tia nắng cuối ngày rơi lên thân ảnh của một người đàn ông nắm tay một cậu bé hướng về phía ngôi biệt thự xây ở cuối chân đồi.

Hoa bồ công anh vẫn nhảy múa trong gió, tiếng chuông gió từ ngôi biệt thự phía trước vang lên cùng tiếng nói trẻ con đáng yêu:

- Ba ơi tí về chỉ con làm bài tập về nhà nhé.

Long Thần hơi ngạc nhiên:

- Bài tập về nhà? Trước giờ con có bao giờ hỏi ba về học hành đâu? Bài toán nào làm bộ não hàng thần đồng của con trai ba mẹ không nghĩ ra vậy?

Đạt Lãng nắm chặt lấy tay ba, ánh mắt có hơi rụt rè song vẫn nói ra:

- Là vãn ạ, đề bài là... nói vài câu ngắn gọn về ... mẹ.

Cậu dù không hiểu hết nỗi buồn của ba như cô chú hiểu nhưng cậu biết ba chắc chắn rất đau khổ dù ba không nói. Thành thật cậu đã thấy ba khóc, nhiều đêm trong cơn mơ ba cũng gọi tên mẹ, gọi to đến mức cậu ngủ phòng cạnh cũng giật mình dậy. Cô giáo nói nỗi buồn là phải quên đi nhưng ba chưa bao giờ quên mẹ hay có ý định quên, ba luôn nhắc đến mẹ trong mọi câu chuyện ba nói, mẹ tuyệt vời thế nào, xinh đẹp thông minh ra sao ba đều kể cả, có khi ba kể nhiều quá nên chẳng nhớ chuyện gì kể rồi chuyện gì chưa nên nhiều khi có một câu chuyện ba kể đi kể lại mớ mớ mấy lần mà không biết mình đã kể rồi. Nhưng cậu không chán đâu, vì mỗi khi nhắc đến mẹ cả hai ba con đều rất vui, ba cũng cho bé coi hình mẹ nhiều lắm, mà 85% là hình chụp lén, dấu lén hay không thì tầm nào mẹ cũng là người đẹp nhất mà cậu từng thấy.

Đạt Lãng rất tự hào khi nghe cô giáo nói con cái giống ba mẹ. Phải, cậu giống ba mẹ, cậu đẹp trai nè, mấy bạn nữ và thầy cô bảo thế chứ cậu không tự nhận nhé, và cậu cũng thông minh, tất nhiên ba cậu siêu giỏi ấy chứ, mỗi lần ba đi đón cậu đi học về từ cô giáo đến lao công đến mẹ của các bạn và các bạn nữ ai cũng nhìn ba miết khiến cậu phát bực dùm mẹ. Và mẹ cậu dù cậu chưa được gặp nhưng chắc cũng thuộc hàng thiên tài rồi, vì mọi người nói cậu thông minh, và tất nhiên cái thông minh của cậu là được di truyền từ mẹ rồi

Bước chân của Long Thần vẫn khựng lại tại chỗ đến khi Đạt Lãng kéo tay anh và nhìn anh bằng đôi mắt lo lắng:

- Nếu ba buồn lần sau con sẽ không nhắc...

- Không đâu - Long Thần cười, đôi mắt xanh lá rất mực dịu dàng, anh cúi xuống bế con lên: - Chỉ là khi nhắc đến mẹ ba có nhiều suy nghĩ quá nên phải chọn lọc vài câu vắn tắt cho con ấy mà.

Một tay anh bế con, tay kia chỉ về chân trời phía tây nơi những vạt nắng yếu ớt còn sót lại đang dần lụi tàn trong đêm đen:

- Mẹ con đẹp và mong manh như những tia nắng hoàng hôn cuối ngày vậy.

Cậu bé nhìn theo hướng ngón tay ba chỉ, đôi mắt xám khói to tròn khẽ chớp mê mẩn:

- Hoàng hôn hôm nay đẹp thật ba ha, nơi này cũng đẹp nữa, nhưng có nhiều người nói nơi này rất nguy hiểm, không nên sống ở đây nhưng con lại cảm thấy nơi này rất thoải mái, chắc là mẹ cũng cảm thấy thoải mái giống mình phải không?

Long Thần ngậy người. Đôi mắt xám dưới ánh nắng chiều ấy rất đẹp.

Khóe môi Long Thần vẽ ra nụ cười hạnh phúc, anh cất bước về phía trước, trả lời dịu dàng:

- Tất nhiên rồi.

Hoàng hôn màu đỏ nhạt dần về chân trời phía Tây, trong không gian phủ những tia nắng nhạt nhòa cuối ngày ấy Long Thần chợt thấy một hình ảnh rất quen thuộc.

Một chàng trai ngồi tựa lưng vào gốc cây, chân trời nhuộm màu ráng hoàng hôn đẹp đẽ, khuôn mặt còn ngái ngủ của anh nhìn lên cô gái xinh đẹp với đôi mắt xám khói mê hồn đang đứng trước mặt mình, anh nghiêng đầu mỉm cười, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc:

- Người dân ở đây đều nói trên ngọn đồi này nguy hiểm, nhưng tôi cảm thấy ở đây rất thoải mái, cô cũng thấy giống tôi phải không?

HẾT

CHƯA HẾT

Nếu là team SE thì hãy dừng ở đây nhé. Còn team HE (Thần x Phong) thì mời đọc tiếp chap sau. Team SE đừng tò mò mà đọc tiếp nha ^o^

Mà tôi nghĩ cái kết này cũng không mấy SE, mọi thứ đều tốt đẹp cả, kể cả khi Quyên Phong chết thì cô ấy cũng rất hạnh phúc mà, còn Long Thần anh cũng tìm được niềm vui trong vai trò làm cha và trong những nỗi nhớ miên man về Quyên Phong. Mà ai muốn hai người đó về 1 nhà thì cứ đọc chap tiếp ^^

Chân thành cảm ơn mọi người đã quan tâm theo dõi truyện trong suốt thời gian qua, tác giả sẽ rất vui nếu chúng ta kết bạn giao lưu tương tác các kiểu ehehe ^o^

Hẹn gặp lại mọi người vào một thời điểm định mệnh nào đó trong thế giới mộng mơ này. ^^

15/09/2016 22h45p

Thân

Rose Killer

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Kết Thúc Hạnh Phúc

Hồ Chí Minh tháng 1 năm 2033.

Lại ba năm nữa trôi qua.

Đạt Lãng đã bảy tuổi, cậu vừa bắt đầu học kì hai lớp 6 cấp trung học cơ sở, cũng đừng cảm thấy kì lạ khi 7 tuổi học cấp 2 nhé vì cậu học vượt cấp mà,

ở năm 2033 cũng không gì lạ khi học vượt cấp vượt lớp cả. Trường không xa nhà lắm, siêng đi bộ thì đi hết khoảng 30 phút hơn với tốc độ của cậu, còn dùng phương tiện công cộng thì chỉ vài phút là đến nơi. Bình thường cậu đều sử dụng phương tiện công cộng đến trường và ra về nhưng hôm nay là ngày gỗ bảy năm của mẹ nên ba sẽ đích thân đến đón cậu.

Và vẫn như bình thường cứ hễ ba cậu mà xuất hiện thì y như rằng mọi ánh mắt đều hướng về ba trầm trồ khen ngợi, từ 8 tuổi đến 80 tuổi cộng ai cũng bị ba hút hồn, thậm chí có nhiều người còn lấy điện thoại ra chụp hình. Cậu nhớ rõ hai năm trước ba và cậu bị lên cả báo mạng với câu giật tít "Công trường học kẹt xe chỉ vì...cặp bố con quá đẹp trai", có điều sau đó vài tiếng bài báo nhanh chóng bị tháo xuống. Lúc đó cậu chỉ 5 tuổi nên không hiểu chuyện lắm mãi đến năm sau mới biết những trang web nào đưa hình ba lên đều bị đánh sập ngưng hoạt động cả tháng, và nghe phong phanh từ cô Vô Tâm thì có vẻ là đích thân giám đốc điều hành mấy công ty đó phải đến xin lỗi ba. Từ đó có thể thấy ba cậu đáng sợ thế nào chứ không đơn giản chỉ là chủ cho thuê mấy căn hộ cao cấp trong thành phố hay đầu tư kinh doanh thu vốn rồi ở nhà không hốt bạc và nội trợ cho cậu thôi.

Cũng may ba đi phương tiện công cộng đến chứ chạy chiếc BMW đen trum vài phút trong garage đến đây chắc sẽ có thêm mấy chục bài báo kiểu "ông bố soái ca của năm" nữa quá. Dù sao thì cư dân mạng luôn là những thanh niên hay phát sốt mà.

- Ba đâu cần đến đón con - Đạt Lăng xốc lại ba lô cùng ba bước lên xe buýt, khuôn mặt cậu lập tức bị mấy cô nữ sinh chỉ chỏ, người thì nói nói về vẻ đẹp trai của cậu, người thì ngưỡng mộ nhóc mới bé tí mà đã mặc đồng phục cấp 2, mà đa phần mượn cớ nhìn sang ba cậu.

- Ba đi mua ít đồ sẵn qua rước con, dù sao con cũng chưa qua cái tuổi chán sự quan tâm từ ba mà phải không? - Long Thần xách túi đồ trên tay liếc nhìn cậu con trai "không phải dạng vừa đâu" của mình, sao anh cứ có cảm giác dạo này có khác khác ấy nhỉ? Cứ cho như là nó thông minh đi thì tâm sinh lý của nó vẫn chỉ là đứa con nít chưa dậy thì thôi mà.

- Ba lúc nào cũng gây ồn ào cả.

- Lại nói không có con trong đó đi.

- Nhưng con khác, ba là hoa có chủ rồi.

Câu nói của Đạt Lăng làm Long Thần đơ mặt ra rồi sau đó bật cười đau cả bụng. Anh nghĩ mình nên suy xét xem có sai không khi cho con học vượt cấp, ban đầu anh không tán thành ý kiến này lắm vì dù có thông minh đi nữa thì tâm sinh lý cũng nhiều đó tuổi thôi, đưa nó lên cấp hai sẽ khiến thằng bé "lạc lõng" giữa tuổi thơ và tuổi mới lớn. Nhưng lúc thằng bé học lớp 1, cô giảng bài rằng "số 0 là số nhỏ nhất" nó liền đứng dậy và nói "cô ơi cô quên số âm rồi ạ?". Tiếp theo là hàng loạt các sự kiện khiến giáo viên dở khóc dở cười nên anh đành phải chào thua và đưa nó vô lớp 6, mặc dù có lẽ lớp 6 vẫn chưa xứng tầm với những gì nó biết.

- Từ khi nào con biết giữ ba cho mẹ vậy?

Đạt Lăng bĩu môi, cậu dù tâm lý không được thông minh bằng nào bộ nhưng ít nhất cậu biết ba cậu siêu như thế nào. Trước tiên là ông ấy siêu đẹp trai với nét lai giữa Á Âu cực kì hút hồn, làn da trắng của người Âu, mái tóc đen của châu Á. Ba cậu năm nay 32 tuổi, cái tuổi mà theo cô giáo nói là độ tuổi phong độ đỉnh cao của đàn ông. Ba còn là một người cực thông minh, dù mọi người nói cậu là thiên tài nhưng nhiều khi vẫn thua ba ở bàn cờ vua. Ba tuy về ngoài chỉ là một người đàn ông nội trợ nuôi con kiếm tiền bằng việc cho thuê khu chung cư nhưng nhìn mấy người bạn toàn là đàn ông giám đốc dạng "có máu mặt" thì cũng hiểu rồi, lại còn siêu chung tình vợ mất đã 7 năm nhưng vẫn không đá động đến bất cứ ai. Chính xác ba chính là soái ca hàng hiệu trong lòng của mọi phụ nữ, phụ nữ muốn làm mẹ kế của cậu chắc chắn chất lên nhau thì chất lên được tới mây, xếp hàng chắc xếp kín cả cái thành phố Hồ Chí Minh này luôn quá.

Cho nên, cậu phải thay mẹ giữ ba mới được.

Về đến căn biệt thự xây trên ngọn đồi cách mộ Quyên Phong mấy mươi mét, Đạt Lăng vội xuống bếp bê đồ ăn ba vừa nấu chạy lên phòng. Long Thần thấy thế thì cau mày:

- Ăn trên phòng không phải là thói quen tốt đâu, chúng ta còn ra thăm mẹ nữa.

- Con biết rồi à, tí nữa thôi - Đạt Lăng đi lên lầu nói vọng xuống, đôi mắt cậu bé vui vẻ mỉm cười nhìn lên cánh cửa phòng mình, cánh cửa đã đã hé sẵn vì ai đó biết cậu đã hết tay mở rồi.

Cậu nhẹ nhàng lấy chân đẩy cửa ra.

Trước mặt Đạt Lăng nơi cửa sổ phòng có một người phụ nữ đang ngồi đó, mái tóc đen dài lay nhẹ trong gió, làn da trắng như men sứ, nghe thấy tiếng động cô gái quay đầu lại, đôi mắt màu xám khói nhìn cậu dịu dàng, khuôn mặt đẹp như tranh họa ra, cô gái đó là thiên thần đã ở bên cậu trong suốt hai tháng qua.

Cậu nhớ hai tháng trước Đạt Lăng cứ có cảm giác có người theo dõi mình, cậu vốn tính nói với ba nhưng không hiểu sao lại cảm thấy có chút thú vị bởi vì khắp nhà cậu ngoài trừ những nơi cá nhân ra thì đều có gắn camera, muốn vào được phòng cậu phải đi qua dàn camera hùng hậu xung quanh nhà, vậy mà khi cậu xem lại ghi hình từ camera thì lại chẳng thấy ai, Đạt Lăng từ nhỏ đã ngưỡng mộ mấy anh hacker trong phim nên cảm thấy cực kì phấn khích, quyết định tự mình tìm hiểu, kết quả là tình cờ một hôm trong lúc cậu đang suy nghĩ làm sao bắt được người đó lộ diện thì lỡ trượt chân xuống lầu, chính lúc đó một bàn tay trắng ngần đã kéo cậu lại, đôi mắt xám khói nhìn cậu đầy lo lắng, hai tay ôm lấy bờ má cậu, đó là giọng nói hay nhất mà cậu từng nghe:

- Có sao không vậy? Lần sau con nên để ý hơn đi, thật là...

Đạt Lăng ngây người, sau đó hai tay ôm chặt lấy thân ảnh trước mặt như thể sợ chỉ cần cậu chậm trễ là người đó sẽ biến mất ngay tức khắc, cậu miễn cưỡng khóc òa lên đầu cậu chưa từng là một đứa bé mít ướt:

- Con không quan tâm mẹ là ma quỷ hay thiên thần, nhưng chắc chắn mẹ là mẹ con, hu hu mẹ ơi...

Thế là từ đó cách vài ngày mẹ lại đến đây thăm cậu.

Đạt Lăng bước vào phòng xong lấy chân đẩy cửa lại rồi lấy cùi chỏ ấn nút khóa lại, trong căn phòng chỉ còn lại hai người và con gió thơm mùi cỏ lúa từ ngoài vào cửa sổ:

- Chào mẹ con mới đi học về.

Quyên Phong bước lại gần xoa đầu Đạt Lăng, giọng cô vang lên nhẹ như tiếng chuông gió treo ngoài hiên:

- Ở trường có gì vui không con?

- Có ạ, cô giáo dạy đến bài phương trình bậc hai, cô nói khi delta âm nghĩa là phương trình vô nghiệm, con đã chỉnh lại "chính xác là phương trình có nghiệm phức thừa cô", cô khen con rất nhiều, mẹ thấy con của mẹ giỏi không?

- Tất nhiên là giỏi rồi - Quyên Phong lại dịu dàng xoa đầu thẳng bé.

- Con giỏi vì con là con của mẹ mà, mẹ thưởng con bằng cách ăn chung với con nhé.

Quyên Phong bước đến ngồi xuống bàn học của Đạt Lăng, lúc cô thấy những món ăn thì có hơi ngạc nhiên. Hôm qua Đạt Lăng hỏi cô thích ăn gì thì ra là để kêu ba nấu để hôm nay mang lên cho cô ăn, việc này làm cô nhớ đến năm xưa Long Thần mua thuốc cho cô uống, đúng là cha nào con nấy thật.

- Mẹ, hôm nay ba đi rước con, nhiều cô nhìn ba lắm.

- Trước giờ vẫn vậy - Quyên Phong nhún vai như không để ý đến, chỉ chuyên tâm dọn dẹp đồng chén bát gọn lại, vừa lấy laptop của Đạt Lăng thông qua camera xem Long Thần đã đi chưa để giúp Đạt Lăng về xuống nhà.

- Mẹ cũng biết hả? Vậy sao mẹ không về giữ ba đi - Cậu bé giọng nói có vẻ giận dỗi.

Quyên Phong chỉ biết im lặng không nói được lời nào.

- Có vẻ ngày xưa ba đã phạm sai lầm gì mẹ mới giận ba suốt mấy năm nay phải không? Nhưng ba hối lỗi rồi, ba không bao giờ nhìn ai khác, ba còn khóc nhè vì mẹ đấy, ba thậm chí còn xem phim con heo đấy ạ.

Quyên Phong đang uống nước thì ho sặc sụa, trợn trắng nhìn đôi mắt ngây thơ của con trai cô:

- Phim con heo? Con học đâu ra vậy hả?

- Mấy anh chị lớp trên nói đàn ông độc thân đều xem phim con heo ạ, không xem nghĩa là có ngoại tình, lần trước con có coi lịch sử của ba thấy ba xem clip cách chế biến thịt heo ngon, chắc cũng là một giuộc với phim con heo.

Quyên Phong lần nữa muốn cắn lưỡi. Sai lầm, thật là sai lầm khi cho nó học vượt cấp mà.

- Mà con xem lịch sử của ba bằng cách nào vậy? Lục lọi cá nhân không tốt đâu - Quyên Phong vuốt lại ngực, mắt liếc qua thằng bé âm thầm suy nghĩ lại xem có nên đưa nó về lớp 2 học không.

- Con hack vào đấy ạ, chứ có lục đâu.

Quyên Phong lần nữa tròn mắt dẹt. Được rồi, cô có chút đau đầu với nó rồi đấy, song là một người mẹ cô phải dạy lại nó một chút mới được:

- Cũng giỏi đấy nhưng hack cũng là lục lọi hiểu không?

- Cũng thường thôi vì dùng chung wifi nên không phải vấn đề gì đó ghê gớm đâu ạ, hơn nữa còn bị ba phát hiện thì biết là con quá già rồi. Và cô con nói học là đi đôi với hành, con học hack mà không hack thì phản chêm ngôn rồi, không thể thành tài được đâu ạ.

Quyên Phong trước giờ không giỏi cãi nhau nhưng chịu thua thì mất mặt người lớn quá nên cốc đầu thằng bé một cái:

- Lí luận cùn - Sau đó lại chuyển chủ đề: - Con học hack làm gì vậy?

- Con muốn thành hacker ạ, con xem mấy phim xã hội đen có mấy anh hacker siêu ngẫu, bắn súng ỉ chéo, con hay tưởng tượng được làm trùm xã hội đen và đánh hack ai cũng sợ lắm ạ.

Quyên Phong chống tay đỡ đầu, mép không tự chủ được kéo lên:

- Con nhà nòi không giống lông cũng giống cánh.
- Mẹ phản ứng y chang ba luôn, cũng cái biểu cảm kì cục và câu nói đó.

Quyên Phong khẽ thờ dài sau đó cũng tươi cười vuốt tóc con trai, cô tôn trọng ước mơ của thằng bé:

- Không sao cả, hacker không nhất thiết phải ở trong xã hội đen, không nhất thiết phải đi phá hoại thông tin mà cũng có thể bảo vệ an ninh máy tính, công ty của Hoàng Long rồi sẽ nghênh đón con thôi.
- Lại nữa, mẹ khuyên bảo y như ba luôn. Kiểu này về với ba thì hai người lúc nào cũng một phe ăn hiếp con cho xem.

Quyên Phong quyết định im lặng không nói thêm tiếng nào.

Lại một tháng nữa trôi qua. Hôm nay Quyên Phong ngồi cạnh bàn học xem con gọi video nói chuyện với Dương Băng - cô con gái cưng của Dương Huy Hoàng Long và Vô Tâm, tất nhiên cô ngồi ở góc độ webcam không ghi hình được cô rồi.

Trình độ phát âm tiếng Anh của nó tốt quá thể, có lẽ được luyện tập thông qua những cuộc nói chuyện với Dương Băng vốn là một cô bé sinh ra và lớn lên ở Mỹ.

Sau khi nói chuyện xong thằng bé quay sang nháy mắt với mẹ:

- Thế nào? Hiện tại cậu ấy xuất sắc nhất với vị trí con dâu tương lai của mẹ đấy, ngoại trừ cái hơi ngốc ra thì ổn cả.

Quyên Phong lần nữa bị cái bản mặt cười cười ngây thơ mà toàn phát ngôn ra những câu nói khó đỡ của con làm cho hết nói nổi. Vô Tâm đã đạt được đến 150 điểm IQ rồi, còn Dương Huy thì khỏi nói đi, bộ não siêu tư duy của một hacker chân chính ấy chắc chắn không phải hàng người thường có thể chạm đến, vậy mà con cô dám nói con gái họ ngốc.

Tiếp sau đó Đạt Lãng nằm úp lên đệm sofa, đôi mắt chăm chú vào máy tính nghiên cứu về ngôn ngữ lập trình, có vẻ thằng bé thật sự rất thích làm hacker, dù sao cũng may hơn là thích làm sát thủ. Quyên Phong cũng không quấy rầy nó, cô im lặng xem bài vở trên lớp của con và hơi choáng khi trong tập ghi chép của nó toàn giải những bài toán vốn chẳng thuộc về cấp hai. Và thậm chí nó còn đang học tiếng Nhật nữa.

- Con học tiếng Nhật à? - Quyên Phong hỏi.

- Vâng ạ, con có hay nói chuyện với di Mashiro, di ấy phát âm tiếng Anh tệ đến không nghe nổi nên con phải học tiếng Nhật để nói chuyện luôn - Đôi mắt của thằng bé vẫn chăm chú vào cái laptop với hệ thống bàn phím cảm ứng hiện đại.

Mashiro là Hime - chan mà cô yêu thương ngày nào, giờ con bé cũng 18 tuổi rồi nhỉ? Hân là rất xinh đẹp.

Quyên Phong có chút thờ dài, có lẽ Đạt Lãng ở nhà rất cô đơn nên mới hay trò chuyện như thế. Cho dù có Long Thần nhưng không có mẹ chắc là nhóc cảm thấy cô đơn lắm, và có lẽ anh cũng rất cô đơn.

Đạt Lãng thật sự là một đứa trẻ thích tìm hiểu, theo như cô quan sát mấy tháng qua thì khi gặp vấn đề bài tập khó gì nó chưa bao giờ mang đi hỏi ai mà luôn luôn tìm cách suy nghĩ, suy nghĩ không ra thì tìm tài liệu đọc thêm về những dạng bài đó, làm cho ra được mới thôi.

- Mẹ, con cảm thấy dạo này ba bắt đầu nghi ngờ hay sao á, ba hay...

Lời Đạt Lãng còn chưa kịp dứt thì Quyên Phong nhanh chóng giật lấy cái laptop của cậu, hai tay cô như múa trên bàn phím, trên màn hình lúc này xuất hiện rất nhiều những dữ liệu dưới dạng mã hóa mà Đạt Lãng nhìn vô chỗ hiểu chỗ không, sau một hồi chỉ thấy mẹ cậu gấp máy tính lại, đôi mắt đầy vẻ ngạo nghễ chiến thắng:

- Hack vào webcam xem mặt ai đang sử dụng à? Lại còn hack vào hệ thống cảm ứng vân tay trên bàn phím nữa à? Tiếc quá ba con còn khuya mới bằng mẹ trong cái lĩnh vực này.

Nói xong cô hớn hênh lên trán Đạt Lãng rồi nhanh chóng lên qua cửa sổ đi mất để lại Đạt Lãng với tiếng gõ cửa gấp rút bên ngoài.

- Sao vậy ba? - Đạt Lãng tròn mắt hỏi.

Long Thần vội đẩy cửa bước vào phòng nhưng chỉ thấy cái laptop ngoan ngoãn nằm trên ghế sofa, sau đó anh quay lại nhìn con mình bằng ánh mắt không thể tin được:

- Con vừa làm gì với máy tính vậy?

- Con thấy màn hình nó hơi giật - Thật ra cậu chẳng biết gì đâu nhưng trong phim hay nói màn hình khẽ giật là dấu hiệu của bị hack nên cậu "chém" theo.
- Sau đó nghĩ nó có vấn đề nên bấm đại ạ.

Đạt Lãng không thể nói là mẹ được vì cậu đã hứa với mẹ sẽ không tiết lộ việc mẹ còn sống cho bất cứ ai nghe rồi. Và dĩ nhiên cậu hiểu cậu chỉ mới 7

tuổi, dù có thông minh thế nào nhưng vẫn chưa đủ trình "chơi lại" với ba nên không thể tỏ ra như mình vừa đánh bại ba được, thế nên cứ nói mình nghịch dại rồi may mắn đi.

Long Thần khẽ thở dài, tia hi vọng trong mắt tắt ngúm, anh đang hi vọng cái gì vậy chứ? Đến bây giờ 7 năm rồi mà vẫn chưa chấp nhận rằng cô ấy đã chết sao?

Sờ đầu Đạt Lãng, anh cười nói:

- Con giống mẹ con lắm, đôi mắt giống, cái đầu cũng giống, đến cả phong cách thao tác cũng giống, rất tốt, giống mẹ con tốt lắm, cô ấy thông minh hơn hẳn ba ở mấy cái vụ này.

- Mẹ giỏi về máy tính lắm hả ba? - Tất nhiên sau vụ vừa rồi cậu biết mẹ cực giỏi rồi, chỉ là muốn biết chính xác là giỏi bao nhiêu thôi.

- Con nghĩ sao về chú Hoàng Long?

- Một IT thần thánh, hacker tầm quốc tế, chưa ai xâm nhập được vào máy tính dưới tay chú ấy cả, nghe đồn là vậy.

- Phải, nhưng chú ấy là đàn em của mẹ con đấy, mẹ con còn đĩnh hơn nhiều - Khi nhắc đến Quyên Phong, đôi mắt Long Thần sáng hẳn lên, vui vẻ mỉm cười.

Đúng là Quyên Phong rất giỏi, vì không như Long Thần chỉ đứng ở vị trí lãnh đạo, Quyên Phong còn là một sát thủ solo, mà dĩ nhiên muốn thành một sát thủ solo thì phải tài giỏi ở nhiều lĩnh vực, mà với trình của Quyên Phong thì phải nói là đa tài.

Hai mắt Đạt Lãng sáng rực lên, thì ra mình luôn có một cao thủ bên cạnh ấy vậy lại không biết.

- Mẹ con biết cả đàn vĩ cầm, dương cầm, trình độ lão luyện lắm, nấu ăn cũng cực siêu, có thể nói không gì mà mẹ con không biết.

Tất nhiên Quyên Phong học nhạc cụ là vì cô từng có đối tượng ám sát là một nhạc sĩ cần phải giỏi đàn thì mới tiếp cận được ông ta, cũng nấu ăn ngon để trà trộn vào một nhà hàng nơi có mục tiêu ám sát. Nói chung tùy từng đối tượng ám sát mà Quyên Phong biến hóa thành những con người tài năng để dàng tiếp cận người khác. Dần dần cô trở nên đa tài, vì trong giới sát thủ chỉ có tài giỏi mới sống sót được.

- Quyên Phong, em cứ lén lút lút đến đó sao không gặp cậu ta luôn đi - Tần Nguyệt Dạ thờ dài nhìn cô gái đang ăn uống vui vẻ đối diện, mỗi lần gặp Đạt Lãng về cô ấy trông vô cùng hạnh phúc.

Quyên Phong vừa ăn xong, buông nĩa ra kéo khăn lau miệng, cầm ly nước lọc cạnh đó uống xong, nói:

- Không hiểu tại sao em lại không dám, cứ có cảm giác làm sao sao đó.

Tất nhiên Tần Nguyệt Dạ biết cảm giác đó không phải là thù hận vì Tần Quyên Phong ngày trước đã chết rồi, Tần Quyên Phong bây giờ chỉ là cô gái bình thường và là em gái anh.

Thật ra bảy năm trước Quyên Phong không hề chết vì viên đạn của Long Thần mà chết vì thuốc giả chết do Băng Tâm tiêm vào cô.

Lúc đó Quyên Phong vừa tiêm xong một ống thuốc kích thích thì Băng Tâm bước đến, bàn tay cô ta bóp chặt cổ Quyên Phong, nhìn cô bằng ánh mắt thù hận:

- Xem ra sức khỏe cô tệ như lời đồn nhỉ?

Quyên Phong chỉ biết bất lực giãy giụa, đến khi tường như sắp ngã đi thì Băng Tâm mới buông cô xuống:

- Tại sao anh ấy lại yêu cô? Cô có gì hay mà anh ấy không từ thủ đoạn lừa dối tôi chỉ vì muốn có được cô chứ? - Thật ra Băng Tâm đã biết mọi thứ, chỉ là biết sau khi cô đã đưa thông tin cho Long Thần. Lúc đó Băng Tâm cũng không hiểu sao mình lại không hối hận lắm, có lẽ vì cô vì yêu mà trở thành một kẻ độc ác rồi.

Quyên Phong họ sặc sụa, máu lại trào ra cổ họng, cô bất lực dựa vào tường thờ dốc.

Lúc này Băng Tâm mới lấy ra một ống tiêm, cô ta nhìn Quyên Phong cười điên dại, hai hàng nước mắt rơi, sau đó bất chấp Quyên Phong lắc đầu thế nào cũng tiêm vào bắp tay cô.

Quyên Phong tất nhiên biết đó là thuốc giả chết.

- Dù sao cô cũng cứu tôi và Vô Tâm, bảo vệ chúng tôi, tôi thừa nhận mình ghen tuông, tôi không hối hận lắm đâu, song đây sẽ là việc cuối cùng tôi làm cho cô và cho tôi, còn sống chết thế nào là do định mệnh của cô.

Và đúng như những gì đã diễn ra, tim Quyên Phong đã ngưng đập ngay sau khi ăn viên đạn của Long Thần.

Sau khi Long Thần chôn cô ở đây thì đến ngày thứ ba Tân Nguyệt Dạ đến đào mộ cô lên. Thuốc lúc đó hết tác dụng, tim Quyên Phong đập lại nhưng rất yếu và cô đã phải trả một cái giá cực đắt là sống kiếp thực vật suốt ba năm. Sau ba năm tỉnh lại phải cần thêm 3 năm điều trị nữa mới có thể khỏe mạnh lại. Tiếp đến cô đã đi tu vì cô cảm thấy sau khi trải qua từng ấy chuyện cô chỉ muốn tìm về một chỗ thanh tịnh mà sống hết đời thôi, ai ngờ tu chỉ được vài tháng thì bị đuổi ra vì "không thể dứt hồng trần" và rồi cô lại tìm về với Đạt Lăng như bây giờ.

Bây giờ cơ thể Quyên Phong đã đúng như một người bình thường, không còn bị biến nhiệt, không siêu nhanh hay nhìn thấy trong bóng tối nữa. Cô chỉ như những cô gái bình thường, nếu có hơn một chút thì là cô từng làm sát thủ nên đầu óc và tay chân nhanh nhẹn hơn họ mà thôi.

- Cái chỗ bình yên em muốn không phải là đi tu mà là về bên cạnh họ, gia đình của em - Tân Nguyệt Dạ đan hai tay lại chống cằm nhìn Quyên Phong cách nghiêm túc, thăm nghĩ có lẽ thời con gái Quyên Phong không có dịp bộc lộ cái tính "ngại ngủng con gái" nên bây giờ bộc lộ bù, ở tuổi 26 và đã có một chồng một con trai.

- Rồi rồi em biết rồi - Quyên Phong cười vui vẻ đáp rồi chào tạm biệt anh mà quay lưng đi lên phòng, cứ hệt như một người em gái đang nói cho qua với ông anh lăm mồm của mình.

Nhìn nụ cười đó Tân Nguyệt Dạ cảm thấy vô cùng vui vẻ bình an trong lòng, tất cả sóng gió đã qua đi rồi, Quyên Phong cũng đã khổ suốt 17 năm cuộc đời từ năm 8 tuổi đến năm 25 tuổi, bây giờ sẽ là lúc cô phải có được hạnh phúc mà cô đã phải hi sinh quá nhiều để bảo vệ.

Bước đến trước chiếc TV đã được trợ lý kết nối cuộc gọi, bên trên đã có những khuôn mặt thân thuộc từng vào sinh ra tử với anh xuất hiện đợt lệnh. Tân Nguyệt Dạ ngồi lên ghế xoay, bộ dạng đầy nét của một thủ lĩnh kì cựu nói:

- Lâu quá không tụ họp ngũ long rồi nhỉ?

- Ông trùm xã hội đen gọi thật sự khiến tôi cảm thấy sợ hãi đấy, chắc tôi nên đi kiểm tra xem có quả bom nào trong nhà không? - Vô Tâm từ khi nào đã chen lên màn hình cùng Hoàng Long, khuôn mặt mỉm cười toe toét rạng rỡ như ngày nào.

- Mặc quần áo vào chưa vậy vợ chồng nhà chú Hoàng? - Thiên Long cất tiếng chọc ghẹo khiến cả bọn bật cười vui vẻ.

- Được rồi lão đại, có chuyện gì thì nói đi, anh em cả thôi, bắt quá chi tính với nhau vài trăm ngàn thôi mà - Bạch Long cười gian.

- Đồ đạo này đang hạ giá, chúng ta nên tính bằng Euro đi - Hoàng Long với cương vị là một CEO cực kì biết giá cả thị trường phát biểu.

Nhìn đám anh em ai cũng đang có cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, Tân Nguyệt Dạ lại nghĩ đến Quyên Phong, đúng, cô ấy xứng đáng có được hạnh phúc hơn bất kì ai, cô ấy phải vui vẻ hơn bất cứ ai. Về ra nụ cười gian manh, chống tay lên thành ghế, anh nhếch môi:

- Lâu quá không đụng tay chân nên rù các chú làm một phi vụ nho nhỏ thôi, và thứ chúng ta đạt được quý giá hơn bất cứ ngoại tệ nào đấy.

Thứ đó chính là nụ cười hạnh phúc trên đôi môi của cô chủ chúng ta.

Vài tuần nữa trôi qua, vẫn như thường hôm nay Quyên Phong lại thông qua cửa sổ nhảy vào phòng Đạt Lăng và cô hơi cau mày khi thấy căn phòng trống trơn. Đạt Lăng là một đứa trẻ giữ lời hứa, hơn nữa nó vô cùng muốn gặp cô, chẳng có lí do nào nó lại không đến cả.

Tuy có hơi nghi ngờ nhưng Quyên Phong vẫn ngồi đó đợi, tranh thủ xem mấy chương trình mà thằng bé vừa viết.

Nhưng đến hai tiếng sau mà vẫn chưa thấy con trai đâu, và Quyên Phong thật sự cảm thấy sốt ruột. Không nhịn được nữa, Quyên Phong lập tức lấy laptop của con trai đột nhập vào hệ thống camera và hình ảnh trong đó khiến trái tim vốn đã phăng lạng của cô lúc này lại dậy sóng.

Một toán người áo đen trùm kín mặt đã đột nhập vào nhà, bọn chúng rất đông nên Long Thần vốn đã bỏ nghề từ lâu không thể đấu lại nhanh chóng bị chúng đánh ngất, tiếng kêu "ba ơi, ba ơi" của Đạt Lăng phát ra từ đoạn ghi hình như bóp nghẹn trái tim Quyên Phong.

Cô và anh có nhiều kẻ thù đến mức cả hai không biết hết để mà đề phòng kĩ càng, có lẽ bọn chúng bắt chồng con cô là vì muốn báo thù. Cũng may Quyên Phong lo lắng đến tình huống này nên đã gắn thiết bị định vị lên cái đồng hồ mà con trai cô luôn đeo.

Lập tức những ngón tay của Quyên Phong gõ lên bàn phím máy tính, thông qua thiết bị định vị trên người Đạt Lăng cô nhanh chóng xác định được vị trí của con. Song, cô lấy điện thoại ra gọi về Tân Nguyệt Dạ để cầu cứu vì cô biết bây giờ mình không còn là Tân Quyên Phong với thân thủ xuất chúng như ngày xưa nữa.

Nhưng trợ lý của Nguyệt Dạ nói rằng anh ấy có cuộc họp khẩn cấp và đã căn dặn không được phiền anh ấy khi đang họp dù là bất kì ai.

Lòng Quyên Phong nóng như lửa đốt, tưởng tượng đến cảnh Long Thần bị trói lại rồi không ngừng bị chúng tra tấn cùng tiếng khóc nức lên của con trai mà cô có cảm giác đang ngồi trên đống lửa đun sôi từng giọt máu của mình. Và không quá mấy mươi giây suy nghĩ, Quyên Phong lập tức đứng lên với tay lấy cái balo mà con đeo đi học bỏ laptop cùng vài vật dụng Đạt Lăng hay đùa nghịch vào, xuống bếp lấy mấy con dao cắt thịt của Long Thần rồi tức tốc bay vào garage thót lên chiếc moto đen của anh mà bay mất.

Ngày trước cô là sát thủ nên cô không sợ nguy hiểm, còn bây giờ tuy cô là một người phụ nữ bình thường nhưng cô vẫn sẽ đi, vì cô là một người vợ và cao cả hơn là một người mẹ.

Trên đường mọi người đều giật mình hốt hải nhìn theo bóng dáng một cô gái lái chiếc moto chạy như bay, nhanh đến mức cảnh sát đuổi theo cũng không kịp.

Đúng vậy, tay lái siêu đẳng cũng chính là một trong những tài năng của cô.

Bọn chúng nhốt chồng con của cô ở trong một khách sạn. Thân nhiên bắt cóc người vào khách sạn hẳn là những kẻ cầm đầu phải có máu mặt lắm.

Lấy laptop ra, Quyên Phong chỉ trong mấy mươi giây đã thành công hack vào hệ thống camera cùng thông tin dữ liệu khách hàng của khách sạn, chỉ trong một chốc cô đã xác định được vị trí của chồng con cô.

Phong 211.

Bây giờ Quyên Phong thật sự có chút lo sợ, cô không có súng hay bom gì trong tay, chẳng có gì ngoài cái laptop, vài thứ linh tinh và mấy con dao bép thái thịt, xông vào như vậy có phải là quá liều mạng hay không? Đến lúc đó cả nhà 3 người đều gặp nguy hiểm thì phải làm sao? Nhưng Nguyệt Dạ lại không liên lạc được mà anh ấy là người duy nhất cô giữ liên lạc, ngoài anh ấy ra Quyên Phong không biết làm thế nào nữa. Dĩ nhiên từng sống trong xã hội đen cô hiểu hời cảnh sát chỉ thêm rắc rối mà thôi.

Cuối cùng Quyên Phong vẫn quyết định xông vào, dĩ nhiên là không qua đường chính mất thời gian làm thủ tục rồi, vì cô đã hack vào camera nên có thể tùy ý đi chuyển cách chính xác mà không để bất cứ camera nào bắt được mình.

Bớt kinh thường nhau đi, cái mác "nữ hoàng sát thủ" của cô không phải chỉ có được từ cơ thể đột biến ngày trước đâu.

Đánh ngất một tiếp viên khách sạn, Quyên Phong tráo quần áo của cô ta để giả làm nhân viên, tất nhiên cô khéo léo không làm đổ khay thức ăn. Sau khi đã đầu vô đây cô mới cầm khay thức ăn gõ cửa, dĩ nhiên cô thừa sức dùng thủ thuật mở khóa nhưng sẽ không thể bước vào được căn phòng bằng cách đó:

- Thức ăn tối đây thưa quý khách.

- Tao nhớ là không có kêu mà - Trong phòng phát ra tiếng nam trầm.

- Rõ ràng là có thưa quý khách, bít tết bò Waguy, salat trứng cá hồi đen trắng miệng với dưa hấu đen và rượu Chival Regal 18 - Thật chất những món ăn trên khay này vốn không phải của phòng 211 và cũng không phải là những món mà cô đọc tên trên, nhưng cô biết hắc đạo là những kẻ chưa bao giờ thiếu tiền, có lỗi sống tiết kiệm hay chê thức ăn ngon nên cô chọn những món ăn hàng cao cấp mà nêu tên ra để thuyết phục rằng bọn chúng có kêu thức ăn hoặc ít nhất cũng làm chúng nổi hứng muốn ăn.

- Có lẽ thằng nào trong bọn đã gọi đấy, thôi cũng đến bữa rồi - tất nhiên căn phòng cách âm và giọng nói đó phát ra bên bộ đàm liên lạc gắn ở cửa.

Cô đã không biết ở một căn phòng gần đó có những chàng trai ngồi lại trước màn hình quan sát động thái của cô lúc đó mà ôm bụng cười, không ngừng tằm tằm khen ngợi:

- Đúng là cô chủ của tôi vẫn tuyệt vời như ngày nào, anh xem bộ đồ nhân viên khiến mấy đường cong nóng bỏng lộ ra hết rồi - Jack cười phá lên chỉ tay vào màn hình, đôi mắt đầy vẻ mê luyến.

- Vẫn thông minh như ngày nào nhỉ? Xem xem tiếp theo cô ấy sẽ làm gì với mấy con dao bép đây - Bạch Long cũng nhin không nổi khi nhìn thấy mấy con dao thái thịt được bỏ vào balo khi còn ở trong nhà.

Chỉ có Hoàng Long là cười không nổi, anh không có mặt ở đây mà dùng gọi video nói chuyện:

- Tôi đã phải bỏ ra một khoản đầu tư không nhỏ để thiết lập một tường bảo vệ camera và vài con virus đời mới cài vào máy tính Lãng Lãng để qua mặt cô ấy đấy, có lẽ cũng không qua mặt nổi nếu cô ấy không quá hấp tấp đâu.

- Bớt kinh doanh ở đây đi anh chàng giám đốc điển trai ạ - Thiên Long cũng rất hào hứng quan sát.

- Được rồi, dù sao ngày xưa theo cô chủ học lập trình tôi cũng bị cổ mắng ngu dốt hoài, nay trả lại cho cổ một phen, haha.

Đột nhiên lúc này màn hình rè rè lên báo hiệu nhiễu sóng, sau một vài giây thì bình thường trở lại kèm theo khuôn mặt bé con điển trai hiện lên:

- Nếu không phải mẹ lo lắng quá thì còn khuya mới thắng được mẹ đấy chú Hoàng Long ạ, nhưng dù sao cũng cảm ơn kế hoạch của các chú ạ.

Cả đám cứng mặt, nhóc con này vừa hack vào cuộc gọi của bọn họ đấy?

- Cháu là người đã bỏ thuốc ngủ vào đồ ăn của ba mà, thêm kỹ năng đánh lừa vị giác của bà nội trợ đáng yêu Vô Tâm nữa nên ba cháu mới không phát hiện đồ uống có vấn đề, từ đó thua trong tay thuộc hạ của chú Hắc, cháu mới là người có công lớn nhất - Thiên Long trầm trồ khen ngợi, nhóc ti của hai kẻ từng thống trị hắc đạo đúng là có khác.

Thế là vài phút sau cánh cửa mở ra, Quyên Phong bình tĩnh bước vào, lập tức cô cất nhanh bước chân, và đứng chuẩn những tên sát thủ nhanh tay lẹ mắt, chúng nhanh chóng phát hiện ra thức ăn trên khay không đúng với những gì cô đã nêu tên. Lập tức tên mở cửa lao đến cô, thế nhưng hắn còn chưa kịp làm gì thì đã phát hiện con dao bếp từ khi nào đã đâm vào bụng hắn, độ đâm không sâu không đủ lấy mạng nhưng đau đớn khiến hắn la lên rồi gục xuống.

Kĩ năng ra chiêu của cô vẫn vô cùng xuất quỷ nhập thần như ngày nào nhỉ? Đúng là kĩ năng ám sát đã ăn sâu vào xương máu của cô rồi.

TÍT

Lập tức những tên còn lại đứng bật dậy, chìa súng về phía cô nhưng chưa dám bắn vì âm thanh "TÍT" vẫn vang lên đều đều.

Là bom.

Đôi mắt Quyên Phong nhanh chóng nhìn về phía Long Thần đang bị trói còn đang ngất xỉu nằm trên giường và Đạt Lăng bị không những bị trói mà còn bị bịt miệng ngồi trên ghế, đôi mắt cậu bé ngẩn lệ lắc đầu nhìn cô.

Lòng Quyên Phong đau nhói, hai tay cô rịn mồ hôi, cảm giác sợ hãi mất mát hết như lúc Long Thần đỡ đạn cho cô năm nào.

- Mày là ai? Mày muốn cái quỷ gì ở đây hả?

- Không quan trọng, quan trọng là tôi đã ấn nút quả bom và nó sẽ phát nổ trong 30 giây - song cô vẫn bình tĩnh bước xa ra khỏi cánh cửa, đôi mắt xám khói lạnh lùng nhìn bọn chúng hắn lên những nét thù hận: - Tôi không quan tâm các người làm đầu, kẻ tôi muốn giết là thằng khốn nằm trên giường kia kia, 10 năm trước hắn giết gia đình tôi, tôi đã thề dù có chết cũng phải báo thù hắn nhưng suốt mấy năm qua tìm thế nào cũng không tìm được, hôm nay tôi tìm được rồi sẽ không bỏ qua đâu, tôi sẽ khiến hắn banh xác chung với tôi, ai muốn ở lại góp vui thì cứ ở.

Quả bom càng ngày càng kêu gáp rút hơn, 10 giây còn lại.

Dĩ nhiên nghe những lời đó dù là kẻ căm ghét Long Thần đến mức mấy cũng phải bị thuyết phục vì đơn giản kẻ thù thì Long Thần chết càng là việc tốt với hắn ta.

Thế là nhanh chóng bọn chúng rút sạch.

Lập tức Quyên Phong khóa trái cửa lại, quăng cái khay chứa thứ trông như bom nhưng không phải bom sang một bên, chạy đến ôm lấy Đạt Lăng, tháo dây trói ra cho thằng bé:

- Không sao rồi, mẹ đây con đừng lo.

Đáp lại cô thằng bé rất tinh táo cười nói:

- Đây mẹ thấy chưa, bình thường mẹ la con vì cứ chế tạo lung tung nhưng bây giờ nó lại hữu ích quá chừng.

Đúng vậy, cái thứ cứ kêu "tít tít" như bom kia chính là phát minh của Đạt Lăng nhà ta để phục vụ cho giấc mơ soái ca hắc bang của cậu đấy, tất nhiên đối tượng cậu muốn hù dọa là tiểu thư "bánh bèo lơ ngơ đeo nơ" Dương Băng.

Quyên Phong ngêch mặt ra, cau mày giận, đôi mắt đỏ như sắp phát khóc:

- Tối mức này con còn vô tư được à? Con có biết mẹ lo cho hai ba con thế nào không hả? Mau rời khỏi đây trước khi bọn chúng quay lại thôi

- Mẹ lo cho cả ba ạ? - Đạt Lăng tròn mắt hỏi.

- Còn không lo sao? - Quyên Phong thật thà trả lời vì dù sao cái người trên kia vẫn còn ngất mả.

- Mẹ thương ba không?

Quyên Phong nhìn con mình, cô không biết phải trả lời thế nào đành đánh trống lảng:

- Nhanh đi bọn chúng về là toi đó.

Đạt Lăng đứng lên và chạy ra khỏi vòng tay của Quyên Phong lao đến bên cạnh giường Long Thần, giờ cái tát lên mặt anh khiến tim Quyên Phong như nhảy thót lên, may sao nó dừng tay lại, nhìn cô cười rất gian hết như Long Thần ngày xưa khi trêu ghẹo cô:

- Mẹ cứ không trả lời đi, con tát cho ba dậy nè.

Hai tay Quyên Phong giờ ra, lắc đầu nói khề như sợ anh dạy:

- Đừng, được rồi mẹ thương ba mà.

- Bảy năm qua trong lòng mẹ có ai khác ngoài ba không? - Thăng bé hỏi tiếp.

Quyên Phong muốn cắn lưỡi hết sức nhưng vẫn không làm được gì khi mà bàn tay thăng bé vẫn sẵn sàng trong tư thế cho Long Thần một tát tay đủ tỉnh.

- Không, lòng mẹ chỉ có mình ba con thôi, được chưa mau dịu ba rồi khỏi đây thôi con.

- Vậy ba có phải là người đàn ông duy nhất của mẹ, là darling của mẹ, là chồng yêu của mẹ, là thế giới của mẹ không? Là người mẹ lúc nào cũng nhớ lúc nào cũng muốn gặp không?

Quyên Phong tròn trắng mắt, thăng ranh con này, được lắm cứ đợi xong chuyện đi rồi biết tay mẹ.

- Đúng đúng mà.

- Mẹ lặp lại đi - Đạt Lăng vênh mặt cười đắc thắng nhìn cô.

- Cái gì? - Quyên Phong tròn mắt nhìn nó đầy răng đe, nhưng sau đó đành vẫy cờ trắng khi tay nó vùng mạnh lên:

- Rồi rồi, ba là người đàn ông duy nhất của mẹ, là darling của mẹ, là chồng yêu của mẹ, là thế giới của mẹ, là người mẹ lúc nào cũng nhớ lúc nào cũng muốn gặp, được chưa hả?

- Tốt lắm, được rồi.

- Vậy chúng... - Quyên Phong cầm bật, cái giọng nói này, cái giọng nói này đâu phải của Đạt Lăng

Thăng nhóc này dám lừa cô.

Quyên Phong xoay người chạy nhưng đã muộn, bàn tay mạnh mẽ ấy đã vươn đến chộp lấy cổ tay cô, một lực kéo mạnh nhưng lại không đau kéo một phát Quyên Phong đã ngã xuống nệm, lập tức hai tay cô bị người đó cố định trên đầu, cả thân người đó phủ lên cô, đôi mắt xanh lá ngập ý cười, tay còn lại mân mê chân mày, mũi, môi bờ má cô, đôi môi nở nụ cười đậm vẻ hạnh phúc:

- Ra là em thương anh rất nhiều.

- ...

- Thì ra suốt 7 năm qua em cũng chỉ có mình anh.

Quyên Phong biết giấy giụa là vô ích, khuôn mặt cô đỏ ửng lên, môi khê cắn, mắt không dám nhìn mắt anh như sợ sẽ bị hút vào.

Long Thần nâng cằm Quyên Phong lên, ép cô nhìn vào mắt anh, ngón tay anh miết lên chiếc nhẫn hoa bi ngạn đeo trên tay cô, nụ cười càng thêm sâu:

- Vậy là anh là đàn ông duy nhất của em, là darling của em, là chồng yêu của em, là thế giới của em, là người em lúc nào cũng nhớ lúc nào cũng muốn gặp.

Quyên Phong đảo mắt nhìn quanh mới phát hiện Đạt Lăng đã biến mất từ khi nào, cửa phòng cũng khép chặt lại. Lúc này cô mới té ra mình bị lừa một cú siêu hoành tráng, không ngờ đường đường một siêu sát thủ như cô lại bại vào tay hai ba con nhà này.

Bại thảm hại luôn mới đau.

- Rồi, em thua hai ba con anh rồi đó, em không chạy nữa đâu.

Long Thần bật cười tỏ ý "muốn chạy cũng không chạy được", anh ban đầu vốn đã phát hiện ra trong tách cà phê Đạt Lăng đưa có vấn đề dù đã được pha rất khéo nhưng còn lâu mới qua được anh. Tất nhiên anh tin nó không phải tự nhiên mà làm vậy nên cũng phối hợp diễn theo. Lúc nằm trên giường nghe nó nói chuyện với đám Hoàng Lông có nhắc đến mẹ thì Long Thần như vỡ ra, anh đã tháo dây ngay lập tức ngồi bật dậy chạy đến ôm lấy nó gât gao hỏi:

- Mẹ con...

- Sao ba còn tỉnh vậy? Eò, cứ tưởng lừa được ba ai ngờ bị ba lừa lại, thật là...

- Mẹ con đâu? Chẳng lẽ cô ấy chưa chết? - Long Thần gât gao hỏi.

- Ba cứ vờ ngủ nằm trên giường đi ạ, sẽ có thiên thần đến đây cứu rồi ba.

Bên ngoài khách sạn, Đạt Lăng nhìn Nguyệt Dạ đầy vẻ không cam:

- Trong phim cảnh đoàn tụ gia đình luôn có con mà, sao chú bắt con ra đây rồi, con muốn ôm mẹ, hu hu, sao có thể để cho ba độc chiếm mẹ thế được...
- Được rồi về đi, Băng Băng đang đợi con đó. Mà con thấy mẹ thế nào hả? - Nguyệt Dạ mỉm cười xoa đầu thằng bé.
- Cứ y như mấy nữ sát thủ trong phim đấy ạ, cực ngầu luôn. Con nhất định phải kéo mẹ về đội nếu không để hai người đó một phe coi như con tiêu tùng.

Nguyệt Dạ lập tức im lặng, cái máu giang hồ quả thật có tính di truyền rồi.

Đột nhiên lúc này điện thoại rung lên, Nguyệt Dạ ra lệnh cho người đưa cậu bé về an toàn rồi quay qua nghe điện thoại.

- Lão đại à chúc mừng, không ngờ cậu có con gái bốn tuổi luôn rồi cơ - đầu dây bên kia mỉm cười không dứt.
- Cái gì? - Tần Nguyệt Dạ nghĩ ngay đến khuôn mặt xinh đẹp cùng đôi mắt đen to tròn long lanh như ánh sao trong đêm.
- Này này đừng có quên vội thế chứ, mấy năm trước cậu có dây dưa với một cô gái tên Diệp Khải Doanh, đúng chất chuyện tình của tổng tài hắc bang và tiểu thỏ bạch trong truyền thuyết luôn còn gì, người ta thương cậu, còn cậu thì cứ "Quyên Phong" tối ngày, sau đó cậu vì chuyện của cô chủ Quyên Phong mà làm cô ấy đau lòng, rồi vào một đêm cậu say xỉn xong thì nhảm cô gái đó với cô chủ, làm người ta giận quá bỏ đi, cậu nhớ nhưng phát điên lên nhưng cũng lại vì cô chủ mà không tìm cô ấy về. Mấy bữa trước tôi gặp lại cô ấy, thấy dặt theo bé gái nhỏ nhỏ nhìn giống cậu, thấy tò mò nên xét nghiệm thử, ai ngờ là con cậu thật. Sao đã nhớ chưa?

Nguyệt Dạ hơi ôm trán, tất nhiên là anh nhớ, anh dĩ nhiên nhớ cái bản mặt khốn nạn của anh khi hôn cô ấy mà không ngừng gọi tên Quyên Phong, cũng nhớ khuôn mặt đầm lệ của cô khi ấy. Lúc đó chỉ là anh quá đau khổ khi nghĩ rằng Quyên Phong đã chết nên mới uống rượu, ai ngờ lại thành ra vậy, vốn cũng định chịu trách nhiệm vì lòng anh cũng có dao động nhưng đúng lúc đó Quyên Phong lại tỉnh lại thể là bao nhiêu suy nghĩ anh dồn hết vào Quyên Phong. Thoát đã bốn năm, anh cũng đã có suy nghĩ sau khi Quyên Phong có được hạnh phúc rồi sẽ đi tìm cô ấy, ai ngờ bây giờ lại còn có con.

Đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của Nguyệt Dạ nhìn lên cửa sổ căn phòng 211, sau đó cuối đầu khẽ cười. Phải rồi, cuối cùng Quyên Phong cũng hạnh phúc rồi, cô ấy đã có một bờ vai vững chãi che chở cô ấy, anh cũng nên tìm một chốn bình yên cho mình thôi.

- Nói với cô ấy, tôi sẽ không để vợ con mình bỏ nhà đi nữa đâu.

Lúc Quyên Phong tỉnh giấc đã là sáng hôm sau, mặt cô hơi đỏ khi cảm nhận cơ thể trần trụi của mình được ôm bởi một vòng tay cứng cáp, kể cả khi ngủ anh vẫn ôm cô rất chặt như thể sợ mất đi.

Quyên Phong nhìn khuôn mặt đang yên giấc ngon lành khẽ mỉm cười hạnh phúc, những gì đã qua chỉ là con ác mộng mà thôi, bây giờ mới là hiện tại, phải, anh là hiện tại, là tương lai, là thế giới nơi cô thuộc về, cô sẽ không đi đâu nữa đâu.

Một nụ hôn buổi sáng nhẹ phủ lên môi cô.

- Em cứ nghĩ anh sẽ lấy dây trói dưới sàn nhà mà cột em lại chứ? - Quyên Phong đùa anh một câu.
- Anh đã rất sợ - Long Thần dúi đầu vào hõm vai cô, hít lấy mùi hương vương trên mái tóc: - Anh sợ đây là giấc mơ, khi anh tỉnh lại em sẽ không còn ở đây nữa, anh vốn cũng muốn lấy dây trói em lại nhưng anh không muốn ích kỉ như trước, chính vì sự ích kỉ của anh mà ngày đó em đã...
- Qua rồi Thần, em sẽ luôn ở bên anh và con, em là mẹ Đạt Lãng, và là vợ anh, mãi mãi sẽ là như vậy - Quyên Phong ôm lấy Long Thần, nhẹ giọng nói.

Đột nhiên Long Thần ngốc đầu dậy như nhớ ra điều gì, anh lúng túng nói:

- Anh chưa cho em một lễ cưới đáng hoàng, chưa đi lên phường đăng kí kết hôn, chưa mua sinh lễ của hồi môn, chúng ta còn chưa chụp hình cưới, thậm chí anh còn chưa cầu hôn em đang hoàng nữa.

Quyên Phong bật cười, cô toan trả lời "làm ơn đi chúng ta có một thằng ranh con 7 tuổi rồi đấy" song lại im lặng vì thấy anh tháo chiếc nhẫn của cô ra. Quyên Phong hơi nghiêng đầu:

- Anh tính cầu hôn ngay bây giờ à?
- Phải - Long Thần gật đầu, trông bộ dạng không có vẻ ngổ ngàng.
- Nằm như thế này?
- Nếu em muốn anh quỳ lạy thể thì cũng được thôi.

Quyên Phong lập tức bất bỏ:

- Nằm cũng được.

Long Thần cười, trán anh nhẹ chạm vào trán cô. Lần này Quyên Phong đã biết đưa tay trái ra, cũng đã biết thế nào là yêu một cách đúng đắn.

Chiếc nhẫn trót lọt đeo vào tay cô, kim cương đỏ hình hoa bi ngạn tượng trưng cho cái chết vĩnh hằng như tình yêu mãi mãi của họ lấp lánh như nụ cười của họ lúc này. Long Thần ôm lấy cô, nét cười dâng đầy trong ánh mắt:

- Nữ hoàng sát thủ, em làm vợ anh nha?

END.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hoàng Sát Thủ! Em Làm Vợ Anh Nha* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.